

Hai Người Đầu Hư Giường

Contents

Hai Người Đầu Hư Giường	2
1. Chương 1: Ly Hôn	2
2. Chương 2: Sói Đến Đây	6
3. Chương 3: Lên Nhầm Thuyền Giặc	9
4. Chương 4: Thật Con Mẹ Nó Uất Ức	12
5. Chương 5: Kết Quả Của Việc Giở Trò Lưu Manh	15
6. Chương 6: Cẩu Huyết Không Giới Hạn	18
7. Chương 7: Đau Khổ Vì Bị Coi Thường	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9: Ở Chung	28
10. Chương 10: Lưu Manh	31
11. Chương 11: Người Nào Thích Người Nào	34
12. Chương 12: Lãnh Đạo Nhà Minh	38
13. Chương 13: Nịnh Bợ Khó Khăn	41
14. Chương 14: Người Nào Đó Tính Toán	44
15. Chương 15: Biển Cổ Cá Chăn Nước Sôi	47
16. Chương 16: Một Nụ Hôn Sâu Vô Cùng	51
17. Chương 17: Yêu Nữ Tức Giận	54
18. Chương 18: Nói Yêu	57
19. Chương 19: Một Chút Về Chuyện Giữa Nam Nữ Đây	60
20. Chương 20: Một Chút Về Chuyện Ly Hôn Đây	63
21. Chương 21: Coi Như Là Nghe Lén Chuyện Đây	67
22. Chương 22: Chuyện Quả Táo Rất Ngọt Đây (1)	70
23. Chương 23: Chuyện Quả Táo Rất Ngọt Đây (2)	74
24. Chương 24: Mỗi Một Chuyện Đều Kỳ Lạ	78
25. Chương 25: Hoạt Động Biến Thái Không Hâm Hại Nổi	81
26. Chương 26: Hai Trường Ban Đêm Không Dự Đoán Được	85
27. Chương 27: Mẹ Chồng Con Dâu Không Thể Nhường Nhịn	88
28. Chương 28: Cùng Nhau Nổi Điên Cũng Lãng Mạn	92
29. Chương 29: Phẩm Chất Toàn Bộ Con Người Làm Định Tâm Hoàn	95
30. Chương 30: Mẹ Chồng Gian Xảo Tạo Ra Người Vợ Rảnh Rỗi	98
31. Chương 31: Mẹ Con Cãi Nhau Nico Tổ Tình	102
32. Chương 32: Người Yêu Người Cam Tâm Bỏ Ra	106
33. Chương 33: Vợ Tốt Truyền Tin	109
34. Chương 34: Nhóm Phóng Viên Bất Kể Có Độc	112
35. Chương 35: Chuyện Xưa Sau Lưng Từ Từ Nói	116
36. Chương 36: Thông Minh Quá Sẽ Bị Thông Minh Hại	119
37. Chương 37: Trò Đùa Dai Thì Ra Là Như Vậy	122
38. Chương 38: Tai Nạn Ngoài Dự Đoán	125
39. Chương 39: Hạnh Phúc Liền Là Cùng Một Chỗ	128
40. Chương 40: Mọi Người Được Trăm Yêu Trừ Ma	132
41. Chương 41: Thi Hành Kế Sách Tuyệt Vời Của Lão An	135

42. Chương 42: Bạn Trai Scandal Của Âu Dương	138
43. Chương 43: Khi Ra Ánh Sáng Thần Hồn Át Thần Tính	142
44. Chương 44: Bà Xã, Em Cực Khổ Rồi	145
45. Chương 45: Trong Vòng Âm Mưu Quỷ Kế	148
46. Chương 46: Phản Kích Trước Ôn Tình Như Nước Thủy Triều	152
47. Chương 47: Rồi Đi? Hoặc Là Ở Lại	155
48. Chương 48: Chính Là Lúc Ánh Nắng Mặt Trời Rực Rỡ	159
49. Chương 49: Thỉnh Thoảng Phúc Hắc Đùa Giỡn Một Chút	162
50. Chương 50: Kỳ Mấu Chốt Tránh Khỏi Xx	165
51. Chương 51: Tình Cảm Tương Lai Không Rõ	169
52. Chương 52: Cùng Nói Hẹn Gặp Lại Ở Một Chỗ	172
53. Chương 53: Mọi Chuyện Đều Thích Hợp	175

Hai Người Đấu Hư Giường

Giới thiệu

Đọc truyện bạn dễ cười, khóc, có đôi lúc vui buồn cùng với những nhân vật trong truyện, đọc truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-nguoi-dau-hu-giuong>

1. Chương 1: Ly Hôn

Trên lầu hai của một salon nổi tiếng trong thành phố G, một nhà tạo mẫu đẹp trai, lại cực kỳ điệu dáng đang xác nhận lại một lần nữa: “Tiểu thư, cô định cắt toàn bộ sao?”

An Tiểu Phàm đang chán ghét nhìn chằm chằm vào cái đầu có mái tóc nâu uốn cong gọn sóng kia, lạnh lùng nói: “Cắt!” Dáng vẻ giống như mái tóc này đã đắc tội với tổ tông mười tám đời nhà cô.

Cô bạn gái Lý Phi đứng một bên khăn trương ôm chặt cánh tay của nhà tạo mẫu, đương nhiên là không thể không nghi ngờ cô thừa cơ ăn vụng đậu hũ của anh chàng đẹp trai này, nhưng mà cô cũng rất sợ, nếu như một kéo này cắt xuống thì sau này, người chị em tốt của cô sẽ biến thành một tiểu ni cô, ăn chay niệm Phật mất, chỉ nghe thấy giọng của cô giật mình nói: “Cậu định làm thật à? Mái tóc này chính là bảo bối của người kia nhà cậu, không phải cậu vẫn thường nói, mỗi lần hai người. . . .” Ý thức được còn có một soái ca đang đứng ở đây, cô nói một cách mập mờ: “Hai người các cậu mỗi lúc đến cái thời khắc quan trọng kia, việc anh ta thích nhất vẫn là vuốt ve mái tóc của cậu, lại còn đem vẻ đẹp của cậu so sánh với hoa nữa, chưa kể cứ hai ba hôm là lại đưa cậu đến salon làm tóc, hận không thể một ngày hai mươi giờ chăm sóc, bốn giờ còn lại thì cậu cùng lăn lộn đùa giỡn với anh ta ở trên giường. Bây giờ cậu lại lên cơn động kinh gì vậy?”

Tiểu Phàm soi gương, bình tĩnh khạc ra ba chữ: “Sợ phiền toái!”

Lý Phỉ bật cười: “Cái người này, hôm nay chắc chắn là cậu bị động kinh thật rồi, bình thường không phải cậu vẫn nói chồng cậu luôn mồm luôn miệng như thế khiến cậu cảm thấy vui sao? Sao bây giờ lại. . . .” Nói đến đây, cô bỗng nhiên nhớ đến cái gì, nhướn mày lên nói: “Cậu cãi nhau với ông xã rồi hả?”

Tiểu Phàm toét miệng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Không có.”

Lý Phỉ giống như hiểu ra, nói: “Vậy là do không sử dụng biện pháp an toàn, cậu có thai rồi à?”

Tiểu Phàm sợ cô nói thêm gì nữa, càng nói càng kéo dài, trực tiếp phun ra hai chữ: “Ly hôn!”

Lý Phỉ sửng sốt nhưng ngay lập tức lại nở nụ cười: “Cậu đừng có đùa thái quá như vậy chứ, tớ còn lạ gì cậu sao, đồng chí Dịch đem vợ con cưng chiều giống như tổ tông vậy, còn cậu thì cả ngày nhớ kỹ đến cả chuyện vệ sinh ăn uống của anh ấy, chỉ cần anh ấy eo mỗi lưng đau là cậu lại khẩn trương xin nghỉ để về chăm sóc, y hệt như năm đó Tiểu Lý Tử hầu hạ Từ Hi thái hậu vậy.”

Tiểu Phàm cảm thấy vô cùng xấu hổ, nghĩ đến những chuyện trước kia mình đã làm lại bị coi thường liền cảm thấy thật con mẹ nó có lỗi với bản thân!

Cô kiên quyết yêu cầu nhà tạo mẫu cắt ngắn mái tóc của mình, trong lòng thầm nghĩ: “Không phải chỉ là đàn ông thôi sao, chị đây cần gì phải vì anh ta mà chịu đựng uất ức để cầu toàn, cả ngày giả bộ làm khuê nữ phục vụ không ngừng, cuối cùng cũng.Thôi, chuyện đã đến nước này thì nói ra cũng chẳng làm được gì nữa!

Cuối cùng, mái tóc của cô vẫn bị cắt ngắn, đương nhiên không phải là toàn bộ, tuy trong lòng của An Tiểu Phàm cảm thấy không thoải mái cho lắm, nhưng cũng không đến mức bất mãn.

Mái tóc ngắn, gọn gàng sạch sẽ, hơi lệch sang bên trái, ôm sát vào má, bên phải thì ngắn hơn một chút, được cô vén ra sau vành tai, đối với kiểu tóc mới này của mình, Tiểu Phàm cảm thấy rất hài lòng, cô nhướn mày nhìn Lý Phỉ, nói: “Chị đây có đẹp trai không?”

Lý Phỉ hiểu Tiểu Phàm rất rõ, bình thường cô sẽ không bao giờ lấy hôn nhân của chính mình ra nói giỡn, hôn nhân của hai người này được tất cả mọi người trong nhóm bọn họ công nhận là trời sinh một đôi, chưa nói đến chuyện hai người đều yêu thích đối phương, đã vậy còn môn đăng hộ đối, khi ấy, còn có người nhận xét rằng: “Thật con mẹ nó làm cho người khác hâm mộ, mấy người nói xem, trên đời này ngoài bọn họ ra còn có thể tìm ra được ai thích hợp hơn nữa?”

Lúc bước chân ra khỏi tiệm salon, Tiểu Phàm nhận được một cuộc điện thoại, sau đó, sự vui vẻ lúc vừa mới cắt tóc xong đã tan thành mây khói. Biểu hiện rõ ràng nhất chính là thời tiết trên khuôn mặt của cô, đang từ ngày nắng ấm lại trực tiếp trở thành mây đen dày đặc.

Lý Phỉ hỏi: “Đồng chí tiểu Dịch đã xảy ra chuyện gì à?”

Tiểu Phàm nhân lúc đang đón xe nói với Lý Phỉ: “Đơn từ chức của tớ đã bị người khác gỡ xuống rồi.”

Lý Phỉ giật mình: “Sao lại nghiêm trọng đến mức phải từ chức, mới được một thời gian ngắn thôi mà, rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra cái chuyện kinh thiên động địa gì vậy?”

Ngồi trên xe taxi, Tiểu Phàm nói: “Anh ta có người phụ nữ khác ở bên ngoài cho nên tớ đã ly hôn rồi.”

“Đồng chí tiểu Dịch cũng giống như cậu thôi, ở trên quan trường, ngẫu nhiên gặp dịp thì chơi, cậu cũng chưa cho anh ấy cơ hội giải thích mà đã trực tiếp phán quyết như vậy thì cũng quá tàn nhẫn rồi.”

Tiểu Phàm nở nụ cười: “Tàn nhẫn? Nếu tớ tàn nhẫn thì đã cho người gửi hình trực tiếp lên tòa soạn báo xuất bản hàng tuần để cho anh ta thân bại danh liệt rồi.”

Lý Phỉ khinh bỉ nhìn cô một cái: “Cậu mà có thể làm như vậy thì tớ sẽ đổi sang họ của cậu luôn. Tớ bảo này, cậu cũng khờ thật đấy, cậu ly hôn lúc này không phải là khiến cho tiểu tam có cơ hội để tiến thêm một bước nữa, thay thế vị trí của cậu hay sao? Cậu nên mạnh mẽ kiên quyết, đấu với cô ta một trận, để cho cô ta biết khó mà lui, cậu còn nhớ rõ chúng ta vẫn thường hay xem tiểu thuyết cung đấu, trạch đấu không, nhiều chiêu thức như vậy, cậu cứ tha hồ chọn đại một chiêu khiến cho tiểu tam chết cũng không có chỗ chôn thân.”

Tiểu Phàm nhìn Lý Phỉ, phun ra ba chữ: “Bệnh thần kinh.”

Cô hạ cửa kính xuống, châm một điếu thuốc, nhìn khói trắng bay lơ lửng trước mắt, tức giận nói: “Tớ thật sự con mẹ nó quá ngu ngốc, vì Dịch Đông Thần mà chính bản thân mình cũng không quan tâm, cậu nói đúng, tớ cần thận phục vụ anh ta giống như là đang hầu hạ tổ tông vậy, đã thế lại còn cảm thấy ngày hôm đó thật ngọt ngào như mật nữa chứ.”

Rất nhanh đã đến thành phố G, Tiểu Phàm dập tàn thuốc lá, lại nhai thêm vài viên kẹo chewing gum.

Lý Phỉ cười: “Chúng ta là nhà giáo nhân dân, nếu bây giờ có học sinh nào mà nhìn thấy bộ dáng sa sút này của cậu thì chắc rớt cả mắt kính ra mất.”

Tiểu Phàm nói: “Tương lai của Tổ quốc không thể nào tàn phá, một giáo viên không thể không thể làm ra chuyện sai trái.”

Hai người vừa bước vào trường học liền tươi cười, trưng ra khuôn mặt hiền lương thực đức, đối mặt với học sinh đều ân cần thăm hỏi, đáp lễ nhiệt tình, đúng như câu nói: đối sắc mặt còn nhanh hơn lật sách.

Tiểu Phàm và Lý Phỉ đều là giáo sư của trường đại học G, Tiểu Phàm phụ trách bộ môn ngữ Văn, còn Lý Phỉ thì lại chuyên môn về nghệ thuật biểu diễn, hai người này từ nhỏ đã thường hay cấu kết, thông đồng với nhau, lại cùng nhau đến trường, cùng nhau công tác ở một chỗ, tình bạn quả thật giống như kim cương—cực kỳ vững chắc.

Nhưng mà hôm nay Tiểu Phàm lại không có tiết, cô đến trường học rồi đi thẳng một mạch đến phòng hiệu trưởng, cô rất muốn biết vì cái gì mà thư từ chức của cô lại bị chìm xuống đáy biển như vậy, mà hôm nay, cô còn nhận được thông báo chuyển nơi công tác.

Còn chưa kịp đến cửa phòng, Tiểu Phàm đã nghe thấy tiếng phụ nữ trung niên của mấy giáo sư đang nói chuyện với nhau.

“Hiệu trưởng, tất cả mọi người đều không hiểu được điều mà ngài nói. Không sai, giáo sư An giảng bài rất sinh động, được rất nhiều học sinh yêu mến. Đáng tiếc, kinh nghiệm của cô ấy còn quá ít, nếu để cô ấy làm trợ lý cho hiệu trưởng thì quả thật khiến cho người khác không phục.”

“Đúng vậy, giáo sư An còn trẻ tuổi như vậy, lại không có cống hiến gì vượt trội, bây giờ lại được bổ nhiệm lên làm trợ lý cho hiệu trưởng, chắc chắn sẽ có không ít lời ra tiếng vào, nào là quy tắc ngầm, đi cửa sau, không chỉ riêng một mình giáo sư An phải gánh chịu mà thanh danh của trường học cũng sẽ bị ảnh hưởng.”

Tiểu Phàm nở nụ cười, bình thường, mấy người này nói chuyện cũng không liên quan đến cô. Đối với sự việc lần này, cô cũng vô cùng bất đắc dĩ, không phải là cô không muốn tạo mối quan hệ tốt với bọn họ, chỉ là những sự hâm mộ và ghen tị này, cho dù cô có giả vờ không biết cũng không thể dễ dàng xóa bỏ được, huống chi cô cũng không muốn vì để làm vừa lòng người khác mà phải khiến mình chịu uất ức.

Cuộc đời này là sống cho bản thân, chứ không phải là sống cho người khác. Tiểu Phàm rất tin tưởng vào câu nói này.

Hiệu trưởng cao giọng nói đây là an bài của bộ giáo dục khiến cho vài người quay trở về, lúc mấy người bước ra cửa lại trông thấy Tiểu Phàm, trên mặt mỗi người đều không nhận được, xấu hổ nở nụ cười, cũng chưa kịp chào hỏi liền rời đi.

Tiểu Phàm nghĩ, cũng không tệ lắm, ít nhất còn biết được nói xấu sau lưng người khác là hành vi không có đạo đức, cho nên mới sợ cô biết như vậy.

Tiểu Phàm hỏi hiệu trưởng về việc chuyển công tác là như thế nào, quan trọng là thư từ chức của cô bây giờ đang nằm ở đâu?

Hiệu trưởng thành khẩn nói: “Tiểu Phàm à, việc này cũng là trên bộ suy xét đến biểu hiện xuất sắc của cô, còn có đủ loại nguyên do khác nữa nên mới đưa ra quyết định như vậy, cô cũng đừng phụ lòng người khác.”

Tiểu Phàm nói: “Hiệu trưởng, ngài đừng hù tôi, trên bộ giáo dục làm sao lại rảnh rỗi mà quan tâm đến chức vị của một giáo sư nhỏ nhỏ như tôi đây, chắc chắn là do ngài an bài rồi.”

Hiệu trưởng khoát tay: “Trước đây không lâu, bộ giáo dục có liên lạc với tôi, nói về vấn đề của cô, Tiểu Phàm à, việc này là cô làm cho trường chúng ta hãnh diện rồi. Thứ nhất, điều này nói lên rõ ràng là trên

bộ giáo dục rất chú ý đến tài năng và sức lực của giáo viên trường chúng ta, đây chính là vinh quang của chúng ta. Thứ hai, trên cục đưa ra cái quyết định này, chắc chắn là bọn họ có chủ ý khác, cô phải cố gắng thực hiện cho tốt.”

Đã biết rõ ràng là ý kiến của ai, Tiểu Phàm liền chạy một mạch đến chỗ Bộ giáo dục.

Cô vốn dĩ muốn từ chức tạm thời là định đi đâu đó để cho khuây khỏa nỗi buồn bực trong lòng một chút, cái chuyện ly hôn này thật sự là đã hao tổn không biết bao nhiêu sức lực và tinh thần của cô rồi.

Chỉ là, Tiểu Phàm cũng không nghĩ đến sẽ gặp Dịch Đông Thần ở đó, anh ta còn đang nhàn nhã uống trà, nói chuyện phiếm với cục trưởng, trông thấy một màn như vậy, Tiểu Phàm đều đã hiểu ra tất cả.

Cái người chồng trước đây của cô quả nhiên rất tốt, thật sự rất tốt!

Cô thật sự không biết, rốt cuộc cái người đàn ông này muốn như thế nào, ở bên ngoài. . . .chính là anh ta, không muốn ly hôn cũng là anh ta. Đúng, là do cô uy hiếp, nếu không ly hôn, cô sẽ đem tất cả mọi chuyện phanh phui, nhưng tại sao cuối cùng lại giống như chính cô mới là người từ bỏ anh ta!

Lúc Tiểu Phàm đang đứng ở trước cửa Bộ giáo dục để bắt taxi, một chiếc Toyota màu đen chạy đến bên cạnh cô, vừa nhìn thấy bảng số xe, một dãy số 0 liên tiếp, nghĩ cũng không cần nghĩ, liền biết là xe cơ quan của Dịch Đông Thần.

Cô chỉ nhìn thấy anh hạ cửa kính xuống, tay đặt trên vô lăng, nói: “Lên xe!”

Tuy không quen nhìn cái điệu bộ này, nhưng cô cũng muốn nhân cơ hội này để nói rõ ràng anh, vì vậy, Tiểu Phàm lại một lần nữa bước lên chiếc xe cơ quan của Dịch Đông Thần. Ngồi trên xe này, cảm nhận lớn nhất chính là lái xe vô cùng thuận lợi, không ít chiếc xe sau khi nhìn đến cái biển số này đều sẽ tự giác nhường đường.

Giống như phụ nữ có thai ngồi trên xe bus sẽ được hầu hết tất cả mọi người nhường chỗ, mà một vài người không nhường thì sẽ bị mọi người xem thường, khinh bỉ người này không biết đức hạnh.

Tiểu Phàm còn chưa mở miệng nói chuyện thì đã nghe thấy người bên cạnh hỏi: “Địa chỉ?”

Chắc là đang hỏi chỗ ở hiện giờ của cô phải không, Tiểu Phàm cười: “Phó thị trưởng Dịch, anh nhất định phải lái chiếc xe này đến chỗ ở của tôi sao? Anh không lo lắng ngày mai, tin đồn về anh sẽ bị truyền đi huyền ảo, đến lúc đó, không chỉ riêng chuyện chúng ta ly hôn giấu diếm không xong, mà cái người phụ nữ của anh ở bên ngoài kia chắc cũng không chịu nổi rồi.”

Dịch Đông Thần vẫn bình tĩnh nắm chắc vô lăng: “Báo chí truyền thông sẽ chỉ nói, thường ủy Phó thị trưởng không ngại vất vả, có thể trải nghiệm và quan sát dân tình. Trong vòng ba ngày ghé thăm những cơ nghiệp lớn nhỏ trong thành phố G, cũng quan tâm đến cả tình hình của người dân nơi đây.”

Tiểu Phàm chăm chú nhìn anh, trong lòng thầm nghĩ: Dịch Đông Thần, anh điên rồi, không phải là quan lớn vẫn hay chèn ép người dân sao, anh đừng có nói một cách quang minh chính đại như vậy.

Trông thấy Tiểu Phàm vẫn không lên tiếng, Dịch Đông Thần lại nở nụ cười: “Cô rất thích ngồi ở trên xe tôi đi tham quan cảnh đẹp của thành phố G sao? Nếu cô muốn như vậy, tôi cũng không ngại chở cô đi hóng gió vài vòng đâu.”

“Chung cư XX lầu sáu.” Dịch Đông Thần xuất chiêu còn ác hơn lúc trước, Tiểu Phàm cũng nhanh chóng tiếp chiêu.

Nhưng rồi rất nhanh, cô bắt đầu hối hận, bởi vì hành vi của cô có thể dùng một từ khá quát để hình dung, đó chính là: Dẫn sói vào nhà.

2. Chương 2: Sói Đến Đây

Nếu đã biết được địa chỉ, vậy thì đi lên ngồi một lát, thuận tiện lại hàn huyên tâm sự thì có làm sao?

Dựa theo nguyên tắc Được voi đòi tiên, Dịch Đông Thần bước vào cửa nhà cô rất dễ dàng.

Nhìn anh tự nhiên giống như là đang bước vào nhà của chính mình, không hề xấu hổ ngại ngùng gì, ngồi thẳng lên trên ghế sofa, nói một câu: “Thì ra là em ở cái nơi nhỏ hẹp như vậy, chẳng trách tôi lại tìm không thấy.”

Lúc này, Tiểu Phàm cảnh giác, đang lo đóng chặt cửa phòng ngủ nên không nghe rõ lời anh vừa nói, cô liền hỏi là anh vừa nói gì.

“Không có gì, tôi hỏi là em ăn cơm tối chưa?”

Tiểu Phàm sửng sốt một phen, tình cảnh này sao lại khiến cô có cảm giác là lạ, có cái loại ảo giác giống như là bọn họ chưa hề ly hôn. Cô ngồi xuống đối diện sofa, cố gắng phát huy tinh thần của một nhà giáo nhân dân: “Đồng chí Dịch Đông Thần, tôi nghĩ rằng tôi cần phải nhắc nhở anh một sự thật là tôi và anh đã ly hôn. Nguyên nhân tôi cho phép anh bước chân vào nhà tôi là vì, tôi rất muốn hỏi anh về vấn đề công việc của mình.”

Trông thấy vợ trước nhấn mạnh hai chữ ly hôn, Dịch Đông Thần nhú mày. Có đôi khi, đối với vợ mình, anh thật sự là không biết nên phải làm gì, lúc trước thì cô rất ngoan ngoãn, anh nói sao cũng nghe lời, sau cái ngày ly hôn hôm đó thì cô lại trở nên quyết tuyệt dứt khoát, sự thay đổi cực lớn này có lẽ là bởi vì cái chuyện anh ở bên ngoài.gây nên, nhưng mà anh quả thật là vô tội nha. Đáng tiếc là, Tiểu Phàm lại không cho anh thời gian và cơ hội để chứng minh mình trong sạch, cô lập tức đòi ly hôn.

Nghĩ đến đây, anh bình tĩnh đứng dậy, âm thầm đi vào trong phòng bếp.

Tiểu Phàm vô cùng hoảng sợ nhìn anh, hỏi: “Anh muốn làm gì?” Trong phòng bếp có rất nhiều hung khí, cô cũng không muốn nghĩ đến chuyện mình lỡ tay làm bị thương người khác gì gì đó đâu nha.

Nhưng mà tiếc rằng, người đàn ông trước mặt lại không nói gì mà chỉ cởi áo khoác, rồi lại cởi cúc áo ở cổ tay, sau đó anh xắn ống tay áo lên.

Cái áo sơ mi màu xanh lam này được cắt may rất tốt, lúc trước, khi lần đầu tiên Tiểu Phàm nhìn thấy, cô đã cảm thấy trên chiếc áo sơ mi này nhất định là viết ba chữ Dịch Đông Thần, hai cái này ghép lại với nhau quả thật là vô cùng hợp nhất. Chỉ là, sau khi mua về, Dịch Đông Thần cũng không mặc lần nào, cô cũng không thể tưởng tượng được là sau khi bọn họ ly hôn thì anh lại mặc nó. Tiểu Phàm cảm thấy chuyện này thật mỉa mai.

Không lâu sau đó, Dịch Đông Thần bước ra, cả người anh ám đầy mùi khói bếp, trên tay còn cầm theo một tô mì trứng gà thật lớn.

Anh gọi Tiểu Phàm qua ăn, cái bộ dáng hiền lành kia quả nhiên là rất giống với Tiểu Phàm trước khi ly hôn, đương nhiên, biểu hiện của anh sẽ không thể ân cần dịu dàng được bằng Tiểu Phàm, nhưng cũng đủ để khiến cô cảm thấy kinh ngạc, bây giờ cô mới phát hiện rằng, nước cờ ly hôn này, tính ra cũng không hỏng hét như mình đã tưởng tượng, ít nhất thì cũng coi như là cô đang được báo đáp cho cái khoảng thời gian mà mình đã hao tổn tâm tư lúc trước.

Khi hai người đang ăn, có mấy lần Tiểu Phàm muốn nói tiếp vấn đề vừa nãy nhưng đều bị Dịch Đông Thần nhẹ nhàng gạt sang một bên.

Cuối cùng, Tiểu Phàm nổi giận: “Anh mau cút ra ngoài cho tôi!” Sau khi nói xong lại nhìn thấy phòng bếp bừa bải, cô mệt mỏi nói thêm một câu: “Trước khi ra ngoài, rửa sạch chén bát, đem nhà bếp khôi phục lại như lúc ban đầu!”

Dịch phó thị trưởng nghiêm mặt nói một tiếng: “Được!” Sau đó anh quả nhiên là bắt đầu đi rửa chén.

Tiểu Phàm ngồi ngoài phòng khách xem tivi, thỉnh thoảng lại liếc trộm một lần, cô chỉ cảm thấy Dịch Đông Thần lúc này con mẹ nó thật gọi cảm, nhìn động tác anh rửa chén, Tiểu Phàm còn có thể cảm thấy từng cơ bắp nằm bên dưới lớp áo sơ mi của anh.

Nơi đó đã từng thuộc về cô, bàn tay cô đã vô số lần vuốt ve qua, cũng đã từng có vô số lần cô áp đầu mình vào ngực anh, lắng nghe tiếng trái tim anh đập mỗi khi cả hai vừa trải qua cơn kích tình.

Hăm sâu vào hồi ức, Tiểu Phàm không phát hiện ra Dịch Đông Thần cũng đang đưa mắt nhìn cô, anh chỉ thấy cô đang bóp chặt móng tay mình, từng chút, từng chút một. Tuy cái động tác này thực sự rất nhỏ nhưng chỉ giữa vợ chồng với nhau mới biết được, đây chính là thói quen, biểu hiện này cho thấy bây giờ cô rất dễ dàng bị đẩy ngã.

Dịch Đông Thần đặt món đồ đang cầm trên tay xuống, đi đến trước mặt Tiểu Phàm, nhân lúc cô còn chưa kịp phản ứng, anh đẩy cô ngã lên trên ghế sofa.

Bàn tay lướt dọc theo gò má của vợ mình, nơi mà rất lâu rồi anh đã chưa được chạm đến, Dịch Đông Thần dùng đôi môi che lấp cái miệng nhỏ đang muốn kháng cự của cô, sau đó anh điên cuồng xâm nhập hôn vào, đôi môi không ngừng tăng thêm lực, đầu lưỡi thoải mái cạy mở tất cả sự phòng bị, sau đó tùy ý tung hoành ngang dọc ở trong miệng cô.

Tiểu Phàm chỉ cảm thấy đầu óc mình choáng váng, kích tình bất ngờ đánh úp đến như vậy khiến cho cô không có cách nào chống đỡ được, Dịch Đông Thần vén áo của cô lên, sau đó luồn tay vào bên trong nội y, lúc anh xoa nắn hai bầu ngực, Tiểu Phàm chỉ cảm thấy có một dòng nhiệt nóng trong cơ thể mình đang không ngừng tuôn ra, đôi chân cũng tự giác vòng quanh cơ thể của anh.

Cô rất không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận, thân thể của cô không có cách nào kháng cự lại được sự cảm dỗ và khiêu khích của Dịch Đông Thần, chỉ cần anh nguyện ý thì rất dễ dàng khơi lên sự kích tình trong cơ thể cô.

Dịch Đông Thần điên cuồng châm lửa nhưng lại chậm chạp, không chịu làm cho cô thỏa mãn, anh tiến sát đến bên người Tiểu Phàm, nhỏ giọng nói: “Nói em yêu anh!”

Bị dục hỏa thiêu đốt, Tiểu Phàm cố nén cơn kích động trong cơ thể mình, cô nói: “Em yêu anh!”

“Nói cho anh biết, em là ai, anh là ai, người nào yêu người nào?” So với cô, Dịch Đông Thần vẫn luôn là bậc thầy, tại thời khắc mấu chốt này, anh lại đang từ từ dẫn dắt cô nói ra đáp án mà mình mong muốn.

“Em là An Tiểu Phàm, yêu anh, Dịch Đông Thần!Mau cho em.Ừ.”

Có được đáp án mà mình muốn nghe, khóe miệng của Dịch Đông Thần khe cong lên, một đêm này, anh có rất nhiều cơ hội để khiến cho Tiểu Phàm nói ra những điều thật lòng mình, đêm dài mặc dù trôi qua rất chậm, nhưng anh vẫn nên nắm chắc thời gian.

Hai người liên tục chiến đấu, từ trên ghế sofa xuống đến sàn nhà, Dịch Đông Thần không hề biết kiệt sức là gì, anh cứ lần lượt châm lên ngọn lửa kích tình. Cuối cùng, anh ôm Tiểu Phàm vào nhà tắm, vốn định tắm rửa sạch sẽ rồi trở về phòng ngủ—— thật sự đơn thuần chỉ là muốn đi ngủ mà thôi. Nhưng bình thường, ý định của con người cũng sẽ hay thay đổi, thế là trong phòng tắm, hai người lại mạnh mẽ triển miên thêm một lần nữa.

Tiểu Phàm không biết mình đem chìa khóa phòng ngủ giao cho anh từ lúc nào, cũng không biết bọn họ trở về phòng từ lúc nào. Tóm lại, khi cô tỉnh dậy thì đã thấy Dịch Đông Thần đang ngồi ngấn người, tựa lưng vào giường.

Ánh trăng chiếu xuống, rơi vào một bên khuôn mặt của Dịch Đông Thần, trông anh có vẻ mông lung huyền bí, Tiểu Phàm nghĩ, chính loại ảo giác này đã khiến cho cô mê luyến cái người đàn ông giảo hoạt đang ngồi trước mặt mình, hơn nữa, cho đến giờ cô vẫn chưa thể thật sự thoát ra khỏi vùng bùn đó. Nhưng mà, cứ nghĩ đến anh ta cũng đã từng ôm một người phụ nữ khác như vậy, còn có thêm nhiều hành động kích thích nữa, ngay lập tức, cô cảm thấy trái tim mình trở nên lạnh lẽo.

Tiểu Phàm cười hờ hững: “Thì ra cảm giác yêu đương vụng trộm lại tốt như vậy, chẳng trách kết hôn chưa được một năm, anh đã có người phụ nữ khác ở bên ngoài, sớm biết vậy tôi cũng muốn thử một phen.”

Trong cơn tức giận, Dịch Đông Thần lại mạnh mẽ hôn xuống đôi môi của Tiểu Phàm, giống như muốn đem hết tất cả sức lực của mình đặt ở trên đó, điều này khiến cho cô cảm thấy giận đến mức không thể kiềm chế, nhưng lại không thể thốt lên được câu nào.

Tiểu Phàm nghiêng người né tránh, dĩ nhiên là sức lực của cô không thể so sánh được với người đàn ông này, cuối cùng cô cũng buông tha tất cả sự phản kháng. Chỉ là, trong cái khoảnh khắc kia, cô cẩn thận suy nghĩ đến một điều, dẫn sỏi vào nhà quả thật là chuyện không hề sáng suốt, cho nên cô dứt khoát nhớ rằng, lần sau, cho dù người đàn ông này có nói những câu dọa người như thế nào đi chăng nữa thì cô cũng sẽ không để cho anh ta bước chân vào nhà.

Đồng thời, cô cũng rút ra kết luận: Đàn ông mỗi khi chột dạ thì cái miệng sẽ không nói được câu nào, trái lại, nếu anh ta làm đúng thì sẽ lập tức đưa ra những căn cứ vô cùng vững chắc. Cho nên hiện tại, Dịch Đông Thần chắc chắn là đang chột dạ bởi vì anh ta không hề giải thích một lời. Bây giờ anh chỉ có thể dùng mấy chữ để hình dung: Người đàn ông cặn bã!

Buổi sáng “vui vẻ đưa tiễn” Dịch Đông Thần ra về, Tiểu Phàm muốn xin phép ở nhà để nghỉ ngơi, bởi vì bị Dịch Đông Thần náo loạn cả đêm như vậy nên bây giờ lưng cô đau nhức, đứng dậy một lúc đã cảm thấy hết hơi hết sức, đã vậy, lúc soi gương cô còn thấy hai bờ môi của mình sưng đỏ y chang như hai khúc lap xướng, quả thật có thể đi phụ diễn đóng phim hài với Châu Tinh Trì rồi.

Kết quả, trước khi cô định xin nghỉ, Lý Phỉ lại báo cho cô một tin tức cực kỳ thâm hiểm: Hôm nay là ngày đầu tiên Tiểu Phàm mới được thăng chức, cho nên buổi tối, tất cả các đồng nghiệp sẽ tổ chức party để ọi người vui vẻ náo nhiệt một hôm. Lý Phỉ còn thuận tiện truyền đạt mục đích của hiệu trưởng đại nhân: Tiểu Phàm phải nhanh chóng làm quen với công việc trợ lý của hiệu trưởng để sau này có thể giúp tôi hỗ trợ triển khai công việc tốt hơn, chuyện này không những giúp Tiểu Phàm có được sự tán thành của tất cả mọi người mà còn có thể thúc đẩy năng lực của các giáo viên trong trường chúng ta không ngừng nâng cao, lại còn có tác dụng khích lệ những thầy cô trẻ tuổi khác.

Lý Phỉ thuật lại rất sinh động để cho Tiểu Phàm có thể tưởng tượng ra bộ dáng của hiệu trưởng lúc nói những lời này một cách sống động nhất, so với thầy đồ ngày xưa giảng kinh cũng không kém nhau là bao. Vì vậy, kế hoạch xin nghỉ của cô còn chưa ra đời đã chết từ trong trứng nước.

Cô đã cố gắng hết sức che đi dấu vết trên môi và những dấu hôn trên cổ. Chỉ là, lúc Tiểu Phàm đến trường gặp mấy người đồng nghiệp, vẫn có không ít người quay đầu lại nhìn cô, còn có người hứng thú cười trộm một cách rõ ràng. Tiểu Phàm có cảm giác mình giống như là một con mèo ăn vụng thịt lại chạy không thoát được người tinh mắt.

Lúc Lý Phỉ nhìn thấy cô cũng cười ngặt nghẽo một lúc lâu rồi mới nói: “Dù sao hiện tại tin đồn cũng đã lan truyền ra, trong các giáo sư, giáo sư An của chúng ta rất đào hoa, kích tình bắn ra bốn phía. Ôi chao, cậu mau thành thật khai báo cho tớ biết, không phải là cậu vừa mới ly hôn với đồng chí tiểu Dịch hay sao, nhanh như vậy mà đã vui vẻ bên người mới rồi à?”

Tiểu Phàm buồn nôn, cảm thấy mình đang bị tổn thương nghiêm trọng, cô nhìn Lý Phỉ nói: “Tớ đã phải chịu đựng những lời đồn đãi kia quá nhiều đủ rồi, vậy mà cậu vẫn còn ở đây làm ô nhục phẩm chất đạo đức của tớ, thật sự là khiến cho người ta quá mức thương tâm rồi!”

Lý Phỉ cười: “Phẩm chất đạo đức?” Sau đó cô nhảy bèn nghĩ tới điều gì, chỉ vào môi của Tiểu Phàm nói: “Đồng chí tiểu Dịch làm à?”

Tiểu Phàm nói: “Ngoài anh ta ra thì còn có ai có thể làm ra cái chuyện thiếu đạo đức như vậy? Phỉ nhi, cậu cứ khinh bỉ tớ đi, chắc chắn anh ta sẽ nghĩ rằng tớ đây đối với anh ta không thể dứt tình được.”

Lý Phỉ lờm cô một cái, lấy trong túi ra một cây son môi, “Maybelline vừa ra cái loại son môi này, nghe nói còn có thể làm giảm vết sưng, cậu thử xem. Chỉ là những vết sưng này cho dù có thể biến mất đi, nhưng mà những lời nói của cậu thì sẽ khiến cho người ta nhớ thật lâu.”

Tiểu Phàm cười khổ: “Huyết trống thì gió vào, cho nên tớ cũng hiểu, để cho bọn họ tìm đề tài mà nói chuyện một chút cũng được, đỡ mất công bọn họ nói mình được lợi mà còn ra vẻ—thắng hết ba loại danh- lợi- quyền.”

Nhìn Tiểu Phàm anh dừng bước về phía phòng làm việc mà không hề sợ hãi, Lý Phỉ suy nghĩ nửa thì niệm ra câu “Gió hiu hiu thổi, sông Dịch lạnh ghê, Tiểu Phàm một đi không trở về.” (*) Một lúc sau cô mới có phản ứng, cảm thấy mình đã tùy tiện bóp méo câu hát như vậy mà lại rất có ý nghĩa: Dịch Thủy Hàn,

không phải là nói đồng chí tiểu Dịch lần này nước đục không dễ dàng vượt qua hay sao? Mãi lo mặc niệm dùm bạn tốt của mình mà Lý Phỉ quên bém mất một chuyện rất quan trọng.

(* Nguyên văn: , : Phong tiêu tiêu hề, Dịch Thủy Hàn. Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn.

Gió thổi sông Dịch lạnh lùng ghê, tráng sĩ một đi không trở về – Đây là hai câu hát của Kinh Kha trên sông Dịch trước khi đi ám sát bạo chúa Tần Vương - Tần Thủy Hoàng.)

Cũng chính vì trí nhớ “rất tốt” của Lý Phỉ, cho nên Tiểu Phàm lại gặp phải một chuyện cực kỳ phiền toái mà không hề được báo trước. Tuy nói cái vấn đề phiền phức này là do số trời đã định, nhưng ít ra, ngày đó cô cũng đã có phòng bị nên không đến nỗi phải lên nhảm “thuyền giặc”.

3. Chương 3: Lên Nhảm Thuyền Giặc

Hiệu trưởng cực kỳ thoải mái phê duyệt kinh phí cho buổi dạ hội, vì vậy mọi người đều không khách khí, ai cũng muốn đòi hỏi một chút, tìm một nơi thật sang trọng.

Tiểu Phàm nhìn một dãy BMW xếp hàng trước cửa thì không khỏi tắc lười, những đồng nghiệp này đâu phải là đến ăn mừng cho cô, bọn họ tranh thủ cơ hội này kéo nhau đến đây ăn uống thì có. Quá đáng hơn là, cô còn thấy có người mang theo cả con cái đến đây, một chiếc xe mà chở cả đại gia đình, vợ chồng con cái, có người còn dắt theo cả người yêu đi nữa.

Tiểu Phàm nghĩ, mẹ nó, những người này thật đúng là những phần tử thối nát mà.

Lúc cô còn chưa kịp bước vào cửa thì đã nghe thấy một giọng nói khiến cho người khác chán ghét vang lên: “Giáo sư An, cô là nhân vật chính của bữa tiệc ngày hôm nay mà, mau đến đây đi chứ.”

Cô ta là Vu Phương Phương, đồng nghiệp của Tiểu Phàm. Hôm nay, Vu Phương Phương ăn mặc trông rất diêm dúa, một chiếc váy ngắn màu đỏ rực ôm sát người làm nổi bật lên thân hình nóng bỏng, mà lúc này cô ta còn đang khoác tay một người đàn ông, gần như là muốn dùng bộ ngực vĩ đại của mình dán sát lên thân thể của người đó.

Trừ những kẻ mù mắt ra thì ai cũng có thể nhận thấy được ý đồ quyến rũ của cô ta.

Chỉ là cái người đàn ông đang đứng bên cạnh lại dường như không hề có một chút phản ứng nào. Điều này khiến cho An Tiểu Phàm cảm thấy thật sự thật khâm phục anh ta, dưới sự tấn công nhiệt tình của Vu Phương Phương mà lại có thể vô cùng tỉnh táo như vậy, đây là điều mà không phải bất cứ người đàn ông nào cũng có thể làm được.

Dáng vẻ của người đàn ông này rất cao, Vu Phương Phương cao gần một mét bảy mà cũng chỉ như con chim nhỏ đứng nép ở bên người anh ta, còn đẹp trai tuần tú gì gì đó thì không cần phải nói đến, bởi vì nếu không phải là một người đàn ông cực phẩm thì sẽ không được Vu Phương Phương để vào mắt.

Nhưng mà điều khiến cho An Tiểu Phàm cảm thấy kỳ quái là cô có cảm giác người đàn ông này rất quen.

Được rồi, có lẽ là ở chung với Lý Phỉ quá lâu cho nên đối với trai đẹp, An Tiểu Phàm sẽ không có sức chống cự, mà hầu hết những anh chàng đẹp trai nào cũng đều có vài nét giống nhau.

Bầu không khí của buổi dạ hội đêm nay cực kỳ sôi nổi, đa phần mọi người đều tập trung vào Vu Phương Phương bởi vì khả năng giao tiếp và vẻ bề ngoài của cô ta. Chỉ là, điều khiến ọi người tò mò nhiều nhất chính là người đàn ông đi bên cạnh Vu Phương Phương.

Có người trên chộc nói: “Giáo sư Phương, cô không định giới thiệu anh chàng đẹp trai đi cùng mình sao?”

Vu Phương Phương đưa mắt nhìn người đàn ông, nở nụ cười thùy mị: “Đây là bạn tôi, Mạc Quân Kha, Tổng giám đốc của khách sạn Quân Viên.”

Mọi người bắt đầu ồ lên.

Khách sạn Quân Viên mới chỉ xuất hiện mấy năm gần đây, nhưng mà tốc độ phát triển của nó lại giống như hỏa tiễn, chỉ trong một thời gian ngắn đã có thể chiếm được chỗ đứng nhất định ở trong giới kinh doanh khách sạn. Nghe nói lúc trước, trụ sở của khách sạn Quân Viên nằm ở thành phố G, sau khi thành lập công ty chi nhánh, người đứng đầu ở khu vực này chính là người đàn ông đang đứng trước mặt đây.

Tiểu Phàm khẽ cười một cái, Mạc Quân Kha còn trẻ tuổi như vậy mà đã yên ổn ngồi trên chiếc ghế Tổng giám đốc, cũng không biết được sau lưng anh ta có bao nhiêu mối quan hệ với các nhân tài và đối tác. Vu Phương Phương này đúng là đã nhặt được một bảo bối rồi.

Lý Phỉ ghé tai qua, nhỏ giọng nói: “Đây là cái đạo lý gì, loại mặt hàng như Vu Phương Phương mà cũng câu được rùa vàng ư?” Lý Phỉ nói ra những điều này cũng đều có nguyên do cả, năm đó, không hiểu tại sao Vu Phương Phương lại có thể quyến rũ bạn trai của Lý Phỉ, sau khi bị phát hiện, cô ta còn không hề sợ hãi mà còn nói bởi vì Lý Phỉ không có bản lĩnh gì nên mới bị người ta vứt bỏ.

Sau chuyện này, Lý Phỉ nhìn thấy Vu Phương Phương thì sẽ giống như là nhìn thấy kẻ thù, dĩ nhiên cô biết một cây làm chẳng nên non, nếu không phải là do bạn trai mình có ý thì mặc kệ cho yêu nữ kia xuất ra hết tất cả bản lĩnh cũng không thể khiến cho Đường Tăng động tình, nhưng cô cảm thấy thật sự rất tức giận. Bởi vì không bao lâu sau, Vu Phương Phương đã đá anh ta sang một bên để đi quyến rũ những người đàn ông khác.

Lý Phỉ nhìn Mạc Quân Kha nhếch môi cười lạnh, sau đó nói với Tiểu Phàm: “Nếu không phải chị đây đã có đàn ông thì nhất định sẽ dốc toàn sức lực dụ dỗ Mạc Quân Kha, khiến cho ả yêu nữ kia nếm thử mùi vị bị người khác vứt bỏ, để xem sau này cô ta còn dám phá hoại tình cảm của người khác hay không?”

Tiểu Phàm đau đớn rên lên một tiếng, trong lòng thầm kêu khổ, Lý đại tỷ, chị có tức giận thì cũng tìm Vu Phương Phương mà trút ra đi, sao lại ở đây cầu vẹo người khác...

Lý Phỉ cảm thấy mình nhất thời xúc động đã đã thương đến người vô tội, vì thế cô nhanh chóng xoa xoa cho Tiểu Phàm.

“Giáo sư An không được thoải mái sao?” Vừa rồi rõ ràng Mạc Quân Kha vẫn còn đang đứng nói chuyện với những người khác vô cùng vui vẻ, sao bỗng nhiên lại xuất hiện ở đây rồi?

Có người đột nhiên lên tiếng khiến cho Tiểu Phàm giật mình, lúc này Mạc Quân Kha đứng cách cô đến bốn năm người, mà khi đó anh ta còn đang chuyện trò với Vu Phương Phương, làm sao lại biết phía bên này cô có vấn đề gì?

Lý Phỉ sửng sốt: Cái người đàn ông họ Mạc này là có tình đến đây để vạch trần cô sao? Vừa rồi cô chỉ lỡ tay một chút mà cũng có thể khiến cho anh ta bất được sơ hở à? Nhưng rồi cô lại phản ứng rất nhanh: “Còn không phải là tại mấy người đó không có lương tâm hay sao, rót nhiều rượu cho Tiểu Phàm nhà chúng tôi như vậy làm gì, tửu lượng cao nhất của cô ấy cũng chỉ có một ly, tiệc còn chưa bắt đầu thì đã chuẩn bị đau nhức rồi.”

Vu Phương Phương nhẹ nhàng cười nói: “Giáo sư An, cô quả nhiên là không biết uống rượu, nhưng mà sau này đi theo hiệu trưởng thì không thể tránh khỏi những dịp xã giao, đến lúc đó mà không biết uống rượu thì sẽ khiến người ta mất hứng đấy.”

Lý Phỉ lên tiếng: “Giáo sư Phương, cô nói như vậy là không đúng rồi, Tiểu Phàm nhà chúng tôi chính là dựa vào thực lực nên mới có thể ngồi vào cái vị trí này chứ không phải là dựa vào một chút bản lĩnh uống rượu mà có được.”

Tiểu Phàm cảm thấy chột dạ, cô không phải tiếp rượu cho lãnh đạo, mà là phải ngủ cùng với Dịch phó thị trưởng một năm trời mới đạt được cái vị trí này, tuy cũng không phải là do cô chủ động cầu xin nhưng rõ ràng là đi cửa sau.

Trông thấy Vu Phương Phương đang chuẩn bị lên tiếng, Tiểu Phàm tiến lên phía trước một bước, nói với mọi người cứ tiếp tục chơi đùa vui vẻ, sau đó cô kéo tay Lý Phỉ đi ra ngoài. Tiểu Phàm nói với mọi người là muốn đưa Lý Phỉ về nhà để cho oai vậy thôi, thật ra là cô không dám để cho Lý Phỉ một mình chiến đấu nữa, Vu Phương Phương kia là người như thế nào, ai nói ngang thì cô ta sẽ liều mạng, sống chết đều không biết xấu hổ. Phỉ nhi cùng lắm cũng chỉ là một cô gái có chút ngang tàn, nhưng đối với Vu Phương Phương

không hề biết xấu hổ kia, nếu trận chiến này thật sự bùng phát chỉ sợ rằng Phỉ nhi sẽ càng thêm tức giận mà thôi.

Đêm đã khuya, trước cửa cũng không có taxi, những chiếc xe còn lại thì đều đã có chủ nhưng người ta vẫn còn đang vui vẻ chơi đùa ở bên trong. Vì vậy, hai cô gái nhìn nhau, sau đó bật cười.

Lý Phỉ nói: “Tớ không quen nhìn cái kiểu nói chuyện quái gở của ả yêu nữ kia. Còn nữa, cậu có để ý không, tay của cô ta lúc đào cũng cố tình chạm vào đùi của cái người đàn ông họ Mạc, nhìn bộ dạng của cô ta giống như cái kiểu chưa thỏa mãn dục vọng, đang cầu xin người khác đề lên mình vậy, thật là đáng khinh.”

Lời nói này có ba phần giận dữ, bảy phần sự thật, không chỉ có một mình cô, chắc chắn là rất nhiều người ở đây đều có thể thấy rõ, chẳng qua là bọn họ ngấm hiểu trong lòng mà không nói ra thôi. Còn cái người đàn ông họ Mạc kia, chỉ sợ là vì đang ở trước mặt nhiều người nên anh ta mới ngại ngùng đáp lại, không biết khi trở về nhà, hai người bọn họ kích tình mãnh liệt như thế nào nữa.

Có câu nói rất đúng, ban ngày không nhắc người, ban đêm không nhắc quỷ. Nhưng thật sự mà nói, ban ngày và ban đêm đều không thể nói xấu sau lưng người khác.

Bởi vì hai người các cô vừa mới đi ra ngoài còn chưa được vài bước thì nghe thấy có người gọi: “Giáo sư An, giáo sư Lý!”

Đột nhiên có người gọi khiến cho Tiểu Phàm giật nảy mình, thật đúng là con mẹ nó tà môn, lần này xem như là chủ nợ tìm tới cửa rồi. Cô chột dạ nhìn thấy Mạc Quân Kha đang đi về phía mình, Tiểu Phàm nở nụ cười nói: “Mạc tổng sao lại ra đây?”

Chỉ thấy Mạc tổng đưa điện thoại di động đến trước mặt Phỉ nhi nói: “Vừa rồi có một người đàn ông gọi đến tìm cô, tôi nghe giọng nói của anh ta hình như có vẻ gấp lắm.”

Phỉ nhi hỏi: “Anh nghe điện thoại sao? Xong rồi xong rồi. . . .” Cô khẩn trương nói với Tiểu Phàm: “Chị em tốt à, tớ phải cố gắng giải thích cho cái bình dấm chua nhà tớ rồi, cậu có thể tự về nhà được không?” Tiểu Phàm vốn dĩ là chưa có uống say, một người vẫn còn tỉnh táo như vậy mà có thể sợ không về nhà an toàn được sao, chỉ sợ là cái vị kia của nhà Phỉ nhi lại không như vậy, chắc chắn là đêm nay ở trên giường, hai người sẽ tiến hành tra khảo mức độ trung thành rồi.

Mà lúc này, Mạc Quân Kha đã lái xe đến, anh nhìn Tiểu Phàm nói: “Giờ này không bắt được xe đâu, để tôi đưa cô về nhà.”

Tiểu Phàm vội vàng tìm lý do cự tuyệt, đây chính là đối tượng mà Vu Phương Phương đã định, không chừng cô ta còn cầm vài lá cờ trên cái thân thể này, làm sao Tiểu Phàm cô còn dám đến gần.

Mạc Quân Kha nở nụ cười: “Đã nhiều năm trôi qua rồi, cô vẫn còn cảnh giác như vậy sao?”

Cô giật mình hỏi: “Chúng ta đã từng gặp qua sao?”

Mạc Quân Kha nói: “Cô đã quên rồi à, trước kia ở trụ sở quân đội, chúng ta đã từng cùng nhau trải qua hoạn nạn.”

Tiểu Phàm kinh ngạc, đây là tình huống gì vậy, chẳng lẽ cô còn có thể gặp được người quen lúc trước ở quân khu, thật đúng là thanh mai trúc mã hiếm có, chỉ hận không thể cùng nhau ăn chung một chén cơm xã giao tình cảm mà thôi.

Lại nói Mạc Quân Kha này vừa có thân phận lại vừa có danh tiếng, là một người đáng tin cậy. Vì vậy sau khi suy xét xong những cái ý nghĩ này, Tiểu Phàm rất cuộc cũng bước lên xe của Mạc Quân Kha.

Kết quả là tính toán của Tiểu Phàm đều hồng бет, cô là một người vừa chữa lành vết thương đã quên mất nỗi đau, lúc trước bản thân đã bị bộ dạng đứng đắn của Dịch Đông Thần làm é mẩn, cuối cùng lại bị anh ở bên trên ăn sạch sành sanh, bây giờ sao lại dễ dàng tin tưởng Mạc Quân Kha như vậy.

Tiểu Phàm hỏi: “Trước kia anh cũng ở trong quân khu sao, sao tôi lại không có ấn tượng gì nhỉ? Đáng tiếc thật, mấy năm nay bạn bè trong quân khu đều mỗi người một nơi, khi đó quan hệ giữa mọi người rất tốt.”

“Cô hiểu lầm rồi, tôi không ở trong quân khu.” Mạc Quân Kha nói câu này khiến Tiểu Phàm sửng sốt, vội vàng hỏi: “Không phải anh vừa mới nói.”

Quân Kha cười: “Chúng ta đúng là đã từng gặp qua ở quân khu, nhưng thật sự là tôi không có ở đó.”

Tiểu Phàm gào thét trong lòng: tôi XXX, thì ra là này giờ mình đã vui mừng vô ích, lúc trước ở trong quân khu đã từng gặp qua nhiều người như vậy, sao bây giờ mình lại không biết được anh ta là ai.

Nhìn biểu hiện trên khuôn mặt của Tiểu Phàm thay đổi liên tục, Mạc Quân Kha không khỏi hài lòng cười: Cô ấy vẫn giống như lúc trước. Xa cách mấy năm, anh vẫn luôn vội vàng xử lý những chuyện ở trong tập đoàn nhưng chưa bao giờ ngừng cho người tìm kiếm tung tích của cô. Khó khăn lắm mới biết được cô đang ở thành phố G, đúng lúc công ty chi nhánh của tập đoàn ở bên này cũng cần phải chuẩn bị, cho nên anh liền nói với cấp trên để mình xung phong đến thành phố G giết giặc. Rời khỏi trụ sở chính đến công ty chi nhánh này đều bị người khác xem là một quyết định ngu xuẩn, nhưng anh biết, có một số việc ngu xuẩn nhưng rất đáng để anh làm, bởi vì Mạc Quân Kha biết nếu bỏ lỡ lần này thì anh sẽ cảm thấy thật hối hận.

Đến trước cửa khu chung cư, Tiểu Phàm bảo Mạc Quân Kha dừng xe, cô nói: “Tôi muốn đi đến cửa hàng gần đây mua chút đồ, anh cho tôi xuống ở đây là được rồi. Hôm nay thật cảm ơn anh đã đưa tôi về nhà.”

Nhìn Mạc Quân Kha đang chậm rãi lái xe rời đi, lúc này Tiểu Phàm mới yên tâm lên lầu. Mở cửa, đèn còn chưa kịp sáng, cô lại bị dọa cho giật mình, trên ghế sofa lúc này còn có một người đang ngồi.

Tiểu Phàm không khỏi tức giận, “Làm sao anh có thể vào được? Cẩn thận coi chừng tôi báo cảnh sát anh tự tiện xông vào nhà dân đấy.”

Dịch Đông Thần mặt lạnh, lấy điện thoại ra gọi: “Này, Trần Cục à, tôi phát hiện khu chung cư XX trị an không được tốt lắm, ông nên cho người xuống đây tuần tra một phen, đặc biệt là. . . .”

Anh còn chưa nói xong, điện thoại đã bị Tiểu Phàm cướp đi.

Lúc đang định ngắt điện thoại, cô lại nghe được một giọng nói phụ nữ tiêu chuẩn từ trong điện thoại vang lên: “Xin chào, thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng. . . .” Cô tức giận trừng mắt nhìn Dịch Đông Thần.

Mà cái người bị trừng mắt kia lại đang trưng ra bộ mặt rất thú vị: “Em tin không, lần này tôi làm thật đấy.”

Tiểu Phàm nhụt chí, ai bảo anh ta là Dịch phó thị trưởng cơ chứ, mấy năm nay anh ta vất vả kinh doanh ở cái thành phố G này, sau khi thị trưởng mãn nhiệm kỳ, Dịch Đông Thần chính là ứng cử viên thị trưởng hàng đầu, tiền đồ của anh ta cũng không phải là rộng một cách bình thường. Cho nên nói báo cảnh sát ư? Chỉ sợ là Dịch Đông Thần muốn vào nhà ai thì cục cảnh sát phải cho người cạy cửa của nhà người đó. . . .

Tiểu Phàm tròn tròn hai mắt, không biết hôm nay Dịch Đông Thần lại lên cơn động kinh gì nữa đây. . . .

4. Chương 4: Thật Con Mẹ Nó Uất Ức

Nếu không thỉnh được cái vị Phật sống này đi thì Tiểu Phàm áp dụng chính sách nhắm mắt làm ngơ, đem phòng khách tặng cho anh, còn cô thì đi vào phòng ngủ, hôm nay do phải vội vàng làm quen với công việc mới được bổ nhiệm, lại còn tụ tập uống không ít rượu nên hông và lưng cô đã đau lại càng đau hơn.

Tắm rửa xong, cô choàng khăn tắm, bước ra mở tủ quần áo định lấy một bộ đồ ngủ thì lại bị tình cảnh ở trong tủ dọa cho sợ hãi. Trong tủ vốn đã không còn bao nhiêu chỗ trống mà giờ phút này lại còn chất thêm một đống quần áo, từng bộ quần áo xuất hiện, lại còn có thêm hàng loạt đồ lót của đàn ông khiến cho Tiểu Phàm dở khóc dở cười — mỗi một bộ quần áo kia đều là do cô hết lòng chọn lựa cho Dịch Đông Thần.

Tiểu Phàm lấy đơn ly hôn đã được chứng nhận từ trong ngăn kéo lao ra khỏi phòng ngủ, hung hăng nhét vào trong tay Dịch Đông Thần, lúc này cơn giận của cô đang rất lớn, đến nỗi cô muốn đem cái tờ giấy ly hôn kia ném vào mặt Dịch Đông Thần, sau đó vui vẻ giễu cợt anh, nhưng mà Tiểu Phàm thật sự không có gan làm chuyện đó — Dịch Đông Thần này giỏi nhất là lén lút giữ thủ đoạn, nếu chọc giận anh, vậy thì đến điểm tâm cũng sẽ không có để mà ăn nữa. Không chừng anh ta sẽ khiến cho công việc của cô trở nên chín chín tám tám khó khăn hơn.

Tiểu Phàm cố gắng dùng âm thanh ôn hòa, thành khẩn nói: “Ngài Phó thị trưởng, hai chúng ta đã thực sự ly hôn, mà chỗ này còn là nhà của tôi, anh không thể tự tiện chuyển đồ đạc đến khi chưa có sự đồng ý của tôi.”

Khuôn mặt của Dịch Đông Thần không chút thay đổi, anh mở tờ đơn ly hôn ra, thận trọng nhìn thoáng qua khuôn mặt trên bức ảnh, sau đó mở miệng nói: “So với tấm hình này thì em ở bên ngoài đẹp hơn.” Lúc nói những lời này có thể thấy được gương mặt của Dịch Đông Thần rất thú vị, trong lòng anh có cảm giác khó chịu. Vợ của mình sau khi ly hôn thì lại càng trở nên trắng nõn, điều này khiến cho anh có suy nghĩ, sau khi ly hôn Tiểu Phàm có thể sống một cuộc sống rất thoải mái. Anh lại nhớ tới khi nãy mình đứng trên này nhìn thấy Tiểu Phàm còn từ trên một chiếc xe hơi bước xuống. Cũng lạ là sao thị lực của anh lại tốt như vậy, lại có thể nhìn thấy rõ người đàn ông trong xe.

Xem xét lại bản thân, thời gian này luôn bận bịu giải quyết tình hình an nguy dân sự đến sát đầu mẻ trán khiến ột nam tử hán như anh cảm thấy thật con mẹ nó uất ức.

Nghĩ đến đây, Dịch Đông Thần đưa tay kéo tuột khăn tắm trên người của Tiểu Phàm, sau đó anh nhanh chóng nâng người lên tới, cũng chẳng có bước dạo đầu, ngay lập tức đi thẳng vào vấn đề.

Tiểu Phàm hung hăng cắn vào bả vai anh, trong miệng cô đã tràn ngập mùi máu, nhưng mà người đàn ông này cũng không có phản ứng gì, vẫn như cũ ra ra vào vào trên người cô.

Vừa giận vừa hờn, Tiểu Phàm rất muốn kiện Dịch Đông Thần tội cưỡng gian, chỉ tiếc là cô lại nghĩ đến: Ở cái thành phố G này, Dịch Đông Thần chỉ cần hừ nhẹ một tiếng cũng đủ khiến cho khắp nơi bên dưới cảm thấy khủng hoảng rồi, còn có ai dám chạm vào vẫy rông của anh? Hơn nữa, dù cha của cô có làm việc ở tỉnh ủy, nhưng mãnh long không áp chế được đầu rắn độc, vậy chẳng phải là để cho Dịch Đông Thần muốn làm gì thì làm hay sao?

Hướng hồ, cho đến bây giờ Tiểu Phàm vẫn còn chưa dám nói cho cha mẹ biết chuyện cô và Dịch Đông Thần đã ly hôn, bởi vì hai ông bà rất xem trọng người con rể này, bọn họ nói với Tiểu Phàm là đầu năm nay, có thể tìm được một người đàn ông tốt như Dịch Đông Thần quả thật là không dễ dàng.

Màn đêm buông xuống, Tiểu Phàm nhìn Dịch Đông Thần đang nằm bên cạnh mình, cô cười cười, dùng ngón tay chạm nhẹ một cái vào bộ vị mẫn cảm của anh.

Dịch Đông Thần túm lấy tay cô, cơ bắp trên người trở nên căng thẳng, giọng nói khàn khàn của anh từ trên đỉnh đầu của Tiểu Phàm truyền xuống: “Đừng đốt lửa, mau ngủ đi!”

Tiểu Phàm không nhìn anh, mở miệng nói: “Bây giờ tôi mới biết được, thì ra chỉ có những lúc yêu đương vụng trộm như thế này thì tình cảm của anh mới càng thêm mãnh liệt, chửi trách, trước khi ly hôn, mỗi lần chúng ta làm chuyện này, bộ dáng của anh đều giống như là một người chồng dịu dàng, bây giờ ly hôn rồi thì lại như lang như hổ.”

Lửa giận trong mắt Dịch Đông Thần càng lúc càng dâng lên, anh lập tức rời giường đi thẳng vào phòng tắm, để cho nước lạnh cuốn trôi đi cơn tức giận, nếu không, anh sợ mình sẽ không kiềm chế nổi mà khiến cho Tiểu Phàm bị thương.

Anh đâm thật mạnh vào bức tường ốp gạch men sứ, những khó chịu bức bách ở trong lòng cuối cùng cũng được giải phóng. Lúc vừa mới kết hôn, anh đối với vợ mình lúc nào cũng cưng chiều săn sóc, lo lắng thân thể của cô không chịu đựng nổi những động tác điên cuồng của mình, kết quả là hôm nay lại bị cô đem ra vụng vẹo, thật sự là khiến cho anh tức không chịu được.

Tiểu Phàm nghe tiếng nước chảy, nở nụ cười, chỉ là cười một hồi nước mắt lại trào ra — ly hôn rồi mới biết được những hành động lúc kết hôn thì ra lại đều là giả dối như vậy, cái dịu dàng chó má gì đều là vô nghĩa, không phải là cảm thấy hoa nhà không thơm bằng hoa đại hay sao?

Kéo rèm ra, để cho ánh nắng ấm áp chiếu vào, cảm giác trong phòng lập tức ngập tràn ánh sáng. Tiểu Phàm mỉm cười, cuộc sống mỗi ngày chính là vẫn luôn trôi qua như vậy, cô không muốn phải sống một cuộc sống mà cứ bắt mình phải kìm nén sự đau khổ trong lòng, cho nên cô học cách làm cho chính mình vui vẻ. Cô không thêm nghĩ đến rốt cuộc là Dịch Đông Thần đã rời đi lúc nào, mặc kệ đi.

Đúng vậy, anh ta là đại gia, không ngăn được anh dừng tới thì cũng sẽ không quan tâm đến nữa. Chỉ là lúc Tiểu Phàm bước ra khỏi cửa vẫn là bị cảnh tượng ở bên ngoài dọa cho giật mình: trên bàn ăn đặt một ly sữa đậu nành và lát bánh mì. Điều này dĩ nhiên là do Dịch Đông Thần làm, nhưng mà Tiểu Phàm lại tình nguyện tin tưởng nhà mình có ốc đồng cô nương (*).

(*) Ốc đồng cô nương: hay còn gọi là cô tiên ốc, giống như bên mình có sự tích cô Tấm chui ra từ trong quả thị để giúp bà lão quét dọn và nấu cơm ấy ^^

Vì muốn che giấu đôi mắt thâm quầng, cô cố tình đeo một cặp kính đen, lúc mở cửa, cô lại quay đầu nhìn những thứ trên bàn, do dự một chút, cuối cùng vẫn cầm ly sữa đậu nành lên uống một ngụm, sau đó lại thuận tay cầm lên một lát bánh mì. Tiểu Phàm tưởng tượng miếng bánh mì là Dịch Đông Thần, sau đó cô cứ thế hùng hăng vừa đi vừa gặm cắn.

Cách một làn đường dành cho người đi bộ, có một chiếc xe luôn chạy theo song song với cô. Ngồi trên xe chính là Mạc Quân Kha. Kỳ thật buổi tối hôm qua, anh rời đi không được bao lâu rồi lại vòng trở lại, ngồi ở dưới lầu suốt một đêm, kết quả là sáng nay lại nhìn thấy một chiếc xe của nhà nước chạy ngang qua. Điều làm anh giật mình chính là, người như Dịch Đông Thần mà lại bước ra từ một tòa nhà nhỏ hẹp tầm thường như vậy.

Mạc Quân Kha tự nói với chính mình, có lẽ là người yêu của Dịch Đông Thần cũng ở chỗ này, nhưng có một sự thật rõ ràng nhắc cho anh một đáp án chính xác hơn: Hai vợ chồng đã ly hôn này vẫn còn sống chung, khác biệt chính là, lúc trước kết hôn thì cầm giấy chứng nhận kết hôn, bây giờ ly hôn thì cầm đơn ly hôn, trừ chuyện này ra thì tất cả vẫn như cũ.

Sáng nay Mạc Quân Kha bị cái ý nghĩ này của mình làm cho điên rồi, anh đợi đến lúc Tiểu Phàm đi xuống, vốn dĩ là định gọi cô lên xe, sau đó sẽ hỏi cô tại sao lại để cho Dịch Đông Thần có cơ hội làm tổn thương mình thêm lần nữa, thế nhưng đi theo cô một đoạn đường, Mạc Quân Kha cũng không nhẫn tâm quấy rầy cô.

**

Thành phố G chính là nơi đại học trọng điểm, trên phương diện đào tạo vẫn luôn dẫn đầu một khoảng cách khá xa, khi đạt được thành tích xuất sắc thì cũng sẽ gặp không ít chuyện phiền toái. Gần đây hiệu trưởng lại đang phiền não cái vấn đề làm thế nào để gom góp tài chính, tập trung xây dựng thêm một phòng thí nghiệm.

Thời gian này, bộ giáo dục đưa ra chính sách đề cao tỷ suất của khoa chính quy, vì vậy nên sẽ đầu tư chi phí vào cho các trường tiểu học, còn trường đại học bên này đưa ra yêu cầu ngân sách thì có vẻ hơi phiền toái, vì thế hiệu trưởng phải chạy đi chạy lại đến cục vài lần, nhưng phó cục trưởng cục quản lý đều kiểm soát là bận đi công tác để trốn tránh không gặp, hoặc là nói hiệu trưởng cứ theo trình tự mà làm.

Hiệu trưởng cũng hiểu đây chỉ là một câu nói suông, phó cục trưởng nói cứ theo trình tự như vậy thì nghĩa là sẽ không quan tâm rồi.

Chỉ là mấy hôm trước, trong cục bổ nhiệm An Tiểu Phàm làm trợ lý hiệu trưởng, điều này làm cho hiệu trưởng lộ ra một chút hy vọng, vì vậy ông đưa cái hạng mục này giao cho Tiểu Phàm, nghĩ rằng trong cục không thể nào vô duyên vô cớ cắt nhắc đề bạt một giáo viên nho nhỏ như vậy.

Vì vậy, Tiểu Phàm vừa mới được nhậm chức lại giống như cầm một củ khoai lang nóng phỏng tay, quay đầu nhìn nét mặt của hiệu trưởng như muốn nói: Trường học và tội nhỏ đều đặt hết hy vọng ở trên người cô. Tiểu Phàm chỉ có thể kiên quyết nói: “Hiệu trưởng ngài yên tâm, tôi sẽ cố gắng làm thật tốt!”

Từ một tin tức nhỏ cho biết, gần đây phó cục trưởng hay đi vào khách sạn Quân Viên, thật ra cái tin tức nhỏ này chính là do Phỉ Nhi nói cho Tiểu Phàm biết, tất cả mọi người đều rõ ràng trong khách sạn phần lớn là phục vụ trên hai phương diện: Ăn và ngủ, còn có một số loại phương diện đặc biệt khác, ví dụ như massage gì gì đó, mà vóc dáng của những cô gái sử dụng dịch vụ massage ở khách sạn thì quả thực có thể đem so sánh với Vu Phương Phương, một câu sau cùng đương nhiên là do Phỉ Nhi thêm vào.

Ôm suy nghĩ đem một con ngựa chết cứu chữa thành ngựa sống, Tiểu Phàm hẹn phó cục trưởng thời gian gặp mặt. Bảy giờ tối, hiệu trưởng và Tiểu Phàm ngồi ở trong một phòng riêng chờ phó cục trưởng đến. Kết

quả là bảy giờ bốn mươi phút cục trưởng mới từ xa chậm rãi bước tới, nhìn hai người bọn họ nói một câu: “Sao hai người lại đến sớm như vậy?” Nói xong, ánh mắt của ông ta rơi trên người Tiểu Phàm, cái bộ dáng cười tí mắt đỏ khiến cho người khác không rét mà run.

Lúc bắt tay, phó cục trưởng cứ lần lữa không chịu buông ra, chỉ nghe được giọng nói dịu dàng đến phát ngáy của ông ta, “Vị này trông rất lạ, là trợ lý mới sao?”

Hiệu trưởng nhìn tình cảnh trước mắt, trong lòng sáng tỏ vài phần, liền giới thiệu Tiểu Phàm xong liền lấy cớ trong nhà có việc rồi chuẩn đi. Trước khi rời đi, hiệu trưởng còn liếc mắt nhìn Tiểu Phàm một cái, cuối cùng quyết định mặc kệ hoàn cảnh khó khăn lúc này của cô.

Tiểu Phàm cũng không phải là một cô gái chưa biết mùi đời, làm sao lại không biết tính toán của hiệu trưởng và phó cục trưởng, bây giờ cô chỉ hận không thể đem chai rượu vang đổ lên trên khuôn mặt béo ú giả tạo của lão phó cục trưởng kia.

Bàn tay phải của Tiểu Phàm đang bị bàn tay gấu của lão nắm chặt, cô siết chặt tay trái, nắm chắc cái thiết bị đề phòng yêu râu xanh (*), trên mặt vẫn giữ vững nụ cười: “Phó cục, trường Đại học G từ trước đến nay toàn bộ đều nhờ ngài chiếu cố, tôi thay mặt các thầy trò kính ngài một ly.” Khi nói chuyện, cô yên lặng rút tay ra, nâng ly rượu lên tỏ vẻ mình muốn uống.

(*) thiết bị chống hiếp dâm == google search --

Đáng tiếc, phó cục trưởng lại ngăn cản cô, lão ta kêu phục vụ đổi lấy một ly rượu lớn, sau đó mở miệng nói: “Nếu muốn mời thì phải có thành ý một chút, như vậy đi, nếu An tiểu thư có thể uống hết ba ly rượu này, tôi sẽ tin là cô có thành ý, sau đó sẽ suy nghĩ một chút về vấn đề ngân sách.”

Nhìn cái ly rượu rất lớn kia, một ly như vậy thôi cũng đủ khiến cô gục xuống rồi, nếu uống ba ly thì không phải là sẽ say đến bất tỉnh nhân sự để mặc cho lão ta chà đạp hay sao?

Tiểu Phàm cười lạnh: Chị đây cũng không phải là loại tiểu thư tiếp rượu, sau đó sẽ vui vẻ ngồi bàn bạc vấn đề với ông, để cho ông tiện tay nổi lên thú tính, không ngờ xem vậy mà vẫn có tính toán chuốc rượu tôi, thật sự là rất biết cách ngồi không mà hưởng thụ.

Nói xong, cô giật giật tay trái, đột nhiên phó cục trưởng nghiêng người qua, một phát liền túm được tay trái của Tiểu Phàm, sau đó đưa tay vào túi của cô lấy ra cái thiết bị kia, lão cười nói: “Lúc vừa vào cửa tôi đã thấy An tiểu thư cứ đưa tay vào túi, thì ra là đang nghiên cứu cái vật này.”

Bị phát hiện ra kế hoạch của mình, Tiểu Phàm nghĩ thầm lần này nguy rồi, cô lo lắng suy nghĩ không biết tiếp theo lão phó cục trưởng này sẽ làm ra cái chuyện cảm thú gì, cho nên mới nhân cơ hội này đi ra ngoài, chỉ là vừa mở cửa cô liền nhìn thấy hai người bảo vệ đứng ở hai bên, chợt nghe thấy tiếng của phó cục trưởng từ bên trong nói: “Nơi này là khách sạn Quân Viên, vì tôi là khách quen nên bọn họ đã an bài rất tốt.” Vừa nói lão vừa đứng lên kéo Tiểu Phàm qua.

Tiểu Phàm giơ chân đá một đá vào người phó cục trưởng, tuy nhiên vẫn không chiếm được thế thượng phong, nếu tiếp tục giằng co như vậy thì rất có khả năng cô sẽ bị lão phó cục trưởng này chế ngự. Lúc Tiểu Phàm đang phân tâm suy nghĩ, bỗng nhiên một cái tát giáng xuống mặt cô. Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng trải qua cái chuyện như thế này bao giờ, Tiểu Phàm ngây ngẩn cả người. Lúc đang bị chế trụ sát vách tường, cô hung hăng nhắc chân đá kích vào hạ bộ của phó cục trưởng, thừa dịp lão ta đang kêu rên, Tiểu Phàm mở cửa, cũng không thêm để ý hai người bảo vệ đang ngăn cản, cô xoay mặt ra ngoài hét to: “Có ai ở đó không? Nơi này xảy ra chuyện.”

5. Chương 5: Kết Quả Của Việc Giở Trò Lưu Manh

Quân Kha vừa trở về đã nghe kể lại việc ngài phó cục ham mê dịch vụ mát xa đang muốn cưỡng bức phụ nữ. Quân Kha không vui, cho là người nhân viên bên cạnh không biết thức thời, ông ta làm trong cục giáo dục, nếu đắc tội với nhân vật lớn như thế, chỉ tổ thiệt hại cho bản thân.

Quân Kha dự định đi xem qua một tạo, anh ta còn bảo thủ hạ tìm thêm mấy cô gái cho ông ta, còn chuẩn bị thêm “phòng tổng thống” để chuộc lỗi .

Nhưng là anh không ngờ sẽ thấy một màn như vậy, Tiểu Phàm bị lão cục phó ôm chặt, cái miệng dính đầy mỡ màng của ông ta đang làm loạn trên mặt cô, còn tay ông ta đang cố cởi quần Tiểu Phàm. Một màn này khiến lửa giận trong lòng Quân Kha tăng ba ngàn thước, trực tiếp đập tung cánh cửa chưa được gài chốt an toàn, sau đó nắm cổ áo lão cục phó, đẩy lão ta vào tường dấn ột trận, một đấm, hai đá.

Nếu không có thủ hạ của anh ta ngăn cản, thì mạng của lão phó cục đã đi tong, ông ta khập khiễng rời đi, trước khi đi ông ta còn hung dọa bọn họ, nói: “Mày, còn mày nữa, tất cả coi chừng tao đó.”

Tiểu Phàm rút cuộc thở dài một hơi, hai đùi mềm nhũn ngã trên đất. Cô nhớ tới chuyện vừa rồi, cảm thấy giống như một giấc mộng, nếu quả thật bị tên mập kia xâm hại, cô nghĩ nên...hạn nhất chính là bản thân cô.

Quá tự tin, tự cho rằng mình có thể đối phó với một tên háo sắc, vừa có thể thuyết phục hẳn kí vào bảng hạng mục vừa an toàn rồi khỏi. Thật là ngu mà!

Quân Kha ngồi xổm xuống, ở trên vai cô vỗ hai cái.

Tiểu Phàm không để ý đến anh ta, chỉ là đang cố nôn khan từng trận, muốn đem mùi vị kinh tởm vừa rồi tống ra hết.

Quân Kha gọi cô mấy tiếng, cô đều không có phản ứng, nhìn bộ dạng này của cô, chẳng lẽ muốn nhổ sạch hết nước bọt mới cam tâm.

Quân Kha lấy tay nâng mặt cô, sau đó nhẹ nhàng hôn lên, dùng đầu lưỡi liếm liếm môi của cô, thời điểm anh buông ra, mặt của anh vinh dự dính đầy nước bọt của cô. Nhưng anh không có lau đi, vỗ bả vai cô, nói: “Tôi đã liếm hết những thứ dơ bẩn, cô yên tâm, dạ dày của tôi đã nhấn chìm hết chúng nó, bảo đảm chúng nó sẽ không bao giờ thấy được ánh mặt trời.”

Nghe anh nói xong, Tiểu Phàm rút cuộc cũng ngừng động tác, cô nhìn Mạc Quân Kha một lát, sau đó kéo áo của anh, đưa lên miệng dùng sức chùi, có lẽ cũng muốn lau luôn mùi vị của anh.

Vì sự xuất hiện của Quân Kha khiến Tiểu Phàm an tâm không ít, cô cuối cùng còn đồng ý để cho anh đưa về nhà, trên đường thì có điện thoại của Dịch Đông Thần.

Thấy tên Dịch Đông Thần lại làm Tiểu Phàm nhớ đến tên cục phó lúc nãy, đều là những quan chức nhà nước, cứ thay nhau hiện trước mắt cô. Cô đập máy, sau đó quay sang nói với Quân Kha: “Tôi đói bụng, chúng ta đi ăn cơm đi.”

Quân Kha mang cô đến một tiệm Ma Lạt Thang, Quân Kha nói mùi vị của món ăn trong tiệm rất đặc biệt. Sau khi nếm thử Tiểu Phàm rút cuộc cũng hiểu, cay đến nước mắt chảy ròng ròng, đầu lưỡi tê dại đến phát run, rất rát, quả nhiên là Ma Lạt Thang.

Ăn những món này, Tiểu Phàm vừa cười vừa khóc, tức giận hằm hừ: “Thật con mẹ nó thoải mái, giống như tôi đang thoải mái đánh chết những tên khốn kia.”

Quân Kha chuẩn bị khăn tay, chờ Tiểu Phàm gào xong thì đưa cho cô.

Tiểu Phàm lấy khăn lau nước mắt, nước mũi, lúc này mới giật mình, ồ lên một tiếng: cái khăn này nhìn rất quen mắt, hình như trước kia cô từng có một cái, sau đó mất đi lúc nào cô cũng không hay.

Quân Kha đoạt lại chiếc khăn dính nước mắt, nước mũi của cô, sau gấp lại cẩn thận bỏ vào túi.

Tiểu Phàm tròn tròn mắt khi thấy hành động của anh, cô ngại ngùng, nhắc nhở một tiếng: “Mạc tổng, đưa cho tôi đi, tôi giặt sạch rồi trả lại anh.”

Quân Kha nói: “Không cần, tôi sẽ không quen khi nó không có ở bên cạnh tôi.”

Lời nói này lại để cho Tiểu Phàm sửng sốt, cô cảm thấy rất tò mò, đến tận cùng vì sao Mạc tổng lại quý trọng một chiếc khăn tay đến vậy. Sau đó cô nghĩ tới nghĩ lui, mới vừa rồi mình vô tư lấy khăn lau nước mắt, nước mũi, như thế có quá đáng không?

Vì báo đáp ơn cứu giúp của Quân Kha, cũng vì cảm tạ bữa ăn, còn có đền bù việc cô làm dơ khăn tay của anh, Tiểu Phàm hướng Quân Kha nói “Mặc tổng, nhất định anh phải cho tôi cơ hội được mời anh một bữa.”

Quân Kha cười, việc này không hẹn trước được.

Ăn xong thì miệng vừa cay lại vừa nóng, khóc lóc cũng đã xong, tâm tình Tiểu Phàm cuối cùng cũng ổn định trở lại. Ở dưới lầu, cô vẫy tay với Quân Kha, hẹn gặp lại. Vừa quay đầu đã thấy chiếc xe của cơ quan nhà nước, trông băng số, chính xác là xe của Dịch Đông Thần .

Tiểu Phàm thở dài, nghĩ thầm cả đêm giăng co còn chưa xong, tí nữa lại phải tiếp tục.

Nhưng là ngoài dự đoán, Dịch Đông Thần đối với việc Tiểu Phàm không nhận điện thoại của anh chẳng chất vấn lời nào, chỉ là dùng sắc mặt âm u nói “Đi tắm rồi ngủ đi.” Mà khi ở trên giường, anh cũng không làm gì cả, quy củ ôm Tiểu Phàm ngủ.

Điều này khiến Tiểu Phàm cảm thấy cả ngày hôm nay tương đối kì lạ.

Tiểu Phàm đã chuẩn bị đủ tâm thái, sẵn sàng tiếp nhận chỉ trích của hiệu trưởng, dù là bị đuổi việc cũng chấp nhận. Kết quả, hiệu trưởng có chuyện phải lên cục.

Buổi trưa Lý Phi tìm cô đi ăn cơm, Tiểu Phàm lại không có khẩu vị. Lý Phi hỏi: “Hôm nay cậu là lạ, lại giận đối với tiểu Dịch?”

Tiểu Phàm kể lại sơ qua chuyện của cục phó, kết quả Lý Phi không thêm an ủi cô thì thôi, lại còn cười phá lên.

Tiểu Phàm thật sự quá đau lòng rồi, cô đã tạo nghiệt gì, lại quen phải đưa bạn xấu như này. Chỉ là Lý Phi cười xong, rồi thông báo cho cô một việc, khiến lòng cô cũng thoải mái.

“Nghe nói lão cục phó đó, sáng này đã bị cách chức đưa đi điều tra rồi, hình như bị tố cáo ăn hối lộ, nhưng cụ thể thì chưa rõ. Còn nghe nói, hôm nay lão bị người ta đánh ột trận, giờ còn nằm trong bệnh viện, đoán chừng bây giờ đang trong bệnh viện, tức giận dậm chân!”

Tiểu Phàm rất muốn hoan hô ông trời có mắt , không cần quản việc ai đã sửa lại tội cường bức của ông ta, đối với Tiểu Phàm đã đủ thống khoái. Vì vậy cô trở nên hăng hái chiến đấu với bữa cơm, những tâm tình xấu cũng theo gió bay đi.

Lúc hiệu trưởng trở lại, dù ngoài sáng hay trong tối cũng cố an ủi cô nhiều hơn, trong đoạn thời gian kế tiếp, Tiểu Phàm trở thành giáo sư thoải mái nhất trường. Lý Phi mỗi lần thấy Tiểu Phàm chỉ ngồi nhàn nhã trong phòng làm việc, viết bài luận, không khỏi cảm thán: vận khí của cậu quá ngon rồi đó!

Tiểu Phàm bỏ cuộc, cô đã nộp đơn từ chức nhiều lần, nhưng vẫn chưa có kết quả. Mỗi lần cô xin từ chức, hiệu trưởng sẽ khẩn trương hỏi cô, có phải không hài lòng với công việc hiện giờ hay không, hoặc là trong trường chịu phải ảm ức. Bộ dáng kia, y như đối với con gái ruột, ngược lại càng làm cho Tiểu Phàm không tiện mở miệng nói chuyện.

Chẳng qua là loại công việc chỉ nhận lương mà chẳng làm gì sao có thể bảo đảm cuộc sống sau này. Trước không nhắc đến những lời đồn kia, thì trong lòng Tiểu Phàm cũng vô cùng trống rỗng. Nguyên do là vì không muốn ba cô ở tỉnh ủy, mẹ lại là một doanh nhân thành đạt mà khiến cho người khác không thêm để mắt đến những cố gắng của cô. Cho nên việc kết hôn với Dịch Đông Thần cũng phải che giấu, nói gì đến chuyện ly hôn.

Nhưng trải qua một hồi nháo loạn như vậy, tin đồn truyền xa, lời đồn về bối cảnh của cô đã vang xa rồi. Có người nói cô gần quan lớn, làm người tình, làm tiểu tam, có người lại nói bối cảnh gia đình cô rất tốt. Dĩ nhiên ngoài hai lời đồn này, ở phía trước cô có rất nhiều “lời nổ”, người ta càng ngày càng say sưa đồn thổi.

Nếu là Tiểu Phàm ngày thường ngay thẳng không sợ lời bóng gió, dĩ nhiên sẽ không để ý những lời đồn đãi này, nhưng cô chột dạ, cô không thể không thừa nhận, trong những lời đồn có ít phần là thật. Cô giờ có bị tính là người tình của Dịch Đông Thần không? Bởi thế, ý tưởng từ chức ngày càng trở nên khẩn cấp.

Buổi tối Dịch Đông Thần lại không mời mà tới, anh đem thư từ chức thả vào tay Tiểu Phàm, mặt lạnh nói: “Đừng làm những việc không có ý nghĩa.”

Tiểu Phàm nở nụ cười, nói: “Cám ơn anh, như vậy giúp tôi tiết kiệm thêm tờ đơn ngày mai.”

Đông Thần lại bị Tiểu Phàm chọc cho tức điên, công việc của anh hiện rất có vấn đề cần giải quyết, nhưng anh vẫn tận lực dành thời gian giải quyết những vấn đề của cô, đồng thời còn muốn cùng cô chen chúc vào một phòng nhỏ hẹp, dây dưa không dứt. Chỉ sợ sợi dây ràng buộc của hai người bị đứt, thì đoạn tình cảm này mãi mãi không thể cứu vãn.

Đáng tiếc Tiểu Phàm luôn là có bản lĩnh làm nghen hòng anh, Đông Thần đi ra ban công, hút một điếu thuốc xong mới dừng lại. Nghĩ bản thân mình là người chu toàn, kết quả lại bị Tiểu Phàm biến thành một đứa trẻ lớn đầu thiếu kiên nhẫn, quả nhiên cô chính là oan gia cả đời của anh.

Lúc trở về phòng, Tiểu Phàm đã co người trong một góc giường, giả bộ ngủ, Đông rón rén lên giường, anh lấn người ôm chặt Tiểu Phàm, vùi đầu vào cổ cô, nói: “Nếu như em không thích phần công tác này, cứ nói, tôi sẽ buông tay.”

Tiểu Phàm buồn bực lên tiếng: “Anh sớm nên buông tay.”

“Ừ, tôi không nên nhúng tay vào công việc của em, nhưng là Tiểu Phàm, tôi cũng biết sợ, lo lắng một khi em từ chức, tôi sẽ vĩnh viễn mất em.” Anh lật người cô lại, hôn ánh mắt của cô, nói tiếp, “Xuất hiện chuyện của tên súc sinh kia, là lỗi của tôi. Em có biết ngày đó tôi đã lo lắng đến mức nào không, tôi gọi vô số cuộc điện thoại cho em, bỏ tất cả công việc để chờ em, cuối cùng cũng chờ được, tôi mới phát hiện mình là kẻ vô năng như vậy, lại có thể để em bị ức hiếp ngay dưới mí mắt của mình.”

Tiểu Phàm mở mắt, nhìn anh một cái: “Tôi biết chuyện của cục phó là do anh xử lí, buổi sáng cho người đánh ông ta, cũng là anh phải không?”

Trong mắt Đông Thần có phần ngoan độc: “Tôi hận mình chưa đủ năng lực để giết chết kẻ đó.”

Tiểu Phàm trong nội tâm khê động dậy, chủ động dâng lên nụ hôn của mình, ít nhất giờ khắc này cô cảm nhận được mình là bảo bối được bảo hộ trong lòng bàn tay anh, Được người mình yêu yêu thương là chuyện vô cùng hạnh phúc.

Một cái hôn dễ đốt lên kích tình, hai người lại quá quen thuộc cơ thể của nhau, càng làm cho chuyện này thêm phần kiều diễm, ấm áp.

Ôm Tiểu Phàm trong bồn tắm, Dịch Đông Thần nói: “Chúng ta phục hôn đi.”

Tiểu Phàm sững sốt một chút, sau đó lấy tay sờ vào môi anh, rồi ôm lấy thân thể anh, tay theo phần lưng anh dò xuống. Chỉ nghe Đông Thần nói: “Em quả thật là yêu nghiệt mà trời cao phái xuống hành hạ tôi.”

Được anh ôm vào trong ngực dùng sức thương yêu, có cảm giác rất tốt, chỉ là Tiểu Phàm sợ hãi, nếu vội quay về với hôn nhân, bọn họ có hay không lặp lại vết xe đổ, ít nhất lòng tin đã từng dao động thì sẽ không chịu nổi lừa dối lần thứ hai.

6. Chương 6: Cầu Huyết Không Giới Hạn

Tiểu Phàm không ngờ lời cô nói đã nhanh như vậy ứng nghiệm —— vì cảm tạ tập đoàn khách sạn Quân Viên đã đầu tư xây dựng phòng thí nghiệm G, hiệu trưởng quyết định mời Mạc tổng bữa cơm. Vốn Tiểu Phàm không cần nhúng tay vào chuyện này nhưng là gần đây cô thật sự nhàn rỗi đến phát ngán, vì để mình không phụ lòng chức vị kia cùng với mức lương hiện giờ, cô chủ động trình bày cùng hiệu trưởng, nguyện cùng hiệu trưởng “phân ưu giải nạn”. (chia sẻ, giúp đỡ)

Hiệu trưởng là người thông minh, dễ dàng hiểu được ý tứ trong lời cô nói. Cũng đúng, cấp trên chỉ bảo không cho giáo sư An đi đến những nơi nguy hiểm, kì này địa điểm dùng cơm là do nhà trường chọn, tham gia cũng không chỉ có hai người, tương đối an toàn.

Vì vậy Tiểu Phàm và Quân Kha sẽ dùng chung bàn cơm.

Hiệu trưởng và bọn Tiểu Phàm đứng chờ trước cửa, lúc Quân Kha xuống xe, còn dẫn theo vài hộ vệ bên cạnh, hộ vệ cẩn thận quan sát tình huống xung quanh, sau mới yên tâm mở đường cho ông chủ.

Tiểu Phàm có chút buồn cười, sao trông giống ngôi sao nổi tiếng thế, hộ vệ bên cạnh cứ như phụ trách đề phòng người hâm mộ điên cuồng.

Phía bên khách sạn Quân Viên, ngoài Quân Kha còn có thêm vài nhân viên quản lý, nữ có nam có, diện mạo những người đó cũng chỉ bình thường, nhưng trên người phát ra khí thế của những người làm việc lớn.

Quân Kha bắt tay với hiệu trưởng, ánh mắt cũng rơi vào trên người Tiểu Phàm, cười nói: “Tiểu Phàm cũng ở đây!”

Tiểu Phàm sửng sốt, đồng thời thấy ánh mắt hiệu trưởng như có ý cười nhìn cô, mà những người bên khách sạn Quân Viên lập tức quan sát cô. Cô lúc này cảm thấy mình giống như dấu hồng tâm trên tấm bia, lời nói của Quân Kha chính là nhắm ngay dấu hồng tâm.

Vị trí chủ khách trên bàn tiệc đều đã an bày kỹ, kết quả khi ngồi xuống, hiệu trưởng cố ý để Tiểu Phàm ngồi cạnh Quân Kha, thấy biểu tình vui vẻ trên mặt Quân Kha, hiệu trưởng cảm thấy đây là một chuyện tốt đẹp nha: Mạch Quân Kha là thanh niên tài giỏi tuần tú, nếu như anh ta cùng Tiểu Phàm có quen biết từ lâu, ngẫu nhiên đoạn nhân duyên này có thể thành, đối với mọi người mà nói đều là chuyện tốt lành.

Quân Kha cúi đầu mà nói: “Lại gặp mặt.”

Tiểu Phàm cười với anh ta: “Tôi đã nói mời anh ăn cơm mà, anh xem, tôi rất coi trọng chữ tín.”

Quân Kha lúc này không vui: “Vậy không được, bữa cơm này là do hiệu trưởng mời, cô không được chống chế.”

Hai người bên này lặng lẽ trao đổi, bên kia hiệu trưởng cùng các vị khác cơ hồ hết lên, cũng không biết là hàn huyên cái gì, bộ dáng của mọi người thật hăng say.

Lúc này điện thoại của Tiểu Phàm vang lên rồi, cô lên tiếng xin lỗi rồi đi ra ngoài nghe điện.

Lý Phi ở đầu bên kia kích động: “Cậu, cậu trước nên giữ bình tĩnh, nghe tớ nói một chuyện.”

Tiểu Phàm cười: “Lời này phải là tớ nói với cậu mới đúng” Không biết Phi nhi gặp chuyện gì, nghe giọng rất khẩn trương.

“Yêu nữ không biết từ đâu dò ra chỗ của mấy người, cô ta đang chạy tới, tớ không ngăn cản được, cậu biết người phụ nữ đó mà, thói quyn rũ đã ngấm vào máu.”

Thì ra là chuyện này, Tiểu Phàm bình tĩnh nói: “Cô ta mồn tới thì cứ để cô ta tới, dù sao bên này cũng không có ai muốn quyn rũ Mạc tổng.”

Phi nhi bên kia cười hai tiếng: “Nghe chị nói nè cưng, cậu thật không biết hay giả hồ đồ, cậu bữa giờ đều sống thanh nhàn, hôm nay lại đột nhiên chủ động hướng hiệu trưởng cùng đi dự tiệc, yêu nữ đó sẽ nghĩ ra sao? Vì sao cô ta lại khẩn trương cong đuôi chạy tới, còn không phải lo cậu có ý đồ bất chính hay sao.”

Tiểu Phàm hô to oan uổng, chuyện này đơn thuần là trùng hợp, hôm nay coi như mời cơm người khác, cô cũng xung phong muốn đi.

Chỉ trách suy nghĩ của yêu nữ thật quá khác người, nói thí dụ như đối với yêu nữ thích quyn rũ người, trong mắt của cô ta những người phụ nữ dịu dàng đều là đang ngấm nguy trang phóng điện với những anh chàng đẹp trai. Tiểu Phàm nghĩ như vậy liền bình tĩnh rất nhiều.

Phi nhi cuối cùng đùa giỡn nói một câu: “Tốt nhất cậu làm cho Mạc tổng thần điên bát đảo vì cậu đi, để cho yêu nữ ném phải mùi vị bị vứt bỏ”.

Trên đường về chỗ ngồi, Tiểu Phàm đi ngang một căn phòng riêng, nghe được bên trong có rất nhiều âm thanh, thời điểm một âm thanh quen thuộc vang lên, cô cực kì sửng sốt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng mà nghĩ: thế giới này thật con mẹ nó nhỏ, ở nhà đã đụng mặt, ra cửa cũng không tránh khỏi.

Ánh mắt cô vô thức liếc qua khe hẹp của cánh cửa, lúc này trái phải của Dịch Đông Thần có hai cô em tươi đẹp, dáng người nóng bỏng, vừa nhìn động tác tiếp rượu chuyên nghiệp cũng đoán được bọn họ làm nghề gì. Tiểu Phàm trong lòng cười lạnh, cách vài mét, ném cho Dịch Đông Thần cái lườm sắc bén: quả thật rất có điểm phúc đó, phó thị trưởng Dịch.

Nhưng rất rõ ràng, khi cô quay lại bữa tiệc với sắc mặt không tốt, Mạc Quân Kha tinh ý nhận ra, âm thầm hỏi thăm cô, cô nâng cao giọng nói: “Tôi có thể có chuyện gì chứ, nào uống rượu đi.”

Lúc này hiệu trưởng đã là đà say, nghe uống rượu thì theo phản xạ liền cầm lên ly rượu, cụng ly cùng Tiểu Phàm, những nhân viên của khách sạn Quân Viên cười như không cười nhìn hai vị chủ nhà, sau đó hỏi ý Quân Kha như thế nào.

Quân Kha cầm ly rượu lên, cùng Tiểu Phàm cụng một cái: “Được, cô đã muốn uống, tôi uống cùng cô.”

Mấy người xung quanh khó hiểu trước tình huống này, chỉ cảm thấy càng ngày càng kì lạ.

Chờ Tiểu Phàm uống xong ly thứ ba, một người vọt vào, cô ta nhìn thấy Tiểu Phàm đang lơ đãng say ngồi bên cạnh Quân Kha, mà tay Quân Kha đang đỡ phía sau cô, nếu như Tiểu Phàm ngã xuống lúc nào thì đều có thể đỡ được. Chỉ một cử động nhỏ đã làm cho Vu Phương Phương ghen tị và tức hận.

Cô nàng Vu Phương Phương dùng tất cả vốn liếng để quyến rũ Quân Kha hơn mấy tháng nay, nhưng ngay cả tay anh ta còn chưa nắm lấy, không ngờ An Tiểu Phàm chỉ mới gặp vài lần đã khiến Mạc Quân Kha chú ý.

Thật ra lần trước ở lễ chúc mừng, cô ta xác định ánh mắt của Mạc Quân Kha luôn nghiêng về phía An Tiểu Phàm, sau còn thấy anh ta lái xe chở người phụ nữ đó về. Chuyện hôm đó đã quá đả kích cô ta, hôm nay thêm chuyện này. lửa hận đối với An Tiểu Phàm ngày càng khó khống chế, dám cùng cô ta tranh đàn ông, không muốn sống nữa hả.

Vẫn là câu nói cũ, đã liều mạng thì không sợ xấu hổ. Vu Phương Phương nở nụ cười, giày cao gót hướng phía Tiểu Phàm, sau đó vờ không cẩn thận đụng phải cô. Thấy toàn bộ rượu trên tay Tiểu Phàm đều bị đổ xuống người, trong lòng Vu Phương Phương sáng khoái, kích động gào to.

Nhưng chưa được bao lâu cô ta phải hét lên: “A ——”

Sắc mặt Quân Kha rét lạnh quét qua, liếc mắt khinh thường với cô ta: “Cô quỷ rởn cái gì.” Sau đó anh ta lấy khăn trên người lau giúp Tiểu Phàm.

Bởi vì rượu trút sạch xuống váy, cho nên khi Quân Kha lau xuống, Tiểu Phàm lập tức cả kinh đứng lên. Cô lo lắng lòng tốt của Quân Kha sẽ bị mọi người vặn vẹo thành loại đàn ông vô sỉ, bỉ ổi và hình ảnh này sẽ kích thích bao nhiêu trí tưởng phong phú nữa đây.

Mà sự thật được xác minh thật sinh động, lo lắng của cô thật quá cầu huyết rồi!

Chỉ thấy Dịch Đông Thần cùng nhóm người của cục trưởng Trần vừa vặn xuất hiện, hai mắt chăm chú thưởng thức hình ảnh mập mờ sống động.

Tiểu Phàm đứng tại chỗ, nhìn người đàn ông bên cạnh Dịch Đông Thần vẫn luôn giữ nụ cười khéo léo ở trên môi, trong lòng bất ổn. Thậm chí khi ánh mắt anh liếc sang, thì cô theo bản năng cúi đầu xuống.

Sau khi cúi đầu mới phản ứng được: mình không làm gì sai, làm sao lại hành động y như bị bắt gian tại trận.

Hiệu trưởng thấy bọn người cục trưởng Trần, cuối cùng cũng tỉnh táo, ông ta kích động tiến lên bắt tay cục trưởng, nói cảm tạ cục trưởng đã chú ý tới trường G.

Cục trưởng Trần lúng túng, khoát khoát tay nói “Đừng nói vậy, đây đều là việc chúng tôi nên làm, những người lãnh đạo phải có những chính sách tốt, mới giúp cho nền giáo dục phát triển.” Lúc nói lời này, Trần cục cung kính hướng về phía Dịch Đông Thần.

Hiệu trưởng lúc này mới phản ứng lại, sợ rằng người bên cạnh, chức vụ còn cao hơn cục trưởng, ông ta luôn miệng tiếp chuyện cục trưởng, sau khi biết được nười đàn ông bên cạnh là phó thị trưởng Dịch Đông Thần,

ông ta quả thực trọn tròn mắt —— ai lại không biết phó thị trưởng Dịch là ứng cử viên cho chức thị trưởng kì tới.

Chỉ là không nghĩ cục trưởng Trần bất ngờ hướng tới Tiểu Phàm, vẻ mặt tươi cười hỏi: “Công việc của giáo sư Tiểu Phàm vẫn tốt chứ?”

Men say vừa rồi của Tiểu Phàm hoàn toàn bay sạch, những người này đều đã thành thực chiêu “tiểu lý tàng đạo”, cô thật không biết Trần cục nói như vậy là có ý gì, nhìn Dịch Đông Thần bên cạnh một cái, chỉ cảm thấy ánh mắt của anh, con mẹ nó tưởng mình là Như Lai Phật Tổ đang nhìn chúng sinh sao —— uy nghiêm cùng từ ái, nhưng nói cho cùng nhìn ai cũng giống như nhìn khỉ, tự nhận là năm ngón tay của anh thật sự rất cố chấp.

Tiểu Phàm ứng phó trả lời một câu: “Cảm tạ lãnh đạo quan tâm, công việc cuộc sống của tôi tất cả đều thuận lợi.” Nói xong cô lễ phép nói với mọi người mình đã hơi say, xin phép về trước.

Vu Phương Phương hoàn toàn ngu muội, không biết dùng lời nào để diễn tả tình cảnh này đây, cô ta chỉ muốn bêu xấu Tiểu Phàm, thế nào cuối cùng cục diện lại hướng về bên Tiểu Phàm rồi.

Quân Kha cũng đứng dậy nói muốn đưa Tiểu Phàm trở về.

Hai người cùng rời khỏi chỗ này, Tiểu Phàm lúc này mới có thể lấy lại hô hấp bình thường, Dịch Đông Thần thì không cần nói, cục trưởng Trần cũng biết cô, Tiểu Phàm tiếp tục xấu hổ, cô biết cục trưởng Trần dĩ nhiên không phải bởi vì biểu hiện kiệt xuất của giáo sư trẻ tuổi cô làm trong thời kỳ mới, mà bởi vì là cô bám váy quan hệ của mẹ.

Những đây không phải là vấn đề trọng điểm, trọng điểm là hôm nay sao giống như mấy tình tiết cầu huyết trên phim, một màn nối tiếp một màn làm người ta không kịp trở tay, nhưng điều bất hạnh là, Tiểu Phàm toàn đóng vai nạn nhân, bất lực bị người ta nhét vào bao bố, hành hạ cho bầm dập, lại không thể hướng ai đòi nợ.

Quân Kha đi phía sau cô, để cô tùy phát tiết một lát, sau đó mới nhẹ nói: “Trong lòng không thoải mái? Tôi dẫn cô đi đến một nơi nhé.”

Tiểu Phàm nghĩ cô nam quả nữ thì không nên như thế, nhưng nghĩ lại, cô nam quả nữ thì sao, cô đã ly hôn, hoàn toàn có tự do, muốn đi với ai thì đi, nghĩ đến xung quanh Dịch Đông Thần luôn xuất hiện yêu nữ, cô nhất quyết nói chữ: “Tốt!”

Vu Phương Phương nhìn hai người rời đi, hung tợn nhỏ một ngụm nước bọt, sau đó xoay người trở lại —— bởi vì cô ta phát hiện bên trong có một người đàn ông có tiền đồ hơn so với Mạc Quân Kha.

Từ xưa, dân đã đấu không lại quan, Mạc Quân Kha dù nhiều tiền nhưng cũng chỉ là dân thường, so với thị trưởng tương lai thì còn kém xa rất nhiều . .

7. Chương 7: Đau Khổ Vì Bị Coi Thường

Ban đêm gió lành lạnh, Tiểu Phàm đang cầm súng nhắm chính xác lại cảm thấy trong lòng dễ chịu vô cùng. Mạc Quân Kha nói rất đúng, cô liền xem cái bia này thành cái gương mặt chán ghét nhất kia.

Anh cố ý chọn một súng thanh lực đàn hồi một chút, tay cầm tay làm mẫu đã mấy lần làm động tác mẫu chốt, sau ở một bên nhìn Tiểu Phàm tự do phát huy. Dĩ nhiên, anh âm thầm đem mục tiêu chuyển gần thêm không ít. Nhìn đến anh mờ ám, Tiểu Phàm lại cười đứng lên: “Đem đồ vật trả về, muốn đến sẽ đến thật.”

Nói xong cô giống như mang theo mắt kính, tay phải cầm súng tay trái đỡ cái bệ, một mắt nhắm ngay tâm, sau đó quả quyết bóp cò súng, pằng pằng pằng, liên tiếp mấy tiếng đi qua, chín phát đạn toàn bộ rơi vào trên mục tiêu, mặc dù vòng đếm cao thấp, nhưng Quân Kha vẫn vỗ tay tán thưởng.

Tiểu Phàm quay đầu súng ngược lại, đưa cho anh, nói: “Còn giữ lại một viên đạn cho anh, bắn vào vòng mười cho tôi xem một chút đi.”

Nhìn hành động này của cô, Quân Kha nở nụ cười, cũng là thu súng lại, để cho Tiểu Phàm bên cạnh đi thử lại phi tiêu lần nữa.

Tiểu Phàm cười: “Tôi đây làm người đồ đệ cũng ra tay, anh làm sư phụ còn không chịu bộc lộ tài năng để cho tôi sùng bái một chút sao?”

Quân Kha bắt đầu nói: “Đồng chí Tiểu Phàm, cái người này mới là chân nhân bất lộ tướng, thật ra thì tôi cũng vậy chính là gà mờ, ở nơi đó học người khác thật lâu vẫn luôn không biết, mới vừa rồi là lạm dụng kiến thức của người khác đến đây dạy, làm sao làm Sư Phụ của cô.”

Anh cũng đã nói như vậy, Tiểu Phàm dĩ nhiên miễn cưỡng anh không tốt, chỉ là cô còn chưa tâm tư, mới vừa rồi tư thế Mạc Quân Kha làm mẫu đó cũng không phải là một loại đẹp trai, cô trước kia len lén chạy đến sân luyện tập quân khu bộ đội đặc chủng nhìn lén qua, nên cùng cái đó gần giống đi.

Thật ứng với câu nói kia, cao thủ chân chính cũng núp ở trong đám người.

Một đêm Tiểu Phàm thử rất nhiều loại vũ khí, lúc này mới phát hiện ra thì ra là vũ lực còn có một chức năng khác cho người —— phát tiết. Dĩ nhiên chức năng này với mỗi người khác nhau, không có nhân sĩ chuyên nghiệp ở một bên trợ giúp, người bình thường vẫn không dễ dàng bắt chước.

Ngồi ở trên xe Quân Kha, Tiểu Phàm nghiêm túc nói tiếng cảm ơn, nhắc đến cũng rất trùng hợp, mấy ngày nay cô gặp phải chuyện tình cầu huyết cuối cùng Quân Kha cũng có thể đến giúp cô.

Nếu Quân Kha là con gái, vào lúc này cô nhất định hung hăng nhào tới, đem người quyến rũ thành người phụ nữ quyến rũ như Phỉ Nhi vậy. Dù sao thời điểm gặp phải một người bị cưỡng ép đau khổ, người giúp cô tìm sang khoái, chuyện này không dễ dàng.

Chỉ là cuộc sống lâu dài chính là một gợn sóng lớn, bị bức ép đau khổ và ngược lại với không bị ép bức đau khổ tuần hoàn đền đáp lại.

Quân Kha giúp cô mới vừa thoát khỏi khổ ép một chút xíu, cô sẽ phải đối mặt một người khác khó xử để ý —— Dịch Đông Thần!

Mới vừa mở cửa, Dịch Đông Thần liền nhào đến, một tay kéo quần áo của cô lên trên, sau đó tay đưa vào trong quần lót của cô, dùng sức kéo xuống dưới.

Tiểu Phàm mới vừa vào qua võ lực phát tiết, vào lúc này tính hiếu chiến vẫn còn, cô từ trong túi móc ra một khẩu súng giơ lên, nhắm ngay Dịch Đông Thần, cuống rỡ hỗn hển nói: “Đừng động, cẩn thận tôi thật sự nổ súng.”

Dịch Đông Thần dừng động tác trên tay lại, mắt anh nhìn thẳng đến trước mặt Tiểu Phàm, mặt của anh giống như là bị phác họa một chút xíu nếp nhăn, hoặc như là lổ xoáy phía dưới mặt biển, nhìn còn bình tĩnh, nhưng nội tâm không biết thế nào sóng lớn ngập trời.

Anh không lùi cũng không vào, lạnh lùng mở miệng: “Đây là cậu ta đưa cho em dùng để đối phó tôi sao?”

Tiểu Phàm vừa nhìn thấy bộ dáng kia của anh, lửa trong lòng liền dâng cao ba mét, cô cũng không có tâm tư đi để ý đến trong lời nói của Dịch Đông Thần cái đó “Cậu ta” là có ý gì. Cô không chịu thua cầm chắc vũ khí trong tay: “Thế nào, liền chính xác là châu quan đốt lửa không cho phép dân chúng đốt đèn? Hay là nói anh cho rằng tôi nên cởi sạch hết ngao ngao ở trên giường chờ anh để phát tiết?”

Dịch Đông Thần sững sốt một chút, thế này anh mới ý thức được hành động của mình có nhiều thái quá, thế nhưng mỗi một lần anh đụng cô đều khiến cho cô cho là phát tiết? Anh tức giận, nhưng nếu như đối diện không phải người phụ nữ anh thương ở trong lòng, anh lại có cái gì cần thiết bị coi thường mà đi cưỡng ép cái người phụ nữ cứng đầu cứng cổ này!

Anh nếu là muốn phát tiết, nhiều phụ nữ muốn lên giường anh nhiều rồi, nhưng nửa đêm cơ hội anh cũng không cho các cô. Cái người phụ nữ gốc này sẽ không nghĩ đến tại sao!

Nghĩ như vậy, anh xoay người đi đến phòng tắm, tức giận trên người này cộng thêm kích động phát ra mới vừa rồi cần tỉnh táo một chút rồi.

Tiểu Phàm cầm súng bắn mấy phát về phía bồn hoa trên bàn, sau đó giọt nước theo lá cây thực vật chảy xuống. Cô nở nụ cười, đồ chơi dọa người, tất cả mọi người biết, hơn nữa chuyện bức lui Dịch Đông Thần này khiến cho cô có cảm giác rất thành tựu, bởi vì điều này khiến cho cô đang trong chiến dịch với anh có một chút ít đến cảm giác thắng lợi như vậy.

Trừ lần đó ra cô thua thật sự là quá nhiều rồi, trước không nói vô số lần ở trên giường bị áp đảo, liền lấy mới vừa rồi mà nói, Tiểu Phàm nghĩ thấy được mùi nước hoa Chanel ở trên người Dịch Đông Thần, đây không phải là loại cô dùng, dĩ nhiên cũng sẽ không phải là loại các tiểu thư tiếp khách trong tiệm cơm kia bôi lên.

Tiểu Phàm hung hăng ở trong lòng khinh bỉ nhìn chính mình một phen, nói không nghĩ điều này nữa, kết quả nghĩ thấy được một mùi nước hoa liền bắt đầu ghen giống như cô vợ nhỏ.

Như vậy có thể cho ra một kết luận, có lúc người đau khổ cưỡng ép đều là mình bị coi thường mà ra.

Mà chỗ cách cô không đến vài cm, Dịch Đông Thần cũng không có buồn ngủ, anh đã cảm thấy nguy cơ đang từng bước tiến đến gần, bởi vì trong cuộc sống của Tiểu Phàm bắt đầu thường xuyên xuất hiện một người đàn ông khác, mà người kia đang cố gắng phá hư quan hệ hai người bọn họ.

Nhìn khẩu súng dưới cái gối kia của Tiểu Phàm, Dịch Đông Thần khẽ nhắm mắt lại, trong lòng quyết định một chủ ý.

**

Về đầu tư chi tiết của công viên khách sạn có vài chỗ cần xác nhận một chút, hiệu trưởng hỏi Tiểu Phàm có thể qua bên kia một chuyến hay không. Ông hỏi thận trọng, điều này làm cho Tiểu Phàm rất áy náy, nghĩ thâm nhất định là Dịch Đông Thần lại làm cho hiệu trưởng bên này bị áp lực rồi.

Hẹn bốn giờ gặp mặt, nhưng mà thời điểm khi Tiểu Phàm đến công viên khách sạn bên kia bị từng chiếc xe cảnh sát một ngăn chặn, Tiểu Phàm nghe người xung quanh nói là hôm nay cảnh sát đột kích, bắt được mấy tiểu thư ở trong khách sạn đang lấy danh nghĩa xoa bóp tiến hành tính chất phục vụ khách hàng. Thời điểm khi những người đó bị mang lên xe cảnh sát, Tiểu Phàm nhìn mấy lần, đều là mặt lạ hoắc, tối thiểu Tiểu Phàm nhận ra được mấy lãnh đạo đều không ở trong hàng ngũ chỗ này, vốn là cô còn đang suy nghĩ nếu là lãnh đạo trong cấp cao vừa lúc ở chỗ này “Hưởng thụ phục vụ”, như vậy cục cảnh sát bên kia thật đúng là làm một chuyện ngu xuẩn.

Tiểu Phàm dưới sự hướng dẫn của thư ký đi vào phòng làm việc của Quân Kha, phòng làm việc của anh rất lớn, bên ngoài là gặp mặt khách và bình thường mở hội nghị tạm thời, mà bên trong còn có một gian phòng nhỏ, là dùng để họp bí mật với cấp dưới.

Trong quá trình chờ ở bên ngoài, Tiểu Phàm không ngừng nghe được từ bên trong truyền đến tiếng rống giận dữ, nghe thanh âm là Quân Kha. Cũng khó trách anh nổi giận, khách sạn gặp phải loại chuyện như vậy đúng là đủ khiến cho anh nhức đầu, thật ra thì khách sạn nào không có vài chuyện xấu xa, chiều theo khách hàng là thượng đế, vì tranh thủ thêm ưu ái của Thượng Đế, các khách sạn đều làm bản lĩnh xuất thân, Thượng Đế có yêu cầu gì cũng tận lực thỏa mãn, vô luận là lấy lòng trên sinh lý hay là trên tinh thần hưởng thụ.

Bình thường cục cảnh sát đối với mấy chuyện này cũng là mắt nhắm mắt mở, bởi vì liên quan với lãnh đạo cấp cao đều có đi thể trải nghiệm qua phục vụ đặc biệt của khách sạn, bọn họ nếu là làm việc theo lẽ công bằng, chẳng phải là đắc tội người cấp trên? Cho nên phạm là người có chút năng lực tư duy quan trường đều sẽ không làm loại chuyện mẹ kế này phí sức lại chẳng có kết quả tốt gì.

Đột nhiên bên trong truyền đến âm thanh ném đồ vật, chỉ chớp lát sau, cửa mở, có không ít người vội vã ra khỏi cửa, trên mặt cũng lộ loại vẻ mặt giống như kiếp sau sống lại.

Thư ký đi vào thông báo, kết quả cũng bị mắng xối xả, nói là Tiểu Phàm đến cũng sớm không nói gì.

Anh xuất hiện ở trước mặt Tiểu Phàm với một bộ dáng rất dễ nói chuyện, anh cười nhẹ: “Đều do thư ký không hiểu chuyện, thế nhưng để cho cô đợi lâu như vậy.”

Lời này khiến cho cảm xúc của Tiểu Phàm đối với anh tăng lên, dù là bên cạnh có chuyện lớn xảy ra, người đàn ông này còn có thể quan tâm thời gian ước định với người khác như vậy.

Vì vậy cô liền lập tức lấy ra tư liệu chuẩn bị tốt từ sớm để Mạc tổng xem qua, chỉ tiếc Quân Kha nhìn cũng không nhìn, đã nói: “Bây giờ đã là lúc tan tầm rồi, lúc này chúng ta cũng không cần nói đến công việc.”

Tiểu Phàm có một cổ kích động cũng muốn hỏi anh, lúc trước cô đợi gần một canh giờ lại coi như là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ là để thưởng thức phòng làm việc của anh lớn bao nhiêu, thanh âm tiếng мэng của anh có nhiều vang dội sao? Chỉ là thấy anh mới vừa gặp phải phiền toái lớn, Tiểu Phàm cũng liền nghĩ thoáng ra.

Cô đứng dậy chuẩn bị rời đi, lại nghe Quân Kha nói: “Cô còn thiếu tôi một bữa cơm đầu rồi, vừa đúng hiện tại gần đến giờ cơm, cô mời tôi ăn đi.”

Chờ đến khi ăn cơm, Tiểu Phàm vẫn có chút giậт mình, bởi vì Quân Kha chọn một quán đồ nướng tự mình phục vụ ở bờ biển, cửa hàng này là chỗ tốt, ở trên bờ biển, vừa có thể nghe sóng biển vừa nhóm lên đồng lửa nướng thịt. Mà nướng thịt cũng không phải là dùng lưới sắt, mà là dùng củi dựng lên thành cái giá lửa.

Phương pháp thưởng thức như vậy rất khác biệt, thật đúng là để cho Tiểu Phàm hưởng thụ rất lớn một phen.

Trên bờ cát trải một cái đệm không dày không mỏng, Tiểu Phàm nằm ở phía trên nhìn Quân Kha đang cầm que thịt nướng bên trên giá lửa cách đó không xa, một khắc kia cô hình như là thấy được người đàn ông tốt ở nhà của thế kỷ mới, ở trong lòng không khỏi chặт chặт khen ngợi, người nào gắ cho ông xã loại này, vậy thật là may mắn.

Không giống như người năm đó cô gắ cho, đi sớm về trễ xã giao nhiều, mười ngón tay không dính một giọt nước phòng bếp, cả một bộ dạng đại gia.

Ngửi mùi vị mằn mặn của gió biển, nếm thịt nướng mềm mại thú vị mê người, Tiểu Phàm cảm thấy cuộc sống như thế thật con mẹ nó quá vừa lòng, cô nằm ở trên đệm, ngửa đầu còn có thể nhìn thấy giữa bầu trời ban đêm thưa thớt có mấy ngôi sao lóe lên phát ra ánh sáng yếu ớt. Lại nhìn một chút Quân Kha bên kia, chỉ thấy ngọn lửa bùng lên làm bật lên mặt của anh cũng mang đến cảm giác mấy phần không chân thực.

Thời điểm Quân Kha lại nướng xong mấy xâu thịt dự định đưa cho Tiểu Phàm, lại phát hiện cô nằm ở trên đệm nhắm mắt lại, xem bộ dáng là ngủ thiếp đi. Lúc này điện thoại bên cạnh tay cô rung rung, Quân Kha liếc mắt nhìn phía trên điện thoại hiển thị: Đông Thần.

Vừa nhìn thấy cái tên này, tay của anh liền nhanh chóng nhấn tắt máy, thời gian bình tĩnh này, anh không muốn người khác đến quấy rầy, nhất là chồng trước của Tiểu Phàm.

Quân Kha lấy tay vén tóc rối trên mặt Tiểu Phàm cho gọn, sau đó thân thể co lên nằm ở bên người cô, nhìn cô sau đó lặт lẽ tự nhủ, anh sẽ không buông tha em, Dịch Đông Thần anh như là đã buông cô ấy ra rồi, sẽ không có cơ hội đoạt lại đi!

Khi Tiểu Phàm tỉnh lại đã là lúc nửa đêm, nhất định là mấy ngày nay bận bịu ấт với Dịch Đông Thần, buổi tối vẫn luôn ngủ không ngon, cho nên tối nay mới có thể một giấc ngủ nhiều vài tiếng đồng hồ như vậy. Mà cô phát hiện cô và Mạc Quân Kha nằm cùng nhau, có chút kinh hoảng thân thể nhích ra, sau đó nhanh chóng kiểm tra quần áo của mình một chút, trên dưới hoàn hảo, lúc này mới thoáng an tâm.

Cô ở trong lòng thẳng chửi mình không có lòng cảnh giác, mặc dù Mạc Quân Kha là giúp qua cô mấy lần, nhưng đây cũng không đại biểu người này hoàn toàn có thể tin cậy. Dù là Dịch Đông Thần người ngoài nhìn vào là ngay thẳng thật thà đến bí mật còn không phải là không khác biệt so với cảm thú, cho nên nói biết người biết mặt nhưng không biết lòng là Danh Ngôn nghìn đời a.

Buổi tối sau khi về đến nhà, Tiểu Phàm nghĩ lần tới thật không có thể dễ dàng đồng ý cùng người đàn ông đi ra ngoài ăn cơm, ăn một bữa cơm không sao cả, ngộ nhỡ gặp phải một đoạn tình một đêm sẽ không tốt.

Chỉ là vẫn còn đang nhắc mình tỉnh lại cô cũng không biết một trận bão táp tích tụ đã lâu đang muốn bắt đầu la.

8. Chương 8

Dịch Đông Thần đi họp mãi cho đến rất khuya, ban đầu anh vốn không tính toán rời khỏi Tiểu Phàm bên kia, bởi vì gần đây hai người đang chiến tranh lạnh, dù là gặp mặt không âm ĩ cũng đều không thoải mái lẫn nhau. Nhưng mà anh trước gọi điện thoại qua cô vẫn không có nhận, điều này làm cho Đông Thần không yên lòng, anh nghĩ liền đi qua xem một chút, dù là nhìn cô ngủ thiếp đi cũng tốt. Kết quả vừa nhìn xác định xảy ra vấn đề.

Hai người đàn ông này nhất trí gặp nhau ở dưới tầng một, trong lòng nghĩ muốn còn là cùng một người phụ nữ, dưới tình huống này, rất dễ nhận thấy hai người đàn ông này gọi là tình địch.

Cái gọi là kẻ thù gặp mặt hết sức đỏ mắt, chuyện tình địch gặp mặt này càng thêm là ngoài mặt yên tĩnh đè nén, nội tâm khẩu vị nặng trăn lan .

Dịch Đông Thần móc ra hai điều thuốc, dùng sức ném qua một điều thuốc, vừa vặn bị Mạc Quân Kha tiếp được.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, bắt đầu châm lửa, hút thuốc lá. Trong lúc khói thuốc mịt mờ vẫn là Quân Kha mở miệng trước: “Vẫn cho là anh là một người rất anh minh cơ trí, vốn là vẫn còn muốn tìm cơ hội hợp tác với anh, chỉ là không ngờ.”

Đông Thần như cũ là mặt lạnh không có thay đổi gì: “Không ngờ anh so với tưởng tượng của tôi càng thêm khó đối phó, đúng không, Mạc Đường Chủ.”

Nghe xưng hô như thế, Quân Kha sững sốt một chút: “Nhanh như vậy liền tra ra thân phận sau lưng của tôi, thật là không dễ dàng, chỉ là anh cũng rõ ràng đoàn thể xã hội đã phát triển lớn mạnh dù anh là chính quyền cũng không thể dễ dàng vọng động, huống chi hiện tại anh còn không phải là người đứng đầu thành phố G, nếu muốn ở nơi này một tay che trời càng thêm là không có khả năng.”

Đông Thần cười: “Tôi đối với đoàn thể xã hội sau lưng anh không có hứng thú, chỉ là khách sạn Quân Viên của anh nếu là trong phạm vi quyền lực của tôi, vậy thì theo dựa theo quá trình tiếp thụ điều tra cùng thay đổi thôi. Tin tưởng đến lúc đó sẽ cho anh một bộ đáng ‘hoàn toàn mới’ không giống người thường.”

Theo như quá trình điều tra chính đồn và cải cách? Đây sẽ không tương đương biến thành đóng cửa khách sạn, hơn nữa mọi người đều biết giữa quá trình của chính phủ nhưng mau nhưng chậm, nếu là người phía trên có lòng làm khó anh, kéo dài nửa năm một năm, kinh doanh của khách sạn thật sự không chống đỡ nổi nữa.

Quân Kha mang theo giấy đảm bảo thực hiện quân lệnh đến bên này phát triển, nếu là khách sạn nhanh như vậy đã phá hủy, sau này dù là trở lại đoàn thể xã hội cũng không chịu nổi.

Đông Thần phun ra một làn khói thuốc: “Tôi khuyên anh cách xa cô ấy một chút, người phụ nữ của tôi người khác không được phép chạm đến tay.”

Quân Kha cười: “Tôi vẫn cho rằng người đàn ông thành công nhất là một người khiến cho lòng của người phụ nữ cam tâm tình nguyện một lòng yêu mình, bởi vì điều này liền ít nhất nói rõ anh là một người đáng để yêu. Tôi một mực cố gắng trở thành loại người này, anh thì sao?” Anh rút một nửa điều thuốc còn khói ném xuống đất, dùng giày da giẫm lên làm tắt, “Chớ hướng tôi rống, nếu như anh thật có bản lĩnh vững vàng liền bắt được lòng của cô ấy, để cho cô ấy không có nửa điểm cơ hội coi trọng người khác, đây mới là người đàn ông thật sự.”

Đông Thần cảm thấy người xuất hiện này sẽ là một kinh địch, nhìn bóng lưng của anh ta hùng hăng phun ra một làn khói thuốc, chỉ là mặc dù anh lo lắng nhưng cũng không sợ hãi, cùng người này đấu rất thú vị,

anh sẽ làm cho Mạc Quân Kha biết cái gì chính là người phụ nữ không thể mơ ước.

Chỉ có hai mẫu thuốc lá nằm trên đất chứng kiến đêm hôm đó hai người đàn ông này giao đấu vô hình, đây là lần đầu tiên giao đấu chính diện, kế tiếp như thế nào đây?

**

Lý Phỉ mới vừa cho học sinh kết thúc tiết học đi từ từ đến trong phòng làm việc của Tiểu Phàm đòi uống ly trà ..., cô chặc chặc thở dài hai tiếng: “Cậu nha đái ngộ cũng quá tốt đi, đây là nước trên ngọn núi Hoàng Sơn mà hiệu trưởng trân quý, phòng làm việc chỉ có cán bộ cấp cục trở lên mới được hưởng thụ.”

Tiểu Phàm bắt đắc dĩ nhìn cô một cái: “Chị chính là làm người khác yêu thích, cậu còn có thể đem tớ làm thế nào?”

Lý Phỉ cất một tiếng, nhân tiện xem thường thối qua đi: “Nhìn dáng vẻ hả hê này của cậu, muốn cho người khác nhìn, thế nào cũng phải ở sau lưng mắng chết cậu.”

Tiểu Phàm nói: “Mắng chửi thì mắng chửi đi, tớ có thể trải qua ở bao nhiêu chửi rửa là có thể nhận được bao nhiêu khen thưởng. Cho nên phải cảm ơn bọn họ liều mạng khi dễ tớ như vậy, mới khiến cho tớ vẫn giữ vững cảnh giác.” Cô nhíu mày cười một tiếng, “Cái tâm tình này được rồi.”

Lý Phỉ ôm tay bội phục: “Còn tốt chứ, vốn tớ còn lo lắng cậu nghe được chuyện kế tiếp có thể rất khổ sở hay không, xem ra lo lắng của tớ là dư thừa rồi.”

Hiện thực tàn khốc nói cho chúng ta biết, lý luận chính xác hay không cũng phải trải qua khảo nghiệm thực tế, vì vậy kiểm nghiệm thực tế xảy ra Tiểu Phàm.

Lý Phỉ nói cục phó nằm ở trong bệnh viện len lén gửi một phong thư tố cáo lên tỉnh, vu khống Dịch Phó Thị Trưởng và nữ giáo sư của đại học G, Lý Phỉ cười châm biếm nói lên nội dung bức thư: “Nữ giáo sư họ An hành động không đứng đắn, quyến rũ Dịch Phó Thị Trưởng sau đó còn muốn quyến rũ tôi, sau khi bị tôi cự tuyệt sinh lòng oán hận, vì vậy ở bên gối Dịch Phó Thị Trưởng xuy phong, liên tiếp bịa đặt ra tội danh, còn phải người của xã hội đen đả thương nặng tôi.”

Tiểu Phàm lườm cô một cái: “Cậu dọa tớ rồi, cậu nói với tớ là cục phó vào bệnh viện thần kinh, tớ còn có thể tin một chút như vậy.”

Lý Phỉ nhếch miệng nở nụ cười: “Dĩ nhiên, là hơi khoa trương nội dung một chút, chẳng qua tớ nghe vị kia nhà tớ nói, cục phó đúng là nhờ quan hệ kêu oan lên tỉnh rồi, thuận tiện kéo cậu và dịch Đông Thần xuống nước. Ai bảo dịch Đông Thần lúc này xuống tay ác như vậy, ngay cả một chút cơ hội cũng không lưu lại cho ông ta.”

Tỉnh Tiểu Phàm không khỏi nhức đầu, cái này nếu là truyền ra một chút, ba cô còn có thể không biết? Cô cũng không phải lo lắng cục phó sẽ ngu xuẩn đến muốn đấu với dịch Đông Thần, nhưng cô lại không thể không đấu một trận với ba mẹ mình rồi.

Quả nhiên buổi tối hôm đó, mẹ đã gọi điện thoại đến rồi, nói là hai người già bọn họ có một đoạn thời gian không gặp con gái con rể rồi, đúng lúc bà ở chỗ này có một nơi kí tặng sách bán ra, cho nên mới đi công tác ở thành phố G, thuận tiện xem bọn họ.

Tiểu Phàm trong nội tâm hiểu rõ ràng, hai vị này làm sao là thuận tiện, căn bản là đến kiểm tra cuộc sống vợ chồng của con gái. Trong ngày cô liền gọi điện thoại cho Dịch Đông Thần, nhưng mà điện thoại là thư ký nhận, thư ký nói cho cô biết, Dịch Phó Thị Trưởng còn đang bận đi họp. Tiểu Phàm nhìn thời gian một chút, đã hơn mười giờ đêm rồi, cuộc họp này mở thật đúng là dài.

Nghe được bên kia rõ ràng còn có âm thanh ly rượu va chạm, cô cười lạnh một phen, quả quyết cúp điện thoại.

Gần đây dịch Đông Thần hình như là đặc biệt bận, anh có đến mấy đêm không đến chỗ Tiểu Phàm bên này. Tiểu Phàm nghĩ, nếu như Phó Thị Trưởng đại nhân chơi đùa, hiểu chân trời chỗ nào không cổ thơm, cho nên phải hoàn toàn thoát khỏi cô, vậy đối với cô mà nói cũng là một chuyện vui cái cũ rách đón người mới đến.

Nhưng mà tôi nay gọi mấy thông điện thoại này thật sự khiến bây giờ Tiểu Phàm cảm thấy không thoải mái, giữa bọn họ cũng ly hôn, anh là tự do, Tiểu Phàm cũng không có quyền quản cuộc sống riêng tư của anh nữa. Nhưng đến mức một cuộc điện thoại cũng không chịu nhận sao? Từ khi bắt đầu ly hôn, Tiểu Phàm cũng chưa có dây dưa qua anh, anh muốn phụ nữ bên ngoài, cô liền cho anh tự do, bởi vì một người đàn ông tâm không có đặt ở trên người cô không đáng giá để cô lưu luyến. Nhưng sau đó anh lại không biết vì lý do gì đuổi kịp đến trong nhà. Hiện tại lại không biết là nơi nào đặc tội đại gia anh, lại đang chơi rừng mình.

Vô luận anh là ở bên ngoài phóng khoáng hay là đang xã giao, cũng không cần thiết dùng lý do đi họp gì đó lấy cớ, làm cho hiện tại cô hình như là cương vị tiểu tức phụ tra xét.

Cũng không biết làm sao, Tiểu Phàm cảm thấy trong lòng chính là không thoải mái, đột nhiên liền nhớ lại hai chữ “Oán phụ”. Cái ý niệm này khiến cho cô vừa dùng mình lại khinh bỉ chính mình một phen, cô gọi điện thoại cho Lý Phỉ, muốn tìm cô ấy tâm sự một chút, nói không chừng đầu vô mồm với Lý Phỉ tinh thần cả người liền tốt hơn nhiều.

Có một câu nói thế nào, kể từ khi bị bệnh tâm thần, tinh thần của tôi là tốt hơn nhiều rồi.

Điện thoại kết nối, chỉ nghe người đàn ông hơi thở hổn hển một thanh âm tức giận truyền đến: “Cô là ai! Đã trễ thế này còn gọi điện thoại làm gì!” Mơ hồ còn có giọng của một người phụ nữ, xen vào nhu mềm hỏi ai vậy.

Tiểu Phàm tay run một cái, nghĩ thầm hồngбет, cô đây là đụng vào trên họng súng rồi. Mình ly hôn, liền quên Lý Phỉ và người đàn ông của cô ấy chính là thời điểm tình nồng ý mật, lúc này là buổi tối càng thêm kích tình vô hạn.

Cô vừa thông suốt điện thoại, đối với người đang trong lúc kích tình mà nói quả thật chính là bóng đèn không thể tha thứ.

Đang định tùy tiện biện lý do liền cúp điện thoại, kết quả điện thoại sau một hồi tiếng va chạm, Lý Phỉ nói chuyện: “Cậu nha xảy ra chuyện gì?”

Nghĩ đến Lý Phỉ người này Khuê Mật có thể thoát khỏi hấp dẫn của nam sắc, quan tâm chuyện của mình trước tiên, Tiểu Phàm liền cảm thấy mình hạnh phúc rồi. Chỉ là cô cũng không phải là người không thông tình đạt lý như vậy, chắc hẳn người đàn ông bên kia phải nhịn rất khổ sở rồi. Cô nở nụ cười nhẹ nói: “Tớ phát hiện một cửa hàng thức ăn làm ăn thật ngon, muốn hẹn với cậu trưa mai đi ăn thử một chút.”

Lý Phỉ không cứng không mềm mắng cô một câu: “Cậu nha thật là rảnh rồi nhàm chán, cũng trễ như vậy, mau ngủ đi!”

Không cần suy nghĩ, bên kia điện thoại kể tiếp lại biết trình diễn một màn kích tình sống động.

Tiểu Phàm từ trong tủ rượu lấy ra một chai Ngũ Lương Dịch (rượu ngũ cốc) thêm gấm thêm hoa, bởi vì ba thích uống, cho nên có lúc Tiểu Phàm cũng sẽ cùng uống vài chén. Nhưng mà hôm nay cô thiếu người bạn rượu là cha kia, một người uống thật là có chút nhàm chán.

Trên TV đang chiếu phim truyền hình rất cầu huyết, Tiểu Phàm vừa uống rượu vừa xem, bất tri bất giác vậy mà uống vài ly.

Lúc Đông Thần từ khu Giải Trí đi ra đã muộn rồi, gần đây phía trên đã liên tiếp truyền ra ám hiệu, chuyện hạ nhiệm thị trưởng hẳn là trước cuối tháng liền có kết luận, cho nên thừa dịp trong khoảng thời gian này, Đông Thần và tổ của anh anh muốn khai thông rất nhiều quan hệ đồng thời cũng muốn điều chỉnh quan hệ nhân sự. Mà trong quá trình này có không hề ít chuyện không thể dùng lời nói trên mặt bàn cũng chỉ có thể an bài đến chỗ như khu Giải Trí và khách sạn để thương lượng.

Chỉ là mới vừa rồi điện thoại của Tiểu Phàm khiến Đông Thần lo lắng. Khi đó anh đang nói chuyện với thư ký tinh ủy, loại thời khắc này anh như thế nào còn dám có chút phân tâm. Cho nên anh sớm liền đem điện thoại giao cho thư ký, đồng thời nhấn nhủ cô ấy ai gọi điện thoại đến đều nói anh đang đi họp. Anh làm sao có thể nghĩ đến Tiểu Phàm sẽ ở thời điểm này gọi điện thoại đến cho anh, nghe giọng của thư ký, Tiểu Phàm cuối cùng hẳn là tức giận .

Đông Thần hiển nhiên không ngờ đến Tiểu Phàm sẽ uống say không còn biết gì ngã ở trên ghế sa lon ngủ, TV còn mở. Anh nhìn chai Ngũ Lương Dịch đã đi hơn phân nửa, đột nhiên nở nụ cười. Thậm chí lòng hư vinh cũng nhận được thỏa mãn cực lớn, mà tất cả này đều là bởi vì một chai rượu đã bị uống.

Dĩ nhiên rượu là vô tội, nó cái gì cũng không biết, thật sự tạo tác dụng là người uống rượu kia. Cô uống rượu giải sầu hành động như vậy chứng minh cô còn rất để ý Đông Thần.

Đông Thần đưa tay ôm người phụ nữ co rút ở trên ghế sa lon lên, nhếch miệng lên, sau đó xác định rõ mục tiêu đi đến phòng tắm.

9. Chương 9: Ở Chung

Tiểu Phàm cảm thấy trên người ngứa một chút, giống như có một vật gì đó luôn luôn bò qua bò lại, nhưng mí mắt rất nặng. Cô mấy lần đẩy vật kia ra, nhưng giống như đều vô dụng. Cuối cùng lửa giận vừa đi lên, cô hung hăng vung ra một quyền.

Đồng thời vung cánh tay lên ánh mắt của cô cuối cùng mở ra, trước mắt từ mơ hồ từ từ rõ ràng, sau đó cô phát hiện người đàn ông đó đang cúi đầu vâng vâng về ngực.

Cô đỡ đầu, nhớ lại mình trải qua uống rượu, sau đó nghĩ đến một cái thân thể xuất hiện nghiệm qua chân lý: thời điểm phụ nữ một mình ngàn vạn lần đừng vừa xem phim truyền hình vừa uống rượu, như vậy không cẩn thận liền dễ dàng uống lên trên.

Về phần người đàn ông xuất hiện trước mắt, cô lựa chọn bỏ quên, tính toán đứng dậy đi tỉnh rượu, lại bị dọa nhảy dựng lên.

Thì ra là trên người cô chỉ bọc một cái khăn tắm, hơn nữa thật sự là bọc lỏng lỏng lẻo lẻo, theo động tác cô đứng dậy, vậy mà cả người cô hở ra rồi !

Ở thời điểm Tiểu Phàm nhanh chóng nhặt khăn tắm lên che lấp trên thân, cô nghe được tiếng cười của Dịch Đông Thần: “Chớ che, trên người em có cái gì là anh chưa xem qua.”

Tiểu Phàm khinh bỉ liếc anh một cái: “Đàn ông muốn cởi quần áo của phụ nữ xuống không khó, điểm này anh sớm đã là thân kinh bách chiến (thân thể đã từng rèn luyện) rồi. Nhưng mà anh biết khó khăn là cái gì không? Làm sao cầm quần áo từng cái một mặc vào cho người phụ nữ, chờ có thể làm được điểm này, đã nói lên anh thật sự biết cái gì là tình yêu rồi. Cho nên chuyện anh xem qua toàn thân của tôi này không có nửa điểm đáng giá kiêu ngạo!”

Tiếp theo Tiểu Phàm không để ý đến anh, tự mình đi về phía tủ treo quần áo chọn quần áo. Trong nhà lập tức yên tĩnh lại, chỉ nghe thấy thanh âm của Đông Thần vang lên còn có một tiếng Tiểu Phàm đóng tủ treo quần áo.

Chẳng qua Tiểu Phàm không ngờ chính là, có người coi lời của cô như thật.

Dịch Đông Thần chỉ mặc một cái quần lót mặt không thay đổi đứng ở trước mặt cô, mạnh mẽ nhận lấy tất cả quần áo trong tay cô, sau đó theo văn ngực bắt đầu từng cái từng cái thay cô mặc lên.

Động tác của anh vụng về mà không lưu loát chứng tỏ đây cũng là lần đầu tiên của anh, Phó Thị Trưởng Dịch đây là lần đầu tiên chăm sóc phụ nữ mặc quần áo.

Tiểu Phàm không có quấy rầy động tác của anh, nhưng mà trên mặt lại không có nhiều nụ cười: “Dưới tình huống bình thường người đàn ông mặc quần áo cho người phụ nữ liền chứng tỏ anh ta đối với người phụ nữ này không có hứng thú, tôi nói đúng không? Phó Thị Trưởng Dịch, đêm xuân tối hôm qua hẳn là có người phụ nữ hầu hạ anh rất tốt, cho nên anh mới phát hiện không cần thiết quan tâm như vậy không xứng với tôi chứ?”

“Em phản lại như vậy rốt cuộc là muốn thế nào? Muốn anh mặc quần áo chính là em, mặc quần áo lại cho là anh đối với em không có hứng thú, anh thật không hiểu nổi em!” Đông Thần thật sự nổi giận, tối hôm qua vì chăm sóc người phụ nữ uống rượu say này, anh vừa giúp cô lau vừa cho cô uống canh giải rượu, kết quả cô vẫn còn lẩn qua lẩn lại không phối hợp. Kết quả sáng sớm hôm nay người phụ nữ này còn nói như vậy lời nói không có tim không có phổi cố tình bới móc, thật là có năng lực làm cho anh tức giận mà.

Tiểu Phàm rốt cuộc nở nụ cười: “Anh cũng cảm thấy như vậy không tốt, vậy thì tốt, tôi đã nói với anh rõ ràng, tôi và anh đã sớm ly hôn, cho nên không cần làm phiền anh giúp tôi mặc quần áo hoặc là cởi quần áo. Chỉ là anh có phải cũng có thể nói rõ ràng cho tôi biết hay không, anh nghĩ thế nào.” Có thể bởi vì rượu còn còn sót lại đang tác quái, khiến Tiểu Phàm bỗng dưng cảm thấy sức mạnh trên người tràn đầy, “Anh xem tôi làm người tình? Cho nên muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, chính là tôi cần cung cấp phục vụ lên giường với anh? Hay là nói, anh chẳng qua là cảm thấy ly hôn là do tôi nói ra, gây cản trở mặt mũi của anh, cho nên anh để hai chúng ta tiếp tục quần lầy, sau đó anh sẽ từ từ giày vò tôi lại để cho tôi nếm khổ sở một lần nữa người đàn ông bên ngoài? Còn những thứ khác? Tôi chờ anh đến nói cho tôi biết.”

Đông Thần lúc này mới phát hiện ra người phụ nữ của anh đến có chuẩn bị, mặc kệ là trạng thái uống rượu say hay là thời điểm cô còn tỉnh táo, đều giống nhau hành hạ thể xác và tinh thần của anh, khiến cho anh mệt mỏi muốn chết giận đến muốn chết, nhưng chỗ chết người nhất chính là lúc này còn cảm thấy cô hấp dẫn vô hạn.

Đông Thần khôi phục trấn định trước sau như một: “Em ở đây tức giận, là bởi vì em cảm thấy tối hôm qua anh lừa em. Như vậy tối hôm qua em tìm anh có chuyện gì?”

Bận bịu đấu với Đông Thần, Tiểu Phàm thiếu chút nữa đã quên còn phải đối phó với kiểm tra của ba mẹ. Cô bình tâm tĩnh khí nói: “Anh bên kia có được hay không? Tôi dời đi qua ở vài ngày, ba mẹ tôi sắp đến.”

Tài xế giúp một tay chở hành lý của Tiểu Phàm đi về nhà, đồng thời cũng phát hiện tâm tình cấp trên không tệ, sắc mặt đã không âm trầm giống như mấy ngày trước vậy. Anh nghĩ không chế loại thay đổi này phải là phu nhân đi. Tài xế nghĩ, thời điểm trước phu nhân còn chưa có chuyển ra, cô đối với chuyện tình của cấp trên là khẩn trương giống như theo sát cái gì, cuộc sống thường ngày cô đều không để nhân viên làm. Nhưng mà cô giận dữ một phát kỳ cục chuyển ra, làm cho Phó Thị Trưởng đi theo phía sau dút cô xoay quanh.

Chuyện này cho tài xế một bài học rất sâu sắc, bất kể giận dữ như thế nào, chết sống cũng không thể để cho bà xã dọn đi ra khỏi nhà, một khi người phụ nữ đi ra ngoài, cuối cùng làm khổ nhất định là người đàn ông.

Tiểu Phàm lần nữa trở lại phòng đã từng là phòng tân hôn, đi dạo một vòng chung quanh, phát hiện đồ vật so với ngày đó cô rời đi giống nhau như đúc, coi lại một tấm ảnh đám cưới trưng ra trong phòng ngủ. Sau khi nhìn chăm chú một hồi, cô đột nhiên cười lên: “Dáng vẻ thật là ngu.” Trong hình người con gái thật giống như hoa, cười đến gọi rục rờ như vậy. Mà dịch Đông Thần thì sao, dù là trong hình đám cưới, anh còn không có nụ cười gì, hình như là thời điểm biết anh chính là bộ dạng này muốn bị đánh đòn giống như cá chết.

Cô đang muốn đem quần áo bỏ vào, Lý Phỉ lại gọi điện thoại đến Cô ở bên kia hầm hừ: “Cái người này là cố tình trêu chọc tớ sao, không phải nói buổi trưa đi đến nhà hàng kia ăn cơm ư, cái người này như thế nào liền ma quỷ cũng không có?”

Tiểu Phàm luôn miệng nói xin lỗi, nói nhất định nhanh chóng chạy tới, mà đi Lý liền trực tiếp đặt ở trong nhà.

Trong lúc hai người ăn cơm, Lý Phỉ hung hăng trợn mắt nhìn cô vài lần: “Cậu cũng không biết tối hôm qua bị cậu đánh một đoạn như vậy, vị kia nhà tớ liền giống như là bị điên, cả đêm đem tớ chơi đùa gần chết.”

Tiểu Phàm cười: “Này không chính hợp tâm ý sắc nữ của cậu, cậu còn phải cảm tạ cô nương tớ ấy chứ, tốt lắm, bữa cơm này cậu mời thôi.”

Lý Phỉ chỉ về phía cô: “Cậu cậu cậu, quá độc ác, tớ ..chị đây là vị cậu bị thương ...cậu vẫn còn có mặt mũi bóc lột vị tiền của tớ.”

Hai người lại chấn động não loạn một hồi, chỉ nghe Lý Phỉ nghiêm chỉnh hỏi: “Tớ nói tối hôm qua cậu rất cuộc phát thần kinh cái gì?”

Tiểu Phàm từ xa cho cái hôn gió: “Thì ra là cái người phụ nữ này sắc tính không thay đổi cuối cùng còn là tưởng nhớ đến tớ đây, được rồi, hôm nay bữa này tớ mời.”

Lý Phỉ nhếch miệng cười: “Quả nhiên là chị chiêu đãi, thành thật khai báo, cậu gần đây có phải được cái gì cao to đen hôi bao nuôi rồi hay không, nói thí dụ như cái người họ Mạc đó.”

Tiểu Phàm cảm thấy kỳ quái, làm sao sẽ kéo đến trên người anh ta. Nghe Lý Phỉ giải thích lúc này mới phát hiện ra vấn đề không nhỏ.

“Đoạn thời gian trước không phải truyền bá xì căng đan của cậu ư, chỉ là cũng may mọi người không biết nam chủ là ai, nhưng là hai ngày nay cậu có thể không còn may mắn như vậy rồi. Bởi vì với yêu nữ tận mắt thấy cậu ở trong tiệm cơm ‘liếc mắt đưa tình’ với Mạc Quân Kha, tôn trọng nhau như khách tay anh ta trả hết.”

Bình thường lời nói của Lý Phỉ đều là thảo luận cường điệu hóa, chỉ là lúc này làm nữ chính trong tin đồn Tiểu Phàm nghe cũng vui vẻ lên: “Được, quả thật rất hình tượng sinh động, tớ cảm thấy được cậu là giáo sư Trung văn nghe được nên an ủi, tối thiếu học sinh của anh ta sẽ dùng thành ngữ, còn dùng như thế sao trượt —— mặc dù không hiểu là có ý gì.”

Lý Phỉ vung một quyền về phía Tiểu Phàm.

Mặc dù hôm nay Tiểu Phàm nghỉ phép, chỉ là Lý Phỉ vẫn kéo cô đến trường học, nói là học sinh của cô có tiết mục diễn thử, bọn họ tập luyện thật lâu, chuẩn bị trình diễn tiết mục ở buổi diễn nghệ thuật của sinh viên năm nay, nếu như hiệu quả lời nói tốt, còn có thể vì vậy tranh thủ đến ký hợp đồng hợp đồng trước tiên, từ đó rực rỡ ánh sao.

Chỉ là điều này hiển nhiên là ảo giác đẹp dễ của Lý Phỉ.

Thời điểm họ đến thời gian vẫn còn sớm, Lý Phỉ đi xem học sinh ở phía sau đài chuẩn bị tình huống, mà Tiểu Phàm đi dạo một lát ở lan can công cộng bên ngoài. Trên lan can công cộng dần không ít tin tức. Trong đó một tin tức hấp dẫn chú ý của cô: Sách mới của tác giả nổi tiếng Vương Diệp Đình ba mươi năm tân hôn ngày XX bắt đầu kí tặng sách bán ra Giáo sư Vương thông qua bút pháp tinh tế cho thấy rõ vừa lòng với hôn nhân không bao giờ phai màu, trong đó cũng không thiếu chuyện gia đình lý thú.

Tiểu Phàm xấu hổ việc kia, cô chính là fan trung thành của giáo sư Vương, sách mới của giáo sư cô nhất định là có vinh dự được đọc trước tiên thỉnh thoảng cũng sẽ cùng Vương giáo sư thảo luận nội dung phát triển trong sách. Nhưng kể từ sau khi kết hôn cô liền một lòng nhào vào trên người Dịch Đông Thần, lúc này giáo sư ra sách mới, cô cũng là mãi đến lúc này mới biết.

Cô nghĩ muốn đáng tin anh cái người này thật là chết non ở trên nửa đường.

Ở lúc Tiểu Phàm đi khỏi còn chưa được mấy bước, cũng có người đi lên nhìn, đồng thời phát biểu ý kiến đối với sách mới của Vương giáo sư này.

“Vương giáo sư? Cô ấy không phải am hiểu nhất viết về loại tiểu thuyết nhiệt huyết quân lữ sao, lúc nào thì cũng bắt đầu viết về những đề tài tình yêu và hôn nhân này rồi. Nhưng mà nói thật, sách của cô ấy tôi xem không vào được, thật sự là rất buồn bực, thật không biết tại sao danh dự sẽ cao.”

“Cô đây có thể không biết, chồng người ta Vương giáo sư là làm ở trên Tỉnh ủy, vậy nói một câu còn không phải là cũng khiến rất nhiều người ca tụng, người ta có tư cách nha.”

“Như vậy cũng quá đáng tiếc những người kia có tài hoa nhưng là không có bối cảnh”

Tiểu Phàm xoay người, nhếch môi cười: “Giáo sư Phùng, giáo sư Từ, giáo sư Vương Diệp Đình xuất bản sách lần thứ nhất là vào năm 1979, trong sách giới thiệu cô ấy và ba mẹ cô ở thời kỳ cách mạng văn hóa đã từng bị giam chuồng bò, khi đó cô ấy mới đầu hai mươi, mà quyển sách ngay lúc ấy đưa đến một trận phong trào. Dĩ nhiên khi đó cô và chồng của cô còn chưa biết. Quả thật trước đây các tác phẩm của giáo sư Vương phần lớn là lấy bộ đội quân lữ làm đề tài, đó là bởi vì thời kỳ vào đảng thanh niên cô ấy

có đến vài chục năm cuộc sống quân ngũ, rất được văn hóa quân đội khai sáng.” Tiểu Phàm một hơi đem kinh nghiệm sáng tác của giáo sư Vương đầu đuôi giới thiệu một lần, sau đó cộng thêm một câu tổng kết: “Những thứ này cùng với chồng của cô ấy là ai không có bao nhiêu quan hệ.”

Giáo sư Từ trong đó cũng sốt một chút nói: “Giáo sư An, xem cô căng thẳng, cô ấy cũng không phải là người nào của cô. Hơn nữa, khẩu vị của mỗi độc giả đều là không giống nhau, cô có thể thích cô ấy, chúng tôi cũng có thể không thích, không cần thiết vì chuyện này mà tranh luận.”

Trong lòng Tiểu Phàm hung hăng khinh bỉ nhìn cô ta một phen: con mẹ nó cô chẳng qua là không thích thôi sao? Quả thật chính là thèm muốn ghen tị cộng thêm tổn hại danh dự!

Nhưng cô vẫn thân thiết nói: “Tôi chỉ là vừa rồi không cẩn thận nghe được cái gì chồng, cho nên không nhịn được thay giáo sư Vương phản bác lại, xem bộ dáng là tôi nghe nhầm rồi. Giáo sư Từ và giáo sư Phùng cũng thích cô ấy sao? Nếu thích, có thời gian cùng nhau tham thảo sách của cô ấy đi, rất chân thật, đây có thể so với xem phim truyền hình tám giờ đúng có độ sâu nhiều hơn.”

Thời điểm Lý Phỉ tìm đến Tiểu Phàm, vừa đúng nghe được lời nói luân phiên này của cô, không khỏi nhìn cô với cặp mắt khác xưa: “Cậu nha bình thường đối với nhóm kia nói huyền thuyên cũng lạnh nhạt, hôm nay thế nào lãng phí miệng lưỡi giải thích với các cô nhiều như vậy.”

Tiểu Phàm uống một ngụm nước, tại sao cô có thể không khản trương, bị nói nhưng là mẹ ruột của cô nha.

10. Chương 10: Lưu Mạnh

Trên sân khấu mấy học sinh đang diễn một vở kịch thanh xuân nhằm chán, Tiểu Phàm xem một lát, nói với Lý Phỉ bên cạnh: “Cậu cái người này một lão thanh niên văn nghệ quả thật dạy dỗ ra một bầy Tiểu Thanh Niên văn nghệ.”

Ánh mắt Lý Phỉ trong nháy mắt giết cô: “Tất nhiên, nhớ năm đó cô nương tớ đây cũng là muốn bộ dáng có bộ dáng, muốn kỹ xảo biểu diễn có kỹ xảo, nếu không phải là trong nhà không đồng ý, đoán chừng bây giờ tớ cũng là một người lão luyện trong vòng giải trí rồi.”

Ba mẹ của Lý Phỉ đều xuất thân từ văn nghệ quân đội, cho nên cô bé Lý Phỉ này từ nhỏ đã bắt đầu tiếp nhận khai sáng nghệ thuật, vốn là dự định ghi danh vào Bắc Ảnh*. Chỉ tiếc cha Lý mẹ Lý không muốn để cho con gái đi vào Làng Giải Trí ăn thịt người mờ mẫm lẫn lộn, cho nên nhanh chóng dập tắt nguyện vọng nhỏ bé này của Lý Phỉ.

*: Điện ảnh Đài Bắc

Chỉ là Lý Phỉ lúc đại học vẫn chọn môn học có chương trình học giống như nghệ thuật, sau đó tốt nghiệp thuận lợi tiến vào đại học G là giáo sư nghệ thuật dạy nhóm học sinh biểu diễn. Cũng có khả năng bởi vì chính mình không có việc làm, cho nên cô đặc biệt hi vọng đệ tử của mình ra ngoài có thể có phát triển rất tốt.

Lý Phỉ chỉ vào cô gái đang hát chính trên sân khấu nói: “Cô bé tên là Thẩm Niệm Thất, là một người đặc biệt nhất tớ dẫn dắt trong nhóm người này, nét mặt cô bé ở dưới sân khấu đặc biệt nhất gan, chỉ khi nào lên sân khấu cả người liền hoàn toàn không giống nhau, cậu nhìn kỹ một chút, dáng vẻ kia khí thế kia, trời sinh chính là lương trướng làm ngành này. Đúng rồi, cậu còn nhớ rõ không nữ chính Y Toa Bối Lạ trong Twilight , cảm thấy hai người bọn họ có điểm giống nhau.”

Dáng dấp Thẩm Niệm Thất này đủ thanh thuần, vẻ mặt ở trên sân khấu đủ sinh động, dù là người ngoài nghề, Tiểu Phàm cũng nhìn ra đứa nhỏ này có hy vọng.

Chỉ là không nghĩ đến đứa nhỏ này lại như vậy không thèm khen ngợi, Lý Phỉ vừa giới thiệu cô xong, cô liền chạy xuống khỏi sân khấu.

Cùng diễn xuất trên sân khấu, người ngồi ở phía dưới quan sát cũng bị chinh phục một chút.

Lý Phỉ vội vàng nhảy qua chạy đuổi theo, Tiểu Phàm đi cùng với cô.

Kết quả ở toilet phía sau sân khấu thấy được Thẩm Niệm Thất, giờ phút này cô bé đang phủ phục ở trên bồn cầu nôn ọe, tư thế kia lại khiến cho hai người đứng ở cửa hung hăng liếc nhau một cái.

Sau đó Tiểu Phàm khiến ấy đệ tử đến trở về tiếp tục tập luyện, cô nghĩ là bộ dạng của Thẩm Niệm Thất nhiều người biết liền đi nói chuyện linh tinh.

Thẩm Niệm Thất nôn đến nước mắt lưng tròng, cô ngẩng đầu lên lại hồ hững nhìn hai vị giáo sư, bình tĩnh nói: “Em mang thai.”

Biết tại sao đệ tử phải từ trên sân khấu liền bỏ chạy xuống, tức giận của Lý Phỉ lúc trước đã tiêu mất hơn phân nửa. Cô móc khăn giấy ra đưa cho Thẩm Niệm Thất lau miệng: “Bỏ đi, đứa bé này sẽ phá hủy em.”

Thẩm Niệm Thất lại ôm bụng sống chết không chịu, đối với Lý Phỉ các cô đến gần cũng mang theo địch ý (thái độ thù địch).

Lý Phỉ còn muốn nói điều gì, thế nhưng Thẩm Niệm Thất đẩy cô ra, sau đó chạy đi, rất nhanh không còn hình bóng.

Lý Phỉ thở hổn hển nhìn Tiểu Phàm, vẻ mặt rất bất đắc dĩ: “Cậu nói đứa nhỏ này nổi điên làm gì a, chẳng lẽ cô ấy muốn sinh đứa bé ra?”

Tiểu Phàm nói: “Bây giờ cho dù cậu đuổi theo cô ấy cũng không nghe, nếu như cô ấy đã cho rằng muốn đứa bé này chết cũng sẽ không quay đầu lại. Chúng ta trước đi điều tra một chút nhà cô ấy ở chỗ nào, trong nhà có người nào, thử từ trên người bọn họ hiểu rõ chút tình huống.”

Điều tra tư liệu của Thẩm Niệm Thất, tìm đến nhà cô. Ra mở cửa chính là một người phụ nữ trung niên, thái độ bà ấy không tốt nhìn chằm chằm Lý Phỉ và Tiểu Phàm, hùng hãn mà rống lên một tiếng: “Các cô tìm ai?”

Tiểu Phàm kéo Lý Phỉ một cái, tiến lên một bước nói: “Ngài khỏe chứ, là thím của Thẩm Niệm Thất đi, chúng cháu là cô giáo của cô ấy, bởi vì gần đây có một cơ hội rất tốt, cho nên muốn cùng bố mẹ của cô ấy thương lượng một chút xem hai người có đồng ý để cho cô bé đi thử một chút hay không.”

Hai mắt người phụ nữ nhìn kỹ cô, gương mặt lạnh lùng rớt cuộc thì mở cửa ra một chút để cho người ta đi vào.

Trong tài liệu học sinh nói, cha mẹ của Thẩm Niệm Thất đều không còn, cô hiện tại ở cùng một nhà với chú và thím.

Trong nhà có ba căn phòng ngủ, Tiểu Phàm tưởng tượng nhiều hơn, hỏi người phụ nữ trong nhà còn có ai nữa.

Phụ nữ kia cảnh giác trợn tròn cặp mắt, thanh âm nâng cao: “Cô hỏi nhiều như vậy để làm gì, không phải nói có cơ hội gì sao? Mau nói đi.”

Lý Phỉ hợp thời mà đem chuyện bọn họ gần đây đang tập nói cho bà thím. Nói xong bà liền nở nụ cười: “Ý của cô là, đứa bé kia sau này còn có thể thành ngôi sao lớn? Vậy có thể kiếm rất nhiều tiền chứ?”

Nghe đến khả năng sau này có thể sẽ có rất nhiều tiền, bà thím đã không kềm chế được trong lòng kích động, bà cầm điện thoại lên gọi ột dãy số, chỉ nghe được bà nói: “Ma quỷ, đi tìm nha đầu kia một chút, nhớ rõ đừng nhúc nhích nó.”

Tiểu Phàm, Lý Phỉ hai mặt nhìn nhau, lời nói của bà thím này thật hù dọa người.

Họ để lại phương thức liên lạc liền rời đi, chỉ là không ngờ không tìm được Thẩm Niệm Thất, hai người bọn họ thiếu chút nữa cũng bị góp vào.

Ở trên đường trở về, năm ba người đàn ông ban ngày ban mặt liền uống say lướt khướt đem các cô ngăn ở trong ngõ hẻm, một người trong đó đáng dấp chỉ so với Bao Thanh Thiên ít đi cái mặt trắng ánh mắt của người đó bị ối đối diện với hai người con gái nói: “A, em gái, đáng dấp không tệ nha.”

Hắn vừa nói, còn lại mấy người cũng cười ầm lên nói tiếp “Đúng vậy a, thời tiết tốt đẹp như vậy, theo các anh uống một chén đi.” “Đến đây, chúng ta đến chơi con mèo chạy trốn”

Đủ loại nói nhảm từ miệng mấy ông già ăn nói tục nói ra ngoài, nghe đã cảm thấy thật dâm dăng lại sắc lang, làm cho lòng tơ người ta dựng đứng.

Tình cảnh này khiến Tiểu Phàm nhớ lại cái người cục phó dâm dăng vô lại kia, cảm giác buồn nôn khiến cho cô muốn chửi ầm lên, gần đây là gặp cái vận xui gì, thế nào toàn đụng phải những chuyện lung tung như thế này. Nhưng lúc này, cô không có thời gian dư thừa đi ỏi nước đấng (nước đấng từ trong miệng nôn ra), phải nghĩ biện pháp. Đột nhiên giữa cô nhớ lại trong túi xách còn để một khẩu súng.

Khi Tiểu Phàm tiêu sái giơ súng lên, hô một tiếng: “Có gan mấy người tiến lên một bước nữa, súng trong tay của tôi không ngại tiền mấy người đi gặp Tây Thiên.”

Lý Phỉ bên cạnh hiển nhiên cũng bị cô dọa sợ hết hồn, lúc này cô vừa sùng bái lại vừa kính sợ tựa vào bên cạnh Tiểu Phàm, nhỏ giọng nói: “Cậu nha quá tiêu sái xuất sắc rồi, thế nhưng chú ý trong tay, ngàn vạn lần đừng không cẩn thận cướp cò gì.” Nói xong cô lại ngẩng đầu lên, cười đối với mấy mấy người nếu là đắc tội cô ấy, cái thứ trên tay cô ấy không tha ấy người không nói, còn có lão đại sau lưng cô ấy cũng sẽ không bỏ qua mấy người, dù là hôm nay không đánh chết được đám người các anh, cũng sẽ ở trên đường đuổi giết anh đến cửa chết!”

Tiểu Phàm chưa bao giờ biết Lý Phỉ còn có bản lĩnh này, lại nói thật giống như người phụ nữ lưu manh. Cô cầm súng run rẩy đều không dám xuống tay, cô cũng muốn cảm tạ ngày đó Quân Kha mang cô đi chơi xạ kích*, càng thêm cảm tạ anh tặng một khẩu súng bắn nước mô phỏng như vậy

Mấy tên lưu manh hai mặt nhìn nhau, bị tình cảnh này hù dọa rồi, máu chốt là người phụ nữ kia trên tay có súng. Bọn họ xem xét một chút lẫn nhau, ánh mắt ý bảo lẫn nhau đi nhanh lên đi, người phụ nữ không có lo, nhưng báng súng liền không trêu chọc nổi rồi.

Chỉ là còn chưa đi mấy bước, một người trong đó lại có người móc ra vũ khí, xông đến chỗ Tiểu Phàm, miệng nói lên: “Cái người đàn bà thú vị này, tôi cũng không tin cô dám nổ súng.” Hắn hung hăng kéo Lý Phỉ qua, kẻ đao ở trên cổ cô, nói: “Trái lại cô thật sự nổ súng a, cô tốt nhất có thể một phát bắn chết tôi, nếu không người chị em tốt này sẽ mất mạng rồi.”

Mấy người khác vào lúc này lại tụ tới đây, đem Tiểu Phàm vây vào giữa, chỉ nghe cái người cầm vũ khí đó nói với đồng bọn: “Một khẩu súng liền đem mấy người dọa đến sợ, thật là không có tiền đồ. Đàn bà lẫn lộn trên đường nào có da mịn thịt mềm như vậy cánh tay nhỏ bấp chân” Hắn tự mãn nói mấy câu, khiến đồng bọn đối với hắn sùng bái vô hạn.

Chỉ tiếc giọng nói này đột nhiên bị cắt đứt, có người từ phía sau bọn họ từng bước bước đi qua, mặt lạnh cười lên tiếng: “Thế nào, mấy người các anh lại đang khi dễ tiểu cô nương. Những ngày sau này quá thoải mái nên tìm đánh đúng không?”

Tiểu Phàm nhìn người đến một cái, bị hoảng sợ, đây chẳng phải là một trong chủ quản của khách sạn Quân Viên ngày đó nhìn thấy sao?

Lý Phỉ bị đẩy ra, những tên lưu manh kia cùng nhau đối phó người đến, bọn họ nơi nào trông nom cái gì lấy nhiều khi dễ ít, chỉ cần có thể giải quyết làm người phá hư chuyện của họ là tốt rồi.

Tiểu Phàm đỡ Lý Phỉ, hoảng sợ nhìn đến chủ quản kia trái một quyền bên phải một cước mà đem bọn lưu manh đều đánh ngã trên mặt đất. Bản lĩnh này quả thật là có thể đi đóng phim của Lý Tiểu Long rồi, đạo diễn đều không cần thêm hiệu quả đặc biệt rồi.

Chủ quản đối với Tiểu Phàm nở nụ cười, nói: “Cô giáo An không sao chứ?”

Tiếng nói Tiểu Phàm không có việc gì còn chưa có rơi xuống, ngay sau đó chủ quản đã nói: “Vậy thì tốt, đợi ông chủ của tôi đến, cô ngàn vạn muốn nói thật tốt rõ ràng với anh ấy, là tôi có dịp thời xuất hiện, đúng không!”

Tiểu Phàm thấy người cách đó không xa đi đến, hướng về phía chủ quản ở bên này nở nụ cười: “Anh trực tiếp nói với ông chủ đi.”

Chủ quản xoay người thấy Mạc Quân Kha, hung hăng dọa nhảy dựng lên, anh cà lăm nói: “Ông. ông. chủ. Làm sao anh nhanh như vậy liền. Đến. Đến.”

Mạc Quân Kha lựa chọn không để mắt đến anh còn có Lý Phỉ, trực tiếp đi về phía Tiểu Phàm. Anh kéo tay của Tiểu Phàm, nhìn cây súng nửa đùa nói: “Xem ra lần sau phải đưa cho em một cây súng thật.”

Tiểu Phàm nhớ đến tình cảnh ngày đó Dịch Đông Thần bị sợ, chê cười nói: “Vật này tối thiểu còn có thể hù dọa mấy người. Đúng rồi, các anh tại sao lại ở chỗ này?”

Nói đến đây, Quân Kha mắt lạnh nhìn về phía chủ quản kia một chút. Chính là một cái nhìn này khiến người nọ trốn tránh, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên. Bộ dạng này hình như so với sức lực vừa mới đánh nhau quả thực là khác nhau một trời một vực.

Quân Kha hừ một tiếng: “Anh làm chuyện thật xin lỗi người, bây giờ còn đàn bà không dám gánh chịu trách nhiệm.”

Lý Phỉ đột nhiên nhìn thấy một người, cô hô lên: “Thẩm Niệm Thất!”

Nghe thế thân thể của tên chủ kia chấn động một phen, quay đầu đi vừa đứng đối diện với khuôn mặt lạnh lùng của Thẩm Niệm Thất.

Quân Kha thấy anh không nhúc nhích, thúc giục một tiếng: “Còn không mau đi qua, bên cạnh tôi chưa bao giờ giữ lại người không có khí phách, nếu như cậu ngay cả đảm đương điểm này cũng không có, tôi liền không biết sau này vẫn còn có thể sử dụng cậu làm gì rồi.”

Lời này kích thích chủ quản, nam tử hán nói gì cũng không thể bị người nói không có khí phách, nhất là người anh đi theo. Không phải là phụ nữ ư, không phải là mang thai ư, anh cưới còn không được sao!

Chỉ là chẳng ai nghĩ đến Thẩm Niệm Thất lạnh lùng bình tĩnh nói: “Lấy tôi? Đứa bé trong bụng tôi không phải của anh, anh cũng cưới? Nếu như anh không đảm đương nổi, vậy cũng không cần phiền toái, tôi.”

Mấy người xem ở đây khiếp sợ, tình huống này có khả năng thật là đủ cầu huyết: thật vất vả nghĩ muốn kẻ phong lưu phụ trách, kết quả cho hay trách nhiệm không phải của anh, cùng anh không có nửa điểm quan hệ.

Lý Phỉ lại gần, nhỏ giọng thảo luận hướng phát triển của hai người này với Tiểu Phàm, kết quả lại phát hiện Tiểu Phàm vẫn nhìn chăm chăm cổ của cô, còn tiền gần lên. Lý Phỉ vội vàng chồn tránh một phen, chỉ vào Quân Kha nói: “Tớ nói này An cô nương, tớ hiểu biết rõ cậu đối với tớ mơ ước đã lâu, chỉ là này ở trước công chúng, động tay động chân không được tốt rồi.”

Tiểu Phàm một phát bắt được Lý Phỉ, rống lên một tiếng: “Đừng động! Thần kinh cậu cũng quá không ổn định rồi, trên cổ mình bị rạch một cái cũng không cảm thấy sao?” Nói xong, cô một cái tay che cổ của Lý Phỉ, một cái tay khác còn lại tìm điện thoại di động ở trong túi còn có khăn lụa các loại đồ vật .

Quân Kha nhìn một màn này, đột nhiên nở nụ cười. Giống như ở nhiều năm trước, An Tiểu Phàm cũng rống lên với anh như vậy, mà lúc đó cô dùng khăn tay bịt chặt ngực anh bị thương. Không dám đi bệnh viện, lại có lá gan trốn vào trong trụ sở quân đội, Quân Kha nghĩ nếu không phải gặp được cô gái to gan đó, hôm nay anh không biết có còn toàn thân hay không rồi.

11. Chương 11: Người Nào Thích Người Nào

Chuyện của Thẩm Niệm Thất và vị chủ kia quả để cho hai bọn họ tự giải quyết, Quân Kha đi qua thuộc hạ bên cạnh của anh quảng xuống một câu nói: “Làm người đàn ông thật sự, chứ con mẹ nó làm con rùa đen rút đầu!”

Thật ra thì Tiểu Phàm thật đáng thương người nợ mà, cháu con rùa kia cũng không phải là anh, dù sao nếu như trong bụng không phải là cốt nhục của anh, nếu anh chịu trách nhiệm, đó chính là mảnh đất âm u nhiều năm bị đội nón xanh(cắm sừng). Lòng dạ người này có rộng rãi đến đâu cũng không chịu nổi hành hạ như thế .

Bọn họ đưa Lý Phỉ đến bệnh viện, hoàn hảo chỉ là dao găm làm rách chút da, không có tổn thương đến mạch máu gì gì cả. Nhưng mà trong bệnh viện lại bị huyền não kinh thiên động địa, nguyên nhân là, người đàn ông hiện tại của Lý Phỉ, thiếu giấy hôn thú nữa là thành ông xã —— Lưu Nghị Sơn mang theo một đám lớn thủ hạ oanh oanh liệt liệt, khoa trương chạy đến đây, nghe nói là anh đi họp được một nửa nhận được tin tức, kết quả bỏ rơi mọi người ở trên hội đồng, vội vã chạy như bay đến đây, dọc đường đi anh còn tự mình liên lạc với bạn tốt ở ngành giao thông, nói là: “Bà xã tôi nhập viện rồi, nhanh chóng cho tôi đèn xanh liên tiếp!”

Sau đó anh đến bệnh viện lại bởi vì xông vào nhầm phòng bệnh rồi, não loạn thành một con quạ không nhỏ, anh nôn nóng sốt ruột vọt vào trong một phòng bệnh vừa vặn đang chịu trách nhiệm châm cứu, y tá kia bị dọa sợ đến tay run thiếu chút nữa đem kim châm sai.

Chờ Tiểu Phàm xuống lầu, thấy Lưu Nghị Sơn và một đám thủ hạ của anh còn có mấy y tá treo nét mặt khổ ép. Có một y tá trẻ tuổi giống như tìm được cứu tinh, lôi kéo Tiểu Phàm nói: “Lưu tiên sinh, cô ấy có thể làm chứng, chúng tôi tuyệt đối sẽ cung cấp phục vụ tốt nhất cho phu nhân của ngài.”

Nhìn y tá này bộ dáng khẩn trương, đoán chừng là bị Lưu Nghị Sơn lang sói này rống thật lâu.

Lưu Nghị Sơn để cho tất cả thủ hạ đều ở bên ngoài coi chừng, chính anh vẫn thu lại nổi lên tươi cười mở cửa đi vào, bộ dáng dịu dàng này thật là so với thời điểm ở bên ngoài khác nhau một trời một vực, đây là lần đầu tiên Tiểu Phàm chân chính thấy được “ôn nhu” của Lưu Nghị Sơn.

Các y tá lúc đi còn nhỏ giọng bàn tán: “Trời ạ, người nào gả cho người đàn ông như vậy, sớm muộn có một ngày sẽ bị hù chết, quá kinh khủng.”

Tiểu Phàm liếc mắt nhìn Quân Kha bên cạnh, nở nụ cười, cô nói: “Ngộ nhờ bị Lý Phỉ nghe được, cô nàng này khẳng định lao ra tiến hành nói chuyện giáo dục một phen thật tốt với cô y tá.”

Quân Kha thoáng chút dăm chiêu hỏi: “Người đàn ông của cô giáo Lý tên là gì? Có phương thức liên lạc gì?”

Tiểu Phàm sững sờ: “Anh muốn làm gì.”

Quân Kha không ngừng gật đầu, lộ ra nét mặt anh hùng giúp đỡ lẫn nhau : “Đây là một người đàn ông tốt, cho nên hai chúng tôi sẽ có rất nhiều đề tài có thể trao đổi.”

Liên câu nói này, hiểu biết của Tiểu Phàm đối với Mạc tổng lại đạt đến một bậc thang mới —— người đàn ông này hoặc là cái rắm quá thú vị hoặc chính là quá tự tin rồi, sự thật như thế nào còn đợi Mạc phu nhân tương lai giám định.

Đồng hồ bệnh viện đã chỉ bốn giờ chiều, Tiểu Phàm nhớ đến hành lý của cô còn chưa thu dọn xong, cô nói cảm tạ đối với Quân Kha: “Mạc tổng, chuyện ngày hôm nay đa tạ anh giúp một tay, lần sau tôi mời anh ăn cơm.”

Quân Kha hướng về phía bóng lưng của cô cười cười, anh duỗi “hai” ngón tay ra ngoài, tự nhủ nói: “Em đã thiếu tôi hai bữa cơm rồi, chờ thời điểm em thiếu tôi hai mươi lần, 200 lần, hai ngàn lần, có phải là em nên gả cho tôi hay không? Cũng tốt ngày ngày em thuận lợi mời tôi ăn cơm.”

**

Thư ký của Dịch Đông Thần hôm nay làm việc giống như là cán thuốc lắc, đó là một người hiệu suất cao, tài liệu đưa lên cho Dịch Đông Thần xem qua đều phân loại từng cái thật tốt; muốn mở hội nghị nói trước một canh giờ đã xác nhận nhân viên có mặt tốt lắm

Thư ký Tiểu Từ mới tới nhỏ nhẹ lặng lẽ hỏi thư ký đại nhân: “Hôm nay đây là thế nào, trong tỉnh đã xảy ra chuyện lớn sao?”

Thư ký đang trong phòng làm việc của Phó Thị Trưởng liếc mắt nhìn: “Ông chủ có lệnh, trước năm giờ muốn đem tất cả mọi công việc kết thúc, hủy bỏ tất cả xã giao.”

Tiểu Từ giật mình trạng: “Tại sao a, mấy ngày nay vì chuyện tranh cử thị trưởng, chuyện trên đầu chúng ta đều làm không xong, mấy ngày trước anh ấy không phải còn hạn không thể làm thêm 24h một ngày sao?”

Thư ký vô cùng cảm thán đáp một câu: “Ông chủ nói rồi, phải về nhà giúp bà xã.”

Rõ ràng là giọng điệu nói chuyện rất nhẹ, thật ra thì kết quả người trong cả văn phòng cũng biết rồi, quả thực là cảm rất đầy đất. Mọi người đều biết phó Thị Trưởng đại nhân tuổi trẻ tài cao là người đàn ông đã kết hôn, phu nhân Thị Trưởng kia nhưng là Kim Ốc Tàng Kiều*, có rất ít người gặp qua bộ mặt thật của cô ấy. Dù là thư ký của Phó Thị Trưởng cũng chẳng qua nghe qua mấy lần điện thoại của phu nhân, theo cô giới thiệu, Phu Nhân Thị Trưởng có một giọng của Laury, là một người tính tình dễ chịu khó có được, vì vậy tất cả mọi người suy đoán bà xã của Dịch Đông Thần là cô nương 18 tuổi, dịu dàng thiện lương như nước

*: Những cậu ấm cô chiêu

Nếu Tiểu Phàm nghe nói như thế, đoán chừng có thể thoải mái, bởi vì mỗi lần cô gọi cho Dịch Phó Thị Trưởng cũng sẽ chần chừ dùng giọng điệu tốt, kết quả không ngờ trong lúc vô tình thế nhưng che giấu tiếng nói của cô, Laury? 18 tuổi? Dịu dàng thiện lương? Bao nhiêu năm không ai hình dung cô như vậy rồi.

Khi đang nói chuyện có điện thoại gọi đến, là cục trưởng cục công an Đồng Kiến Dân, có thể nói anh là người thân cận của Dịch Đông Thần, hai người giúp đỡ lẫn nhau cùng đi lên, hôm nay anh gọi điện thoại đến là liền muốn hỏi một chút khách sạn Quân Viên bắt được mấy người kia nên xử lý như thế nào.

Điện thoại là thư ký nhận, thư ký nhìn đồng hồ đeo tay, đã sắp đến năm giờ, cô nói: “Đồng cục, lúc này Phó Thị Trưởng sắp tan việc, ngày mai ngài lại gọi đến đây đi.”

Thế là Đồng cục ở bên kia cười hai tiếng: “Tôi biết Phó Thị Trưởng cần cù lúc nào thì tan việc sớm như vậy? Cô dọa tôi rồi?”

Thư ký liên tục giải thích không ngừng: “Đồng cục, ngài cho tôi mượn mười can đảm tôi cũng vậy không dám lừa gạt ngài, thành thật nói với ngài, là phu nhân ở trong nhà thúc giục rồi.”

Đồng Kiến Dân là một người thông minh, Dịch Đông Thần luôn luôn đem anh vợ giấu được rất tốt, lúc ở bên ngoài đối với quà tặng người đẹp của đối thủ cũng đều chỉ là nhìn một chút, làm một chút bản lĩnh bên ngoài, còn thật sự chưa từng đem người nào lên giường. Ít nhất anh có mặt mấy lần nhìn rất rõ ràng, cho nên đại khái cũng liền rõ ràng, vị kia nhà Đông Thần là có chút bản lĩnh. Nghĩ đến đây, anh cũng đành phải đổi thời gian hẹn nữa. Về phần mấy cái người kia của khách sạn Quân Viên liền tạm thời tìm tên tuổi giam mấy ngày trước, muốn khẩu cung thế nào, xác định bao nhiêu tội, xác định tội của người nào, vấn đề này anh vẫn nên hỏi Đông Thần một chút thì tốt hơn, dù sao người của Mạc Quân Kha làm việc quá nhanh quá mau, cũng không biết Dịch Phó Thị Trưởng lúc này bị cái gì kích thích.

Nếu là Đồng Kiến Dân biết Dịch Đông Thần đây là giận đỏ cả mặt vì hồng nhan, vậy cũng thật là muốn càng phát ra bội phục Tiểu Phàm rồi.

Thư ký mới vừa cúp điện thoại, liền nhìn thấy Dịch Đông Thần mở cửa đi ra ngoài, anh bình tĩnh chỉnh sửa quần áo một chút, hình như là mỉm cười thân thiết nói tạm biệt với người trong văn phòng, sau đó bước nhanh rời đi, nhìn ra được anh nóng lòng trở về, cũng nhìn ra được tâm tình của anh không tệ.

Chỉ là thư ký liền kỳ quái, phu nhân trong nhà này cho Phó Thị Trưởng uống thuốc Mê Hồn gì, chẳng lẽ mua áo lót hấp dẫn chuẩn bị qua một ngày kỷ niệm?

Tâm tình của Dịch Đông Thần hiển nhiên không tệ, cho đến nhận được một cái tin nhắn: Thị trưởng Dịch, có một chút tài liệu liên quan với Mạc Quân Kha, ngài có hứng thú không? Sáu giờ, khách sạn Bắc Nhã, tôi chờ anh nha.

Gửi tin nhắn chính là người phụ nữ trước kia tìm đến cửa anh, lên là Vu Phương Phương, vốn là không có gì, chỉ là trước ở khách sạn Quân Viên thấy cô hình như có chút quan hệ với Mạc Quân Kha, cho nên thời

điểm sau khi cô tìm đến, Đông Thần tượng trưng hỏi mấy câu, không ngờ người phụ nữ này còn rất thông minh.

Đông Thần do dự một chút, vẫn nhấn lại: năm giờ 20, cho cô mười phút.

Nhanh chóng giải quyết Vu Phương Phương, sau đó anh liền nhanh chóng trở về nhà. Trong nhà có tiếng TV, chỉ thấy Tiểu Phàm nằm trên ghế sa lon xem Khang Hi đến đây. Bộ dáng kia thật giống với trước khi kết hôn, duy nhất có vẻ rõ ràng khác nhau chính là tóc dài bị của cô đứt khoát thay thế bằng tóc ngắn chỉnh tề, lộ ra cổ và xương quai xanh.

Đây đối với Đông Thần mà nói quả thật chính là hấp dẫn tự nhiên.

Vì vậy Tiểu Phàm còn chưa có để ý đến anh, Phó Thị Trưởng đại nhân cũng đã rất tự nhiên ngồi ở bên cạnh cô, không cho cô một chút thời gian nói chuyện liền nhanh chóng hôn lên.

Cái hôn này hôn đến Tiểu Phàm hít thở không thông, Đông Thần đã làm qua rất nhiều lần dĩ nhiên biết đầu lưỡi như thế nào có thể kích thích điểm mẫn cảm của vợ yêu, có thể làm cho phản kháng của cô dừng lại ngoan ngoãn đầu hàng. Cùng lúc đó tay của anh cũng bắt đầu chạy ở trên người phụ nữ, rất nhanh đến mông đến bên mép quần lót của cô, kéo xuống dưới.

Tiểu Phàm bị chọc cho cả người là lửa đã không có lý trí có thể nói, bàn tay cô bưng lấy đầu của Đông Thần, cũng đang trong lúc mông lung thấy trên cổ áo sơ mi của Đông Thần có một chút xú dẩu son môi màu hồng. Bởi vì dựa vào thật gần, cho nên mới thấy rõ, hơn nữa người không thấy mùi đặc biệt gì, son môi này phải là hàng tốt nhất.

Cô cười lạnh một tiếng, há mồm bình tĩnh cắn một cái, nghe được thanh âm người đàn ông bên người nhe nhẹ, sau đó từ từ đẩy anh ra nói: “Cho anh một lời khuyên, trước khi suy nghĩ muốn cùng người lên giường, tốt nhất tắm trước, đem dấu vết ăn vụng trên người cũng lau sạch sẽ rồi, tránh làm ọi người mất hứng.”

Nói xong bàn tay cô vung lên, đẩy Đông Thần sang ra bên tránh ngăn cản cô xem TV, Khang Hi đến đây đang chiếu chuyện cười đồi trụy, Tiểu Phàm liền có một phen nghe một phen không.

Đông Thần đem máu tanh trong miệng nuốt xuống, anh bình tĩnh cởi áo khoác, áo sơ mi, sau đó từ trong miệng Tiểu Phàm phát hiện dấu vết ở chỗ nào. Cũng lạ anh đến gấp, không phát hiện Vu Phương Phương này thế nhưng cho anh xuống như vậy cá sáo.

Anh đem quần áo kia ném vào trong thùng rác, ánh mắt nhìn thẳng người phụ nữ trên ghế sa lon: “Vết bắn trên quần áo không tính là gì, thời điểm xã giao sẽ khó tránh khỏi đụng phải, muốn xem liền nhìn trên người có sạch sẽ hay không.” Nói xong thân trên trần trụi của ngăn trở TV, sau đó lại động thủ bắt đầu cởi dây lưng.

Tiểu Phàm bình tĩnh liếc anh một cái, duỗi tay xuống: “Anh tiếp tục, tôi đi ngủ trước đây, đúng rồi, anh thật giống như rất thích ghế sa lon, vậy tối nay tôi liền không tranh với anh rồi.” Nói xong cô đứng dậy, không để ý chút nào người đàn ông đẹp trai đang biểu diễn thoát y.

Bộ dạng này của cô thật là chọc Đông Thần rồi, anh vừa vui mừng vừa tức giận, vui mừng là người phụ nữ vẫn ghen tỵ để ý, cái này chứng tỏ cô vẫn rất để ý đến mình, chỉ là cô cũng đầy đủ tàn nhẫn, không nghe rõ nguyên nhân, đồng thời cũng không xem anh ra sức diễn xuất.

Nghĩ đến đây, anh nhanh chóng kéo tay Tiểu Phàm, đem cô hướng vào trong lồng ngực của mình, chà lỗ tai của cô nói: “Em cảm thấy vào cái nhà này còn có thể cho phép em làm chủ sao? Cuộc sống ở chung bắt đầu lần nữa, không phải là anh nên hỏi em một chút phúc lợi à?”

Người phụ nữ trong ngực hung hăng liếc anh một cái, nghĩ thầm, nếu không phải là ba mẹ đột nhiên tập kích, nếu không phải là cô còn không dám nói cho bọn họ biết chuyện ly hôn, cô còn có thể dễ dàng tha thứ người đàn ông cặn bã hành vi cầm thú sao?

Vậy mà suy nghĩ như vậy một lát, cô đột nhiên phát hiện, thật ra thì nói cho cùng, cô vẫn khinh bỉ chính mình: rõ ràng ranh không nhận được thân thể hấp dẫn chồng trước, lại đối với xâm lấn của người phụ nữ khác chán ghét vô hạn —— việc này chính là nàng dâu ghen nha.

Sau đó còn có một đáp án càng thêm hiển nhiên đặt ở trước mặt cô: cô còn khinh bỉ người đàn ông vô sỉ trước mắt này! Cô nên lấy ra những thứ chứng cứ bên ngoài năm đó cẩn thận xem lại một chút, hoàn toàn diệt trừ loại ý nghĩ tự làm khổ này thật tốt.

Tác giả có lời muốn nói: hai người nhớ thương lẫn nhau được gọi là tình yêu, một thân một mình quẩn quýt đó chính là dây dưa bị coi thường nha!

Trong ba người dây dưa chưa chắc có tình yêu, nhưng ít ra có một người là bị coi thường —— chỉ là không biết cuối cùng sẽ là ai?

Tiểu PK:

Dịch Đông Thần ôn hòa cười một tiếng: công việc chủ yếu của trưởng bối năm nay vốn là đem gương vỡ lại lành, sau đó sinh một thằng nhóc con, những thứ khác —— hừ được, đây còn không phải là dễ như trở bàn tay.

Mạc Quân Kha khinh miệt nhìn lướt qua: cậu không dám so với tôi ai bỏ ra nhiều hơn, phụ nữ thiếu hụt cảm giác an toàn, tổn thương của cậu cho cô ấy một lần liền chưa chắc có cơ hội tổn thương cô ấy lần thứ hai.

12. Chương 12: Lãnh Đạo Nhà Mình

Một buổi sáng tinh mơ, Tiểu Phàm liền bị Đông Thần đánh thức, cô trợn mắt nhìn: “Anh tốt nhất có lý do đầy đủ hợp lý, nếu không tôi không tha cho anh!” Tối hôm qua người này giảng co ở trên người cô thật lâu, tốt lắm, anh sáng khoái, nhưng Tiểu Phàm liền thiếu ngủ nghiêm trọng, hơn nữa tối hôm qua cô mỗ xẻ trong lòng của mình, quả thật chính là thừa nhận thân xác và tinh thần bị hành hạ. Mà người đàn ông trước mắt này lại vẫn vô cùng không nhân đạo không để cho cô ngủ.

Đông Thần bình tĩnh di chuyển ánh mắt trên người của cô miệng đảo quanh, nói: “Thức dậy đi, đi làm việc thôi.”

Tiểu Phàm lật người, đưa lưng về phía anh: Vẫn còn chưa đến giờ làm việc, chớ quấy rầy tôi.”

Kết quả cô còn chưa có nằm được một lát, trước mắt đột nhiên xuất hiện một di động, thanh âm của người đàn ông sau lưng truyền đến: “Hiệu trưởng tự mình thông báo, để cho hôm nay em đến trường học sớm một chút.”

Tiểu Phàm phiền não đập anh một cước, kết quả không đập được: “Hiệu trưởng làm sao lại thông báo sớm như vậy, anh nói láo làm ơn cũng có chút trình độ được không.”

Đông Thần: “Quả thật không phải buổi sáng, mà là tối ngày hôm qua.”

Tiểu Phàm: “Không thể nào, tối hôm qua tôi vẫn ở đây, làm sao không nghe thấy điện thoại?”

Đông Thần bình tĩnh rời giường: “Thời điểm em đi tắm, chính miệng hiệu trưởng nói.”

Chính miệng? Nghe nói như thế, Tiểu Phàm lập tức từ trên giường bật dậy, cau mày hỏi: “Anh nhận điện thoại? Anh nói chuyện với hiệu trưởng? Anh nói cái gì?”

Đông Thần tiếp tục bình tĩnh: “Liền nói em đang tắm.”

“Không có?” Tiểu Phàm tuyệt đối không tin tưởng chuyện sẽ đơn giản như vậy, không chừng Dịch Đông Thần nói với hiệu trưởng lời xã giao công khai gì, tâm tư hiệu trưởng này hồ ly còn không phải là một chút liền rõ ràng, nhưng chính là không biết ông sẽ suy đoán thân phận của Dịch Đông Thần thế nào.

Chỉ là suy đoán vẫn là suy đoán, Tiểu Phàm cũng không phải lo lắng cho quan hệ ôn tồn của mình và Đông Thần sẽ bị người phát hiện, Dịch Đông Thần là ai, anh làm sao sẽ dễ dàng phá hủy danh tiếng của mình!

Đến trường học sớm hơn 1 tiếng so với thời gian bình thường, Tiểu Phàm vừa lúc ở cổng trường học gặp được Hiệu Trưởng Đại Nhân, cô làm mặt dày tiến lên chào hỏi.

Ánh mắt của hiệu trưởng nhìn cô đều không quá giống so với bình thường, tươi cười như một tên trộm làm cho lòng tơ người ta dựng đứng lên, chỉ nghe ông thân thiết nói: “Tiểu Phàm à, lúc nào thì kết giao bạn trai nha, thế nào trước đây cũng không nghe cô nói. Tôi còn thiếu chút nữa cho là cô có chút ý tứ đối với Mạc tổng, thiếu chút nữa liền làm loạn đôi uyên ương một chút.”

Ngày hôm qua hiệu trưởng gọi điện thoại cho Tiểu Phàm, kết quả nghe điện thoại chính là một người con trai tuổi còn trẻ, người kia mặc dù không nói rõ thân phận của mình, nhưng tán gẫu mấy câu hai người liền tán gẫu đến lãnh đạo trong cục đi, nghe giọng nói hình như anh đối với trong cục rất quen. Hiệu trưởng thông minh làm sao, nghĩ thầm người này tám phần chính là con cháu cán bộ, phải là cha mẹ ở trên không ít người biết.

Người đàn ông đầu bên kia điện thoại còn nói để cho hiệu trưởng chăm sóc Tiểu Phàm thật tốt, không để cho người khác mang đến cho cô nhiều nhiệm vụ. Vì lời này, hiệu trưởng nhớ lại thật tố nhiệm vụ mấy ngày nay giao cho Tiểu Phàm, công việc trong trường học cũng rất dễ dàng, cũng chính là tiếp xúc mấy lần với khách sạn Quân Viên bên kia, ông vừa nghĩ nhất định là Tiểu Phàm người đàn ông của cô nói chuyện về Mạc Quân Kha, vì vậy hiệu trưởng thông minh lập tức biết về sau nên làm như thế nào. Đồng thời cũng hiểu tại sao lần trước trong cục sẽ tự mình an bài công việc của Tiểu Phàm, tại sao Trần cục cực kỳ chăm sóc đối với Tiểu Phàm

Ai, người phụ nữ, tìm người đàn ông có quyền thế là một chuyện quan trọng cỡ nào. Hiệu trưởng cảm khái một hồi lâu.

Tiểu Phàm nở nụ cười, chỉ cảm thấy Dịch Đông Thần chính là một viên u ác tính, am hiểu nhất chính là lộng quyền chuyên chế, anh nhất định đem tất cả bên cạnh anh đều quy nạp vào trong lòng bàn tay.

Cô thậm chí hoài nghi, có phải là bởi vì cô thoát ly khỏi trong lòng bàn tay anh hay không, cho nên Dịch Đông Thần mới có thể khản trương như vậy mà muốn nắm trong tay cuộc sống của cô một lần nữa? Trời mới biết đáp án.

Trong phòng làm việc có không ít đồng nghiệp cũng đến trước thời gian, hiệu trưởng nói bởi vì tin tức phía trên truyền xuống nói là trên tỉnh có lãnh đạo đến đại học G, cho nên các trường đại học cao đẳng, ngành tại chức đều muốn nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng, lấy tốt hơn nữa hoan nghênh lãnh đạo cấp trên đến kiểm tra.

Vu Phương Phương vừa trang điểm vừa hỏi: “Hiệu trưởng, lãnh đạo muốn đến trường học, nhất định sẽ thông báo trước, có nhất thiết để cho chúng tôi sáng sớm chờ đợi ở chỗ này như vậy không? Tôi cũng không tin lãnh đạo sẽ chọn đến đây vào lúc này.”

Hiệu trưởng than thở không có nhìn cô ta: “Nghe phía trên nói, vị lãnh đạo này là kiểu kiểm tra tập kích, trước kia cũng có trường hợp tương tự, hơn nữa bây giờ anh đã đến G thị, chỉ là không biết ở trong khách sạn nào. Cho nên chúng ta phải sửa sang xong tài liệu trường học nhanh một chút, còn tiến hành tổng vệ sinh toàn trường, an ninh trường học cũng muốn thận trọng để ý.”

Hiệu trưởng ngắn gọn nói qua theo sát mấy lãnh đạo chủ nhiệm kia mở ra, Tiểu Phàm cũng ở trong buổi họp này. Cô nhận được nhiệm vụ là phụ trách tiếp đãi lãnh đạo, thật ra thì cô rất muốn từ chối, nhưng mà hiệu trưởng ý vị sâu xa nói: “Tiểu Phàm à, hình tượng khí chất của cô rất tốt, nói chuyện lại khéo, chuyện tiếp đãi lãnh đạo này chỉ có cô là thích hợp nhất. Vì vinh dự của trường học, còn có sửa chữa sách vở học sinh được chăm sóc tốt hơn, cô nhất định phải làm xong chuyện này.”

Hiệu trưởng vĩnh viễn có một bộ mặt mẹ ruột mà nói, dùng chân tình đến tiêu diệt tất cả người chống lại, mà đúng lúc dùng trên người Tiểu Phàm loại người thích mềm không thích cứng này, thử là trúng.

Vết thương của Lý Phi đã tốt lắm rồi, cô cũng bị phân phân công giám sát bộ phận về sinh đảm bảo công việc vệ sinh trường học sạch sẽ, vội vàng chống vó lên cô thật vất vả nghỉ ngơi một lát, sau đó bộ mặt đầy lửa giận mà nhìn chằm chằm vào Tiểu Phàm: “Cậu nha, đây cũng quá không công bằng rồi, ngày nào đó tớ cũng vậy để cho hiệu trưởng biết tin tức của Lưu Nghị Sơn.”

Trong tay Tiểu Phàm đang cầm một bó hoa, cô đem hoa trong tay kín đáo đưa cho Lý Phi: “Cậu muốn như thế, vậy thì cậu giúp tớ đi tặng hoa tiếp đãi đi, tớ thay cậu triển khai công tác vệ sinh cho.”

Lý Phỉ tránh một cái: “Đừng, nhưng hiệu trưởng chỉ định cậu tiếp đãi đại sứ, đại biểu cho hình tượng và phong cách của trường học của chúng ta, học sinh tương lai cũng đóng ở trên tay cậu. . . .” Hiển nhiên như nữ hiệu trưởng.

Lý Phỉ vuốt vuốt eo, gương mặt đau khổ: “Cậu nói lãnh đạo này cũng thiệt là, trước khi đến cũng không chào hỏi, làm hại chúng ta mệt sống mệt chết.”

Tiểu Phàm đồng tình nhìn cô một cái: “Đứa bé đáng thương, nếu như cậu mệt mỏi nên đi nghỉ ngơi đi, chị nhất định che giấu giúp cậu, cậu nói cho tớ biết chỗ nào sạch sẽ tớ liền dẫn dắt đi chỗ đó. . . .”

Lý Phỉ khinh bỉ nhìn cô một cái: “Cậu nha không bằng nói thẳng lãnh đạo là nhà cậu, cậu để cho anh đi đầu anh liền đi đó.”

Tiểu Phàm cười khổ: “Lãnh đạo chính là người nhà của tớ.”

Lý Phỉ hung hăng nở nụ cười, cười đến đau hai bên sườn: “Cậu nha về mặt nói thật là có, chờ Dịch đồng chí vợ con của cậu thăng chức đi lên tỉnh, sau đó cậu lại nói. . . .” Nói đến chỗ này, cô đột nhiên sững sốt một chút, sau đó mặt tràn đầy khiếp sợ nói: “Lãnh đạo là bác An? !”

Tiểu Phàm cảm hoa tươi thở dài, vừa mới nói điện thoại với cha ruột, xác nhận cái tin tức “Tốt” này. Cha ruột nói lần này ông thuần túy là đến xem con gái. Tiểu Phàm lại nghĩ, có quỷ mới tin lời này, nếu không phải là cha ruột đồng chí để cho cấp dưới tiết lộ ý tứ muốn đến thành phố G, người phía dưới làm sao có thể biết muốn nghênh đón lãnh đạo cái gì.

Lý Phỉ chỉ vào Tiểu Phàm nói không ra lời: “Cậu cậu cậu. . . . Thật là quá đáng. Cậu có màn tin tức bên trong này cũng không tiết lộ cho Khuê Mật đồng đảng kiêm bạn tốt của cậu là tớ đây sao? Té, sớm biết tớ liền chẳng phải phí sức bảo tổ trưởng tổ bảo vệ rồi, để cho bọn họ cứ tùy tiện lướt qua như vậy là được.”

Thanh âm giày cao gót nện ở trên nền gạch từng phát từng phát, Vu Phương Phương xinh đẹp mà đến, cười nhạo nói: “Giáo sư Lý, đây là có màn bên trong đâu rồi, cũng nói để cho tôi nghe một chút, đồ tốt mọi người cùng nhau chia sẻ nha.”

Tiểu Phàm nhìn Lý Phỉ một cái, tia lửa trong mắt bắn ra bốn phía: xem cậu cái loa lớn gây họa. Nhưng mà cô vẫn trấn định nói: “Nếu là màn bên trong liền khẳng định không có cách nào tiết lộ, giáo sư Phương Phương cô thấy đúng không?”

Vu Phương Phương đến gần, đứng một lát giằng co với cô, cười lạnh một tiếng: “Hừ, đừng tưởng rằng leo lên Mạc Quân Kha sẽ có cái đó rất giỏi, tôi cho cô biết, những ngày an nhàn của cô cũng nhanh chấm dứt. . . .” Nói xong cô ta liền lắc mông đi ra ngoài.

Lý Phỉ sững sốt một chút, vội hỏi: “Cậu với Mạc Quân Kha thật có tình huống? Từng bước phát triển đến đâu? Lên giường chưa? Tiểu Dịch đồng chí nhà cậu có thể từ bỏ ý đồ?”

Câu hỏi liên tiếp không có thật giống như bắn liên hồi giống như bắn về phía Tiểu Phàm, cô thật có loại cảm giác nằm cũng trúng đạn, sờ sờ cái trán của Lý Phỉ nói: “Tớ phát hiện cậu làm giáo sư thật là đáng tiếc, đổi nghề viết kịch bản đi, ban thưởng cậu một quyển sách tên thẻ đem cầu huyết tiến hành đến cùng.”

Lý Phỉ nhếch miệng đắc chí mà cười một chút, chỉ là sau khi cười xong còn là tốt bụng nhắc nhở một câu: “Với yêu nữ không dễ chọc, cô ta nói cậu phải cẩn thận một chút. Nói không chừng cô ta đang ở sau lưng bắn tên trộm, vèo một tiếng không chừng lúc nào thì liền hung hăng ghim cậu một cái liền chết.”

Tiểu Phàm thoáng chút đăm chiêu hỏi Lý Phỉ: “Văn nghệ thanh niên, nhận được yêu nữ dùng là khoản son môi kia sao?”

Lý Phỉ dùng giọng chuyên gia nói: “CHANEL ROUGE ALLURE VELVET, màu sắc son môi Chanel sáng rõ nhưng tơ hàng loạt, hẳn là màu hồng kiều căng ngạo mạn. Nhưng mà cậu hỏi cái này làm gì?”

Tiểu Phàm nở nụ cười, cô đây là thần kinh có điểm quá nhạy cảm rồi, làm sao lại nhớ đến ngày hôm qua nhìn thấy dấu son môi trên quần áo của Dịch Đông Thần cơ chứ?

Lúc này điện thoại Tiểu Phàm vang lên, cô vừa nhìn mã số, hiểu ý nở nụ cười, nghe điện thoại nói: “Chào thủ trưởng, bên này tôi đã chuẩn bị thỏa đáng, xin đại giá quang lâm thôi.”

Bên kia truyền đến giọng cười to, giọng trầm ổn của người đàn ông trung niên tràn đầy từ tính: “Tiểu Phàm đồng chí cực khổ. . . .” Bên cạnh hình như còn có những thanh âm người khác, nghe vào có chút quen tai, Tiểu Phàm nhớ lại, chính là không nghĩ đến sẽ là ai.

Hiệu trưởng mang theo Tiểu Phàm ở tại cửa ra vào nghênh đón, nhìn một chiếc xe Audi dừng lại ở cửa liền nghênh đón tiếp giá, kết quả lại phát hiện từ trên xe bước xuống chính là Mạc Quân Kha, Tiểu Phàm sửng sốt một chút, đột nhiên nhớ đến thanh âm mới vừa rồi ở trong điện thoại mơ hồ nghe được chính là Mạc tổng rồi.

Sau đó một người đàn ông năm sáu mươi tuổi mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn cũng xuống xe, hiệu trưởng lập tức đưa tay ra: “Hoan nghênh lãnh đạo đến khảo sát chương trình.”

Ông An khoát khoát tay: “Khoan, chưa nói đến khảo sát, ở đại học G bồi dưỡng sinh viên đại học ưu tú phương diện làm nên cống hiến không nhỏ, hôm nay tôi đến chính là tùy tiện xem một chút.”

Sau khi hiệu trưởng giới thiệu Tiểu Phàm không dám hít thở mạnh, phía trên mặc dù là giao phó có lãnh đạo Tỉnh ủy, nhưng không biết thân phận lãnh đạo là gì, họ tên là gì, các loại yêu thích cũng không có bất kỳ tin tức gì, đây thật là không biết tiếp đãi như thế nào.

Cũng may lãnh đạo nói để cho giáo sư An đi cùng là được, thái độ hiệu trưởng thành khẩn nói lên muốn tự mình theo giúp, kết quả người lãnh đạo lỗ mãng nói đúng phiền toái không dùng, hiệu trưởng chỉ đành phải đưa ánh mắt nháy nháy ra dấu với Tiểu Phàm, ý tứ kia chính là để Tiểu Phàm hầu hạ thật tốt.

Trong tay Tiểu Phàm đang cầm hoa, chỉ cảm thấy đây là cô trải qua chạm mặt phụ nữ kỳ quái nhất lần đầu tiên

Tác giả có lời muốn nói: lại nói An Lão Gia Tử xuất hiện

vì vậy, các loại tia lửa các loại ám hiệu các loại hỗn loạn cùng đi đi

13. Chương 13: Nịnh Bợ Khó Khăn

Quân Kha khẽ mỉm cười: “Giáo sư An, lại gặp mặt.”

Không biết vì sao, mí mắt Tiểu Phàm nháy một cái, cô chống giữ chân mày lấy lại một nụ cười: “Mạc tổng cũng là đến quan tâm xây dựng phát triển của bản hiệu sao?”

Đồng chí An lão trên mặt bình tĩnh có chút thần sắc giật mình: “Mạc tổng? Không phải một Tiểu Bình? Cậu thật to gan, thế nhưng nói dối tình hình quân sự.”

Tiểu Phàm ở một bên hờ hững nhìn, đồng chí An lão này bình thường hiểu rõ nhất Tiểu Bình, sau khi lên trong Tỉnh, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn bộ đội đi, thấy binh lính mới cũng thân thiết giống như con trai mình.

Quân Kha gờ tay phải lên, chào theo nghi thức quân đội, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Báo cáo thủ trưởng, tôi có không ít huynh đệ đi lính cũng đã từng là đệ tử của ngài, từ sau khi một lần nào đó ngẫu nhiên nhìn thấy ngài vẫn ngưỡng mộ phong thái của ngài” Mạc tổng bla bla nói một chuỗi dài lời khen tặng.

Đồng chí An lão vung bàn tay lên: “Đồng chí Tiểu Bình đã nói, thực tế là tiêu chuẩn kiểm nghiệm chân lý duy nhất, cái người này lòng kính trọng không nhằm lẫn nói suông cũng không dùng lực nói như vậy.”

Ba người đang ở sân vận động bên cạnh, mấy nam sinh từng vòng vòng quanh plastic chạy bộ đến, còn có ở chỗ góc xà đơn treo ngược, còn có chơi bóng rổ gì gì đó, rất náo nhiệt.

Tiểu Phàm cười thầm, Mạc Quân Kha này trước khi nịnh hót cũng không biết cân nhắc suy tính trước, có nịnh bợ nhưng là kích thích, nói ra liền khó giải quyết.

Quả nhiên ánh mắt đồng chí An lão quay một vòng ở bốn phía, cuối cùng dừng lại tại sân vận động, cảm khái nói: “Nhớ thời điểm năm đó tôi còn là một tân binh, binh nhì liền yêu cầu mỗi ngày chúng tôi lên xà đơn một trăm cái, thiếu một cái ‘ phần thưởng ’ là mười vòng. Tiểu Mạc, cậu đã nói tốt như vậy, vậy thì lấy thành ý của cậu ra đây đi. Chỉ là cậu không phải là binh lính dưới tay tôi, tôi liền bớt cho cậu, năm mươi cái thôi. Thiếu một cái, chính cậu xử lý.”

Vào lúc này Tiểu Phàm cười đến nghẹn, nhìn mặt của Mạc Quân Kha giống như bị đập quả trứng gà, đồng chí An lão ra tay còn không đem người chỉnh cho ngoan ngoãn, Mạc Quân Kha này dám lừa ông, thật đúng là vừa đụng vào đúng trên họng súng rồi.

Nhưng mà nể tình trước đây Mạc Quân Kha đã giúp cô nhiều lần, Tiểu Phàm cũng không phải là tâm địa sắt đá, cô ra tiếng: “Lãnh đạo, Mạc tổng luôn luôn ngồi phòng làm việc, làm sao chịu nổi loại công việc dùng thể lực đó, ngài không cần đổi lại phương thức kiểm nghiệm? Có câu nói như thế nào, chân lý là duy nhất, nhưng con đường thông suốt nhìn vào chân không phải duy nhất, cho nên.”

An lão mỉm cười nhìn Quân Kha một cái: “Giáo sư An có ý tứ là, thân thể cậu nhỏ yếu. Cho nên xã giao liên tục vận động trước khi ăn cơm cũng không chịu nổi, ai.” Bộ dáng kia thật là tiếc hận vô cùng.

Đại lão gia, anh làm sao có thể chịu được người khác nói thân thể gầy yếu nhỏ bé đây, nhất là ở trước mặt của Tiểu Phàm và An Lão Gia Tử, làm sao anh có thể cho phép hình tượng của mình gặp rắc rối lớn như thế. Vì vậy Mạc tổng quả quyết cởi áo khoác, đưa đến trên tay của giáo sư An, nói: “Giáo sư An yên tâm, nam tử hán đại trượng phu nói đến sẽ phải làm đến, cũng không cần phải giảm bớt cái gì, một trăm cái, thiếu một cái liền thưởng tôi mười vòng!”

An lão một chương vỗ trên bờ vai anh, cao giọng nói: “Tốt! Có tiền đồ, lúc này mới giống lính mới của tôi!”

Bả vai Quân Kha hiển nhiên lõm xuống phía dưới một chút, không khỏi cảm khái, oai phong của An Lão Gia Tử quả nhiên vẫn như cũ.

Tiểu Phàm và An lão đang ở một bên nghỉ ngơi trên ghế, Tiểu Phàm nói khẽ với An lão nói: “Cha ruột à, chiều này của cha có thể quá độc ác hay không, khảo nghiệm thể lực người ta là thứ hai, làm tổn thương lòng kính trọng thật đúng là quá không nhân đạo rồi.”

An lão cười vô hại: “Ba ngược lại muốn xem khả năng của đứa nhỏ này đến cùng lớn bao nhiêu, thậm chí có lá gan mơ ước con gái của ba!”

Thật may là trong miệng không có nước, nếu không Tiểu Phàm nhất định tại chỗ phun ra, này cái gì với cái gì nha, lúc này cha ruột đến liền lung tung nhiều chuyện. Tiểu Phàm thật sự nghiêm túc nói: “Con xin thề với Mao chủ tịch, Mạc tổng với con thật là so với đậu hũ còn trắng hơn.”

An lão nhìn Quân Kha đang lên xà đơn, trong miệng đếm con số: “12, 13. đồng chí Tiểu Phàm, chúng ta muốn xuyên thấu qua hiện tượng nhìn bản chất, đậu hũ này là cái gì mài thành? Đậu tương! Cho nên bản chất của đậu hũ không trắng nha, hơn nữa không phải hai đứa thường nói sở sàng, cho nên nói thể nào thứ này đều không đơn thuần.”

Tiểu Phàm giơ ngón tay cái lên, nịnh hót nói: “Lão gia người cao kiến, là con không ví dụ được. Chỉ là Mạc tổng người ta kim cương vương lão ngũ, tuổi trẻ tài cao, có bao nhiêu tiểu cô nương trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp đứng xếp hàng chờ anh đâu rồi, làm sao sẽ để ý con người phụ nữ đã lập gia đình này.”

“Làm sao sẽ không, mẹ con từng này tuổi cũng còn có người ở theo đuổi bà ấy, di truyền gen tốt đẹp của hai chúng ta làm sao con biết không có người đàn ông đặc biệt thấy thêm.”

Tiểu Phàm có loại kích động muốn đập đầu vào tường, đồng chí An lão đây là rảnh rỗi hót hoảng có tình tìm đến chuyện?

Bên kia Quân Kha vẫn như cũ duy trì tốc độ đều đều hoàn thành nhiệm vụ, khi thời điểm An lão đếm đến hơn tám mươi, trên mặt của ông lộ ra vẻ mặt tán dương: “Nhìn đáng chấp tiểu tử này là qua luyện tập, không tệ không tệ, đợi có thể để cho hai người bọn họ so so chiêu.”

Nắm bắt được trong lời nói của An lão ẩn chứa một tin tức nào đấy, Tiểu Phàm cảnh giác hỏi một câu: “Còn có người muốn đến sao?”

An lão bình tĩnh quay đầu đi, ánh mắt báo cho bọn họ biết người đang đi đến.

Nhất thời Tiểu Phàm hiểu, An lão đây là thật sự là đến mò mẫm chơi đùa, cái gọi là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn! Nhưng cô là con gái ruột của đồng chí An lão nha, nào có người làm cha hành hạ trêu chọc con gái mình như thế.

Mạc Quân Kha giãy giụa ở trên xà đơn, hàm răng cắn kêu lập cập, hai má nổi lên xương cốt của có thể thấy được anh dùng bao nhiêu sức lực, trên cánh tay giống như là treo khối sắt nặng 100 cân, đè ép anh không thể động đậy. Hai con mắt trũng rất tròn, anh miễn cưỡng ngưng tụ tầm mắt nhìn về phía Tiểu Phàm bên kia, lại phát hiện một người xuất hiện, đều nói tình địch gặp mặt bên ngoài làm cho tức giận đỏ mắt tía tai, Quân Kha cũng giống như như là uống thuốc lắc, cánh tay đột nhiên sinh lực, hoàn thành mấy cái cuối cùng. Tốc độ kia quả thực là đột phá cực hạn trong cực hạn.

Nếu không phải là tuổi tác đã có chút cao, có khả năng ở đây, thế vận hội Olympic đều phải nhìn xuống!

Bên này bước chân của người khác nhanh hơn một chút, anh chỉ tự mình đến cũng không mang theo thư ký phụ tá gì, trong tay giơ lên một cái túi giấy. Nhìn về phía An lão đồng chí nở nụ cười, cảm khái vô hạn nói: “Cha, đã lâu không gặp.”

Sau đó anh quay đầu, đem túi giấy giao cho Tiểu Phàm bên cạnh, nhẹ giọng trách nói: “Em cũng thật là, buổi sáng ra cửa vội vàng vàng, điểm tâm lại không ăn, mang cháo hải sản Triều châu em thích nhất cho em, nhân lúc còn nóng mau ăn đi.”

Cái gọi là không có việc gì mà ân cần thì không phải gian xảo cũng là trộm cắp, trong đầu Tiểu Phàm giống như gương sáng, Dịch Phó Thị Trưởng này cũng không chính đáng hợp những lời này sao? Nhưng mà anh kỹ xảo diễn xuất tuyệt đỉnh của anh cũng là giúp Tiểu Phàm một chuyện, không rõ mục đích đến lần này của An lão đồng chí, nếu thật để cho ông biết chuyện đã ly hôn, thật là không biết ông sẽ có phản ứng kinh người gì—— Tiểu Phàm là không có can đảm lấy thân thử nghiệm .

An lão và Tiểu Dịch hai người đàn ông này xa cách từ lâu, thật sự là hận không thể uống mấy chén tâm tình mấy ngày mấy đêm, từ lúc còn rất nhỏ đã bắt đầu, An lão đồng chí liền đem Tiểu Dịch xem như con trai, đối với anh so với Tiểu Phàm còn thân thiết hơn, mọi việc cũng nghe anh. Tiểu Phàm nghĩ, dù là An lão biết chuyện ly hôn, tám phần cũng cảm thấy là Tiểu Phàm không có cố gắng làm tròn bổn phận làm vợ, cuối cùng bị kịch vẫn là cô.

Cô uống cháo, trong lòng lặng lẽ “An ủi” thân thích của đồng chí Tiểu Dịch.

Quân Kha thở hổn hển chạy đến, miễn cưỡng dùng thanh âm không khó chịu nói: “Dịch Phó Thị Trưởng tin tức thật linh thông, nhanh như vậy liền chạy đến.”

An lão nhìn Tiểu Dịch một cái, chờ anh mở miệng.

Cảm thấy ánh mắt cũng tụ tập đến trên bản thân mình, Đông Thần ngược lại càng thể hiện tự tin rồi, đời này anh không sợ nhất chính là ánh mắt của người khác, người nhìn anh càng nhiều, thì anh càng tỉnh táo: “Lão Trương Nhân đến, tôi đây làm con rể tại sao có thể không biết, biết rõ làm sao có thể không vội vàng đến đây. Giáo sư An, em thấy đúng không?”

Tiểu Phàm phụ họa hai tiếng nói Đúng vậy a Đúng vậy a, cháo uống ở trong miệng cũng dài ra giống như gai mắc kẹt ở cổ họng không thoải mái, nếu muốn được sống sống yên ổn một chút, cũng đừng can thiệp vào, bọn họ thích nói sao để cho bọn họ nói đi, chỉ cần không chọc phá là được rồi, cô tạm thời liền vẫn ở trong khu vực an toàn.

Ban đầu Quân Kha nghĩ trở về nói một câu gì, kết quả lại thấy được mấy người đứng ở sau lưng Dịch Phó Thị Trưởng, sau đó anh nhanh chóng nhìn Tiểu Phàm một cái, lớn tiếng nói: “Giáo sư Tiểu Phàm, cháo này cũng không tệ lắm phải không?”

Hiệu trưởng này, Vu Phương Phương còn có Lý Phỉ ở đây đều ngơ ngẩn tại chỗ, không biết hiện tại là dạng tình huống thế nào. Mới vừa rồi nghe Dịch Phó Thị Trưởng nói lãnh đạo bên cạnh là bố vợ của anh, cũng

chính là cha ruột của bà xã thần bí kia. Mà đáng về Mạc tổng thở hổn hển, còn có anh hỏi câu nói kia, giải thích duy nhất là anh trải qua vận động dữ dội, còn có liên quan đến cháo? Chẳng lẽ là anh biết được giáo sư An không có ăn điểm tâm, vì vậy chạy đi “Nhất Phẩm cháo” bên cạnh trường học.

Hiệu trưởng thật vất vả làm rõ đầu mối lại bắt đầu làm ầm ĩ rồi. Mà Vu Phương Phương, là người khởi xướng đưa hiệu trưởng đến, cô vốn nghĩ là để hiệu trưởng chứng kiến, xem một chút lãnh đạo này và An Tiểu Phàm có nội tình gì, kết quả lại tiếp thu được nhiều tin tức như vậy, CPU của cô bắt đầu xoay chuyển siêu tốc.

Lý Phi nhìn về phía lông mi của Tiểu Phàm, nghĩ thầm, một sân khấu ba người đàn ông này, Tiểu Phàm một mình dính vào lại không biết gây ra con bướm thiêu thân gì.

Lúc này Đông Thần nở nụ cười: “Hiệu trưởng, hai ngày trước tôi nói chuyện phiếm với Trần cục, ông ấy còn nói đại học G của ông khởi xướng, hình như là về xây rộng phòng thí nghiệm trên vấn đề có chút trình tự gì đó ông ấy còn phải đi chuẩn bị, ông đi liên lạc với ông ấy đi.”

Hiệu trưởng hiểu ý chào hỏi với lãnh đạo liền đi, ông làm sao không nghe ra ý tứ của Phó Thị Trưởng, cậu ta là ngại mình ở nơi này nhiều chuyện rồi, dù sao người ta gặp mặt cha vợ hai người, nhiều người ngoài như vậy ở đây là một chuyện gì. Trước khi đi hiệu trưởng nói với Vu Phương Phương: “Giáo sư Vu, cô đi cùng với tôi đi chuẩn bị tài liệu thôi.” Lúc nói lời này ông âm thầm lườm cô ta một cái, Vu Phương Phương này làm chuyện tốt, nói là có tình huống quan trọng gì muốn đến xem, kết quả lại xông vào trong vòng luẩn quẩn nhà người ta. Nếu là hại ông bị lãnh đạo chán ghét, nhất định phải trừ sạch tiền thưởng kỳ cuối cùng của Vu Phương Phương!

Vu Phương Phương trước khi đi, còn đặc biệt nhìn Tiểu Phàm một cái, hận trong mắt không thể có gai, trực tiếp đâm ở trên mặt Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm giống như người không có việc gì, uống cháo, nhưng trong lòng lại dùng sức châm chọc: tôi trên ai ghẹo ai, mỗi một người đều không giải thích được!

Lý Phi nhân cơ hội ôm cánh tay Tiểu Phàm, lôi kéo cô đứng sang một bên, nhỏ giọng hỏi: “Cậu nha lá gan không nhỏ, ngay trước mặt cha cậu và vị kia làm mập mờ với Mạc Quân Kha! Hai người kia người nào là người dễ bật nạt hả?”

Tiểu Phàm chậm rãi thu thập đồ xong, ngẩng đầu đối với An lão nói: “Lãnh đạo, Lý Phi hỏi ngài gần đây có gặp cha cô ấy hay không, cô ấy đúng là có một niềm vui mừng lớn muốn chính miệng nói cho Thượng tá Lý.”

Lý Phi trong nháy mắt đổi sắc mặt, cô vẫn không dám liên lạc với cha cô, chính là lo lắng cha vẫn nói lên chuyện khiến cho cô đi xem mắt. Nhưng cô đều đã cùng Lưu Nghị Sơn ở cùng một chỗ, hai người trừ công chứng những thứ khác so với vợ chồng không có khác biệt, đây là nếu để cho Thượng tá Lý biết, Lý Phi cũng không dám đảm bảo Thượng tá có thể đem chân của Lưu Nghị Sơn cắt đứt hay không, anh đúng là gian thương Thượng tá chán ghét nhất nha!

Cuống quít bỏ chạy trước, Lý Phi vô cùng oán hận nhìn Tiểu Phàm một cái, ở trong lòng giám định xong: trình độ phúc hắc của cô nàng này không thể thấp so với ba người đàn ông, quả nhiên là gần mực thì đen gần đèn thì sáng!

Tác giả có lời muốn nói: khụ khụ, An lão đồng chí vừa xuất mã, Quân Kha hiển nhiên là ngã dập mặt rồi.

Lại nói thái độ người cha vợ này đến cùng là thế nào, giúp đỡ Tiểu Dịch con rể tốt của mình, tương lai công danh rộng mở hay là Mạc tổng nhiều tiền si tình?

An lão nói muốn xuyên qua hiện tượng nhìn thấu bản chất, xem ra là đối với thuộc tính hôn nhân của Tiểu Phàm hiểu biết sâu sắc. Những thứ này sẽ ở chương kế tiếp, từng chương. Từ từ vạch trần bí mật.

14. Chương 14: Người Nào Đó Tính Toán

Dùng một câu hình dung tình cảnh này chính là: mọi người nên ở vẫn còn, người không nên ở xuất hiện ở đây thì lượn qua lượn lại rồi đi mất. Vì vậy sau khi chiếu theo số vào chỗ ngồi rất dễ dàng có thể phát hiện

ra, còn dư lại ba nam một nữ.

Cha vợ Đông Thần là An lão ôn hoà hai người này xa cách đã lâu trò chuyện thật sự là kích tình vô hạn, ông chụp bả vai, ông gật nhẹ đầu, sau đó hàn huyên từ chuyện làm lính đến quản lý bộ đội tiếp đến tán gẫu hành quân tác chiến ngày xưa,... vân vân, hàn huyên từ chuyện làm quan lại đến cơ chế vận hành vĩ đại của chính phủ.... vân vân, quả thực là kìm nén hơn một năm lời nói cũng hận không thể một cái sọt cũng cho đối phương.

Tiểu Phàm nghĩ, Dịch Đông Thần càng làm cho lão gia tử vui lòng hơn, điểm này cũng không phải vô ích, ít nhất đồng chí Tiểu Dịch am hiểu sáng tạo sâu sắc, lợi dụng một đề tài chung này để trao đổi kỹ xảo.

Quân Kha thì ngược lại, anh bởi vì vừa mới “Vận động” xong, nói chuyện vẫn không lưu loát, cho nên ngoan ngoãn làm một học sinh ngoan nghiêm túc nghe giảng, nhưng mà ai biết trong lòng anh muốn nhanh chóng cắm vào người đàn ông này ở trong lúc nói chuyện biết bao nhiêu?

Rốt cuộc, trong chốc lát đang nghe, cảm thấy bọn họ trò chuyện càng ngày càng xa, Quân Kha tỉnh ngộ lại, anh nên mưu tính đường ra khác. Ánh mắt tập trung ở Tiểu Phàm một bên làm bộ ngắm phong cảnh, anh hiểu được rồi.

Vì vậy Quân Kha thay đổi mặt trận, đi đến bên người Tiểu Phàm, cùng cô tán gẫu khơi lên chuyện của Thẩm Niệm Thất: “Huynh đệ của tôi nói anh sẽ cưới họ cô gái họ Thẩm.”

Tiểu Phàm có chút thương tiếc, nghe Lý Phi nói qua phương diện Thẩm Niệm Thất này đang biểu diễn sẽ có thành tích thật tốt, thế nhưng đã sớm lập gia đình sinh con như vậy, như vậy có nghĩa là tuổi hoàng kim của người phụ nữ bị bỏ lỡ: “Chuyện này đã hỏi Thẩm Niệm Thất chưa, ở cái tuổi này cô ấy gặp phải kết hôn, chuyện như vậy đứa bé dễ dàng không thông suốt, nhưng người đàn ông không thể đi theo, hai người nên suy nghĩ nhiều một chút muốn gì, cũng hỏi ý tứ trưởng bối trong nhà một chút.”

Quân Kha cười: “Như vậy xem ra cô còn là chuyên gia lưỡng tính* như vậy, chuyên phân tích vấn đề tình yêu và hôn nhân của cô gái trẻ tuổi.”

*: Ý nói chuyện gia tình yêu cho cả nam và nữ.

Tiểu Phàm đối với lần này chợt dạ không dứt, chuyên gia? Cô biết mình nhiều lắm xem như là một chuyên gia, bởi vì cô đây là lấy của thân mình thực tế cho ra kết luận có chút không liên quan đến việc quan trọng. Thật đúng là người mẫu mực, cô là giáo sư của người dân thật đúng là cẩn trọng (thận trọng cẩn thận), càng vất vả công lao càng lớn.

Trò chuyện với nhau thật vui, có một thanh âm mạnh mẽ chen vào: “An giáo sư, đã đến giờ ăn cơm trưa rồi, cô có biết nhà hàng nào ngon để nghỉ hay không.”

Nói chuyện là An lão, mà Dịch Đông Thần bên người ông vẫn duy trì vẻ mặt ôn hoà, thái độ khiêm tốn.

Tiểu Phàm oán thầm, Dịch Đông Thần cũng chỉ sẽ ở trước mặt ông ấy giả bộ con trai ngoan, may nhờ ông ấy mà được nhờ bộ dạng này! Chỉ là cùng lúc đó vẻ mặt của cô tươi cười nói bên cạnh trường học có một quán ăn món cay Tứ Xuyên không tệ.

Nói xong cô khẽ mỉm cười đối với Dịch Đông Thần, mùa đông năm ngoái, cô tự tay chuẩn bị một nồi lẩu, ban đầu chịu đựng cay quá mức, kết quả Dịch Phó Thị Trưởng chỉ liếc mắt nhìn nhưng một chiếc dưa cũng không động. Sau đó cô mới biết là bởi vì Phó Thị Trưởng không thể ăn cay, ăn một miếng trên người sẽ bắt đầu phát bệnh sỏi, da quả thật so với đứa bé còn nhạy cảm hơn.

Đông Thần cười một cái nói: “An giáo sư nói chắc canh sẽ không sai, chúng ta phải đi thử một chút món cay Tứ Xuyên thôi.” Ánh mắt của anh ở trên người Quân Kha dừng lại một lát: “Mặc tổng cùng đi chứ, nhắc phụ tôi mấy ngày kế tiếp nghỉ ngơi còn phải làm phiền tâm tư của anh nhiều hơn.”

An lão cười đến cực kỳ hiền lành.

Đông Thần chính mình đã lái xe đến đây, mà thời điểm lên xe, An lão để cho Tiểu Phàm ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, nói là để chỉ đường dễ dàng.

Âm nhạc trong xe bắt đầu nổi lên, hai mắt An lão tỏa sáng trong lòng ảm áp, lập tức ngâm nga theo vang lên: “Tôi là một người lính Ái Quốc người dân yêu cách mạng chiến tranh khải nghiệm lập trường của tôi càng kiên định hơn hắc hắc cầm được báng súng ngay mắt thấy rõ kẻ địch dám can đảm xâm phạm kiên quyết đem chúng tiêu diệt sạch” giọng nói cao vút hùng hồn khiến người ta cảm thấy một người lính tự hào và tín niệm.

Đông Thần đi theo bước chân lãnh đạo cũng ngâm nga lên, bài hát tôi là một người lính này là anh cố ý chọn lựa, đối với An lão có cuộc sống quân ngũ nhiều năm mà nói, quân ca không thể nghi ngờ là thanh âm thân thiết nhất. Hiển nhiên, nhạc phụ đại nhân yêu thích, anh sớm đã là tìm hiểu rất rõ ràng.

Nhìn tình cảnh này, Quân Kha mỉm cười, nhưng trong lòng lại không cảm được giấu cợt: một người đàn ông chuyên chú nghiên cứu yêu thích của nhạc phụ, cũng không hiểu vợ mình nghĩ muốn cái gì, người như vậy cũng không phải một người đàn ông đại thành công, người xưa không phải nói Thành Gia Lập Nghiệp ư, người phụ nữ gia đình này so với sự nghiệp quan trọng hơn nhiều. Cho nên anh Mạc Quân Kha chắc sẽ không thật lòng bội phục người này, cũng sẽ không đem Tiểu Phàm tặng cho loại người như thế.

Quả nhiên, Dịch Đông Thần chưa bao giờ đánh trận chiến không nắm bắt được phần tanh. Chỉ là Tiểu Phàm thật muốn xem anh làm thế nào vượt qua được thể chất không ăn cay đó. Cô đi ăn ở quán ăn món cay Tứ Xuyên kia rồi, một hồi trở về, Lý Phỉ và cô còn có nhiều giáo sư đều là mặc quần áo lông vũ đi vào, sau đó lúc đi ra cũng tiêu sái cởi xuống quần áo lông vũ, hướng về phía gió lạnh hô to thật mát thật thoải mái. Có thể thấy được, món ăn cay nhà này đủ khí phách.

Trên đường, Dịch Đông Thần nhận điện thoại, chỉ nghe anh ừ ừ a a trả lời, một câu nói dài nhất chỉ là: “Theo quy định đến xử lý đi, không cần để ý đến nhiều thứ khác. Làm nhân viên chi nhánh của chính phủ, chúng ta cần phải làm chính là làm xong chuyện thuộc bốn phận của mình.” Hiển nhiên là giở giọng, chỉ là Tiểu Phàm vừa nghe anh nói như vậy, đã cảm thấy nhất định là người nào gặp xui xẻo. Dịch Đông Thần cũng lấy chính phủ ra dọa đến trên đầu cấp dưới, nếu không cũng là ám sĩ bọn họ: trong tay chúng ta có quyền, xuống tay không cần khách khí.

An lão ở phía sau hỏi: “Tiểu Dịch, con kết hôn với con bé cũng hơn một năm đi, chuẩn bị lúc nào thì muốn đưa bé hả?”

“Cái này.” Đông Thần có điều ngụ ý nhìn Tiểu Phàm một cái, hình như là đang đợi đáp án của cô.

Tiểu Phàm phát hiện ánh mắt của những người này cũng rơi vào trên người cô, không khỏi âm thầm hận người họ Dịch, dù sao Mạc tổng ở đây, cô tận tâm đóng vai nhân vật An giáo sư, kết quả anh thế nào cũng phải cấp ra ệnh vấn đề khó khăn. Nghĩ đến đây, cô nở rộ nụ cười, đối với An lão nói: “Cha, chờ Đông Thần ổn định công việc rồi, chúng con suy nghĩ thêm chuyện muốn đưa nhỏ. Nếu không anh hai đầu lo chạy gia đình và sự nghiệp này, tinh lực của anh cũng không chịu nổi nha.”

Thời điểm nói đến hai chữ “Tinh lực”, cô khẽ dừng lại một chút, dịu dàng nhìn Đông Thần một cái, bộ dáng kia hình như là nói, người khác ở trên giường cái kia không được.

Đông Thần cười có chút khó coi, chỉ là ngoài dự đoán, anh đưa tay về phía bộ ngực của Tiểu Phàm. Nhẹ nhàng đem lấy cổ áo của cô nhắc lên trên nói, cơ thể hơi ngang nhiên xông qua, nhỏ giọng nói: “Buổi sáng đã nói với em thêm bộ quần áo, làm sao lại không nghe rồi, năm nay thân thể em vẫn không được, anh chính là chuyện kia không yên tâm nha.”

Tiểu Phàm cứng đờ ở tại chỗ không dám động, cô cũng không dám làm ra bộ dáng kháng cự, ngộ nhờ An lão nhìn ra cái gì liền không tốt, nhưng Dịch Đông Thần con mẹ nó tuyệt đối là vạch mặt cái gì đều không quẩn. Làm ra dáng vẻ nhỏ giọng nói chuyện, nhưng thanh âm của anh làm sao lại cũng truyền đến trong lỗ tai người phía sau!

An lão cười thầm, tạm thời đây là lời nói tán tỉnh giữa vợ chồng son, làm sao biết nơi này là cây kim so với cọng râu, ai cũng không dễ dàng buông tha người nào.

Sắc mặt Quân Kha không được tốt, nếu là anh không thấy hai người này giống như đùa giỡn thân mật thân thiết, đại khái anh có thể đem chuyện tình Tiểu Phàm bọn họ đã ly hôn lộ ra ngoài, chỉ là hạng mục lựa chọn này đối với Tiểu Phàm mà nói là một phen sắc bén, tuyệt đối có thể tổn thương cô không nhẹ. Mà tất cả chuyện tình sẽ tổn thương Tiểu Phàm, Mạc Quân Kha anh sẽ không làm. Anh không thể không thừa

nhận, lần này muốn thông qua gần gũi với An Ba đến tiến thêm một bước cô lập Dịch Phó Thị Trưởng kế hoạch trên đường chết non.

Tình thế trước mặt hiển nhiên có lợi đối với Dịch Đông Thần, Quân Kha tiếp tục ở lại nhưng mà cũng chỉ làm Lục Diệp chứng kiến bọn họ người một nhà yêu thương lẫn nhau. Vừa đúng lúc này công ty gọi điện thoại đến, anh đã hạ quyết tâm tìm cơ hội xuống xe, tìm cơ hội khác, chuyển bại thành tanh.

Chỉ là không ngờ sau khi nhận điện thoại, sắc mặt của Quân Kha nhưng mà lại như là bỏ vào trong hầm băng, từng chút đông lại. Lòng mảy ngọn núi rồi rầm ầm chứa tức giận và kích động muốn đánh người, vào lúc này nếu không phải còn có Tiểu Phàm và An Ba ở đây, Quân Kha nhất định giờ quả đấm lên chào hỏi đến trên người Dịch Đông Thần!

Quân Kha nói trong công ty có chuyện, sẽ tìm cơ hội khác lại mời bọn họ ăn cơm, sau đó liền vội vàng rời đi, nhìn anh lúc đi còn vẫn cầm điện thoại di động, thời điểm gọi điện thoại vẻ mặt nghiêm túc, nhìn đáng đáp thật sự là xảy ra chuyện không nhỏ.

Đồng chí An lão nhìn bóng lưng Quân Kha, cười nói: “Ngược lại đứa bé trẻ tuổi đầy hứa hẹn, thân thể không tồi, chỉ là không biết nhân phẩm như thế nào.” Nói qua anh lại hỏi Tiểu Phàm: “Con gái, con là thể nào quen biết với cậu ấy?”

Đông Thần tay đề ở trên tay Tiểu Phàm, không tự chủ tăng thêm sức lực. Nhưng mà anh rất nhanh phản ứng kịp, ở trước khi Tiểu Phàm mở miệng, nói: “Sau khi Tiểu Phàm làm hành chính tiếp xúc không ít người, Mạc tổng này cũng là một người trong đó. Cha, trước kia cha không phải lo lắng Tiểu Phàm không làm được phu nhân quan chức ư, sự thật chứng minh, cô ấy làm rất xuất sắc, không có chúng ta, cô ấy cũng có thể một mình đảm đương một phía.”

Tiểu Phàm chỉ cảm thấy mũ cao từ bầu trời thẳng tắp rơi vào trên đỉnh đầu cô, ép đến mức cô một chút khuyến khích cũng không có, cô làm trợ lý của hiệu trưởng so với bản thân hiệu trưởng còn thoải mái hơn, hiệu trưởng còn chăm sóc cô giống như chăm sóc con gái ruột, công việc nặng nhọc không cần làm, công việc nhẹ nhõm tiền lương tiền thưởng chiếu theo không lầm.

Cuộc sống này chính là cầm kèn đồng nhỏ nói cho người khác biết: người này có người đứng sau, hậu thuẫn phía sau cực kỳ cổ chấp. Sau đó chờ người khác lộ ra nét mặt ghen tị ước ao ở sau lưng đoán tới đoán lui nói ngắn nói dài.

Tiểu Phàm híp híp mắt, dịu dàng như dao mà liếc mắt nhìn về phía Dịch Đông Thần, nói: “Đông Thần, đến quán món cay Tứ Xuyên.”

An lão cười ha ha hai tiếng: “Món cay Tứ Xuyên tốt, hương cay thơm mát, ăn đủ hăng hái. Con gái, con còn nhớ rõ ba đã nói với con chính là người chuyên ăn cay chú Tiêu kia không? Mỗi lần về Tứ Xuyên một chuyến lão gia ông ấy đều mang một bao tải Lạt Tiêu trở lại, sau đó sắp xếp tất cả mọi người tranh nhau đi phân chia Lạt Tiêu của ông ấy, mỗi một người đều ở trần ăn, cả người đều là đỏ hồng hết sức lực. . .”

Đông Thần chỉ là trấn định nghe, đối với nụ cười khiêu khích của Tiểu Phàm cũng một mực tiếp nhận. Anh khẽ mỉm cười, cô vợ yêu bé nhỏ này của anh cũng học xong tranh giành trái đối lập với nhau, từng bước từng bước mà ép sát, được, rất tốt! Trước đây không nói anh rốt cuộc có thể ăn cay hay không, dựa vào tình cảnh hôm nay, tối nay anh sẽ khiến cho cô vợ yêu nhỏ bé này một niềm vui bất ngờ thật lớn, đảm bảo khiến cho cô lệ nóng quanh tròn, cúi đầu nhận sai.

Anh tên là Dịch Đông Thần, làm sao chịu thiệt, anh sẽ đòi lại từ chỗ khác.

15. Chương 15: Biến Cố Cá Chăn Nước Sôi

Hiển nhiên, thời điểm khi tất cả món ăn được đưa lên, sắc mặt của Đông Thần kia sao có một chút xú đồ thắm. Đây là anh còn chưa ăn cũng đã cảm thấy trong mấy món ăn này mùi vị nóng hừng hực.

Mà vợ trước lúc này lại đang khiêu khích nhìn anh, chờ đợi anh nộp khí giới đầu hàng. Bộ dáng kia cực kỳ giống đại thù mấy chục năm sắp phải báo —— đối với lần này Đông Thần vừa tức vừa bất đắc dĩ, tức giận là hình tượng của anh ở trong lòng vợ trước thế nhưng giống như kẻ thù, bất đắc dĩ là vì không để cho vợ có một khắc quên anh, dù là kẻ thù anh cũng định làm!

Lão An thấy Đông Thần chiếc đũa còn chưa động tới, ông ân cần hỏi: “Thế nào không ăn vậy?” Nói xong ánh mắt ông ý bảo Tiểu Phàm động thủ gấp thức ăn cho Đông Thần.

Tiểu Phàm ánh mắt quét một vòng, từ trước mặt gấp một khối cá đỏ au chần nước sôi thả vào trong bát của Đông Thần, cong cong khóe miệng nói: “Anh thích nhất, ăn đi.”

Lão An hiền lành nhìn đến mặt Đông Thần, mà Tiểu Phàm cúi đầu chỉ để ý chính mình tự ăn cơm.

Đông Thần thấy bộ dáng kia của Tiểu Phàm, cuối cùng là có chút an ủi: dù sao cô cũng không hả hê, dù sao cô còn nhớ rõ mình thích ăn cá nhất. Vì mấy cái này có đáng là gì, anh bình tĩnh cười cười, gấp lên miếng cá bỏ vào trong miệng, giống như nhai mấy cái, sau đó nuốt vào.

Nghe được thanh âm nhai, Tiểu Phàm ngẩng đầu nhìn anh một cái. Đột nhiên, bộp một tiếng, đôi đũa trong tay của cô rơi trên mặt đất, không để ý đến nhặt chiếc đũa, cô vội hô lên: “Nhân viên phục vụ, cho tôi ly nước.”

Sau đó cô người xoay lại, nhìn chằm chằm Đông Thần: “Mới vừa rồi quên mất, trong miếng cá có tở, anh không thể ăn tở! Mau chóng nhổ ra.” Cô nhận lấy ly nước trong tay người phục vụ, sau đó liền nắm cầm Đông Thần muốn anh mau chóng nhổ ra.

Tư thế hung hãn này, hình như là muốn đưa tay trực tiếp từ trong miệng anh móc ra miếng cá dính tở.

Đông Thần bị bắt ho lên mãnh liệt, sau đó cổ họng vừa động, miếng cá đã sớm nuốt xuống, cùng lúc đó mặt của anh bởi vì ho khan không biết là thay đổi cái gì liền bắt đầu đỏ lên. Chỉ thấy anh bình tĩnh hé miệng nói: “Nuốt xuống rồi.” Lúc nói lời này khóe mắt hình như tròng xuống. Nụ cười dính đầy ứớt át.

Tiểu Phàm cau mày, dừng lại mấy giây, sau đó lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đem ly nước trực tiếp nhét vào bên miệng của anh, một tay nắm được môi dưới của anh, một tay cầm ly nước đổ đi vào. . . .

Lão An ở một bên nhìn kinh hồn bạt vía, ông lên tiếng: “Con gái, con đừng vội, tở này cũng không phải là thứ có cái gì mà không được, ăn một chút cũng không có việc gì. Con đừng vội.” Một chữ “Gấp” còn chưa nói hết, liền nhìn đến nước bên trong cốc ào ào một tiếng, tràn ra nơi nơi đều có, đi vào trong miệng Đông Thần một chút, nhưng mà nhiều hơn cũng đến trên quần áo anh, còn có giọt nước theo cổ họng của anh một đường đi xuống phía dưới, chui vào trong áo sơ mi.

Nhân viên phục vụ ở một bên ngây ngẩn cả người, không hiểu diễn biến này chính là gì, anh cũng xem qua không ít người vợ khẩn trương lo lắng cho chồng, nhưng không gặp qua người khẩn trương giống như phụ nữ trước mắt loạn như vậy hồng hót.

Đông Thần giống như là thói quen, anh không có ngăn cản động tác của Tiểu Phàm, ngược lại là một tay kéo Tiểu Phàm qua, ôm cô vào lòng, một tay đang nắm cái gáy của cô nói: “Ngoan, không có việc gì không có việc gì, em xem anh bây giờ không phải thật tốt sao?”

Thời điểm bốn mắt nhìn nhau, anh nhìn thấy trong mắt Tiểu Phàm đột nhiên lóe lên nụ cười, nụ cười kia là mang theo ý vị thắng lợi. Ở người khác xem ra hai người bọn họ ở trước mặt mọi người ân ái ái ái, chỉ có dựa vào gần đây chính bọn họ mới biết, trong này rốt cuộc là thương vẫn là hãm hại nhiều hơn.

Một bữa ăn này coi như là chia tay trong không vui rồi, Đông Thần nói muốn trấn an tâm tình khẩn trương của Tiểu Phàm, cho nên mang theo cô đi về nhà trước. Lão Trương Nhân (người già) và vợ nhất định là người sau quan trọng hơn, lão An cũng rất thông cảm mà nói để cho bọn họ đi về trước, bởi vì xe đến đón của ông cũng sắp đến.

Trở lại khách sạn Quân Viên, nhìn thấy bạn già, câu nói đầu tiên của đồng chí lão An là: “Tình địch khó bề phân biệt, nhưng mà hôm nay quan sát xuống, vẫn phải làm ra hai kết luận.”

Vương giáo sư lấy mắt kính xuống để bút xuống, trừng mắt liếc ông một cái nói: “Chớ thừa nước đục thả câu, mau nói.”

“Thứ nhất, con gái chúng ta giá thị trường không tệ, giống như bà; thứ hai, hai vợ chồng trẻ đoán chừng có chút vấn đề, tình huống cụ thể còn chờ khảo sát thêm một bước.” Lão An lại gần, bắt đầu thay bà xã đại nhân nắn bả vai, thấy hai vợ chồng trẻ, ông lão già này cũng có chút cảm xúc: phụ nữ à, muốn phục vụ được, nếu không một khi tính tình đùa bỡn nâng lên, đàn ông làm sao tham ăn cái món điểm tâm gì?

Khóe miệng Vương giáo sư cong lên, liếc thấy trên mặt bà sách mới nói mấy câu: người phụ nữ bất kể cứng rắn như thế nào đều không chịu được tấn công dịu dàng của người chồng, sau khi kết hôn, thỉnh thoảng dặt cái tay nhỏ bé, thỉnh thoảng nói lời anh yêu em, cũng có thể gia tăng độ tươi mới của hôn nhân.

Thời điểm nhắm mắt hưởng thụ, Vương giáo sư nói một câu nói: “Người trẻ tuổi nào chút ít mâu thuẫn là bình thường, ông cũng đừng nhúng tay quá nha, để cho bọn họ tự mình nào đi, chỉ cần không ly hôn cũng không cần lo lắng gì.”

Lão An vội nói dạ, nhưng trong lòng lại nghĩ: không biết là người nào đang lo lắng rồi, là ai chứng kiến đến nội dung bản báo cáo liên vô cùng lo lắng mà đêm giờ ký sách mới bán thiết lập tại thành phố G rồi, đây là bà xã vệt chết còn mạnh miệng.

**

Thân thể Đông Thần có chút run rẩy, ở đây trên đường người đông nghịt, tay anh không chế lái xe liên giống như uống rượu say, lắc trái lắc phải.

Tiểu Phàm đỡ phía trên bả vai của anh nhưng dọc theo đường đi vẫn bị sợ đến không nhẹ, cuối cùng cô nổi giận, trực tiếp rống lên một tiếng dừng xe. Cô kéo Đông Thần ra ngoài, đem anh nhét vào vị trí kế bên tài xế. Thời điểm đứng dậy tay của cô bị Đông Thần kéo, vì vậy cô một mắt lạnh lẽo quét tới.

Đông Thần không để ý đến lạnh lùng của cô, cau mày nhẹ nói: “Lái xe cẩn thận một chút, nhìn kỹ đường.”

Tiểu Phàm sững sốt một chút, lúc mới vừa kết hôn, thời điểm hai người đi chung với nhau cô cũng lái qua mấy lần xe, nhưng là mỗi lần luôn là không ngừng gây họa nhỏ. Nếu không phải là dụng xe ven đường, chính là sát qua người khác hiện tượng nguy hiểm. Vì vậy chỉ cần Đông Thần sợ cô, chỉ cần anh đang ở cùng cô tuyệt đối sẽ không giao chìa khóa xe cho cô, coi như anh không có ở đây cũng tình nguyện bảo tài xế tới đón đưa hai người.

Tiểu Phàm tự giễu nở nụ cười, cô nghĩ Dịch Đông Thần tuyệt đối sẽ không biết, cô lái xe không yên ổn không phải là bởi vì vấn đề kỹ thuật, mà bởi vì là anh. Đã chia một nửa lực chú ý cho anh, dùng còn dư lại một nửa lái xe, không xảy ra vấn đề mới là lạ. Cũng lạ cô lúc ấy quá ngu, bỏ ra cả trái tim cho người đàn ông ở trước mắt, kết quả đối lấy phản bội sau lưng của anh

Nghĩ đến đây, Tiểu Phàm ngăn tay của anh, nặng nề đóng cửa xe, sau đó chân tăng thêm Mã Lực lái xe. Cô dùng thanh âm tỉnh táo đến lạnh lẽo trả lời: “Yên tâm, tôi sẽ lái rất an toàn.” Chỉ cần không có anh ảnh hưởng tôi — nửa câu sau lời ngầm hằn là như vậy.

Tiểu Phàm muốn hỏi anh đi nơi nào, kết quả Đông Thần đã nhắm mắt ở trên xe ngủ, cũng không biết là ngủ thật hay là ngủ giả, dù sao không trả lời.

Trên đường hiệu trưởng gọi điện thoại đến hỏi thăm tình huống tiếp đãi, thái độ của ông vô cùng hiền hòa, trong lời nói còn có ý dò xét. Hiệu trưởng đối với ai là người đàn ông của Tiểu Phàm là một chuyện chỉ sợ không phải một chút xiu hỗn loạn, từ lúc bắt đầu cho rằng là Mạc Quân Kha, càng về sau xuất hiện một người đàn ông thần bí, rồi đến hôm nay, càng cảm thấy bên trong này nói không rõ ràng so với hiểu rõ hơn nhiều. Nếu ông không nghĩ muốn đứng sai đội hoặc là về bề ngoài sai trái, hoặc là giữ yên lặng, hoặc là biết rõ chân tướng.

“Hiệu trưởng, ngài yên tâm, hiện tại tôi mang theo lãnh đạo đi dạo chung quanh một chút, cho nên buổi chiều có thể không thể trở về trường học.”

Tiểu Phàm lời này còn chưa nói hết, hiệu trưởng lập tức tiếp lời: “Không có việc gì không có việc gì, phụ trách tốt công việc tiếp đãi lãnh đạo mới là nhiệm vụ quan trọng nhất trước mắt của cô, những thứ khác

cái gì không cần phải để ý đến.”

Tiểu Phàm cười, chiêu bài lãnh đạo đánh vĩnh viễn so với mình nói chuyện phải có phân lượng hơn, đạo lý bên trong này, tất cả mọi người hiểu.

Thời điểm dừng xe Tiểu Phàm kêu Đông Thần hai tiếng, anh ngủ như chết, vẫn không tỉnh. Cô do dự ngần ngừ một chút vẫn là đang trong xe, trong lòng nghĩ như vậy: nên xem thật kỹ một chút bộ dạng anh xấu hổ, hoặc là chụp ảnh lại cho anh nhìn.

Nghĩ như vậy, cô thật đúng là làm như vậy. Nhìn album photo trong điện thoại di động, Tiểu Phàm sửng sốt một chút, bên trong tất cả đều là ảnh chụp của Dịch Đông Thần, nửa thân trần, ; ngủ, làm việc, đi bộ. Trong mấy năm quá khứ, chưa kết hôn đến kết hôn rồi đến ly hôn, cô vậy mà vẫn bảo trì thói quen chụp ảnh của anh.

Phi, chính cô nhỏ một ngụm: An Tiểu Phàm, mày ở đây mà viễn tưởng!

Đợi trong chốc lát, thời điểm cô đợi đến cực kỳ nhàm chán, điện thoại của Dịch Đông Thần vang lên.

“Tỉnh dậy nghe điện thoại, nhanh!” Tiểu Phàm rống lên một tiếng, không có động tĩnh; cô lấy tay đẩy một cái, vẫn là không có động tĩnh.

Cô từ trong túi quần của Dịch Đông Thần lấy điện thoại di động ra, nhìn đến trên màn hình nhắc nhở điện mặt mã vào màn hình, ma xui quỷ khiến cô nhập mặt mã vào là—— ngày kỷ niệm bọn họ kết hôn.

Điện thoại di động nhắc nhở: mặt mã chính xác, sắp tiến vào hệ thống.

Vòng tròn chuyển a chuyển, có mới tin nhắn nhắc nhở màn hình cũng ở đây từng phát từng phát run rẩy, giờ khắc này trong lòng Tiểu Phàm thậm chí có chút khẩn trương, lần đầu tiên làm loại chuyện này cô đột nhiên cảm thấy thời điểm này chính mình giống như là một tên trộm, một loại có tội giết mình trong lòng đang không ngừng quấy phá.

Đông Thần tay ngang qua tới, đụng phải trên tay Tiểu Phàm, lòng bàn tay lại duy trì nhiệt nóng.

Tay Tiểu Phàm run một cái, điện thoại di động rơi xuống kê hờ giữa hai chân, cũng may không có ngã. Cô nhìn một cái mới biết Đông Thần cũng không tỉnh, thở phào nhẹ nhõm, nhặt điện thoại di động lên tính toán vật quy nguyên chủ (trả vật về với chủ).

Chỉ là trên đời trùng hợp luôn là nhiều như vậy. Ngón tay của cô vừa đứng dè xuống nút mở khóa, nội dung tin nhắn đang ở trong quá trình di động, từ trước mắt cô thoáng một cái đã hiện lên. Lại rất trùng hợp, cô nhìn thấy mấy điểm mấu chốt: thân ái, tôi đã cho anh những gì anh muốn, tôi muốn vị trí của An Tiểu Phàm, sẽ không không thể chứ? PS: hôm nay gặp lại Lão Trương Nhân của anh rồi, ông ấy là thân phận gì, lai lịch lớn như vậy, ha ha.

Tiểu Phàm chuyên chú liếc mắt nhìn, đột nhiên cảm thấy cái số kia rất quen thuộc, cô lấy điện thoại di động của mình ra gạt qua chuỗi số này, trên điện thoại di động hiện tên họ người liên lạc khiến cho cô trong nháy mắt động lại: Vu yêu nữ.

Cái dấu môi son đó thì ra là thật không phải là cô nghi ngờ, cô thật nên bội phục mình nhìn rõ chân tơ kẽ tóc! Thật nên bội phục.

Tiểu Phàm không biết từ lúc nào cô phát ra tiếng cười lạnh khiếp người, cũng không biết lúc nào thì kinh động Dịch Đông Thần. Vẫn cầm điện thoại di động cô đột nhiên nở nụ cười, đưa di động nhét vào trong tay Đông Thần: “Dịch Phó Thị Trưởng, ngại quá xem tin nhắn của anh.”

Cô nhanh chóng mở cửa xe, đi giày cao gót, ngẩng đầu ưỡn ngực từng bước một đi ra phía ngoài, Lý Phỉ nói qua: tôi là người phụ nên kiêu ngạo, càng khó chịu càng không thể bỏ đi khí tiết, giày cao gót giẫm xuống, cái mông ngăn lại, cô nương tôi đặc sắc như thường!

Dịch Đông Thần từ phía sau đuổi theo, kéo tay của cô nói: “Trước về nhà lại nói.”

“Bốp” một tiếng Tiểu Phàm một chưởng rơi vào trên mặt Dịch Đông Thần, lòng bàn tay tiếp xúc da tay của anh lúc mang đến nhiệt độ nóng hừng hực, cô cười rục rịch: “Thật xin lỗi, là tôi cố ý.”

16. Chương 16: Một Nụ Hôn Sâu Vô Cùng

Quầy rượu ban ngày so với ban đêm có chỗ thua kém chút, nhưng là vẫn đầy đủ ồn ào. Trên quầy bar, một người phụ nữ ngồi xuống liền gọi một ly rượu trắng.

Người pha rượu ngẩng đầu nhìn cô một cái, phát hiện người phụ nữ trước mắt mặc một áo sơ mi phong cách England, trên tay treo một bộ quần áo cao bồi, trong lòng anh đang đối với người phụ nữ này đưa ra một định nghĩa: người phụ nữ bề ngoài nghiêm chỉnh bên trong thô tục. Cô ăn mặc cũng không tính là cởi mở, nên tính là kiểu bảo thủ, lại đến xem cô từ một ly rượu trắng, người phụ nữ này hẳn là rất ít tới quầy rượu. Rượu trắng ở quầy rượu nên tính là rất hiếm, quán rượu này không khí mập mờ và rượu trắng.
. Thật đúng là không hợp nhau!

Nghe được người pha rượu nói “Không có”, mặt mày của người phụ nữ nhảy lên, cười: “Không phải quầy rượu sao? Huống chi tôi còn xem lại ngoài cửa các anh viết: cung cấp các loại rượu, chẳng lẽ chỉ là biểu diễn trên đài mọi người sao?”

Mặc dù là cười, nhưng là ánh mắt của đầy mắt chất vấn vẫn khiến cho người pha rượu mông muội một phen, anh nghĩ: thật con mẹ nó có ma, làm sao thấy được người phụ nữ này giống như khi còn bé thấy cô giáo sẽ sợ đây? Không phải là người phụ nữ cổ tình gây sự sao!

Người pha rượu nói để cho cô trực tiếp đi nói chuyện với quản lý, chuyện này anh không trông nom.

Tiểu Phàm ngồi ở trên quầy bar có điểm tâm hư, cô thừa nhận là trong lòng cô không thoải mái, cho nên nhìn cái gì đều không vừa mắt. Mới vừa rồi chính là nhất thời nhanh miệng, nói xong cũng biết không thỏa đáng. Dù sao tại trên địa bàn của người khác chỉ trích người khác không phải, loại hành động can đảm anh hùng này là nhất định có nguy hiểm.

Cô tiện tay chỉ về phía người pha rượu mới vừa pha chết một ly chất lỏng màu trắng thật tốt, nói: “Không nên uống phí rượu liền cái đó đi.”

“Đây là Balieys thêm sữa thêm đá, giáo sư An lúc nào thì cũng thích quầy rượu rồi hả?” Vu Phương Phương mặc váy liền thân cổ thấp, ngồi xuống ở bên người Tiểu Phàm, cho người pha rượu một nụ hôn gió.

Trong lòng ngực Tiểu Phàm dấy lên ngọn lửa khó chịu, thời điểm động vật giống cái gặp phải kẻ địch sẽ có những phản ứng sinh lý gì, giờ phút này đều xuất hiện ở trên người Tiểu Phàm.

Cô giữ vững nụ cười hoàn mỹ, gạt đầu đối với yêu nữ một cái, dùng giọng nói rõ ràng: “Tôi nhớ được giáo sư Vu thời gian này có tiết chứ?”

Yêu nữ cười khê: “Giáo sư An ngàn vạn lần đừng tố cáo với hiệu trưởng nha, tôi cầu xin cô đại ban rồi. A, đúng rồi, tôi vừa mới thấy giáo sư Lý cũng xin nghỉ đến nơi này đâu rồi, giáo sư An thiện lương nhất định sẽ bỏ qua cho hai chúng tôi chứ?”

Tiểu Phàm cũng cười theo: “Dĩ nhiên.”

Kẻ địch này trong lúc cười một tiếng đều là dùng đến nội công, muốn giả bộ so với ai cực kỳ giống, giả bộ tự nhiên nhất, nhìn bề ngoài cười ha hả, trên thực tế ngọn lửa trong đôi mắt cũng có thể phát ra thù hận. Không cẩn thận liền thử một tiếng, giống như pháo hoa nổ rộ.

“Tiểu Phàm!” Lý Phỉ một tiếng hét có lực xuyên thấu, phá vỡ một màn giằng co giữa hai người phụ nữ.

Tiểu Phàm nở nụ cười, xem ra cứu tinh của cô đến.

Lý Phỉ vừa đến liền nở nụ cười ha ha: “Khó trách tổ mới từ trường học ra ngoài đã cảm thấy có người theo dõi, thì ra là cô nha, giáo sư Phương Phương!” Một tay của cô cọ xát ở trên mặt Phương Phương, tiếp tục cười nói: “Chẳng lẽ nói cô theo dõi tôi? Chẳng lẽ cô thăm mền tôi? A, Giáo sư Phương Phương, cái này không thể được nha, tôi làm người giáo sư của nhân dân, nên làm gương tốt, dù là cô đối với tôi có bao nhiêu tình ý, đều nhớ ngăn chặn ngăn chặn, xúc động là ma quỷ, không cẩn thận sẽ phóng hỏa đó”

Tiểu Phàm càng nghe càng buồn cười, cuối cùng thật sự là nhin không được rồi cuộc bật cười, tuyệt không để ặt mũi của Phương Phương.

Vu Phương Phương nâng ly rượu hung hăng đập xuống đất, quát: “Cô con mẹ nó, vượt qua cái gì vượt qua, không phải là ý có người đàn ông làm chỗ dựa cho cô ư, có tin tôi hiện tại tùy tiện tìm người đàn ông tới cũng mạnh so với cô hay không!” Thật sự kỳ quái, lời này của Vu Phương Phương đúng là Tiểu Phàm nói.

Tiểu Phàm nghiêm túc gật đầu một cái: “Cũng đúng, cô liền tùy tiện vừa đứng ở chỗ này, nếu như còn có thể lộ vài điểm sẽ có nhiều người đàn ông nhào lên hơn, tôi và Phỉ nhi lại thật sự là không được rồi.”

Lúc này đến phiên Lý Phỉ cười.

Vu Phương Phương nhe răng nhếch miệng mà cười lên: “Được, rất tốt! Đợi cô cũng đừng khóc.” Nói xong cô tức giận thở phì phì mà thẳng bước đi.

Tiểu Phàm ở sau lưng cô hô một tiếng: “Giáo sư Vu, đập vỡ đồ nhưng là phải đền bù, nếu như cô không có tiền, tôi có thể giúp cô trả.”

Vu Phương Phương đi vòng vèo đến đây, ném mấy tờ tiền giấy sao, nói “Không cần.” Sau đó cũng không quay đầu lại đi ra cửa.

Lý Phỉ vỗ bả vai Tiểu Phàm một cái, nói: “Em gái nhỏ, hôm nay xem cậu, cuối cùng tương đối giống chị của tớ rồi.”

Tiểu Phàm lườm cô một cái: “Ai bảo đời này tớ giao cho cái người bạn xấu này rồi, cái tốt không học, cũng làm cho cậu dạy hư rồi.”

Nếu là trước mặt có một cái bàn, Lý Phỉ nhất định xóc lên rống một tiếng: “Cậu nha, bản chất của cậu thuộc tính chính là phúc hắc, tớ đây chị của cậu nhiều lắm là chính là qua loa vài câu, không cách nào so sánh được với cậu!”

Hai người đùa giỡn trong chốc lát, Lý Phỉ hỏi Tiểu Phàm có chuyện gì xảy ra. Mới vừa rồi Tiểu Phàm gọi điện thoại cho cô nói cùng đi uống rượu, Lý Phỉ cũng cảm giác có vấn đề. Thời gian này An bá bá đến thành phố G, Tiểu Phàm không ở nhà ngây ngốc thật tốt, làm con gái khéo léo nghe lời, còn dám ra ngoài uống rượu gây chuyện, nếu là không có vấn đề, cô Lý Phỉ liền đổi họ theo Tiểu Phàm!

Tiểu Phàm lấy ra trọng điểm nói với cô.

Vừa nghe xong, Lý Phỉ vội cầm lên mới vừa một ly rượu Kê Vĩ, uống một hớp mới nói: “Tớ XXX, quá hí kịch hóa đi. Tiểu Dịch có gian | tình với Vu yêu nữ? Sau đó vừa vặn bị cậu phát hiện rồi hả? Tớ hiểu biết rõ Vu yêu nữ đúng là thích quyến rũ người đàn ông tốt, nhưng cô ta là thế nào cũng có cơ hội tìm đến đồng chí Tiểu Dịch hả?” Sau đó Lý Phỉ giống như là nghĩ đến vấn đề trọng đại gì nắm cánh tay Tiểu Phàm hỏi: “Mẫu chốt là, cô ta có biết cậu chính là vợ trước của Tiểu Dịch hay không?”

Tiểu Phàm không hề nghĩ ngợi đã nói: “Cũng sẽ không, Dịch Đông Thần một khôn khéo người như vậy, làm sao sẽ đem đăng chuôi cả mình tiết lộ cho người khác.”

Lý Phỉ nhìn cô từ trên xuống dưới một cái, phát ra thanh âm chắc chắn.

Bộ dáng nhìn như vậy làm Tiểu Phàm hoảng hốt, tay cô vung lên, quát: “Cô nương, cậu làm gì vậy?”

“Tớ có một phát hiện lớn, cậu có muốn nghe không?”

Tiểu Phàm vỗ trán: “Nói đi nói đi, tớ lo lắng không để cho cậu mở miệng, cậu sẽ nín hổng. Nếu như thực như vậy, Lưu Nghị Sơn không phải là không thể lộ da tớ.”

Lý Phỉ nổi giận: “Ai nói, chồng của tớ rất dịu dàng.”

Tiểu Phàm ở trong lòng bồi thêm một câu: đó là đối với cậu. Nói thật, ngược lại cô có chút hâm mộ Lý Phỉ, Lưu Nghị Sơn người này trong mắt người ngoài cực kỳ thô kệch, đối với cô ấy quả thật cực kỳ săn sóc, nhu tình như nước.

Lý Phỉ đánh gãy vẻ mặt của Tiểu Phàm, trịnh trọng nói: “Nghe này, em gái, tớ phát hiện tình cảm của cậu đối với Tiểu Dịch rất sâu, tình cảm nhiều hơn rất khó khăn.”

Tiểu Phàm sững sốt một chút, sau đó nuốt mạnh một hớp rượu nói: “Tớ đây bị coi thường, nói liên tục không phải đều vô lực rồi. Phỉ nhi, cậu nói tớ không phải là quá con mẹ nó vô dụng, hiện tại tớ cũng cảm thấy đoạn hôn nhân này từ lúc vừa mới bắt đầu chính là mình tớ tự biên tự diễn. Mấy người chúng ta đều là thanh mai trúc mã, khi đó tớ thích anh ấy, hình như là một chuyện tất cả mọi người đều biết, bao gồm trưởng bối bao gồm các bạn bè. Mà biểu hiện của anh ấy vẫn là lạnh nhạt, thời điểm anh ấy cầu hôn là tớ hưng phấn quá mức, cho nên tớ đều không dám nghĩ là anh ấy không phải thật yêu tớ, hay là nói chỉ là muốn tìm một người xuất thân trong sạch nghe lời làm Thị Trưởng Phu Nhân.”

Sự kiện ly hôn đến bây giờ, đây là Lý Phỉ lần đầu tiên thấy Tiểu Phàm khóc —— đứa nhỏ này nhìn là một em gái mềm mại, nhưng là tính tình cho đến nay cũng rất bướng bỉnh, chuyện tình đã nhận định liền tuyệt đối sẽ không thay đổi. Tựa như năm đó gả cho Dịch Đông Thần, tựa như muốn ly hôn trước đây không lâu Thái độ của cô vẫn luôn rất quả quyết.

Chỉ là có lúc, Lý Phỉ cảm thấy, loại quả quyết này quá đau đớn người, tổn thương người khác cũng tổn thương chính Tiểu Phàm.

Cho đến đặng đặng tiếng giày cao gót vênh váo hả hê lại xuất hiện nữa, Lý Phỉ mới nhìn đến Vu Phương Phương lóe lên dưới ánh đèn lại xuất hiện nữa, bên người cô còn có Dịch Đông Thần mặt đỏ lên.

Lý Phỉ nghĩ, đồng chí tiểu Dịch này tại sao sẽ cùng xuất hiện ở lúc này với Vu yêu nữ đây? Anh đây không phải là thật sự có gian | tình sao? Lý Phỉ có chút muốn đánh người, nhưng là giới hạn với nghĩ, Dịch Phó Thị Trưởng là người ra sao. Cô là một tiểu dân chúng đắc tội không nổi.

Tiểu Phàm từ trên vai Lý Phỉ, con mắt đỏ ngầu, nhưng hiển nhiên đã lau khô nước mắt. Cô quật cường nở nụ cười, không để ý chút nào đứng dậy, cúi mình thật sâu vái chào đối với Dịch Đông Thần, cao giọng nói: “Lãnh đạo tốt, thế nào lãnh đạo có rảnh rồi đến nơi này?”

Vu Phương Phương chỉ coi cô là nóng lòng hướng lãnh đạo nịnh hót, vì vậy mặt tràn đầy xem thường nói: “Giáo sư An, thật nhanh quên, không phải mới vừa rồi vẫn còn rất lên giọng sao? Thế nào vào lúc này liền chịu ăn nói khấp nép rồi hả?”

Lý Phỉ giận: “Vu yêu nữ, cô người này ngực lớn nhưng ngu ngốc giống như không có đầu óc, không đi vườn thú chuyên thưởng thức xem xét người đàn ông thật là đáng tiếc.”

Vu Phương Phương đôi mắt đầm lệ nhẹ nhàng dựa vào trên người Đông Thần, ủy khuất nói: “Thần, anh xem một chút họ bình thường liền như vậy khi dễ em, nhất là người này An Tiểu Phàm, cô cậy vào chính mình và Mạc Quân Kha có chút gì đó vẫn chỉ điểm Lý Phỉ vu oan em...em thật là không chịu nổi nữa.”

Tiểu Phàm ngẩng đầu lên, không để ý Đông Thần nhìn chăm chú, đối với Vu Phương Phương nói: “Vu Phương Phương, cô cuối cùng là thông minh một chút rồi, đích xác là tôi chỉ điểm Lý Phỉ, cô ấy làm cái gì cũng nghe tôi, cho nên tôi khiến cho cô ấy mất mặt, cô ấy đều không có hai lời. Nhưng cô biết tại sao tôi muốn làm như vậy không?”

Cô khom lưng xuống đối với Đông Thần, nói: “Lãnh đạo, làm phiền anh trước hết để ột chút.” Nói khách khí, nhưng động tác lại cường hãn mà đem anh đẩy sang một bên. Mà cô đứng ở trước mặt Vu Phương Phương, đột nhiên giơ tay lên, bóp —— vang dội một cái tát rơi vào trên mặt Vu yêu nữ.

“Dáng dấp đầy đặn không phải cô khắp nơi quyến rũ người tư bản, cô có bản lĩnh đem đàn ông mang lên giường cô, nhưng cô có bản lĩnh đem bọn họ vẫn ở lại trên giường cô sao? Nếu như không thể, vậy cũng chớ con mẹ nó trêu chọc đàn ông của người khác. Đàn ông quả thật không phải đồ tốt, nhưng là không đến phiên cô đến xử lý từ trong!”

Lời nói của Tiểu Phàm kinh sợ đến toàn trường, mặc dù trong quán rượu không có nhiều người, nhưng là có mấy người nhận được Vu Phương Phương, cô thường xuất hiện ở trong quán bar, trong đó không thiếu người đã từng có tình cảm với Vu Phương Phương, nghe nói như thế càng thêm vô lực phản bác lại.

Tiểu Phàm nói xong rồi, cô kính cẩn lễ phép đem không gian để lại cho Dịch Đông Thần, sau đó lôi kéo Lý Phỉ đã muốn đi, từ đầu đến cuối cũng không nhìn lại Dịch Đông Thần một cái.

Mà Vu Phương Phương khóc lóc nhào về phía Dịch Đông Thần, quả nhiên là gia tăng thêm uất ức.

Chưa từng nghĩ, Dịch Đông Thần lại kéo Tiểu Phàm, lại nói với Vu Phương Phương: “Lời nói của người phụ nữ của tôi, cô nghe rõ ràng không?”

Người pha rượu một mực vây xem kịch tình phát triển trên mặt giật mình về mặt liên tục biến đổi, anh đối với người đàn ông nói chuyện cảm thấy kính nể: có thể ở thời khắc mấu chốt thâm minh đại nghĩa, dù là đã từng ướt qua chân, cũng là người đàn ông đáng được bội phục lớn.

Tiểu Phàm quay đầu lại, khẽ mỉm cười, hỏi: “Lãnh đạo, ai là người phụ nữ của anh?”

Vu Phương Phương hiển nhiên cũng có chút không chịu nổi, cô lôi kéo Dịch Đông Thần hỏi: “Điều này sao có thể, anh là người đã kết hôn, An Tiểu Phàm tại sao có thể là người phụ nữ của anh, tôi không tin!”

Dịch Đông Thần cười, cúi đầu lập tức hôn Tiểu Phàm, nụ hôn sâu vô cùng, trong lòng không có chuyện khác, sau đó tất cả bên cạnh hình như cũng không tồn tại.

17. Chương 17: Yêu Nữ Tức Giận

Thời điểm nụ hôn hai người nam nữ nóng bỏng, Vu Phương Phương nhìn như cây kim trong mắt, đây gọi là trong một cơn giận dữ. Rõ ràng là cô đến đây sửa chữa An Tiểu Phàm phách lối đó, kết quả mang đến người đàn ông lâm trận phản bội, trực tiếp đi về phía quân địch.

Cho đến bây giờ đều là giành người đàn ông của người khác Vu Phương Phương đây là lần thứ hai bị ngăn trở, càng làm cho cô nổi trận lôi đình chính là, cô hai lần cũng hao tổn ở trong tay của một người phụ nữ —— An Tiểu Phàm!

Vu Phương Phương nghĩ không ra, An Tiểu Phàm rốt cuộc có cái gì tốt, Mạc Quân Kha đáng giá thậm chí là Dịch Phó Thị Trưởng cũng đối với cô ta làm như loại báu vật không thấy, không được, cô tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện như vậy!

Lý Phỉ cẩn thận mà chú ý đến nhất cử nhất động của yêu nữ, phát hiện cô ta đang tức giận đằng đằng bước nhanh đến phía hai người thân mật, Lý Phỉ bình tĩnh chặn lại ở trước mặt yêu nữ, mỉm cười hỏi: “Thân ái, cái người này là muốn làm gì đây? Không thấy hai người này dính như keo sơn rất khó phân ra sao? Muốn làm người phúc hậu, nhất là loại thời điểm này, cô.”

Nói xong, Lý Phỉ tăng thêm sức lực trên tay, đem yêu nữ kéo đến trên quầy bar xa xa, ở trên vai cô ta dùng sức vỗ hai cái, sau đó đưa lên cái ly rượu Kê Vĩ kia mình đã uống, nói: “Uống ly rượu, nhìn cho thật kỹ, người thật việc thật này so ở nhà thuê đĩa xem qua thích hơn nhiều.”

Yêu nữ đang gầm thét, Lý Phỉ lôi kéo cô ta, ý vị sâu xa nói: “Gấp cái gì, đây nhưng mà là một cái hôn đã khiến cho cô gào khóc thảm thiết rồi, nếu để cho cô thấy được trường hợp hai người bọn họ ở trên giường đại chiến, vậy cô còn không trực tiếp học mẫu bỏ mình, ngay cả cơ hội sống lại cũng không có?”

Lỗ tai tiếp thu được thanh âm phong phú, mà lúc này đây Tiểu Phàm lại cái gì cũng không nghe được, Dịch Đông Thần cánh mũi đang lúc phun ra hơi thở lửa nóng giống như là trong suốt tức mắng từng từng một phả lên trên mặt cô, khiến cho cô mặt của bắt đầu nóng lên, khiến cho hô hấp của cô bắt đầu dồn dập, khiến cho toàn thân cô cũng bắt đầu từng tắc run rẩy.

Rõ ràng mấy ngày trước còn thẳng thắn gặp nhau, lại không ngờ lúc này một cái hôn vẫn có uy lực lớn như vậy.

Cả người giống như bị điện giật chảy qua, tay Tiểu Phàm không tự chủ vòng qua thân thể rắn chắc lửa nóng kia, tự nhiên rồi tỉnh rồi mù, chính mình giống như ở nhà, không coi ai ra gì.

Người xem nuốt nước miếng một cái, không nhìn được châm chọc: một cái hôn liền con mẹ nó kích tình mãnh liệt như vậy, ngộ nhờ dụng ngã, thật là long trời lở đất làm sao, biển cạn đá mòn a.

Sau đó đây đơn thuần là người xem YY, tình huống hiện thật luôn là chẳng phải thích hợp.

Đây không thể, hôn hôn liền có vấn đề, kèm theo tiếng ồn ào liên tiếp kêu lên một tiếng, Dịch Đông Thần hoa lệ lệ xụi lơ thân thể, cơ hồ là lấy tư thế ôm ấp yêu thương ngã xuống trong ngực Tiểu Phàm.

Tiếp nhận muôn vạn cái nhìn Tiểu Phàm dở khóc dở cười, rõ ràng bị hôn vô lực là cô, thể nào cuối cùng vẫn là cô làm mỹ nhân cứu anh hùng đây? Kịch tình này có chút thác loạn.

Tiểu Phàm cố gắng thử khiến Đông Thần đứng lên, tại thời điểm thân thể tiếp xúc vô hạn, đột nhiên hiểu ra một vấn đề: thân thể Dịch Đông Thần không phải nóng một chút xíu.

Cô dán một cái trán, nhiệt độ kia sẽ không nói dối: Dịch Đông Thần phát sốt rồi!

Quen biết lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Tiểu Phàm thấy Dịch Đông Thần ngã bệnh, trong trí nhớ thân thể người đàn ông này chính là làm bằng sắt, công việc xã giao bận rộn đi công tác, công việc liên tiếp tầm vài ngày tinh lực vẫn dồi dào như cũ.

Cho nên lập tức Tiểu Phàm có chút lơ mơ.

Hôm nay quây rượu náo nhiệt là từng đợt liên tiếp, mà cuối cùng vẫn là lấy người đàn ông kinh điển của Lý Phỉ oanh oanh liệt liệt ra sân làm khúc kết thúc.

Lý Phỉ nói để Lưu Nghị Sơn mang đồng chí Tiểu Dịch đi bệnh viện, Lưu Nghị Sơn không nói hai lời, ôm ngang Tiểu Dịch lên, liền oanh oanh liệt liệt ra lệnh cho người ta lái xe chạy thẳng đến bệnh viện.

Phía sau còn kéo theo Tiểu Phàm, nguyên nhân là, đồng chí Tiểu Dịch dù là trong lúc phát sốt, hai tay vẫn như cũ nắm tay Tiểu Phàm thật chặt, không chịu buông ra.

Ở đây sau khi một nhóm người đi, quản lý một mực đứng xem nhưng lại không hiện thân vội vã chạy về phòng được bao ở phía sau.

Trong phòng, Quân Kha đang giơ ly rượu đối với một người đàn ông trung niên đi giày Tây nói: “Thư ký Bằng, vậy khách sạn Quân Viên của chúng tôi liền cầu xin anh chăm sóc, tôi mời anh một chén!”

Cái người được gọi là thư ký Bằng đó chính là thư ký của phó thị trưởng thành phố G, hẳn ta xem thường phỉ miệng một cái: “Tiểu tử Dịch Đông Thần kia thật đúng là cho là thành phố này không có ai rồi, bình thường liền quen làm mưa làm gió, tôi không ra tay là cho anh ta mặt mũi, thật đúng là cho rằng tôi sợ anh ta sao!” Tiếp theo bàn tay hắn ta vỗ bàn, nói: “Mặc tổng, anh yên tâm, công ty của anh giống như chịu vì thành phố G làm công hiến, chúng tôi là tuyệt đối hoan nghênh.”

Quân Kha cười thầm, để cho cấp dưới đem trà Long Tĩnh hảo hạng ở phía Tây chia ra trước mặt người của lãnh đạo, trong lòng tất cả mọi người đều ngầm hiểu, cái hộp này bên trong còn đặc biệt có chứa một tờ chi phiếu, con số không nhỏ.

Điều này hiển nhiên là một bữa tiệc chủ và khách đều vui vẻ.

Chờ Quân Kha tiếp lãnh đạo ra cửa, quản lý chờ đợi phía ngoài mới đem chuyện đã xảy ra lúc trước trong quán rượu hồi báo một lần với anh.

Quân Kha lắng lắng nghe nghe, sắc mặt liền lạnh xuống, lông mày ngọn núi xoắn chung lại với nhau, một đôi ánh mắt xuống chút nữa là bịt kín sắc mặt giận dữ. Nghe được Vu Phương Phương vẫn còn ở trong quán rượu, Quân Kha liền bước nhanh đi ra phía ngoài. Anh không nghĩ đến là chỉ cách mấy cánh cửa ngầm, anh liền bỏ qua nhiều nội dung đặc sắc như vậy, chỉ là có một chút vẫn khiến cho anh rất giật mình: Dịch Đông Thần lại dám trước mặt mọi người thừa nhận Tiểu Phàm là người phụ nữ của anh, anh là không lo lắng danh tiếng của mình rồi sao?

Vu Phương Phương nhìn Mạc Quân Kha xuất hiện, sắc mặt lạnh lùng như cũ, cô sửa lại tóc của mình, sau đó ngênh đón, thân thể khẽ cong tựa vào trên người Mạc Quân Kha, dùng ngón vẽ phác thảo trên ngực của anh: “Thật sự là đáng tiếc nha, người phụ nữ anh xem trúng thì ra là cũng có một chân với Dịch Phó Thị Trưởng, nếu không, một lần nữa anh trở lại ôm ấp tôi đi? Tôi có thể tha thứ anh đã từng bị lạc, dù sao đàn ông mà, làm sao cả đời chỉ trung thành với một người người phụ nữ.”

Quân Kha dùng đầu ngón tay nâng cằm của cô ta lên, mặt cực kỳ gần sát, lạnh giọng nói: “Cô sai lầm rồi, vẫn có loại đàn ông cả đời chỉ cần một người phụ nữ, ngoài cô ấy ra, những người phụ nữ còn lại đều là cắt

chó. Hơn nữa cô sửa lại một chút, tôi với cô cho đến bây giờ sẽ không đùa giỡn, bởi vì cô thật sự là vừa thối lại vừa dính như phân, cũng chỉ có con ruồi trêu chọc!” Nói xong anh hung hăng đẩy Vu Phương Phương ra.

Eo đụng vào trên ghế, diện mạo Vu Phương Phương gào khóc bị đau bắt đầu dữ tợn, cô vốn là phải là nở mày nở mặt, kết quả An Tiểu Phàm cái gì cũng chưa có làm, hai người đàn ông này cũng từng người một hấp ta hấp tấp đi đến gần. Cô Vu Phương Phương chưa hề chịu nhục nhã như vậy, vì vậy sau một hồi cười lạnh, Vu Phương Phương gọi Mạc Quân Kha lại đang muốn đi ra ngoài: “Anh tốt nhất hiện tại liền đem An Tiểu Phàm mang đi, nếu không anh sẽ thấy không có cơ hội đến gần cô ta, Hừ!”

Nghe nói như thế, Quân Kha dừng bước: hướng về Vu Phương Phương loại phụ nữ này một khi bị chọc giận, thật sự là chuyện gì cũng làm ra được.

Vu Phương Phương tận lực giữ vững xinh đẹp mà đi đến trước mặt Quân Kha, ôm cánh tay của anh, tà mị vừa nói: “Dù gì tôi cũng vậy từng hạ không ít công phu trên người anh và Dịch Phó Thị Trưởng, nếu như mà tôi có lòng muốn thắng ai, anh lại thật sự có thể thắng. Mạc tổng, anh muốn thắng không?”

Tính kế bên ngoài với sắc lang, tồn tại nguy hiểm và lợi ích, nhưng nếu là gặp phải Vu Phương Phương mỹ nữ sắc như vậy, chỉ số thắng bại sẽ như thế nào đây?

Quân Kha suy tư một hồi, vẫn là mang theo một chút xú đã đẩy ra cánh tay của Vu Phương Phương, tỉnh táo nói: “Cô là người thông minh, nên hiểu rõ người thường xuyên dùng đưa trái phải hẳn là không đáng giá để người khác tin tưởng, cho nên cô muốn tôi làm sao tin tưởng cô đây?”

Từ trong túi xách móc ra một cái máy ghi âm, Vu Phương Phương cười: “Biết tôi là vì cái gì ham thích ẩn hiện ở quầy rượu không? Bởi vì trong quán rượu có trai đẹp và các loại tin tức.”

Hai người lên xe Quân Kha, Vu Phương Phương lúc này mới ẩn xuống cái nút ở máy ghi âm, chỉ nghe một thanh âm quen thuộc truyền đến: “Trong đoàn thể xã hội mấy lão gia hỏa đã sớm nhìn Mạc lão đại bất mãn, tôi nghe nói, bọn họ đang có kế hoạch thừa dịp anh đang đi thành phố G phát triển cơ hội đá anh ta một cú đi ra ngoài.”

“Chỉ là đá ra đi cũng không tồi, bọn họ đây là muốn diệt trừ hậu hoạn vĩnh viễn. Nếu quý này công trạng của khách sạn còn không tăng trở lại, thì mấy lão gia có đầy đủ lý do xin người đứng đầu đoàn thể xử lý Mạc lão đại, ông nói chúng ta có phải sớm làm chuẩn bị hay không.”

.

Xương cốt nổi lên trên gương mặt Quân Kha, có thể thấy được anh dùng bao nhiêu sức lực mới khống chế được kích động muốn phát tiết, anh nhìn chằm chằm Vu Phương Phương: “Thứ này cô cho Dịch Đông Thần nghe?”

Yêu nữ cười: “Dĩ nhiên.” Nếu không có những thứ đồ này, cô làm sao lại có cơ hội đến gần Dịch Đông Thần đây? Chỉ là đáng tiếc, người đàn ông kia không chỉ quá không hiểu phong tình hơn nữa xuống tay đủ ngoan độc. Khó trách khi thời điểm muốn anh đến giúp đỡ giải quyết An Tiểu Phàm, anh sẽ sáng khoái như vậy đến đây, a, thì ra là người đàn ông này muốn hoàn toàn thoát khỏi chính là cô Vu Phương Phương mà không phải An Tiểu Phàm, mà cô lại vẫn làm chất xúc tác tình cảm cho hai người này.

Biết hiện tại bây giờ muốn những thứ này đã làm việc mất công, Vu Phương Phương thu lại cảm xúc ghi hận, tính toán tiếp theo lui mà tiến, cô hướng về phía mặt của Quân Kha, chậm rãi thở ra một hơi, sau đó đem đầu vùi ở trên ngực Quân Kha mà nheo một chút xú, cùng lúc đó tay từ hai bên khuôn mặt của Quân Kha đi lên, đến xương quai xanh, từ từ xê dịch về phía nút cài đầu tiên của áo sơ mi

Nhiệt độ trên người Quân Kha bắt đầu thay đổi, đây là một phản ứng bình thường của phái nam đối với tình hình sắc đẹp hấp dẫn đặc biệt, cũng lạ Quân Kha cảm | dục đã lâu, thân thể bây giờ là không chịu nổi một chút xú trêu đùa. Cái loại lửa nóng đó dòng điện không ngừng đánh thẳng vào thần kinh, khiến Quân Kha có một cổ kích động kéo Vu Phương Phương đến trên bắp đùi của mình.

Cô không an phận ươn ẹo thân thể, không ngừng thiêu đốt nhiệt độ chỗ mẫn cảm, cọ vào chỗ sưng lên cảm thấy cần thiết phát tiết.

Ngón tay Quân Kha chôn ở trong tóc dài của Vu Phương Phương, dùng sức kéo ra, để ặt của cô nâng cao lên, nhìn thẳng anh.

Ngay ở một khắc đó, anh đột nhiên nhớ đến hơn nhiều năm trước, chính anh máu me đầy người ngã ở trước mặt của một đứa bé gái, đó là mùa hè, cô gái mặc váy lụa trắng, như công chúa. Quân Kha còn có thể nhớ rõ ràng về mặt của cô lúc đó, giật mình, thương hại, còn có cô đưa đến khăn tay. Không lâu sau, cô xoay người chạy về, Quân Kha cho là cô là sợ mình máu tanh như vậy, lại không nghĩ rằng cô gái này sẽ lần nữa đi vòng trở lại, cầm trong tay một bộ quần áo sạch sẽ, còn có lương khô.

Trần đầy vui mừng Quân Kha cho là cô sẽ nói ra lời an ủi gì, kết quả cô chỉ đem đồ đưa cho anh, cảnh giác hỏi: “Anh là người nào?” Không đợi anh cho ra câu trả lời, cô còn nói, “Thôi, anh nói với tôi cũng vô ích, tôi khuyên anh đi nhanh lên, nơi này liền thiếu đàn ông, nhất là giống như anh vậy người con trai huyết khí sôi trào, bị những lão già này bắt được không đi ra được.”

Bộ dáng nói chuyện dày dặn kinh nghiệm, khiến Quân Kha thiếu chút nữa bật cười tại chỗ. Anh nghĩ loại thời khắc xa lạ này, cô bé này đối xử với anh người xa lạ máu me đầy người này thái độ còn rất đặc biệt.

Sau lại anh lại muốn nghĩ, mới hiểu được, cô bé này là thông minh, cô nhất định là biết, nếu như anh là một người dân liều mạng liền chọc không được, lại không thể biểu hiện quá sợ hoặc là quá kháng cự, bởi vì không cẩn thận cô liền dễ dàng bị bắt cóc đi.

Nghĩ đến đây, Quân Kha đẩy yêu nữ ra

18. Chương 18: Nói Yêu

Trong phòng bệnh hơi ẩm tăng thêm không ngừng phun ra sương trắng thật nhỏ, từng giọt đều đều tốc độ nhỏ xuống thông qua ống thon dài trong suốt, thông qua kim tiêm đưa vào trong cơ thể con người trên giường.

Tiểu Phàm ngồi ở bên giường, thay anh nâng chân lên, nhìn anh trắng xanh cứ nằm ở trên giường bệnh như vậy, an tĩnh, bình thản, so với anh bình thường khí thể không có chút nào giống. Cô nghĩ, nếu như Dịch Đông Thần có thể vẫn giữ vững cái trạng thái này, có lẽ bọn họ.

Ý định vừa mới chuyển đến đây, cô liền buộc mình dừng lại. Suy nghĩ ngu ngốc là không một phen mở lưỡi dao, mặc dù chém vào trên người không lợi hại, nhưng dù sao vẫn là hành động tự hại mình.

Nghe bác sỹ nói, Dịch Đông Thần là bởi vì mấy ngày liên tiếp vất vả quá độ, ăn uống không có giờ giấc, hơn nữa phản ứng nhạy cảm, lần này mới dẫn đến phát sốt, mấy ngày kế tiếp phải nghỉ ngơi thật tốt, chú ý ăn uống.

Sau khi tiễn bác sỹ rời khỏi đây lần nữa trở lại, Dịch Đông Thần đã tỉnh rồi.

Thanh âm anh khàn khàn: “Anh làm sao ở bệnh viện?”

Tiểu Phàm thay anh rót cốc nước, đưa tới: “Anh phát sốt, bác sỹ nói phải tránh vất vả chú ý ăn uống. Tôi đã gọi lái xe đến, đợi anh truyền nước biển xong sẽ để anh ấy đưa anh trở về.”

Dịch Đông Thần: “Em ở đây tức giận?”

Tiểu Phàm cười: “Tức cái gì? Giận anh ở chung một chỗ với Vu Phương Phương”

Lời của cô còn chưa nói hết, Dịch Đông Thần liền cau mày: “Anh không có đi cùng với cô ta.” Nguyên là anh vẫn nên nhiều lời một chút, nói anh gặp Vu Phương Phương chỉ vài lần, nói anh chỉ là muốn lấy được tài liệu trong tay người phụ nữ kia, nói anh. Đáng tiếc giải thích chính là che giấu đạo lý này quá lừa bịp rồi, anh lo lắng nói nhiều ngược lại càng làm cho Tiểu Phàm nhận định tội của anh.

Tiểu Phàm bắt đầu dĩ gật đầu: “Được, là tôi lắm mồm, hôm nay không phải thời cơ tốt nói chuyện, anh tốt nhất nghỉ ngơi đi, tôi đi trước.”

Đi? Nào có dễ dàng như vậy? Dịch Đông Thần tự tin nở nụ cười, rút kim tiêm ra, vén chăn, xuống giường, động tác liên tiếp chỉ trong nháy mắt hoàn thành. Sau đó sải bước một bước, anh đi đến bên cạnh Tiểu Phàm, bình tĩnh nói: “Mẹ nói buổi tối tự mình xuống bếp làm cơm cho chúng ta, muốn chúng ta về nhà sớm, vừa đúng lúc hai chúng ta đều không có việc gì, vậy thì bây giờ đi về đi, đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn gì đó cũng tốt.”

Muốn giữ một khoảng cách quyết định với Dịch Đông Thần như vậy luôn là sẽ ở thời khắc mấu chốt gặp phải các loại khiêu chiến, còn lần này hiển nhiên là mẹ già trong lúc vô hình “Cản trở từ trong” rồi.

Nhìn tên con trai âm trầm nở nụ cười, Tiểu Phàm thật ra thì thật muốn tát một cái kêu lên: cười, thiệt thòi anh còn cười được. Tâm tình của mình bị tin nhắn kia và Vu Phương Phương xuất hiện quấy đến rối tinh rối mù, mà vì người đàn ông gây ra họa này làm ra thế nhưng cho đến bây giờ có thể nhẹ nhàng, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, quả nhiên đủ vô sỉ!

Lúc ra cửa thấy Lý Phỉ và Lão Lưu, hai người bọn họ ở đại sảnh của bệnh viện vai kề vai, mặt kề mặt với nhau, mà Lão Lưu vào lúc này đang đắm đuối đưa tình mà nhìn chăm chăm vào Lý Phỉ.

Đông Thần tay từ phía sau từ từ dâng lên, muốn khoác lên trên vai Tiểu Phàm. Nhưng Tiểu Phàm không muốn đi nhanh mấy bước, ngay cả áo khoác cũng không để cho anh đụng vào.

“Tớ nói này em gái, cậu và Lão Lưu nhà cậu có thể bớt phóng túng một chút hay không, đây chính là nơi công cộng, muốn thể hiện ân ái cũng chờ sau khi trở về nhà nha.” Về mặt của Tiểu Phàm tươi cười hướng về phía Lý Phỉ nói.

Lý Phỉ ôm mặt của Lưu Nghị Sơn, còn đi đến gần hung hăng hôn chẹp một cái, tiếp theo khiêu khích nói: “Chúng tôi liền âu yếm, liền ân ái, cậu làm sao nào? Có bản lĩnh, cậu cũng tự mình tìm người làm như vậy.” Nói xong cô giống như mới nhìn đến Dịch Đông Thần, nghiêng vào trong ngực Lưu Nghị Sơn, một bộ dáng không muốn gặp: “Lãnh đạo, làm sao anh không nằm nhiều thêm một chút, ngộ nữa té xỉu, chuyện này truyền đi liền nghe không tốt.”

Tiểu Phàm ở bên cạnh nhìn, khẽ mỉm cười, có mấy lời cô không tiện mở miệng, cô bé Lý Phỉ này hình như có thể làm thay cô. Vì vậy cô rất vui sướng muốn mời Lý Phỉ đến nhà bọn họ ăn cơm, làm bữa ăn xứng với tên thực, Lý Phỉ dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt loại bữa ăn tối ăn không này.

Cùng đi trước, Đông Thần thuận miệng nói ra một câu: “Nghị Sơn muốn cùng đi không? Như vậy cũng tốt, cha và bác Lý là bạn tốt, tối nay lựa lúc đó thay bác Lý xem giúp con rể đi.”

Lời vừa nói ra, nhất thời Lý Phỉ trầm mặc.

Cô dấu diếm lâu như vậy, chính là lo lắng sau khi ba mẹ làm cho tất cả sức lực thủ đoạn đến áp dụng chính sách phá hủ, mặc dù Lão Lưu vẫn danh không chính ngôn không thuận rất uất ức, nhưng vì cuộc sống hạnh phúc của hai người bọn họ, tính khí nóng nảy chính anh vẫn chịu đựng. Dịch Đông Thần đây là lấy chuyện tình của hai bọn họ đến uy hiếp, thủ đoạn thật sự là ác độc.

Sấm sét vang dội trong lúc đó vẫn là Lưu Nghị Sơn người đàn ông thành thạo này nặng nề dùng nắm đấm đập lồng ngực, giống như Kim Cương nói: “Mặc dù đáng dấp bạn thân em một chút dọa người, nhưng không đến nỗi không có bản lĩnh như vậy. Bà xã, em yên tâm, anh nhất định sẽ biểu hiện thật tốt.”

Tại lúc Lão Lưu nặng nề tuyên thệ, Tiểu Phàm ở một bên khuyên nhủ, đương nhiên còn bao gồm Dịch Đông Thần kích thích ngược lại, Lý Phỉ dứt khoát kiên quyết mang theo người đàn ông đi đến nhà lãnh đạo ăn không uống không rồi.

Thời điểm Tiểu Phàm vào cửa nhìn thấy cha ruột mẹ ruột, quả thực là giống như ác lang vỗ môi nhào tới trên người bọn họ, cô tỉ mỉ nhìn đến khuôn mặt Vương giáo sư, chắc chắn thành tiếng nói: “Mẹ ruột à, mẹ nhưng càng ngày càng châu tròn ngọc sáng* rồi, xem ra cha thật thương mẹ nha.”

*: Ý chỉ càng ngày càng xinh đẹp hơn.

Vương giáo sư vuốt một đầu tóc ngắn của cô, lườm cô một cái: “Con đứa bé này, nói hết lời không biết xấu hổ chút , đến đây, mẹ nhìn con thật kỹ một chút.”

Vì vậy mẫu thân đại nhân lôi kéo tay Tiểu Phàm, xoay tròn 360 độ, từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân, cũng nhìn từng tấc, xem xong rồi. Vương giáo sư lúc này mới nở nụ cười: “Nhìn cũng nở nang không ít, lấy một câu lời của con, Tiểu Dịch quả nhiên rất thương con.” Lúc nói lời này giáo sư Vương vỗ nhẹ hai cái ở trên mu bàn tay của Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm cười lên giống như đứa bé, đôi tay vòng chắc hông của giáo sư Vương, ôm bà rung qua lắc lại.

An Lão ha ha mà cười lên: “Cái đứa bé này, cũng biết làm nũng với mẹ con, thậm chí như đứa bé, con xem nha đầu Lý Phỉ cũng cười.”

Lý Phỉ thân thiết ôm cánh tay lão An, thân thiết khác thường nói: “Bác An, bác xem một chút Tiểu Phàm cô gái này thiên vị mẹ quên cha, thật là có đủ bất hiếu.”

Lông mày Tiểu Phàm nhu mềm, hơi hơi nhíu lại liền chuyển đổi phương hướng nhắm ngay Lưu Nghị Sơn: “Ba mẹ, vị này chính là người đàn ông thần bí của Lý Phỉ. Lý Phỉ, làm sao không giới thiệu.”

Hai người phụ nữ ánh mắt giao chiến vài hồi, cuối cùng vẫn là Lý Phỉ bị thua, ai bảo cô quá thiện lương đây, nếu là cô trực tiếp nói ra chuyện tình ly hôn, bảo đảm nha đầu Tiểu Phàm này chịu không nổi. Ngửa mặt lên trời thở dài, quả nhiên là người hiền hay bị bắt nạt!

Lý Phỉ tràn đầy oán niệm nói: “Bác An, bác gái, anh ấy tên là Lưu Nghị Sơn, vâng, là bạn trai của con.”

Tiểu Phàm rõ ràng thấy Đại lão gia này thấy Lão Lưu này lệ lóng lánh trong mắt nha, thật có loại cảm giác tức phụ nhiều năm thành bà. Bởi vì quan hệ của Lý Phỉ với ba mẹ, hai người bọn họ ở chung được một thời gian cũng chưa thể ra mắt trưởng bối (người lớn) trong nhà, cảm thấy giống như vụng trộm. Hôm nay mặc dù chỉ là giới thiệu cho ba mẹ của Tiểu Phàm, dầu gì đi được một bước dài rồi. Quả nhiên là thật đáng mừng!

Tiểu Phàm cũng thay hai vợ chồng son này cảm thấy lòng chua xót.

Lưu Nghị Sơn thích đánh võ sủng ống các loại..., vì vậy rất có chuyện nói với lão An, Lý Phỉ từ từ ở bên cạnh họ thảnh thơi lần lượt lần lượt trà nước cái gì, tuyệt không coi mình như người ngoài. Cô và Tiểu Phàm từ nhỏ đã là mặc một cái đống quần ngủ một giường lớn một chút quan hệ đồng đội cách mạng, cơ bản cũng là nửa con gái của nhà họ An.

Tiểu Phàm bị mẹ ruột lôi kéo vào phòng bếp trợ giúp. Chỉ thấy mẹ ruột như tên trộm chỉ chỉ Đông Thần đang trong phòng khách nghỉ ngơi, khôn khéo hỏi: “Đông Thần đứa nhỏ này từ khi đi vào cũng không làm sao mở miệng qua, mẹ xem sắc mặt nó cũng không tốt, là con làm việc gì sai chọc giận nó rồi hả?”

Về mặt Tiểu Phàm bị thương chăm chú mà nhìn lên giáo sư Vương: “Mẹ ruột của con nha, mẹ người này nói gì quả thật quá bồi nhọ con gái ruột của mẹ rồi, con phục vụ ngài giống như Nhị lão mà hầu hạ anh ấy rất tốt!”

Vương giáo sư ngang ngược nét mặt lộ ra ngoài đầy đủ tỏ rõ không tin cô: “Ít nói dối với mẹ, thành thật khai báo.”

Ở trước mặt đồng chí Vương Diệp Đình vĩ đại của mình, Tiểu Phàm cũng chỉ có nộ khí giới đầu hàng vài phần: “Ai, cái gì cũng không thể gạt được Hỏa Nhân Kim Tinh của ngài, thời gian này không phải muốn bầu lại thị trưởng ư, Đông Thần vì chuyện này rất bận bịu, hai người cũng biết anh ấy, bận rộn giống như con quay, ai cũng khuyên không ngừng được.”

Giáo sư Vương lộ ra nét mặt bình tĩnh hiểu ra, dịu dàng nói: “Thì ra là như vậy, vậy được rồi, con nhanh đi ra ngoài cùng với nó, đứa nhỏ Tiểu Dịch này có lý tưởng có khát vọng, thời điểm nó đang phấn đấu, con phải làm người giúp đỡ nó tốt nhất, trên tinh thần trên thân thể toàn lực ủng hộ cho nó.” Nói xong bà liền đem Tiểu Phàm thoái thác.

Ánh mắt hướng dẫn này, giống như nói cho Tiểu Phàm bốn chữ: rất phục vụ*!

*: nguyên văn: nên có bốn chữ.

Vì đang diễn trò, Tiểu Phàm quả thật chính là nụ cười rục rịch, mặt tràn đầy hoa đào nổi lên, dùng ánh mắt tràn đầy tình yêu nhìn Dịch Đông Thần chăm chú, sau đó rón rén đứng ở trước mặt anh, cổ họng khép chặt

hỏi: “Lãnh đạo, muốn uống chút gì không? Ăn cái gì không?”

Bởi vì Tiểu Phàm là đưa lưng về phía phòng bếp, cho nên Vương giáo sư theo dõi không thấy, đáng tiếc Đông Thần gần ngay trước mắt lại nhìn rất rõ ràng. Trong cổ họng ngứa một chút, tiếng cười cơ hồ ép không được. Anh bình tĩnh lắc đầu, nói: “Không cần uống, không cần ăn, không cần cái gì khác đó. Anh hiện tại liên muốn em.”

Nếu không phải bình tĩnh được, vào lúc này Tiểu Phàm nhất định sẽ thảo luận vấn đề độ dày da mặt thật tốt với anh.

Đông Thần duỗi tay một cái, liền đem Tiểu Phàm kéo đến trên chân mình, sau đó ôm hông của cô, đầu dính vào trên bụng cô, bắt đầu. Ngủ?

Giáo sư Vương ở phòng bếp nhìn cười trộm, Tiểu Phàm chỉ đành phải bồi thêm khuôn mặt tươi cười, kèm theo vui vẻ, dĩ nhiên trong lòng đã sớm đem thân thích của Dịch Đông Thần an ủi lần nữa.

Trong thư phòng, lão An và Lưu Nghị Sơn hai người trò chuyện rôm rả, tiếng cười không ngừng truyền đến; trong phòng bếp, giáo sư Vương bảo đao không lão*, thuận buồm xuôi gió xử lý thức ăn, cùng lúc đó kiêm chức công việc trinh thám, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn về phía “Vợ chồng” Tiểu Phàm.

*: Ý nói người già rồi nhưng mà tay nghề vẫn thành thạo.

Mà trong phòng khách, Đông Thần chui đầu vào bụng Tiểu Phàm đột nhiên toàn thân run rẩy một phen, sau đó anh đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Tiểu Phàm nói: “Ngàn vạn lần đừng đi!”

Tiểu Phàm không ở tại chỗ gật đầu nói: “Lãnh đạo yên tâm, tôi bảo đảm phát huy chức năng người thịt tốt để gối, ở trước khi ngài nghỉ ngơi đủ tuyệt đối không tự tiện rời công tác.”

Nghe được lời nói của cô không hiểu phong tình này, Đông Thần quả thật dở khóc dở cười, cuối cùng chỉ có thể tiếp tục ôm cô nhắm mắt. Đối với lần này nhạc phụ nhạc mẫu đến, Đông Thần là hoan nghênh vô cùng. Anh có hai người ở đây, cũng không tin Tiểu Phàm không ngoan ngoãn trở lại bên cạnh anh.

Anh tuyệt đối không cho phép xuất hiện tình trạng mới vừa rồi trong mộng—— anh và Mạc Quân Kha rút đao khiêu chiến, kết quả thời điểm sau cùng, Tiểu Phàm ngăn ở trước mặt Mạc Quân Kha nói: bỏ vũ khí xuống, không nên thương tổn anh ấy, nếu không tôi sẽ khiến anh hối hận!

Đối với cái giấc mơ này, Đông Thần rất tức giận, anh gắt gao ôm lấy Tiểu Phàm, hạ thấp giọng quát: “Nói em yêu anh.”

19. Chương 19: Một Chút Về Chuyện Giữa Nam Nữ Đây

Thời điểm bữa ăn tối, Lý Phi chọc cánh tay của Lưu Nghị Sơn, dùng thanh âm tất cả mọi người nghe được “Nhỏ giọng” nói: “Lão già Lưu sắp chết, anh nên học thật tốt với người lãnh đạo một ít.”

Lão Lưu mặt đỏ bừng nói: “Em cũng muốn anh ôm em, nói yêu thương sao?”

Lời vừa nói ra, người ở chỗ này bắt đầu cố gắng nén cười, ánh mắt bí ối nhìn đến trước vợ chồng thị trưởng bị ám hiệu.

Tiểu Phàm dùng chiếc đũa gắp lên một khối thịt bò, dịu dàng đặt ở trong bát Lý Phi, nói: “Nghe nói là thịt bò mới làm, thịt rất tươi, cậu ăn nhiều một chút, không biết sau này vẫn còn có ăn được tốt như vậy hay không.”

Cô vẫn chưa thỏa mãn nhìn Lý Phi, nha đầu Lý Phi này cảm tình con trâu đây rồi, làm thịt cô đồng loại cho cô ấy ăn, vừa đúng! Cái này gọi là cái gì đến, trả lễ lại.

Đông Thần chỉ là uống rượu, không ăn cái gì cả.

Vương giáo sư đau lòng không dứt, sau đó bà dùng chân của mình dưới mặt bàn nhẹ nhàng đập đập Tiểu Phàm, muốn ám hiệu cô gấp thức ăn cho Tiểu Dịch kia mà, nhưng Tiểu Phàm vẫn là không coi ai ra gì chính mình ăn. Giáo sư nghĩ, đứa nhỏ này hôm nay làm sao không thể hiểu ý tứ của mẹ như vậy đây?

Căn cứ ám hiệu phải nguyên tắc cơ bản, Vương giáo sư tăng thêm sức lực trên chân, đập đi.

Cái bàn không rõ ràng nhưng mạnh mẽ mẽ mẽ bỗng nhúc nhích, Tiểu Dịch đột nhiên lên tiếng ho hai cái, ánh mắt lại nhìn về phía Tiểu Phàm. Mặt cũng như soi mặt trời, hòa tan rồi, hóa.

Tiểu Phàm vẫn như cũ bình tĩnh ngẩng lên đầu, nói một câu: “Đều nhìn em xong rồi, em cũng không phải là món ăn, mau chóng ăn cơm a.”

Quả nhiên nhiều người liền náo nhiệt, trên bữa ăn tối này mờ ám cũng từng bước tiến hành.

Trước khi Lý Phỉ đi, lôi kéo Tiểu Phàm qua một bên kê tai nói nhỏ, ánh mắt tiếp tục dung tục di động qua lại giữa Tiểu Phàm ôn hoà và Đông Thần, nói qua lời nói dung tục dành riêng trong lúc Khuê Mật.

Lão An và Vương giáo sư hai người vẫn lại là muốn dặn dò thật tốt vợ chồng thị trưởng, Vương giáo sư lôi kéo tay của hai người nói: “Hai người các con cũng đừng luôn bận rộn công việc, chuyện đứa nhỏ cũng nên nắm chặt.” Nói xong đặc biệt giao phó Dịch Đông Thần, trong phòng bếp còn để một bình rượu, cường thân kiện thể, phải nhớ được mỗi ngày trước lúc ngủ uống một chút.

Mặt của Tiểu Phàm co rút, mẹ ruột lại đến độ này, rượu kia nhất định là dung hợp các loại “Vũ khí thần tiên”, mục đích đúng là thúc đẩy phát triển người đàn ông giữ vững tinh lực, sau đó hai vợ chồng kéo dài đại chiến, thảo luận dung tục, chính là rượu tráng dương a!

Cuối cùng, phòng ốc to như vậy chỉ còn lại hai người.

Trên mặt Tiểu Phàm xây đắp nụ cười cũng nhanh chóng thu hồi lại, tốc độ nhanh làm người ta giật mình. Cô từ trong phòng ôm ra gối đầu và chăn, đặt ở trên ghế sa lon nhỏ hai người.

“Em dự định ngủ trên sa lon?” Đông Thần rất không khách khí hỏi.

Tiểu Phàm giả lả cười: “Đúng vậy, vốn là muốn cho anh để xuống phong độ thân sĩ, để cho tôi cô gái yếu đuối này ngủ giường, nhưng nhìn anh so với tôi còn yếu không khỏi gió.”

Đại lão gia bị kêu yếu đuối, đây cũng quá đả kích rồi. Đông Thần mạnh mẽ vang dội mà đem Tiểu Phàm kéo đến đây, làm bộ lại muốn hôn môi.

Tiểu Phàm lấy tay ngăn trở, mặt lạnh nói: “Biết ngã một lần khôn hơn một chút là có ý gì không? Anh cho rằng chút chiêu thức tán gái kia của anh còn có thể tạo tác dụng trên người tôi?”

Đông Thần không nói lời nào, đôi môi dọc theo đường cong trên tay Tiểu Phàm, hôn từng cái từng cái.

Tiểu Phàm cười châm biếm, bàn tay lộn lại, dùng sức bấm ở ngoài miệng Dịch Đông Thần một cái, sau đó thừa dịp bất ngờ, đẩy ra.

Tí tách, đồng hồ treo trên tường thời gian trôi qua.

Tiểu Phàm từ trên cao nhìn xuống nhìn người nào đó ngồi liệt ở trên ghế sofa, đột nhiên nở nụ cười: “Dịch Phó Thị Trưởng thân ái, li hôn đại tiền đề, anh không phải cảm thấy lần lượt chơi tôi là một việc có thể khiến người ta rất không hiểu chuyện sao? Hơn nữa, lấy điều kiện của anh, bao nhiêu mỹ nhân chờ anh đi đụng ngã, anh cần gì phải đối với tôi cái người Hoa Tàn Liễu Bại này quá mức lưu luyến đây?”

Nghe lời nói vợ trước cố ý thiếu tự trọng, Dịch Đông Thần không vui: “An lão sư, theo cách nói của em, em là hoa tàn, tôi chính là liễu bại. Hai ta vẫn là rất xứng, em không cảm thấy sao?”

Tiếng cười lớn từ trong cơ thể Tiểu Phàm phụt ra, cô suy nghĩ, đời này sẽ không nghe qua chuyện cười buồn cười như vậy: “Anh thật là coi trọng tôi, tôi làm sao bằng anh tiêu sái phong lưu, người gặp người thích, bằng không tôi cũng không đến nổi ly hôn lâu như vậy vẫn còn đơn độc.”

Mới vừa nói xong câu đó, Đông Thần cũng cảm giác có hỏa khí từ tim cuộn cuộn tỏa ra ngoài: “Phong lưu phóng khoáng? Em là từ chỗ nào nhìn ra được, mọi việc đều nói bằng chứng cứ cụ thể, nhiều ngày như vậy, em cái gì cũng không hỏi liên cho anh tội danh, anh chết cũng là chết không minh bạch!”

Tiểu Phàm cảm thấy trên mặt cô cũng có thể cảm thấy lửa giận của anh, nhất thời có loại cảm giác con cọp phát uy, vì vậy trong đầu cô lập tức hiện ra mấy chữ, đó chính là: vừa ăn cướp vừa la làng, một chiêu thật inh.

Chỉ là trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, mèo trộm thịt cũng lau không sạch mùi vị trên người. Anh nếu muốn chết thật rất rõ ràng, vậy thì ngã bài thôi.

Chiết thân từ trong góc rương hành lý lấy ra một xấp hình, Tiểu Phàm nóng nảy ngăn nhựa cao su dính chặt miệng, cũng lạ cô ban đầu điên lên, dán ở chỗ miệng kia hơn phân nửa bình nhựa cao su.

Hình ảnh tán lác tại trên khay trà, có thể thấy được bối cảnh phần lớn là ở dưới chỗ ăn chơi màu sắc, mà hình ảnh người con trai đều là Dịch Phó Thị Trưởng, người con gái liên đủ loại hình dạng màu sắc rồi.

Lúc ấy thấy hình thì Tiểu Phàm trong nháy mắt hóa đá, hình như là người chồng tín ngưỡng cho đến nay giống như thần nhất thời hóa thành một bãi bùn lầy. Không chịu nổi, tức giận, sau đó là đột nhiên hiểu ra, mới hiểu được, thì ra là tốt đẹp cái gì đều là giả dối, bên ngoài bao bọc hoàn mỹ vô cùng, phá hủy vẻ bề ngoài, biết chun chút lộ ra bộ dáng xấu xí.

Vì vậy ngày thứ N sau khi ly hôn, Tiểu Phàm tiến hành đối thoại cảm thụ sâu lần đầu tiên với anh hoàn toàn tự cho là thắng thần bất bình đẳng.

Dịch Đông Thần chỉ là liếc mắt nhìn, hỏi: “Em xác định em có nhìn kỹ sao?” Anh lấy ra một tấm ảnh trong đó đặt ở trước mặt Tiểu Phàm, sau đó hướng dẫn từng bước nói: “Chính em nhìn, tay của anh để ở chỗ nào?”

“Không phải là ở trên vai người phụ nữ ư, anh vẫn còn bắt tôi thưởng thức thật tốt công tích vĩ đại của anh!”

Đông Thần giận: “Anh để cho em nhìn một cái tay khác!”

Bị anh tức giận rung động đến, Tiểu Phàm cũng giống như tội nhân bị Thẩm Phán hỏi, cô vừa liếc nhìn: “Ồ trên ghế sofa.”

Lửa giận của Đông Thần càng lớn: “Đúng vậy, ở trên ghế sofa, không phải ở hai đùi người phụ nữ hoặc là trên ngực, vậy em nhìn lại một chút người đàn ông bên cạnh, tay của anh ta lại đang ở chỗ nào, chân của anh lại đang ở chỗ nào, em nghĩ gốc rễ của anh ta là cái tình trạng gì!”

Thanh âm của anh càng rống càng lớn, quả thực là muốn đem lời nói đè nén ở trong lòng rất nhiều ngày như thác lũ đổ ra.

Tiểu Phàm cố gắng bình tĩnh nói: “Anh cho rằng anh so với cái người kia sạch sẽ bao nhiêu, nếu là lời nói anh sạch sẽ, cũng sẽ không có nữ người chạy đến trong nhà lại khóc tố muốn tôi trả anh cho cô ta. Trong lòng anh rõ ràng các người cũng làm cái gì!”

Đông Thần là giận điên lên, bực tức đem đầu óc anh nhét chặt rồi, anh một tay nhặt lên chụp đèn trên khay trà, hung hăng đập đến phía điện thoại nhà.

Rầm rầm rầm, sau mấy tiếng va chạm kịch liệt, ánh sáng nhất thời tối đi không ít.

Tiểu Phàm cười: “Nhìn anh bây giờ, tôi lại nghĩ đến mấy từ, then quá thành giận, tai họa vô tội, điện thoại làm sao chọc giận anh rồi hả ?”

“Tôi thế nào mới biết em là một người phụ nữ ngốc như vậy, người khác cho em một cuộc điện thoại, gửi vài tấm ảnh, em liền giống như ngu ngốc tin. Làm sao em cũng không biết hỏi ngược lại cô ta, Dịch Đông Thần tôi lúc nào thì làm cô ta rồi! Từ lúc ly hôn đến bây giờ, tôi đã nói với em vô số lần tôi không có làm chuyện thật có lỗi với em, làm sao em cũng không nghe! Tôi con mẹ nó thật muốn bỏ đầu em ra xem một chút, rốt cuộc bên trong có phải đựng tương hồ hay không!”

Rõ ràng không phải là lỗi của mình, lại bị một trận la hét điên cuồng là cái cảm giác gì, Tiểu Phàm cảm thấy được, cô lập tức chỉ muốn vì Dịch Đông Thần nhếch lên ngón tay cái, bội phục cái khuôn mặt kia miệng nói đối trá hay thay đổi, bội phục anh liều chết không nhận vô sỉ.

Cô nhất thời cảm thấy không thú vị, cầm lên áo khoác liền muốn đi ra ngoài.

Đông Thần giống như một con báo nhỏ lao vút qua, một tay lại lần nữa đóng cửa lại, anh kéo lấy bả vai của Tiểu Phàm ném cô ở trên ghế sofa: “Mỗi lần đều là như vậy, tôi vừa nói em liền bắt đầu trốn. Em rất cuộc là đối với tôi không tin tưởng ở đâu hay là đối với chính em không tin tưởng.”

Anh khiến cho Tiểu Phàm ngẩng đầu lên, chất vấn: “Trả lời tôi lớn tiếng!”

Lần lượt dung túng cô xoay người kết quả cũng không khiến cho hai người tỉnh táo, ngược lại nói càng ngày càng trở nên không rõ ràng, Đông Thần cảm thấy anh tại vừa bắt đầu cũng không nên đối với bà xã mềm lòng, vô luận bắt cóc cô vẫn là đem cô ném trên giường, tóm lại nên cường thế mà đối với cô!

Tiểu Phàm suy nghĩ một chút, vẫn là cười, lúc này cười đến còn rất chân thành: “Anh rất cuộc vẫn phải nổi giận, đây là anh lần đầu tiên nổi giận đối với tôi, nhưng tôi lại cảm thấy kỳ quái, anh sớm đi chỗ nào rồi hả?”

Lưng chống đỡ trên ghế sa lon, có cái gì cộm lên làm đau, cô không để ý đến, nói tiếp: “Khi đó tôi với anh ly hôn, anh không phải là vẫn còn cực kỳ tàn bạo cực kỳ bình tĩnh sao? Nói gì để cho tôi tự mình nghĩ hiểu, tốt, tôi muốn a. Đáng tiếc tôi hồi tưởng bắt đầu từ khi chúng ta biết mỗi một ngày, tôi đều cảm thấy anh chính là một người đàn ông chơi đùa. Coi như là tôi trẻ hơn không hiểu chuyện, mới có thể bị anh làm ra vẻ tư thái thanh cao hấp dẫn, mới có thể vâng đầu gả cho anh, đáng tiếc bây giờ anh rất rõ ràng nói cho tôi biết một tiếng, anh là thật lòng muốn kết hôn với tôi sao?”

Tiếng thở dốc nặng nề thay mặt Đông Thần trả lời, lửa nóng từ chóp mũi của anh phun ra hơi thở giống như ngọn lửa cháy sạch Tiểu Phàm giống như thuốc súng.

Sau đó người đàn ông đó trong mắt đều ở đây bốc lửa hung hăng cúi xuống, cuối cùng giống như người điên mãnh liệt điên cuồng vùn vùn, điên cuồng lôi kéo quần áo của hai người. Sau đó hung hăng trồng nắm, hung hăng vận động thân thể.

Tiểu Phàm dùng giá cao vô cùng nghiêm trọng hiểu một đạo lý: thật sự là không nên chọc giận người đàn ông, bình thường nhìn bộ dáng con người, một khi tức giận cũng không phải là người!

Bị lấn qua lấn lại hai nơi đầu bắt tỉnh hoa mắt, Tiểu Phàm trong lúc thần chí không rõ mông lung nghe được mấy chữ linh tinh, cái gì “Người phụ nữ ngoan” điều này hiển nhiên là mắng cô, đúng vậy, cô chính là đàn độn, nếu không làm sao sẽ ly hôn còn vẫn bị anh chiếm tiện nghi; còn có cái gì “Âm mưu”, cô cảm thấy âm mưu lớn nhất chính là chuyện bọn họ kết hôn này, trời mới biết Dịch Đông Thần rất cuộc tìm vũng chắc cái gì; còn anh nữa a, tôi à, đoán chừng chính là tôi hận cô, tôi muốn cô, bỉ ổi một chút chính là tôi chơi cô.

Về chuyện này giữa nam nữ, trừ bỉ ổi vẫn là bỉ ổi, chỉ tiếc, ngôn ngữ thân thể nói cho Tiểu Phàm, rất lâu cô vẫn là thật thích bỉ ổi. Cô cũng có nhu cầu bình thường, cho nên lần này coi như là cô đi một đêm khách sạn nào đó, miễn phí hưởng thụ phục vụ đặc sắc, chỉ là hưởng thụ này có đau một chút.

Đông Thần lật người nằm ở bên cạnh Tiểu Phàm, lại cảm thấy trên lưng giống như bị thứ gì nhói một cái, anh sờ soạng một cái trên lưng mình sờ đến một miếng thủy tinh nhỏ, anh đột nhiên nhớ đến cái gì, vội vàng đem Tiểu Phàm đã mệt lả ôm đi lên, cởi áo cô ra, lúc này mới phát hiện ra trên lưng của cô ghim vào không ít, hơn nữa càng sâu hơn.

Thì ra là khung chụp đèn có bộ phận rơi vào trên ghế sa lon, hơn nữa động tác của anh mới vừa rồi quá thô lỗ quá không lý trí, cho nên mới tạo cho vợ trước trên lưng từng cái vết máu, tình trạng thảm bại một chút xúi hống. Tức giận tan thành mây khói, bỏ thêm ở trên ngực Đông Thần chính là ba chữ thật xin lỗi này.

Đây nhất định là chảy máu hiển thân, kích tình và lửa giận đan vào một ngày kia.

20. Chương 20: Một Chút Về Chuyện Ly Hôn Đây

Đêm vẫn không tỉnh là dài, lác đác vài chấm nhỏ lười biếng phát ra ánh sáng nhấp nháy, cùng ánh sáng rõ ràng ở trên ban công hấp dẫn lẫn nhau. Đó là thuốc lá nhỏ dài 520 nữ sĩ khói dành cho phụ nữ, sản xuất

ở Đài Loan, trước đây Tiểu Phàm và Lý Phỉ nhìn thấy trên tạp chí giới thiệu loại thuốc lá này liền không nhận được tờ mờ của mình mua một bao.

Tiểu Phàm lấy thuốc lá từ trong miệng ra, nhìn thấy ở chỗ miệng điều có một vòng tròn màu đỏ ở giữa, đây là điểm nổi bật của nó, còn một đặc điểm đặc biệt khác đó chính là ý nghĩa của từ 520, là em yêu anh. Tuyệt đối thích hợp với người phụ nữ hạnh phúc cuồng nhiệt trong tình yêu, khi đó Tiểu Phàm vừa mới kết hôn với Dịch Đông Thần không lâu, tình cảm hạnh phúc mà không lời nói nào có thể miêu tả được, ngọt ngào giống như người ngu ngốc.

Điện thoại của Lý Phỉ lại gọi đến đây: “Em gái, gì kia, mới vừa rồi Lão Lưu cúp điện thoại của tớ, không phải tớ cố ý.”

Tiểu Phàm phun ra một làn khói thuốc về phía điện thoại di động: “Thật muốn một hộp nước biển mặn phun chết cậu, mới vừa rồi là người nào vô cùng lo lắng đem tớ từ trên giường âm ỉ, nói cái gì có chòm sao Sư Tử mưa sao băng, chết tử tế không xong tớ đã dậy chứ, cậu liền cho tớ ục ục một tiếng, đùa giỡn chị đây như vậy, cậu rất có cảm giác thành tựu đúng không?”

Có thể cảm thấy bộ dáng Lý Phỉ kia ngang tài ngang sức uất ức: “Khụ khụ, em gái, cậu giận tớ không sao, đáng tiếc bình thường cậu tạo nên phong cách cao quý ưu nhã cũng không thể phá hỏng vào lúc này nha, thật ra thì, cậu vẫn nên cảm tạ tớ đi.”

Mặt của Tiểu Phàm ở trong gió ban đêm thiếu chút nữa biến hình, cô dùng thanh âm cao quý ưu nhã nói: “Lý tiểu thư, tớ cảm tạ cậu cái gì, cảm ơn cậu khiến cho tớ ở bên ngoài thoải hơn một giờ gió, chính là vì chờ cậu và lão Lưu nhà cậu kết thúc triển miên? Cậu đều không cảm thấy mình vô sỉ sao?”

“Ha ha, mau nhìn, mưa sao băng đến rồi!” Lý Phỉ ở bên kia hưng phấn gào thét.

Tiểu Phàm nhìn sang, trong nháy mắt có chút xúc động muốn khóc: “Đó là máy bay.”

Lý Phỉ: “Khụ khụ, cái người này không hiểu phong tình, tưởng tượng ra không được sao, cậu liền muốn nghĩ đây là mưa sao băng, sau đó cầu ước nguyện đi, bảo đảm có thể thực hiện.”

Tiểu Phàm: “Cảm ơn ngài, hiện tại tôi tốt vô cùng, cũng không cần làm phiền thượng đế.”

Lý Phỉ xì một chút: “Cậu nói nhẹ nhàng linh hoạt, vậy tớ hỏi cậu, cậu và đồng chí Tiểu Dịch rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, tớ đây sao mấy ngày quan sát qua, cũng cảm thấy hai người căn bản không ly hôn. Tiểu Dịch là một người thông minh hơn nha, anh ấy làm sao sẽ thật sự cho phép cậu làm loạn, lại nói, gần đây không phải tranh chức vị thị trường ư, thời khắc then chốt thế này, anh ấy sẽ không cẩn thận như vậy?”

Tiểu Phàm cười: “Hôm nay là làm sao vậy, các người mỗi một người đều muốn tớ ngã bài, là xảy ra chuyện lớn kinh thiên động địa gì sao? Hay là nói năm 2012 đến, các loại thần kinh cũng sống động?”

Giọng nói của Lý Phỉ khó được cứng rắn một lần: “Khốn kiếp, chị đây nói cho cậu nghiêm chỉnh đây? Cậu không phát hiện buổi tối lúc ăn cơm, Tiểu Dịch một mực nhìn cậu sao? Bộ dáng kia không thể là giả vờ ra ngoài, lại nói ý tứ của An ba An mẹ với cậu cũng rất rõ ràng, cậu cho rằng hai người bọn họ chính là đến nhà cậu ăn cơm thôi sao, đây không phải là hiển nhiên nghe được tin tức gì đó đến hàn gắn quan hệ của hai người sao? Cậu thật sự cho rằng An ba và lão Lưu nhà tớ có chuyện nói sao, đây còn không phải là tạo hoàn cảnh có lợi cho hai người.”

Lý Phỉ nói một hơi một chuỗi dài phân tích quá trình, sau đó tình ý sâu xa cộng thêm dốc hết tâm huyết phán một câu: “Chút chuyện giữa vợ chồng không phải về chuyện này ư, âm ỉ một chút, trước giường, cũng liền trôi qua.”

Tiểu Phàm bị nghẹn một chút, nhất thời đối với Lý Phỉ thấy rõ bày tỏ đầu rạp xuống đất, cô và Dịch Đông Thần cũng không tính là cãi nhau, trên giường, sau đó lại hướng về một hình thức bình tĩnh như vậy sao?

Cô bặm môi lại liều mạng hút một hơi thuốc, để cho khói thuốc xuyên qua phổi, đến kích thích tế bào trong thân thể.

Lý Phỉ ở bên kia ngạc nhiên quát lên: “Cái cô bé này ở sau lưng tớ len lén hút thuốc lá, vẫn là 520 phải không? Hắc hắc, cũng biết cậu tà tâm không chết. Như thế nào, nhớ lại cảm giác hạnh phúc lúc trước trên

mặt không? Nói thật, thời điểm đó cậu ngu ngốc làm cho người ta không chịu nổi, nhưng tớ vẫn tương đối thích cậu khi đó.”

Tiểu Phàm ho lên: “Tớ đã nói với cậu lời nói thật, vừa bắt đầu ly hôn thật sự là kích động, là tớ không tiếp nhận nổi. Dịch Đông Thần là ai, một người tớ thích bao nhiêu năm tớ cũng không nhớ, anh ấy tại sao có thể cùng người phụ nữ khác làm loạn đây? Giống như là thời điểm cậu biết Ex. Boyfriend của cậu và Vu Phương Phương tốt đẹp. Chỉ là thời gian này tiếp tục chung đụng với Dịch Đông Thần, tớ lại càng cảm thấy chuyện ly hôn này là không sai, ít nhất tớ đến gần đáp án một chút xịu, bây giờ mặc dù còn không xác định đáp án có thể khiến cho tớ hài lòng hay không, nhưng mà tớ lại cảm thấy thời gian này tớ mới thật sự là độc lập, trưởng thành, chuyện cư xử ở trong hôn nhân này có tiến một bước nhận thức.”

Lý Phỉ phốc một hớp phun nước bọt ổng nghe cũng rung động, sau đó nghe được loáng thoáng tiếng hỏi của Lão Lưu. Lý Phỉ trấn an anh mấy câu, lại quay lại nói với Tiểu Phàm: “Nha đầu, xem như cậu lợi hại, cái người này là dùng ly hôn tới lấy lui làm tiền sao?”

Tiểu Phàm nhếch miệng nở nụ cười: “Tớ đây không phải tự mình an ủi ư, cứ như vậy đi, dù sao hiện tại tớ với anh ấy đều là tuổi lặn qua lặn lại, đợi lúc nào chúng tớ cũng mệt mỏi, có lẽ chuyện tình liên xác định rồi.” Nói xong lời của cô xoay chuyển, “Đừng chỉ nói tớ, cậu định làm như thế nào?”

Kết quả còn chưa hỏi xong, Lưu Nghị Sơn hình như lại đang hô cái gì, Lý Phỉ vội vàng vàng liền cúp điện thoại rồi. Tiểu Phàm im lặng, người này rốt cuộc là trọng sắc khinh bạn.

**

Mượn cơ tiếp đãi lãnh đạo, Tiểu Phàm lại nấn ná với hiệu trưởng đến chừng mấy ngày nghỉ, Lý Phỉ oán niệm nói, cậu nha sẽ không sợ sự tình bại lộ bị điều tra cách chức à?

Tiểu Phàm cười, đây không phải vừa vặn, cũng tiết kiệm tớ từ chức. Đây cũng không phải là, kể từ khi làm trợ lý cho hiệu trưởng, cô liền thanh nhàn kiếm cơm, một chút mục tiêu cũng không có.

Thu hồi ý định, Tiểu Phàm nhìn trước mắt người đồng nghìn nghịt kí tặng sách bán ra, không khỏi cảm thán vận khí của mẹ vẫn là rất thịnh vượng. Chỉ là vừa khéo, địa điểm kí tặng sách bán ra chính là ở khách sạn Quân Viên.

Thật may là lúc trước liên lạc qua với mẹ, cô từ lối đi phía sau của nhân viên làm việc, đến phía sau hội trường kí tặng sách bán ra, nhân viên làm việc cũng đang khẩn trương khuôn vác sách, điều chỉnh thiết bị gì đấy, đi tới đi lui rất náo nhiệt, mà bên kia mẹ ruột cũng là vội vàng ký tên và trao đổi với fan hâm mộ.

Có một phụ tá lên Lộ Lộ nhìn đến phía sau của cô, từ từ đã chạy đến, cười híp mắt đưa lên một quyển đóng gói tinh xảo Tân hôn ba mươi năm , vừa cười vừa nheo nheo nói: “Giáo sư bảo cho tôi đưa cho cô, lo lắng cô đã đến rồi không có việc gì làm, đã nói để cho cô vừa đọc sách vừa đợi ngài ấy.”

Tiểu Phàm thuận miệng hỏi một câu: “Sách này đóng gói rất đặc biệt nha, những quyển khác giống như không quá giống nhau.”

Lộ Lộ vô cùng hâm mộ nói: “Đây vốn là bản đặc biệt, lúc trước giáo sư bảo là muốn ột độc giả đặc biệt, tất cả mọi người suy đoán sẽ là ai, hôm nay mới biết thì ra là cô. Cô có người mẹ như giáo sư vậy, thật là làm cho người ta ước ao ghen tị rồi.”

Tiểu Phàm bình tĩnh mà cười lên: “Tôi cũng cảm thấy như vậy.”

Hộp sách bằng da ngoài mặt hình như in bộ dáng áo cưới gì đó, Tiểu Phàm lại gần nhìn một chút, càng phát ra cảm thấy đồ này nhìn rất quen mắt, trải qua Lộ Lộ nhắc nhở mới nhớ tới, đây cũng không phải là thời điểm cô kết hôn xuyên qua sao?

Tiểu Phàm cười: ai nói con gái là cái áo nhỏ thân thiết với mẹ, nên là ngược lại mới phải!

Trên bìa sách trừ bỏ xen hình vẽ, còn có một đoạn chữ nhỏ hành thư dài phiêu dật: gửi con gái thân ái của mẹ, còn nhớ rõ mấy năm trước khi con hỏi mẹ chính là cái vấn đề kia không? Con nói, mẹ, hôn nhân là cái gì? Khi đó có quá nhiều lời nói sẽ nói với con, lại không biết mở đầu từ đâu, vì vậy quyết định, lý luận không thực tế cần cố đoán chừng không thể thỏa mãn những gì con muốn biết, không bằng dùng kinh nghiệm của chính mẹ để cho con một chút ý kiến. Về phần có thể xem hiểu bao nhiêu, lĩnh hội bao nhiêu,

mẹ muốn do con tới nói cho con biết mình. Đây chính là bối cảnh ra đời của tân hôn ba mươi năm , dĩ nhiên trong quá trình này không thiếu được trợ giúp của người kia, chính là vai nam chính trong sách — Cha thân yêu của con. Ông ấy giúp mẹ cùng nhau nhớ lại chuyện xưa xảy ra từ khi chúng ta bắt đầu kết hôn đến bây giờ, dĩ nhiên cũng không thiếu được ông ấy thân thiết phục vụ hậu cần

Bên trên bức vẽ vẫn là Vương giáo sư xinh đẹp đặc sắc ký tên: Vương Diệp Đình. Xem đến đây, hai mắt Tiểu Phàm đã đỏ lên, cô tự nhủ nói: “Nhiều tuổi như vậy còn làm tuyệt hảo gì đó như vậy!”

“Rất tuyệt hảo sao?” Một thanh âm đột nhiên xuất hiện ở bên người, Tiểu Phàm sững sốt một chút, hỏi: “Làm sao anh ở chỗ này.”

Mới vừa hỏi xong, hai người cũng cười. Người đến là Mạc Quân Kha, nhưng anh là tổng giám đốc khách sạn này, lại xuất hiện tại nơi này thật là bình thường đến không có thể bình thường nữa — như vậy có thể thấy được vấn đề người khác mới vừa hỏi có bao nhiêu thiếu thần kinh.

Thời điểm chờ Quân Kha ngồi xuống, Tiểu Phàm chú ý đến trong tay của anh cũng cầm một quyển sách, hiển nhiên chính là sách của mẹ già viết kia. Tiểu Phàm không cho rằng vì Mạc tổng cũng là người hâm mộ của mẹ, một khả năng rất lớn chính là nhân viên làm việc đưa tặng.

Quân Kha xê vào gần một chút, nhìn sách trên Tiểu Phàm kia, đọc lên một tiếng: “Gửi tới con gái thân ái. Quyển này của cô quả nhiên rất đặc biệt.”

Tiểu Phàm khẹp lại quyển sách, cười cười: “Coi như là cho tôi fan ruột này phần thưởng thôi.”

Quân Kha: “Tôi đoán chừng từ nơi này trên sách thị vào cái ngày đó lên, cô liền bị vô số độc giả ước ao ghen tị rồi, dĩ nhiên cũng bao gồm cả tôi. Cùng là độc giả tôi đây rất muốn biết, ở dưới sự chỉ đạo của Vương giáo sư, cuộc sống hôn nhân của cô mỹ mãn không?”

Tiểu Phàm sững sốt một chút: “Ha ha, tốt vô cùng, Mạc tổng nhìn sách này sao? Cái gọi là nguồn gốc nghệ thuật ở cuộc sống, lại vừa ở trong cuộc sống. Cho nên, anh biết đấy, trong sách miêu tả không thể tin hoàn toàn.” Lúc nói lời này, Tiểu Phàm không ngừng ở trong lòng nói xin lỗi: mẹ ruột, con thật sự không phải cố ý vạch trần nguồn gốc của mẹ, gì kia, vẫn là chúc mẹ sách mới bán chạy.

Điều này hiển nhiên không phải đáp án Quân Kha muốn, nhưng anh không nóng nảy, tiếp tục mượn đề tài để nói chuyện của mình tiếp nữa, vì vậy xuất hiện đối thoại dưới.

Quân Kha: “Như vậy, Phó Thị Trưởng Dịch có khỏe không?”

Tiểu Phàm: “Anh ấy sao. Tốt vô cùng.”

Quân Kha: “Thật sao? Tôi bỗng nhiên nhớ đến một chuyện vui, hiệu trưởng của cô lần trước lúc nói chuyện điện thoại với tôi vẫn còn có ý muốn tác hợp tôi với cô, nếu để cho ông ấy biết cô đã kết hôn rồi, đoán chừng ông ấy sẽ rớt mất kính.”

Tiểu Phàm rất muốn nói là, hiệu trưởng đồng chí ở nơi này là nghĩ tác hợp hai người bọn họ, phải là cùng cổ đại má mì cùng cá tính chất — bán cô nương Chiêu Tài thần!

Chỉ có điều cô vẫn nở rộ nụ cười dối trá: “Mạc tổng, tôi vẫn là câu nói kia, ngàn vạn đừng bị sách làm ô nhiễm, đúng rồi, anh kết hôn chưa?”

Hiển nhiên những lời này của cô là câu hỏi, nhưng lại không cần trả lời, bởi vì chính cô rất nhanh tiếp theo nói: “Nếu như anh kết hôn rồi, vậy anh xem hôn nhân của mình cũng biết trong sách có bao nhiêu có thể tin, nếu như anh vẫn chưa, cố gắng tìm người kết hôn như vậy liền đã hiểu, vì vậy sách này càng thêm không thích hợp rồi.”

Rất dễ nhận thấy chủ ý của cô chính là vì ngăn cản Quân Kha tiếp tục hỏi nữa, nhưng mà hiệu quả ra ngoài lại có điểm hoảng sợ.

Quân Kha mở một tờ trong sách, thì thầm: “Nhiều năm như vậy, không thể không nghĩ đến ly hôn, chẳng qua là khi thời điểm cái ý nghĩ này sinh ra, tôi sẽ tự hỏi trước mình mấy vấn đề, tôi là thật sự không thể chịu được tiếp tục sống với anh được sao? Nguồn gốc mâu thuẫn của hai chúng ta ở chỗ nào? Có thể xoay chuyển hay không?”

Đọc xong anh ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú Tiểu Phàm, đứng đắn hỏi: “Thời điểm tôi đọc được đoạn này thật muốn biết cô là cách nhìn gì, nếu như cô ly hôn, sẽ xem xét những thứ này sao?” Sắc mặt của Tiểu Phàm không được tốt, bởi vì Quân Kha vừa đứng giẫm lên bãi mìn của cô, cô chịu đựng chỉ là về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười.

Quân Kha hình như không có phát hiện, dừng một chút tiếp tục: “Nếu như cô cân nhắc qua những thứ này vẫn quyết định ly hôn, như vậy cô còn có thể lựa chọn ở một chỗ với chồng trước lần nữa sao?” Đến đây, Tiểu Phàm đã tin chắc người này không phải cố tình thì chính là cố ý, cô nhìn xung quanh, phát hiện nhân viên làm việc qua lại nhanh đến đây rồi.

“Nếu như. . . .” Quân Kha còn muốn nói tiếp cái gì, nhưng tay áo lại bị Tiểu Phàm bắt được, chỉ thấy cô cười nói: “Nơi này nói chuyện không tiện, chúng ta đổi chỗ tán gẫu tiếp.” Nói xong cô liền một đường kéo Quân Kha đi về phía cửa thang máy, trong mắt hiện lên một tia ánh sáng lạnh.

21. Chương 21: Coi Như Là Nghe Lén Chuyện Đây

Trong tầng lầu cao cấp u tĩnh lạnh lạnh, một phòng họp trống trải.

Tiểu Phàm kéo Quân Kha đi vào, đóng cửa, sau đó tiến hành giáo dục khuyên nhủ sâu sắc, kinh nghiệm cô dạy học mấy năm nay tích lũy đều đem ra hết. Đầu tiên là lấy chức quyền và tương lai phát triển tiền đồ của Dịch Phó Thị Trưởng áp lực cho Mạc tổng, ngay sau đó giọng nói chậm lại, ôn tồn biểu đạt một cái ý tứ, hướng trực trắng ra thảo luận chính là: hôn nhân của tôi và Dịch Phó Thị Trưởng mắc mớ gì tới anh.

Ly hôn có lẽ không chỉ là chuyện vợ chồng hai bên, còn có thể có thể liên lụy đến hai gia đình, nhưng vô luận nói như thế nào Mạc Quân Kha chỉ là người ngoài cuộc của hôn nhân hai người, anh ta không có tư cách thuyết tam đạo tứ (ý nói bàn tán). Ít nhất là Tiểu Phàm nghĩ như vậy.

Bình thường sau khi giáo sư làm xong công việc giáo dục, còn có thể để học sinh bề ngoài tỏ thái độ nói rõ nghe có hiểu hay không. Nhưng cô quên mất, Mạc Quân Kha không phải học sinh dưới tay cô, hoặc là từ phương diện khác mà nói, đạo hạnh của Mạc Quân Kha so với cô còn thâm sâu hơn.

Chỉ thấy Quân Kha bình tĩnh gạt đầu một cái: “Em là muốn nói tôi quản quá nhiều chứ gì? Tôi thừa nhận, đột ngột hỏi em vấn đề riêng tư như vậy đúng là tôi quá thiếu suy nghĩ, nhưng mà có một chút chuyện tôi muốn để cho em biết —— đối với tôi mà nói, em không phải là người ngoài.”

Trong căn phòng trống rỗng truyền đến một câu nói như vậy, Tiểu Phàm nghe được cả người run rẩy không thôi, sau đó cô kéo ra nụ cười: “Được, coi như anh là bạn của tôi đi, đa tạ anh quan tâm đến tình hình hôn nhân của tôi, nhưng mà tôi lại cùng với Đông Thần thật tốt vô cùng, chính là thỉnh thoảng sẽ náo một chút ít mâu thuẫn. Chỉ là anh có lẽ không biết, cái vớ vẩn giữa vợ chồng là giữ tình cảm tươi trẻ. . . .” Cô lại bắt đầu liên tiếp nói lảng ra chuyện khác rồi, có thể ngay cả chính cô cũng không phát giác, vào lúc này cô có chút khẩn trương.

Quân Kha còn muốn nói rõ một chút, kết quả nghe được cửa truyền đến tiếng bước chân thùng thùng thùng.

Tiểu Phàm nhanh chóng chạy về phía sau rèm cửa sổ sát đất, nếu để cho người khác nhìn thấy cô và Mạc Quân Kha đơn độc ở trong phòng họp, không biết sẽ truyền ra dạng lời nói gì.

Ở thời điểm tiếng cửa mở sắp vang lên, Tiểu Phàm cảm thấy trước mắt tối sầm lại, lại xuất hiện một người, trong không gian vốn cũng không lớn, Quân Kha và cô mất to chừng mắt nhỏ mà đối diện.

Cô thật là không hiểu, đây là trong khách sạn Quân Viên, khi anh ở địa bàn của mình, anh tránh cái gì? Thuần túy là cảm thấy chơi rất vui sao?

Mặc dù có rất nhiều lời nói muốn nói, nhưng mà lúc này Quân Kha cũng chịu đựng nhịn xuống. Bởi vì có hai tiếng bước chân xuất hiện tại trong phạm vi hơn 10 mét.

Một người trong đó có giọng nói nồng đậm Đông Bắc: “Lattice, gần đây chúng ta là trêu ai ghẹo ai, khắp nơi đều nếm mùi thất bại, cậu nói đi, khách sạn bị kiểm tra liên kiểm tra đi, nhiều lắm là cũng chính là phạt một khoản, nhưng chúng ta dưới mặt đất. . . .”

Một người khác khẩn trương cắt đứt lời của anh ta: “Cẩn thận tai vách mạch rừng, chúng ta gần đây đầu tư quả thật cũng không lớn được, xem bộ dáng là có người ở sau lưng nhìn chăm chăm ta, tình huống này tôi cũng phản ánh qua với Mạc tổng, anh ta nói qua sẽ giải quyết, anh cũng không cần quá lo lắng. Đúng rồi, anh thần thần bí bí đến tìm tôi, rốt cuộc là vì cái gì?”

Người anh em Đông Bắc hạ thấp giọng nói: “Cậu còn chưa có phát hiện ư, cơ quan công an đối với chúng ta chèn ép so với quá khứ lợi hại hơn nhiều, tôi đoán chừng lần này Mạc tổng là không giải quyết được. Gần đây phía trên thường xuyên có người truyền lời xuống, nói là. . . .”

“Đừng nói lời như thế, chúng ta nếu là đi theo Mạc lão đại tới nơi này tung hoành thiên hạ, vậy cũng chớ trông nom những thứ khác, đi theo anh ấy duy trì thật tốt.”

Tiểu Phàm nhìn Quân Kha một cái, phát hiện anh đang như có điều suy nghĩ nhìn chăm chăm rèm cửa sổ. Điều này cũng khó trách anh rồi, thì ra là khách sạn Quân Viên gần đây phát triển không thuận lợi, mà phía dưới anh lòng người cũng không đồng đều. Chỉ là người không vì mình trời tru đất diệt, người phía dưới đa số tự mình suy tính một chút cũng là có thể lý giải.

Mà Quân Kha nghĩ cũng không phải như vậy, anh thì ngược lại cảm tạ có cái cơ hội này, ít nhất để cho anh nhìn rõ người ở dưới rảnh tay đang nghĩ cái gì, cũng làm cho anh càng thêm nhận rõ người nào có thể dựa vào, người nào nên xa lánh.

Hình như là cuộc trò chuyện không sai biệt lắm, hai người đàn ông này tính toán mở cửa đi ra ngoài, nhưng mà chuyện vô cùng cầu huyết vẫn là đã xảy ra —— phòng họp vốn phải là không có một bóng người truyền ra chuông điện thoại, âm nhạc vô cùng rõ ràng nói cho hai người đàn ông này đây tuyệt đối không phải là sát vách hoặc những địa phương nào khác truyền đến, càng thêm không thể nào là bọn họ nghe nhầm.

Người anh em Đông Bắc rống lên một tiếng: “Ai ở nơi nào, mau chạy ra đây!”

Tiểu Phàm cuống quýt lấy điện thoại di động từ trong túi áo ra, chỉ là hiện tại liền coi như là cúp điện thoại cũng vô ích. Quả nhiên chẳng lẽ là cái định luật kia, chuyện càng không muốn đã xảy ra sẽ càng xảy ra.

Quân Kha nhìn cô một cái, dùng khẩu hình nói: “Tôi đi ra ngoài ứng phó bọn họ, em đứng ở nơi này đừng nhúc nhích.”

Người đàn ông này có thể ở thời khắc mấu chốt thông cảm cô khó xử, có thể dừng cảm mà ra, loại kỳ sĩ tinh thần này vẫn là làm cho người ta rất cảm kích. Tiểu Phàm không biết từ đâu sinh ra kích động, kéo anh một phen, sau đó dùng ngón tay viết ở trên màn hình hai chữ “Cám ơn”.

Quân Kha cười đến như đứa bé.

Đều nói ba người đàn bà thành cái chợ, thật ra thì ba người đàn ông lại làm sao không phải đây?

Tiểu Phàm đều có thể cảm nhận được trong không khí hơi thở trong nháy mắt động lại, nhất là anh em Đông Bắc khẩn trương cả lắm nói chuyện, muốn giải thích cái gì. Mà đối thành bên ngoài một người đàn ông trái lại trấn định một chút, dù sao trước lời nói của anh ta coi như thành thật.

Quân Kha lạnh lùng nói: “Về sau có lời gì có thể nói trước mặt tôi, nam tử hán đại trượng phu cho dù muốn kéo sào khởi nghĩa cũng không nhất thiết phải che giấu. Còn nữa, về chuyện đã xảy ra gần đây tôi sẽ ấy người một cái công đạo. Không cần lâu lắm, hai người sẽ thấy hiệu quả.”

Tiểu Phàm nghe được Quân Kha lại dạy dỗ mấy câu, nói hai người thủ hạ chỉ có phần gật đầu, chỉ cảm thấy Quân Kha vẫn là rất có khí thế. Cũng bởi vì cái này, bọn họ không có cơ hội hỏi Quân Kha tại sao sẽ vì cái gì lên lên lút lút núp ở phía sau rèm cửa sổ, cũng vì vậy giải vây cho Tiểu Phàm.

Lúc ra cửa Quân Kha cố ý để lại cửa, dễ dàng cho Tiểu Phàm rời đi, đồng thời anh cũng chống đỡ người xung quanh. Không lâu sau, khi anh lần nữa trở lại phòng làm việc của mình, từ trên độ cao hai mươi mấy tầng nhìn xuống, có một bóng dáng hơi nhỏ thuê xe rời đi. Anh có thể xác định, người này nhất định chính là Tiểu Phàm.

Ngồi ở trên xe taxi, trước đó Tiểu Phàm gọi cho Lý Phỉ một cuộc điện thoại, Lý Phỉ nói trong trường học xảy ra chút chuyện, bảo cô nhanh đi về một chuyến. Nghe giọng điệu này, hình như là chuyện không nhỏ.

Dọc theo đường đi Tiểu Phàm suy nghĩ rất nhiều loại khả năng, trong lòng là càng ngày càng lo lắng, kết quả thời điểm nhìn thấy Lý Phỉ mới biết cô là hoàn toàn hiểu lầm giọng của Lý Phỉ. Trong miệng chuyện đã xảy ra là một chuyện đối với hai cô mà nói cũng thật vui mừng —— Vu Phương Phương bị điều đến đi dạy ở đại học hạng hai rồi.

Lý Phỉ vỗ bả vai Tiểu Phàm nói: “Như thế nào, tin tức này dễ nghe chứ? Về sau bên tai của chúng ta sẽ thanh tịnh không ít.”

Tiểu Phàm hiển nhiên không có vui mừng như vậy: “Vu Phương Phương tại sao phải bị điều chuyển, mặc dù nhân phẩm cô ấy không được tốt, nhưng dầu gì công việc coi như có trách nhiệm.”

Lý Phỉ liếc cô: “Cậu thật sự không biết?”

Tiểu Phàm lắc đầu.

Lý Phỉ đứng thẳng dưới bả vai, nói: “Cái người này là trợ lý của hiệu trưởng cũng không biết, tớ làm sao lại biết đây?”

Nét mặt đáng đánh đòn đi qua, cô lại rất vô sỉ nói: “Trước lúc Vu Phương Phương nghĩ việc muốn gặp cậu một lần, nói là có lời muốn nói riêng cho cậu biết. Hắc hắc, cậu biết đấy, đây chính là cơ hội thật tốt, để cho cậu hung hăng trút cơn giận ra.”

Tiểu Phàm lườm cô một cái, thứ người như Vu Phương Phương thế có thể cách xa cuộc sống của bọn họ đã là một chuyện rất cảm ơn trời đất rồi, nếu là cô lại đi bỏ đá xuống giếng, đây tuyệt đối là tự tìm phiền toái, chỉ có giống như Lý Phỉ như vậy văn nghệ mới ép hai thanh niên phải làm ra ngoài.

Quán cà phê trường học, Tiểu Phàm đi từng bước một đến gần, nét mặt ước ao ghen tị trên mặt Vu Phương Phương càng ngày càng rõ ràng.

Hai người ngồi đối diện một lát, yêu nữ đột nhiên bộc phát ra tiếng cười đến phóng dăng: “Vô luận tôi quan sát cô thế nào, đều không cảm thấy cô có sức quyến rũ gì. Nhưng. . . .” Sắc mặt của cô ta tối tăm, “Tại sao khắp nơi cô cũng có thể thắng tôi một bậc đây?”

Về mặt Tiểu Phàm lộ ra nghi ngờ, không hiểu cô ta đây là đang cố gắng nói cái gì.

“Trước khi cô đến trường học, tôi là nữ giáo sư ưu tú nhất toàn trường, tiền thưởng hàng năm cũng là nhiều nhất, tôi có thể không nói khoa trương chút nào, người len lén thăm mền của tôi không phải số ít. Chỉ tiếc cô vừa đến, hình như tình thế lập tức cũng nghiêng về phía người kia bên, tôi khắp nơi tranh với cô, lại khắp nơi cũng đều rơi vào thế hạ phong. Mặc dù không phủ nhận được, cô giảng bài quả thật rất đặc sắc, nhưng mà tôi lại nghĩ sau lưng này còn có nguyên nhân khác thôi. . . .”

Tiểu Phàm xem như là đã hiểu, đây cũng là trước khi rời đi khắc sâu phân tích hoặc là lên tiếng phê phán một lần, cô khuấy động ly cà phê từng cái, lẳng lặng chờ đợi Vu Phương Phương nói xong.

“Tôi cho là công việc ở trường dù là tôi thua cô rồi, dầu gì trên tình trường tôi cuối cùng có thể thắng cô. Đàn ông đều là động vật không chịu nổi quyến rũ, chỉ cần người phụ nữ đủ không biết xấu hổ, là có thể lấy được bọn họ. Mà trên điểm này đoán chừng là cô không thể thắng được tôi đấy.” Vu Phương Phương cười ha ha, “Tôi không có bối cảnh, nhiều năm công tác như vậy, gặp phải trắc trở vô số lần, cuối cùng là cho ra một chút kết luận, người phụ nữ xinh đẹp và thân thể thật sự là tuyệt hảo là giấy thông hành. Có lẽ các người là người thanh cao tự cho là những thứ này sẽ cảm thấy đó là tôi bị coi thường, được rồi, tôi chính là bị coi thường rồi, đáng tiếc loại bị coi thường này cũng đã từng mang đến cho tôi ưu đãi tốt, cho nên tôi không cảm thấy hối hận.”

Nghe đến đó, Tiểu Phàm là thật sự có chút xúc động, mặc dù không thể tán thành ý tưởng của cô ta, nhưng vẫn là có thể cảm thấy được là lời nói thật tâm. Vu Phương Phương cũng không phải là cái gì đều không hiểu rõ, có lẽ cũng là bởi vì quá rõ ràng rồi, ngược lại chạy về một phía cực đoan khác.

Sắc mặt Vu Phương Phương vẫn kiêu ngạo như cũ: “Tôi nói lời này, không phải là vì muốn trưng cầu lý giải của cô, mặc kệ cô nghĩ như thế nào, tôi đều vẫn là như vậy, sẽ không thay đổi. Chẳng qua tôi muốn

nói với cô chính là, cô thật rất may mắn. Giá trị của một người phụ nữ không phải ở chính cô ấy có thể dốc sức làm bao nhiêu, mà là ở chỗ cô ấy có thể để cho người đàn ông cam tâm tình nguyện vì cô ấy bỏ ra bao nhiêu. Cho đến hôm nay tôi mới chính thức chịu thua, cô đại khái không biết tôi là vì cái gì sẽ nghĩ việc ? A, phía trên có người trực tiếp ra lệnh để cho tôi đi. Anh ngoan độc, căn bản không cho tôi quyền lựa chọn.”

Cô dừng một chút, liếc Tiểu Phàm một cái: “Giống như cô nói tôi vẫn rất có bản lĩnh làm cho người đàn ông leo lên giường của tôi, nhưng lần này tôi bị bại rồi tình rồi mù, anh nói với tôi: bà xã tôi cũng không phải là tính tình lạnh nhạt, tôi có lý do gì để xuống cô ấy đi lên loại phụ nữ người như cô này? Cô chính là bà xã của anh ấy đi, ở quầy rượu ngày đó tôi liền đã hiểu. Đây, loại người đàn ông này muốn hảo hảo nắm chặt, nếu không thiên lý khó dung!”

Tiểu Phàm lần này là hoảng sợ, cô đều thiếu chút nữa hoả nghi Vu Phương Phương bị người khác mua chuộc rồi, đâm đương làm thuyết khách —— chỉ là theo cá tính hai người, khả năng này không thể cao hơn so với trúng thưởng vé số.

Sau khi Vu Phương Phương ôm cái rượu rồi đi lại quay đầu nhìn Tiểu Phàm một cái, hai người đàn ông tốt vậy quanh ở bên người cô, có phải hay không đem một người trong đó đẩy về phía mình, còn có một người khác có thể lại tranh thủ đây? Dù sao đàn ông tốt trên đời có thể gặp nhưng không thể cầu.

22. Chương 22: Chuyện Quả Táo Rất Ngọt Này (1)

Điện thoại đang ở trong tay, hai mắt Tiểu Phàm nhìn chòng chọc, không mở danh bạ điện thoại liền trực tiếp ấn xuống mã số liên tiếp, thấy trên điện thoại di động xuất hiện chữ “Đang trong lúc kết nối”, cô không khỏi tự giễu cười lên. Buổi nói chuyện của Vu Phương Phương trước khi đi đối với cô ảnh hưởng vẫn thật là lớn, cô không cầm được tò mò, Dịch Đông Thần là phát bệnh thần kinh gì, thế nhưng lại bỏ qua Vu Phương Phương thân hình làm cho người ta muốn phun máu này.

Cô tức giận nghĩ, có thể giống như người phụ nữ mỗi tháng sẽ đi cả viếng thăm hay không, Dịch Đông Thần mấy ngày đó vừa đúng gặp đi cả tập kích?

Điện thoại kết nối, là một thanh âm người phụ nữ có tuổi, nghe thế Tiểu Phàm hoàn toàn mông muội, cái nhìn của cô mới vừa đối với Dịch Đông Thần có một chút khuyh hướng đổi mới, anh cứ không kịp chờ đợi hung hăng dội lên nước lạnh như vậy? Chính là nghe được một chữ “Alo” trong nháy mắt, trong đầu Tiểu Phàm hiện lên rất nhiều ý nghĩ hoang đường, cô cơ hồ là đem tình cảnh chính mình và Dịch Đông Thần ôn hoà lên giường đổi thành người phụ nữ có tuổi kia, hình ảnh trông rất sống động khiến cho cô liên tiếp rung mình.

Cô khắc chế kích động trong lòng muốn đánh người, nhưng vẫn là cắn răng nghiêng lợi nói: “Cô để cho Dịch Đông Thần nghe điện thoại!”

Đầu bên điện thoại kia sững sốt một chút, Tiểu Phàm nghĩ có lẽ là người nọ không ngờ tới thái độ mình cứng rắn thế này.

“Nha đầu thôi, không biết lớn nhỏ rống cái gì chứ?” Đó là thanh âm của mẹ ruột nha, Tiểu Phàm hoàn toàn ngổn ngang trong gió rồi, cô liên tục nói xin lỗi, lúc này mới làm mẹ ruột hết giận.

Thì ra là Dịch Đông Thần lại phát sốt rồi, thật may là mẹ ruột vào trong nhà, lúc này mới tìm người đưa anh đến bệnh viện.

Mẹ ruột ra lệnh một tiếng, bảo Tiểu Phàm hiện tại lập tức đến bệnh viện, dĩ nhiên trong quá trình này vẫn không quên nhắc nhở Tiểu Phàm, một người vợ đạt tiêu chuẩn là phải như thế nào bla bla.

Chỉ là Tiểu Phàm kỳ quái, Dịch Đông Thần tại sao lại phát sốt rồi hả ? Theo lý thuyết một người đàn ông chính trực tráng kiện hẳn sẽ không dùng được như vậy.

Thời điểm khi cô chạy đến bệnh viện, Dịch Đông Thần đang nằm ở trên giường bệnh, mẹ ruột gọt xong quả táo, sau đó cắt thành miếng nhỏ cho anh ăn — đối xử này quả thật so với Tiểu Phàm con gái ruột còn tốt hơn. Tiểu Phàm đã thấy quen không trách, ở trong mắt của cha ruột mẹ ruột, Dịch Đông Thần đó chính là một trân bảo, là một đứa bé có tiền đồ có chí khí, mà cô chính là một tiểu cô nương cả ngày quần Dịch Đông Thần, nếu không phải là Dịch Đông Thần chịu thu nhận cô, còn không biết cô muốn ở bên cạnh Dịch Đông Thần lâu lỏng bao lâu !

Chỉ là cô còn không kịp cảm thán một phen, liền nhìn đến mẹ ruột sử dụng ánh mắt ý bảo cô đi vào. Ánh mắt sắc bén kia quét một cái, khí thế vô cùng mạnh mẽ, giống như là có một ánh sáng bên trên đỉnh đầu Dịch Đông Thần, cái gọi là Phật quang trên người, yêu ma không lại gần.

Mẹ ruột một chút ý thức đem phích nước trên bàn và chai chai lọ lọ thuốc nhét vào trong tay Tiểu Phàm, ngón tay chỉ từng chai từng chai một, chia ra giới thiệu mỗi một chai thời gian uống và lượng thuốc, còn có phải chú ý từng chỗ.

Thật ra thì Tiểu Phàm là rất muốn nói với mẹ: mỗi một chai này bên ngoài vỏ chai đều có nói rõ cách dùng và liều dùng. Nhưng mà vào lúc này khí thế của mẹ ruột quá mạnh mẽ, cô không dám chạm đến chỗ hiểm kia.

Vẫn là Đông Thần ho nhẹ một tiếng, nói: “Mẹ, con chỗ này có Tiểu Phàm ở cùng là tốt rồi, người đi về nghỉ trước một lát đi. Việc kí tặng sách bán ra đến chuyện tiếp sau đó con cũng đã theo chân bọn họ nhắc nhở, sẽ có người giúp đỡ nhân viên làm việc, người tất cả an tâm.”

Vài ba lời liền đem Vương giáo sư dụ dỗ được thật vui vẻ, Dịch Đông Thần à Dịch Đông Thần, quả nhiên thủ đoạn inh.

Tiểu Phàm cẩn thận quan sát một lát, sắc mặt Dịch Đông Thần trên giường trắng bạch, màu đỏ trên môi không nhiều lắm, mà lồng ngực anh phập phồng hơi lộ ra nhanh một chút. Tiểu Phàm trừng mắt liếc anh một cái: “Cho anh đi làm ra vẻ, ngày đó không phải rất tiêu sái ư, rút kim tiêm liền đi, lần này đến nếm đau khổ đi!”

Dịch Đông Thần hình như không có tâm tử ở nơi này, anh đột nhiên toát ra một câu nói: “Tại sao gọi điện thoại cho anh?” Kể từ sau khi ly hôn, cô gọi điện thoại số lần đã ít lại càng ít, lần trước còn giống như là vì chuyện nhạc phụ nhạc mẫu muốn đi qua, lần này sẽ là gì chứ?

Đông Thần có chút mong đợi.

Tiểu Phàm làm bộ như thờ ơ hỏi: “Anh đối với Vu Phương Phương làm cái gì? Cô ấy làm sao sẽ đột nhiên chuyển đi nơi khác rồi hả ?”

Nghe được cái tên Vu Phương Phương này, xương cốt trên gương mặt Đông Thần nổi lên, thanh âm cũng khó được cứng rắn tăng lên: “Đây là cô ta nên chấp nhận, cô ta không phải cảm thấy không công bằng ư, vậy thì tốt, anh liền để cho cô ta biết cái gì mới thật sự là không công bằng.”

Tiểu Phàm nở nụ cười ha ha: “Dịch Phó Thị Trưởng khí phách thật là lớn, chỉ là” cô đột nhiên thu hồi nụ cười trên mặt, nhỏ giọng chất vấn, “Cái người này coi như là lợi dụng việc công để báo thù việc riêng đi, cẩn thận Vu Phương Phương đem chút chuyện của hai người lộ ra ngoài.”

“Có thể có chuyện gì? Anh cũng không tin cô ta có thể lấy cái gì tới uy hiếp anh? Nguyên bản chính là cô ta tự làm tự chịu, ngày đó tìm anh đi quây rượu chính là sai lầm lớn nhất của cô ta.” Dịch Đông Thần ngừng lại, nhìn Tiểu Phàm một cái, phát hiện vẻ mặt cô bình tĩnh và giống như không có việc gì xảy ra, điều này làm cho Đông Thần một chút cảm giác thành tựu cũng không có, anh hung hăng thở ra một hơi, bất đắc dĩ nói: “Em ngay cả một chút phản ứng cũng không thể cho, hoặc là hỏi anh một chút vì cái gì nói như vậy!”

Tiểu Phàm lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, không khách khí chút nào nói: “Luôn cho rằng cái người này người rất khó chịu, nhưng vẫn là không ngờ có thể khó chịu đến mức này, anh muốn nói lời gì đã nói, chẳng lẽ còn cần người khác thỉnh thoảng cho anh một tiếng vỗ tay khích lệ sao?”

Một hơi mắc nghẹn ở trong cổ họng, Đông Thần cảm thấy người phụ nữ của anh là càng ngày càng dưng cảm, anh rất uất ức, rõ ràng là cô yêu cầu anh trả lời kia mà, cuối cùng thể nào biến thành cảm thấy anh cố gắng phải trả lời rồi.

Hai người giảng co thật lâu, vẫn là Đông Thần mở miệng trước hỏi một câu: “Em tại sao không nói cho anh chuyện tình Vu Phương Phương, như vậy anh.”

Anh còn chưa nói hết, Tiểu Phàm cường thế tiếp lời: “Vu Phương Phương có chuyện gì?”

“Anh đều biết, cô ta ở trong trường học khắp nơi chèn ép em, đối với chuyện em có thể làm trợ lý hiệu trưởng này rất bất mãn, vẫn còn nơi nơi bịa đặt, loại người như thế nên dạy dỗ cho cô ta sớm một chút.”

Tiểu Phàm từ trên xuống dưới lấy ánh mắt của người xa lạ nhìn Dịch Đông Thần một cái: “Tôi hỏi anh, anh tuổi trẻ như vậy đã giữ chức vụ quan trọng ở trong chính phủ, chẳng lẽ sẽ không có người đối với anh sinh ra nghi ngờ sao? Hơn nữa, chính là nhiều người nói xấu, trừ Lý Phỉ, trong trường học có bao nhiêu người đối với tôi có ý kiến, chẳng lẽ anh phải từng bước từng bước xử lý sao? Anh định đem cả đại học cũng đảo lộn mấy lần đi!”

Đông Thần tìm vị trí thoải mái một chút nằm xuống, hé mắt: “Đề nghị này có thể suy tính, đại học G là đại học trọng điểm thành tích lớn, nên chỉnh đốn một phen thật tốt, cải thiện lực lượng giảng viên trong trường học là trọng yếu nhất.”

Tiểu Phàm hoàn toàn ngổn ngang trong gió rồi, cô chỉ có thể im lặng cộng thêm bội phục nói một câu: “Anh điên rồi.”

“Cho dù anh điên rồi em chính là bà xã anh.” Dịch Đông Thần vô cùng thuận miệng nói như thế.

Người con gái nhất thời như bị một dòng điện nhỏ đánh trúng, giờ khắc này giống như thời gian ngừng lại, cô hiểu được những lời này mang tới kích thích, sau mấy giây mới nhớ đến hỏi lời nói này có ý gì.

“Cốc cốc cốc.” Cực kỳ không đúng lúc là cửa liền truyền đến tiếng gõ cửa gấp rút —— Tiểu Phàm lần đầu tiên cảm thấy tiếng gõ cửa là một việc làm cho người ta vô cùng chán ghét.

Thời điểm thư ký của Dịch Đông Thần lộ mặt, cảm thấy không khí trong phòng bệnh có chút kỳ lạ, vì vậy thời điểm cô đang chờ đợi Phó Thị Trưởng đều cẩn thận, chỉ sợ cô không để ý quấy rầy người ta nói chuyện yêu đương gì, đồng thời cô vẫn là nhịn không được tò mò len lén nhìn người phụ nữ trong phòng bệnh mấy lần, nghĩ thầm người này chẳng lẽ chính là Thị Trưởng Phu Nhân trong truyền thuyết, cô muốn trở về nhất định phải giải thích thật tốt với mọi người, Thị Trưởng Phu Nhân theo như bọn họ đoán trước đây sự khác biệt không phải chỉ một chút nhỏ.

Không phải người phụ nữ già khô khan không thú vị, cũng không phải là người phụ nữ xinh đẹp gợi cảm như yêu tinh. Nhìn lần đầu rất bình thường, tướng mạo trung trung, phong cách nha, rất bình dị thân thiết, nhìn lại một lần nữa, cảm thấy chừng chặc bên trong còn có chút thật cơ trí.

“Có chuyện gì không?” Thanh âm Dịch Đông Thần cắt đứt ánh mắt thư ký liếc trộm, cô nhất thời nâng lên khuôn mặt tươi cười nói: “Không có gì, chính là một chút công việc, chủ yếu vẫn là thay mặt cấp dưới đến thăm ngài.”

Dịch Đông Thần làm sao sẽ tin tưởng bộ dáng này của cô, nếu như không có chuyện quan trọng, thư ký sẽ trăm phương ngàn kế tìm đến bệnh viện? Hẳn là lo lắng Tiểu Phàm ở chỗ này, cho nên không nói rõ thôi. Anh hiểu ý cười cười: “Tiểu Từ, chị dâu cô không phải người ngoài, có chuyện gì cứ nói đi.”

Thư ký tiểu Từ lạnh lạnh đáp một tiếng, đồng thời đóng cửa lại, thân thiết đem hoa tươi đưa đến trên tay Tiểu Phàm, mở miệng gọi một tiếng chị dâu. Mới vừa rồi còn chỉ là suy đoán, ngộ nhờ vị này là người phụ nữ kim ốc tàng kiều bên ngoài của Dịch Phó Thị Trưởng, tiểu Từ này liền không thể biểu hiện quá thân thiết. Cũng coi là một hồi lần lộn ở tại trên quan trường, một chút đối nhân xử thế này. Tiểu Từ vẫn hiểu.

Tiểu Phàm cũng hiểu, người ngoài ở đây, cô vẫn phải phối hợp Dịch Đông Thần sắm vai bộ dáng vợ chồng tốt. Cô cầm hoa tươi, dùng giọng hòa ái nói: “Hai người trò chuyện trước, tôi đi lấy thêm chút nước nóng.”

Nói xong đưa tay đi lấy phích nước nóng cũng mau tràn ra.

Dịch Đông Thần kéo cô lại: “Em quên sao, nước mới vừa lấy đầy rồi, ngồi đi, tiểu Từ ở lại lập tức đi đến.”

Tiểu Từ luôn miệng đồng ý: “Chị dâu à, người cũng đừng bận việc, tôi cũng vậy chính là chuyển lời, bí thư Bàng hai ngày nay hình như là có chuyện muốn thương lượng với Phó Thị Trưởng, ông ấy để cho tôi nói với

ngài, lúc nào có rảnh rồi thì hẹn thời gian với thư ký của ông ấy, có chút chuyện làm ăn cần bàn bạc với nhau.”

Tiểu Từ gian xảo nháy mắt với Đông Thần, cũng không biết dịch Phó Thị Trưởng là nhìn không thấy. Bí thư Bằng là người ra sao vậy. Coi như là kẻ thù chính trị của Dịch Phó Thị Trưởng, lão già này vẫn cựa già lên mặt, cho là Dịch Phó Thị Trưởng tư cách và từng trải không đủ, không đủ để đảm đương trách nhiệm lớn, bình thường gặp phải cũng là một bộ dáng lạnh lẽo, hiện tại chủ động tìm tới cửa, đây cũng không phải là hạ chiến thư sao?

Nếu không phải vì chuyện như vậy, tiểu Từ mới sẽ không không thức thơi quấy rầy hai vợ chồng Phó Thị Trưởng nị nị oai oai thế giới hai người như vậy!

Nói trắng ra đúng là, đảm đương không nổi bóng đèn gì gì đó.

Dịch Đông Thần không mặn không nhạt nói một tiếng: “Liên việc này sao, tốt lắm, tôi biết rồi, trước tiên cô trở về thông báo mọi người hai giờ sau về đi họp, tôi truyền hết chai nước này sẽ trở về.”

Tiểu Từ tuân lệnh lúc sắp đi, lại bị gọi lại.

“Tiểu Từ, giúp một tay vì mọi người chuẩn bị chút trà hoa cúc, giảm sức ép hạ hỏa.” Lời này là Tiểu Phàm nói.

Tiểu Từ sảng khoái đáp lại, nhưng lúc trở về trong lòng bất ổn nghi ngờ, lời này của chị dâu là có ý gì đây?

Dịch Đông Thần thừa dịp thời điểm Tiểu Phàm không để ý, đưa tay điều chỉnh chai nước nhanh hơn không ít.

Tiểu Phàm quệt quệt khóe môi, sau đó xoay người lại, đem một bàn quả táo bưng đến Dịch Đông Thần trước mặt, nói: “Mẹ tôi tự tay gọt trái cây cho anh anh cũng nên ăn xong đi, đây đều là tình thương!” Sau khi đem trái cây nhét vào trong tay anh, cô lại thuận tay điều chỉnh chai nước trở về, mắt tỏ vẻ sáng rõ nói: “Ồ đây còn ít thế này, anh còn gấp cái gì. Đưa chìa khóa xe cho tôi, đợi tôi đưa anh đến, bảo đảm không để cho anh trễ, vậy được chưa?”

Lần này, Dịch Đông Thần là thật sự không phản đối, anh chỉ là cảm thấy quả táo cho vào miệng cực kỳ ngọt, quả thực là một đường ngọt đến trong lòng anh đi.

Nhưng vẫn là có một việc, anh phải tìm thời gian gọi điện thoại, để cho tài xế cũng không cần đến.

Tác giả có lời muốn nói: Tại sao quả táo sẽ ngọt:

Quả táo liếc mắt một cái: liên quan gì đến tôi! Còn không phải là trong miệng người khác quệt mặt.

Vương giáo sư: đương nhiên là bởi vì tình thương của tôi nha.

Dịch Đông Thần cười khúc khích: mẹ người nói đúng lắm. Đồng thời ánh mắt nhìn về phía trên người Tiểu Phàm

Tiểu Phàm: liên quan gì đến tôi, tôi cái gì cũng không làm.

Lý Phi: hoàn hảo cậu thật là không làm cái gì, cậu nếu là lại làm cái gì, giường bệnh viện cũng nên sụp.

, Buổi biểu diễn Valentine dành riêng

Tắm xong mặc áo sơ mi rộng thùng thình, để một đầu tóc ướt lộn xộn, Tiểu Phàm chính là dáng vẻ này vùi ở trên ghế sa lon xem ti vi.

Đột nhiên pháo hoa đầy trời, tỏa ra ánh sáng lộng lẫy, phá vỡ yên tĩnh cả bầu trời đêm, trong nháy mắt sau lại từng điểm ánh sáng rơi xuống —— Tiểu Phàm bị tình hình thực tế trong TV làm lung lay mắt, bởi vì trong mắt tràn đầy thấy đều là khói hoa rực rỡ còn có các đôi yêu nhau ôm nhau triền miên. Cho đến khi thời điểm trong màn hình xoay động dòng chữ “14.2 để cho chúng ta hạnh phúc ở chung một chỗ”, đến đây cô mới hiểu được, TV đang chiếu lễ Valentine.

Đây không khỏi để cho cô nhớ tới lúc trước Valentine cô là như thế nào , a, đúng rồi, khi đó cô và Dịch Đông Thần vẫn chưa có ly hôn. Đang ở trạng thái tân hôn cô tỉ mỉ tìm cách làm một lễ tình nhân lãng

mạn, ở trong kế hoạch của cô, đầu tiên là sáng sớm đúng tám giờ hôn chào buổi sáng, sau đó là lúc tan việc hai người tay trong tay đi về nhà, cũng không cần có xe hơi gì đến phá hư khả năng thưởng thức cái đẹp rồi. Sau khi về đến nhà, cô làm thịt bò bít tết mấy ngày trước mới vừa học được, chuẩn bị bữa tối dưới nến, cuối cùng là kích tình triền miên trên giường Đáng tiếc cô suy nghĩ rất tốt, áp dụng lại rồi tỉnh rồi ngủ.

Đầu tiên, đúng tám giờ đồng hồ báo thức bị điều chậm nửa giờ, đợi cô lúc thức dậy phát hiện người khác đã quen thuộc chuẩn bị cẩn thận ra cửa, tiếp theo, người khác làm thêm giờ đi họp, vì vậy cái gì đi chậm cái gì bữa ăn tối dưới nến đều tan thành bọt nước.

Hồi tưởng lại Valentine tiếc nuối đó, Tiểu Phàm tắt ti vi, lầm bầm lầu bầu nói: “Không phải là chỉ là một Valentine ư, nếu như hạnh phúc mà nói, mỗi ngày đều là Valentine!” Lúc nói lời này ánh mắt của cô nhìn về phía bánh ngọt mới trên khay trà, phía trên cắm cây nến, nhưng còn chưa có thắp sáng, bởi vì người được chúc mừng còn chưa đến.

Vào lúc này, mẹ ruột gọi điện thoại đến, quay đầu lòng vòng nói đến một câu: “Bánh ngọt đã đặt chưa? Cái đứa bé này gần đây luôn là không thấy bóng dáng, chỉ sợ ngay cả sinh nhật Đông Thần cũng quên mất thôi. Buổi tối nhớ mở đoạn âm nhạc êm dịu, hai người nhảy một bản, bảo đảm không khí rất tốt nhé.”

Tiểu Phàm ngửa đầu thở dài: đã bao nhiêu năm, mẹ ruột đề nghị vẫn là chỉ có cái này, còn không phải là bởi vì cha ruột thời điểm sinh nhật cha ruột mẹ ruột chuẩn bị những thứ này, sau đó hoàn toàn đem cô chinh phục, sau đó hai người còn thuận nước đẩy thuyền kết hôn —— cho nên sinh nhật hàng năm đều là ngày trăng mật của hai người.

Điện thoại của mẹ ruột mới vừa kết thúc, lại có không ít điện thoại gọi đến, đại đa số là cấp dưới gọi đến chúc mừng Dịch Đông Thần sinh nhật vui vẻ, cũng không biết bọn họ đều là nghe được tin tức từ nơi nào. Cuối cùng, thật sự là nghe đến phiền não, Tiểu Phàm định đem dây điện thoại rút ra.

Khoảng cách Dịch Đông Thần nói lúc tan việc không sai biệt lắm, Tiểu Phàm đi vào phòng bếp, bắt đầu làm thịt bò bít tết, tiếc nuối lần trước dù sao cũng nên đền bù lại. Hơn nữa, coi như là sinh nhật một người bạn, cô chuẩn bị bánh ngọt thịt bò bít tết cho cái gì cũng là bình thường chứ?

23. Chương 23: Chuyện Quả Táo Rất Ngọt Này (2)

Mấy ngày nay thư ký Bằng bắt đầu hoạt động khắp nơi, mục đích gì chính là muốn ngăn cản Đông Thần đi lên chức thị trưởng, vị thư ký Bằng này mặc dù cho đến nay cũng không biểu hiện đột xuất gì, chỉ là dù sao ở trong thành phố đợi mấy chục năm, quan hệ con người rắc rối khó gỡ đều có tiếp xúc. Cho nên nói chuyện này thật ra thì còn rất phức tạp.

Vì thế, Đông Thần rất nhứt đầu, anh có đến mấy ngày cũng ở lại trong phòng làm việc vội vàng chuẩn bị tài liệu với cấp dưới, thu thập tin tức của đối thủ.

Một ngày bận rộn vừa kết thúc, thư ký tiểu Từ đúng lúc gõ cửa, nhẹ giọng đối với Dịch Đông Thần nằm ở chỗ ngồi nói: “Phó Thị Trưởng, ngài nên về nhà rồi.”

Đây là lúc ban ngày Dịch Đông Thần cố ý giao phó cô.

Dịch Đông Thần quyết định rửa mặt bằng nước lạnh, khiến mình hoàn toàn tỉnh táo, chờ đến lúc đi ra, điện thoại di động đã vang lên thật nhiều lần, anh nâng lên khóe miệng, phỏng đoán đây đại khái là Tiểu Phàm sốt ruột đến thúc giục rồi.

Nhưng mà anh tuyệt đối không ngờ gọi điện thoại là nghiệp ủy hội, nói là báo động cháy của tầng lầu nhà anh vang lên, bây giờ đang trong lúc nguy hiểm, nhưng mà điện thoại của nhà anh không ai nhận. Cho nên bọn họ cho là trong nhà không có ai, cho nên chỉ có thể thông báo cho anh.

Nghe thế, Dịch Đông Thần trong đầu trống rỗng, trong lỗ tai cũng nghe không rõ thanh âm gì, anh dùng lực giọng nói tăng lên: “Làm sao sẽ không có ai, vợ tôi đang ở trong nhà! Vô luận bỏ ra cái giá gì, mấy người nhất định phải bảo đảm lão vợ tôi an toàn, cô ấy thiếu một cọng tóc, tôi muốn mấy người cũng theo cô Thiếu”

Toàn bộ người trong văn phòng cũng khiếp sợ ngừng công việc trong tay, ánh mắt đọng lại ở trên người của Dịch Đông Thần, đây là lần đầu tiên, Dịch Đông Thần lần đầu tiên xuất hiện loại phản ứng gần như điên cuồng này, so với anh thường ngày ôn hòa phong cách trấn định mọi sự đều trong lòng bàn tay hoàn toàn không phù hợp.

Ở trong mấy giây cúp điện thoại kia, thế giới hình như cũng mất đi thanh âm, vô số chủng loại khả năng quanh quẩn ở trong đầu của Dịch Đông Thần, khiến cho thân thể anh từng trận rét run. Sau đó Tiểu Từ cho cấp dưới tụ tập lại đi lên, đối với anh nói: “Lão đại, có gì chúng tôi có thể giúp, trực tiếp ra lệnh đi.”

Nhìn mọi người ân cần vẽ mặt Dịch Đông Thần buông lỏng mà cười một chút, anh ép buộc mình tỉnh táo lại, sau đó bắt đầu gấp rút lập ra kế hoạch cứu bà xã.

Vì vậy đã tan việc, đại đội trưởng Chu Kim của đội phòng cháy chữa cháy có thể về nhà làm bạn với vợ yêu liền thành đối tượng trọng điểm liên lạc, điện thoại di động của anh, điện thoại nhà anh, điện thoại bà xã của anh, nhà cha mẹ bà xã của anh. Các loại phương thức liên lạc có liên quan với anh đều ở mấy phút sau đạt đến phòng làm việc Phó Thị Trưởng Bí Thư Xử, mấy thư ký và trợ lý bắt đầu khẩn cấp trò chuyện.

Bệnh viện trực thuộc cũng nhận được sai khiến lên máy bay, bảo là muốn phái xe cứu thương đi đến một chung cư, đồng thời bác sỹ am hiểu trị liệu vết phỏng ngoại khoa cũng bị thông báo phải ở lại bệnh viện tùy thời đợi lệnh.

Giống như là ở bên trong mấy phút, từ trong đại sảnh thị chính (công việc quản lý thành phố) phát ra từng tin tức một và ra một lệnh điều động đầy đủ nghĩ cách cứu viện, cần phải bảo đảm phu nhân Phó Thị Trưởng an toàn không ngại. Khi tập thể này kết thúc hiệu suất cao trước khi Dịch Phó Thị Trưởng đi sai bảo nhiệm vụ thì mỗi người cũng ngẩng đầu lên, yên lặng mong ước Tẩu Phu Nhân tất cả bình an.

Đồng Kiến Dân ở sau khi nhận được điện thoại của Đông Thần liền tự mình chỉ huy giao thông đường bộ đối với xe riêng của Dịch Phó Thị Trưởng một đường mở đèn, đoạn đường này tất cả cảnh sát giao thông lấy duy trì thông suốt đường đi của Phó Thị Trưởng làm mục tiêu chủ yếu.

Đồng Kiến Dân khoác một cái áo khoác nhìn chằm chằm trong phòng giám sát một ít cột nhỏ đèn xanh sáng lên, còn có cái điểm nhỏ đại biểu cho xe riêng của Dịch Đông Thần, anh tuyệt không dám khinh thường.

Làm việc cùng nhau nhiều năm, Đồng Kiến Dân đây cũng là lần đầu tiên gặp phải Dịch Đông Thần dùng giọng nghiêm trọng đi cầu anh làm việc như vậy, tình thế khẩn cấp có thể tưởng tượng. Anh là địa vị trưởng cục công an có công lao rất lớn là Dịch Đông Thần một đường nâng đỡ đi lên, cho nên chuyện của Dịch Đông Thần, anh nhất định là muốn toàn tâm toàn lực đi làm .

.

Ở thời điểm Dịch Đông Thần đến dưới lầu của khu nhà, đã có rất nhiều người mặc đồ ngủ xuống lầu, trong bọn họ cũng rất nhiều người mờ mịt, không biết đến tột cùng là nơi nào cháy. Mà ở thời điểm đám người đi xuống, có một người ngược dòng mà lên.

Tài xế kéo Dịch Đông Thần, hô: “Phó Thị Trưởng, trên đó nguy hiểm, ngài dù là đi lên cũng không làm nên chuyện gì, hay là chờ đội cứu hỏa đi, bọn họ lập tức đến ngay.”

Dịch Đông Thần mất lạnh leo trèo mất liếc anh một cái, khí thế giống như ướp lạnh trong nháy mắt khiến tài xế không có sức lực, lại nghe Đông Thần nói: “Ở phía trên đó là bà xã của tôi!” Nói xong cũng tránh khỏi trối buột của thoát tài xế.

Hoả hoạn xảy ra, thang máy đã sớm không hoạt động. Đông Thần xông về cửa an toàn, leo từng tầng từng tầng một đi lên.

Khi anh thở hồng hộc leo đến tầng lầu nhà anh, phát hiện nơi này khói mù cũng không nhiều, không để ý tới thở dốc, anh mở cửa, vọt vào liền kêu: “Bà xã, em ở bên trong này không?”

Tiểu Phàm đang ở trong phòng khách điều chỉnh âm nhạc, bỗng đứng xoay người lại, hơi giật mình nói: “Anh trở về thật là nhanh a.”

Thấy lão bà bình yên vô sự, Dịch Đông Thần thật có loại cảm giác lạ nóng quanh tròng, anh xông lên một tay ôm lấy người, vẫn là nhịn không được trách cứ: “Trong nhà cúp điện thoại em có biết hay không, anh gọi điện thoại di động của em đến hơn trăm lần điện thoại em cũng không hề xem, làm sao không hiểu chuyện như vậy, không biết liên lạc được với em anh sẽ lo lắng sao?”

Tiểu Phàm thề, đây là lần đầu tiên cô nghe được Dịch Đông Thần nói chuyện nhiều nhất, đồng thời cũng là lần đầu tiên không giải thích được nhất, cô có chút choáng váng trả lời: “Cái đó. Bởi vì quá nhiều người gọi điện thoại đến chúc anh sinh nhật vui vẻ, tôi ngại phiền toái liền rút dây điện thoại, sau đó điện thoại di động của tôi. Nha, mới vừa rồi tắm xong quên ở trong phòng tắm rồi ! Tôi đi lấy ngay bây giờ.”

Cô rút người ra muốn đi đến phòng tắm, kết quả thân thể vững vàng bị ôm ở trong ngực người khác, chỗ hai ngực kề nhau, có thể nghe được tiếng tim đập mãnh liệt nhanh chóng. Dịch Đông Thần một cái hôn rơi vào cái trán của cô, ướt át, lại vẫn mang một ít run rẩy, ngay tiếp theo thanh âm của anh cũng xuất hiện run rẩy: “Hiện tại cái gì cũng không cần lấy, cái gì cũng đừng nói, đi theo anh!”

Mười ngón tay đan xen, Dịch Đông Thần lôi kéo cô chạy như bay, cửa cầu thang khói bắt đầu thay đổi nồng đậm rồi, Tiểu Phàm vẫn vui ở trong phòng giờ mới hiểu được, thì ra là mới vừa rồi cô ngồi được một chút xú mùi thuốc lá, không phải cô cho là mùi vị từ phòng bếp mình mang ra ngoài, mà bởi vì là trong tòa nhà một chỗ nào đó cháy rồi sao.

Hai người chân trần từng bước từng bước một mà từ trên cầu thang chạy đi xuống, Tiểu Phàm nhìn thật chặt người đàn ông nắm tay mang theo cô chạy, trong lòng sinh ra một loại cảm giác thật kỳ diệu, hình như là ở trong nháy mắt đó cô vừa tìm được rung động và hạnh phúc lúc ban đầu gả cho anh.

Có câu nói thế nào, hoạn nạn thấy chân tình.

Tiểu Phàm không nhịn được khóc, vừa cười, cô chịu đựng khói trắng ở trên đường, ở trong lúc ho khan gào lên: “Ông xã, anh yêu em!”

Dịch Đông Thần dưới chân không ngừng, nhưng nhịp tim lại mạnh mẽ mẽ mẽ một nhịp đập, không nói gì, anh tự tay ôm người phụ nữ bên cạnh, dùng hành động thực tế chứng minh câu nói kia của Tiểu Phàm.

Thời điểm chạy đến lầu dưới, chân hai người cũng đã mềm nhũn rồi, tựa vào chân tường chỉ có thể từng ngụm từng ngụm thở.

Đội phòng cháy chữa cháy đã sớm đến, đều đầu vào đây triển khai công việc phòng cháy, đại đội trưởng Chu Kim đều tự mình ở hiện trường trấn giữ chỉ huy, cũng hướng người dân bảo đảm không tiếc đem bất cứ giá nào dập tắt lửa cứu người, cơ quan công an, bệnh viện, đều ở hiện trường bận rộn.

Nhìn trường hợp nhanh chóng được an bài tốt này, Tiểu Phàm trợn to hai mắt, không khỏi cảm khái, những người này đến thật là kịp thời.

Chu Kim Bình Tứ tìm kiếm chỗ, rốt cuộc ở cửa cầu thang lầu một cách đó không xa phát hiện bóng dáng Dịch Phó Thị Trưởng, anh tự mình nghênh đón, cung kính nói: “Phó Thị Trưởng, khiến ngài bị sợ hãi, ngài yên tâm lửa không lớn, lập tức liền có thể khống chế lại.”

Đông Thần cầm tay Tiểu Phàm không có buông ra, anh hỏi thăm một câu: “Có người bị thương không?”

Chu Kim đều nói: “Có hai người bị vết bỏng nhẹ, đã đưa lên xe cứu thương bệnh viện rồi.”

Trong khi nói chuyện, trực ban chủ nhiệm bệnh viện trung tâm thành phố cũng chào đón rồi, anh nhận được trong mệnh lệnh phía trên còn có một điều chính là muốn bảo đảm phụ nhân Dịch Phó Thị Trưởng an toàn, sau khi đi đến hiện trường vừa an bài cấp cứu, anh cũng ở đây tìm bóng dáng Dịch Phó Thị Trưởng, rốt cuộc thật vất vả phát hiện đại đội trưởng phòng cháy Chu Kim một người bình thần nói chuyện phiếm, nghe một lát, anh sẽ hiểu.

Chủ nhiệm ân cần hỏi: “Phó Thị Trưởng, phu nhân có khỏe không? Muốn chúng tôi chuẩn bị xe cấp cứu riêng ở bên đó đợi lệnh, hiện tại cần lái tới sao?”

Chu Kim đều hướng anh nháy mắt ra hiệu cho, nhắc nhở anh nhìn người phụ nữ bên cạnh Dịch Phó Thị Trưởng.

Nhìn trong ánh mắt của bọn họ “Trao đổi”, Tiểu Phàm thật ra thì thật muốn cười, cô nhìn nhân viên cứu nạn vòng quanh bận rộn, trong nội tâm hiểu rõ ràng cái gì. Vì vậy nắm chặt tay Đông Thần, đối với chủ nhiệm bệnh viện nói: “Chủ nhiệm yên tâm, tôi không sao.”

Người chủ nhiệm kia sững sốt một chút, sau đó hiểu ra lời này là có ý gì, anh cười xấu hổ hai tiếng nói: “Phu nhân có phúc khí tốt.” Sau đó hãy cùng Chu Kim đều vội vàng tiếp tục làm công việc khắc phục hậu quả sau tai nạn đi.

Đông Thần thấy Tiểu Phàm mặc áo sơ mi lớn rộng rãi, áo sơ mi cũng không thể che đến đầu gối, hơn nữa còn là chân trần. Khẽ cau mày, anh một cái đem người phụ nữ bế lên.

Tiểu Phàm giật mình hô một tiếng, nắm được áo khoác Dịch Đông Thần giữ vững thăng bằng: “Anh làm cái gì, mau thả tôi xuống, đây là nơi đông người, anh cũng không sợ có truyền thông thấy.”

Thở dốc một hơi, Đông Thần hài lòng thở ra một hơi, giống như đứa bé dán lên cái trán của cô nói: “Bọn họ muốn chụp liền chụp đi, vừa đúng thay hai ta tuyên truyền, đến lúc đó tựa đề lớn chừng hạt đậu treo lên đi: Phó Thị Trưởng cùng phu nhân chim cá* tình thâm, trong lúc nguy nan thâm tình ôm nhau, vừa hôn tình thâm.”

*: chim bay nổi cánh nhau

Tiểu Phàm mỉm cười liếc anh một cái: “Vô cùng nói vừa, đâu có hôn?”

Tiếng nói còn chưa có dứt, môi người khác liền lập tức giống như gió lốc đánh tới, khiến Tiểu Phàm ít có thể thở dốc. Đầu lưỡi quần quít nhau, đụng chạm ướt át khiến nhiệt độ ban đêm này từ từ tăng lên.

Đêm đó, vài gia đình cũng tụ tập tại trong công viên chung cư, mỗi người kể trận hỏa hoạn này không giải thích được, những người kia bình thường bận rộn khác thường, cũng đều nhận được tin tức chạy về, cùng người thân người yêu đoàn tụ, trấn an, thân thiết. Còn có thổ lộ.

Tiểu Phàm khoác áo khoác Đông Thần, núp ở trong ngực Đông Thần, cười hỏi: “Ông xã, sinh nhật vui vẻ. Vốn là chuẩn bị cho bánh ngọt cho anh còn có em tự mình xuống bếp làm thịt bò bít tết, đáng tiếc cũng bị phá hư.”

Đông Thần mở tay của cô ra, đặt ở bên môi hôn một cái: “Anh không biết cái gì sinh nhật hay không sinh nhật, anh chỉ biết, hôm nay anh bị em dọa sợ gần chết, cho nên em nhất định phải bồi thường anh.”

Tiểu Phàm: “Anh vô lại, em đó không phải là có nguyên nhân sao?”

“Đó cũng mặc kệ, sự thật chứng minh là anh tương đối thua thiệt, bà xã, em hát một bài cho anh đi, ở chỗ này, lớn tiếng hát. Nếu như em không muốn hát hát mà nói, anh liền miễn cưỡng đồng ý em dùng ‘em yêu anh’ để thay thế thôi.”

Tiểu Phàm bất đắc dĩ: “Anh quá vô sỉ. Hát liền hát chứ, trước kia cũng không phải là chưa từng hát cho anh, hừ, em còn nhớ thời điểm người kia nói em hát không dễ nghe.”

Đông Thần giơ hai tay đầu hàng: “Nào có, tên khốn kiếp kia đã nói như vậy rồi, anh giúp em đi đánh anh ta.”

Gió đêm ào ào, tiếng hát Du Dương, hạnh phúc bên trong công viên có một không hai.

24. Chương 24: Mỗi Một Chuyện Đầu Kỳ Lạ

Lão An và Vương giáo sư ở thành phố G tổng cộng cũng liền đời không đến thời gian một vòng, hai người bọn họ trừ đi đến trong nhà Tiểu Phàm quan sát tình trạng hôn nhân của con gái và con rể, những thời gian khác cũng vui ở trong phòng tự đùa tự vui.

Thói quen của Vương giáo sư viết lách bản thảo, lão An ở ngay một bên nhìn, mặc dù không mang kính lão chính ông căn bản không xem rõ bạn già viết là vật gì.

Đột nhiên Vương giáo sư dừng bút trong tay, quay đầu lại nói với lão An: “Có một việc tôi cảm thấy rất kỳ quái.”

Lão An vênh tai lên, tinh thần hết sức chăm chú lắng nghe bà nói tiếp.

“Thời điểm mấy ngày trước tôi đi nhà hai đứa, ở trong thùng rác nhà cầu phát hiện vật này.” Nói xong bà từ trong túi tiền móc ra một vỏ bao Durex đã dùng qua.

Mặt của lão An giống như là thoa phấn nhàn nhạt, ông hàm hàm mà cười một tiếng: “Người trẻ tuổi nha, thời điểm kích tình thiêu đốt vẫn còn chuẩn bị một chút biện pháp.”

Nhưng mà ông vừa mới nói xong, mắt liền tròn tròn, cùng Vương giáo sư hai người nhìn lẫn nhau, đồng thời hô lên: “Có vấn đề!”

Áo mưa an toàn vật này mà nói đúng là đồ dùng chuẩn bị đối với người trẻ tuổi không muốn đưa bé. Nhưng vấn đề là bọn họ hai người già cũng mong đợi ôm cháu trai cháu gái đây rồi, hai người Tiểu Phàm bọn họ cũng đã đồng ý muốn chuẩn bị mang thai thật tốt, làm sao lại dùng tới vật này cơ chứ?

Vương giáo sư để cho bạn già suy nghĩ một chút sẽ có vấn đề ở chỗ nào, theo lý thuyết Tiểu Phàm bọn họ sống về đêm là không thành vấn đề. Suy nghĩ lúc lão An nghe Tiểu Phàm nói, Đông Thần bận rộn công việc tinh lực không được, sau đó ông và bạn già liền tỉ mỉ chuẩn bị rượu ngon, bảo đảm khiến Đông Thần thân thể cường tráng có tinh lực. Bây giờ nhìn lại vấn đề không phải xuất hiện ở chỗ này nha.

Vì tìm tòi nghiên cứu vấn đề rốt cuộc xuất hiện ở trên người nào, hai người già quyết định một chọi một tiêu diệt từng bộ phận.

Vì vậy Tiểu Phàm tan ca sớm lấy hành động cùng đi mua đồ bị Vương giáo sư cho gọi qua, mà lão An vẫn lại là mặc thường phục đến thăm tòa nhà chính phủ, dù sao cũng là đảng viên lâu năm, người quen biết không phải số ít.

Tiểu Phàm mang theo Vương giáo sư đi phố phồn hoa nhất ở thành phố G mua đồ, nơi đó có thể tìm được không ít đồ tốt. Cô kéo tay của Vương giáo sư chỉ là thuận miệng hỏi một câu: “Mẹ ruột của con nha, mẹ phải mua đồ gì, đây dù sao cũng phải có mục tiêu đi, nếu không con với mẹ cũng không khác gì con ruồi không đầu rồi.”

Vương giáo sư mặt không đỏ hơi thở không gấp: “Mẹ với cha của con phải về, trước khi đến đồng ý với vài người bạn mang quà tặng về cho bọn họ, đây không phải là cái gì cũng không chuẩn bị sao, cho nên liền kéo con ra ngoài cùng nhau tư vấn một chút rồi.”

Tiểu Phàm hỏa nhãn kim tinh, cảm thấy vẻ mặt của đồng chí mẹ ruột có gì đó quái lạ.

Vương giáo sư mặt tỉnh, thấy được một cửa hàng sản phẩm thủ công mỹ nghệ, đi vào vừa nhìn ngoài ý muốn phát hiện bên trong có các loại vật phẩm nghệ thuật bằng vải, giày Hồ Đầu, giấy dầu nhỏ, còn có Yếm Hồng, tã trẻ sơ sinh. Trời ơi, đây tất cả chính là một cửa hàng truyền thống cho trẻ sơ sinh.

Tiểu Phàm sờ sờ cái trán, rất tốt bụng nói với mẹ ruột: “Đây là cửa hàng đồ dùng cho trẻ sơ sinh nhá..., những thứ kia mấy người bạn già của cha mẹ tuyệt đối không dùng được.”

Vương giáo sư lườm một cái qua: “Con gái nhà lão Lý sinh con gái nhỏ, mẹ vừa đúng lúc mang cho bọn họ một ít đồ dùng trẻ sơ sinh đáng yêu, vật này có thể có ý nghĩa nhiều hơn so với cái gì khác.”

Tiểu Phàm hỏi: “Chú Lý nào?”

“Chính là người bước đi vừa đong vừa đưa, con vẫn luôn nói ông ấy giống như uống rượu say, thời điểm con gái của ông ấy lập gia đình với con không khác biệt lắm, đến bây giờ đã có một đứa bé để ẵm, nghe nói qua một thời gian vẫn là tính toán muốn đứa thứ hai.”

Lời nói của Vương giáo sư hiển nhiên có ý bên ngoài, Tiểu Phàm cũng chỉ muốn giả bộ điếc làm câm điếc.

Cùng với mẹ ruột đi dạo khắp nơi, Tiểu Phàm cũng bắt được trọng điểm, đại đa số thời gian đều mang mẹ ruột đi về phía nơi bán đồ dùng trẻ sơ sinh, ban đầu là mặc ẹ ruột một người nhân tình tự dâng cao chọn lựa, mà chính cô cũng tùy ý lật đong lật tây xem một chút. Nhưng mà cô không để mắt đến một chút, trong cơ thể mỗi người đàn bà đều có tình mẹ theo bản năng, thứ này chỉ cần dụ dỗ một chút sẽ mạnh mẽ phát triển.

Vì vậy nhìn đến cuối cùng biến thành hai người phụ nữ tình cảm mãnh liệt cùng nhau thương lượng cái đồ dùng trẻ sơ sinh kia đẹp mắt, món đồ chơi gì cho trẻ sơ sinh thú vị.

Đang cầm một cái áo nhỏ rộng nách ướm trên người mình so thử, Tiểu Phàm đột nhiên nghe sau lưng có người gọi: “Giáo sư An ——”

Nghe thanh âm quen thuộc, cô vừa quay đầu lại thế nhưng thấy Thẩm Niệm Thất và một người đàn ông xa lạ ở chung một chỗ.

Cô làm bộ như không biết nhìn người đàn ông kia hỏi Thẩm Niệm Thất: “Vị này là?”

Thẩm Niệm Thất ngược lại hào phóng, kéo tay của người kia nói: “Anh ấy là ba của đứa bé. Văn Nghĩa, đây chính là giáo sư An em đã đề cập với anh.” Cô cười đến ngọt ngào, hỏi Tiểu Phàm có phải cũng có em bé hay không.

Tiểu Phàm chỉ có thể nói bạn bè sinh.

Thấy Thẩm Niệm Thất không phải là ở chung một chỗ cơi cấp dưới của Mạc Quân Kha, điều này khiến Tiểu Phàm rất giật mình, chủ quản của khách sạn kia là người vẫn rất thành khẩn, tối thiểu ban đầu nguyên ý tiếp nhận người phụ nữ có đứa bé với người khác, tấm lòng này không phải người đàn ông bình thường có thể làm được. Chỉ là kết cục sau cùng, người đàn ông tốt không nhất định có thể đến được với người phụ nữ, cha của đứa bé chiếm ưu thế hơn anh.

Mặc dù chỉ là ngăn ngừn gặp mặt một lần, lại làm cho Tiểu Phàm hiểu ra một đạo lý: cha của đứa bé anh ta nhất định phải đáng tin, như vậy cũng tránh khỏi về sau cuối cùng xuất hiện cha của đứa bé anh ta vẫn là lựa chọn người đàn ông đáng tin.

Vương giáo sư đi đến, vỗ vỗ bả vai của cô nói: “Con nói tình cảnh này có phải rất làm cho người ta cảm động hay không, người gọi con là giáo sư cũng đã có, tại sao bụng của con còn chưa có động tĩnh đây?”

Rốt cuộc vẫn phải đến một câu nói như vậy, Tiểu Phàm bắt đắc dĩ: “Mẹ ruột à, chúng con đây không phải là không có thời gian sao? Đợi hai người công việc ổn định một chút, chúng con lập tức muốn.”

Đồng chí mẹ ruột cũng không phải dễ gạt, Tiểu Phàm thật sự là khuyên can với bà mãi, trái bảo đảm bên phải thề, lúc này mới chạy trốn khỏi số mạng bị thẩm vấn.

Thời điểm nhếch nhác đem về nhà, đã là kiệt sức ứng phó, vừa mở cửa lại phát hiện một màn thần kỳ. Dịch Đông Thần ly rượu to cỡ cái chén đang uống, uống chính là rượu trắng dương mẹ ruột để lại, vào lúc này hai gò má anh đã ửng hồng, đang ngà ngà say rồi.

Quả thực là ra khỏi ổ sói lại vào hang cọp, Tiểu Phàm cách đến mấy mét khoảng cách an toàn kêu: “Anh phát bệnh thần kinh gì, uống rượu như vậy cần thận đền bù đầu.”

Đông Thần nghiêng đầu sang chỗ khác, khê mỉm cười: “Nhạc phụ đại nhân hạ một chiếu thư, không dám không nghe theo, ngày mai còn phải nghiệm thu thành quả.” Lúc nói chuyện người nào đó đầu lưỡi vẫn lượn vòng vòng, đều không lưu loát rồi.

Vừa nghe đến bốn chữ “Nghiệm thu thành quả”, Tiểu Phàm cả người run một cái, trong đầu của cô xuất hiện bộ dạng Dịch Đông Thần cỡi sạch không mảnh vải đứng ở trước mặt cha tiếp nhận kiểm duyệt. Không khỏi co rụt cổ lại, thâm nghĩ khẩu vị quá nặng.

Đông Thần xa xa nâng chén: “Đến đây đi, em cũng uống một ly với anh.” Thấy Tiểu Phàm bất động, anh đứng đưa đứng dậy, dần dần độn độn nhào về phía Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm nhanh chóng trốn vào phòng sách, ở thời điểm cô đóng cửa đồng thời cô còn nghe được tiếng vật nặng rơi xuống đất. Cô vừa than thở vừa oán niệm mà nghĩ, cha mẹ là càng già càng nghĩ ra quái chiêu rồi.

Ngồi ở phòng sách, Tiểu Phàm liền nghĩ đến chuyện tình ban ngày cò kè mặc cả với hiệu trưởng, chưa từng có hiệu trưởng nào mặc cho công việc trợ lý giống như cô vậy công việc thanh nhân, chính cô đang ở vị trí này cũng xấu hổ, vừa đúng lúc trước một nữ giáo sư trong tổ bởi vì nghỉ phép sinh con, vì vậy Tiểu Phàm tự xin dạy thay mấy tháng.

Trải qua đủ loại đàm phán, cuối cùng xác định ngoài tiền công công có thù lao Tiểu Phàm mấy tháng này dạy thay, Lý Phi nghe nói tin tức này, quả thật cặp mắt tròn tròn, nói: “Cái đứa bé này cũng quá ngoan độc rồi, hiệu trưởng này vắt cổ chày ra nước bình thường để cho ông ta lấy ra chút tiền thưởng đều đã keo kiệt chết, thế nhưng cậu cứng rắn mà từ trong miệng ông ta nạy ra ra một miếng thịt. Thật sự là inh!”

Tiểu Phàm dám không có sợ hãi theo sát hiệu trưởng nói tiền công như vậy, đương nhiên là nhìn đúng hiệu trưởng không thể ở trong thời gian ngắn tìm được giáo sư thích hợp bên ngoài, ở trong chương trình dạy học xuất hiện cửa sổ nguy hiểm và giữa việc cắt thịt, ông chỉ có thể lựa chọn về sau rồi.

Thời điểm bắt đầu soạn bài, điện thoại gọi đến, vừa nhìn mã số mở đầu là 06 có 10 số, điều này hiển nhiên không phải trong nước. Do dự một lát nhận máy, nghe được một giọng nữ bén nhọn: “Tiểu Phàm phải không?”

“Đúng, đúng là tôi, xin hỏi ngài là?” Tiểu Phàm cố gắng nhớ lại thanh âm người này, cô rất xác định đã nghe qua ở chỗ nào.

Người phụ nữ đầu bên kia điện thoại châm biếm nở nụ cười: “Xem ra là tôi quá lâu không trở về nước, liền ngay cả con dâu cũng không nghe ra thanh âm của tôi rồi.”

Tay Tiểu Phàm giống như trật khớp, có trong nháy mắt vô lực: đúng vậy, thanh âm này cũng đúng chính là mẹ Dịch Đông Thần, Âu Dương phu nhân sao? Ở lúc còn rất nhỏ Tiểu Phàm vẫn gặp qua bà, sau này bà lại ly hôn với cha của Dịch Đông Thần sau đó lại đi nước ngoài, gián tiếp qua tay mấy người, ai cũng không tìm được bà. Lần gần đây nhất nghe được thanh âm của bà vẫn là ở trong hôn lễ của Tiểu Phàm và Tiểu Dịch. Bà truyền đến một đoạn phim ngắn chúc phúc, trong phim ngắn bà ăn mặc xinh đẹp, bên cạnh còn có một chàng trai cường tráng có khả năng cao là người châu Âu.

Tiểu Phàm còn nhớ rõ thời điểm Dịch Đông Thần thấy phim ngắn hai quả đấm nắm chặt, thiếu chút nữa cũng khiến người ta đem đồ vật đập —— người mẹ này của anh, bình thường không xuất hiện, vừa xuất hiện liền kinh thiên động địa, không thể không hù chết người. Cho nên vừa nghe đến thanh âm của người bà bà này, Tiểu Phàm liền khẩn trương.

“Ha ha, con thật ra so với khi còn bé không quá giống nhau rồi, khi còn bé không phải thích nhất nói chuyện với mẹ sao? Thế nào trưởng thành ngược lại lạnh nhạt rồi hả?” Âu Dương phu nhân rõ ràng là cười nói, nhưng mà nghe vào trong lỗ tai người khác chính là làm cho người ta không thoải mái, có thể là bởi vì bên cạnh bà truyền đến tiếng cười của người đàn ông nước Pháp.

Tiểu Phàm cẩn thận trả lời: “Mẹ, con là quá giật mình, rất lâu không có nghe được tin tức của mẹ rồi, đây không giống nhau nghe liền có chút lờ mờ.” Cô cũng không dám nói thẳng, là bởi vì cô lo lắng vị phu nhân này nói ra cái tin tức gì hù chết người. Nói thật, Tiểu Phàm khi còn bé còn cảm thấy Âu Dương nữ sĩ rất thân thiện, nhưng chỉ là từ năm ấy biết bà ly hôn năm ấy rồi đi, giống như đột nhiên cảm thấy bà không phải một người phụ nữ tốt, dù sao ở trong ấn tượng của cô cha của Dịch Đông Thần là một người đàn ông rất chứng chạc có thể tin tưởng. Hơn nữa những năm kia nghe nói chuyện hoang đường của bà, càng thêm cảm thấy không dám thích.

Đầu bên kia điện thoại phu nhân này tựa hồ đang tán tỉnh với người đàn ông nước Pháp, cười đến run rẩy hết cả người, qua một lúc lâu bà mới lại bắt đầu nói chuyện: “Con nói với Đông Thần một tiếng. . . .”

Lời còn chưa nói hết, cửa phòng sách mở ra, chỉ thấy Đông Thần đỡ tường đi đến bên cạnh Tiểu Phàm, say khướt đưa đưa cái chìa khóa trong tay: “Xem em trốn được bao nhiêu!”

Dịch Đông Thần hiển nhiên là say, Tiểu Phàm đã tự mình cố gắng lớn nhất đem ống nghe đè lại, nhưng hình như Âu Dương phu nhân bên kia vẫn là nghe được. Tiếng tút tút nhắc nhở Tiểu Phàm, Âu Dương phu nhân cúp điện thoại, không kịp chờ đợi như vậy.

Cũng không biết hai mẹ con này là chuyện gì xảy ra, Âu Dương phu nhân chỉ biết gọi điện thoại cho cô người con dâu này, cũng không nguyên gọi cho con trai; Đứa con trai Dịch Đông Thần này nhiều năm như vậy đều không nhắc qua đến bà, giống như không có cái bộ dáng người mẹ này.

Tiểu Phàm thở dài, đem tay Dịch Đông Thần gác ở trên vai mình, gian nan vất vả dìu anh đi về phòng ngủ, Dịch Đông Thần tay không an phận vượt mặt của Tiểu Phàm, không biết là có ý thức vẫn là vô ý thức hỏi một câu: “Mới vừa rồi là ai gọi điện thoại đến?” Đang khi nói chuyện tay đã từ từ trượt xuống, rơi xuốngbộ ngực của Tiểu Phàm !

Cô đưa ra một cái tay tát xuống mặt anh, cũng bởi vì như vậy, nửa ở trên vai cô Dịch Đông Thần nhũn như con chi chi tuột xuống. Bởi vì tay anh vẫn bắt được cổ áo ngực của Tiểu Phàm, cho nên hai người cũng tê liệt ngã xuống ở trên sàn nhà.

Tiểu Phàm chớp chớp mắt nhìn đôi Dịch Đông Thần mấp máy, hung tợn nói: “Biết anh không say, mau chóng đứng lên cho tôi! Anh không phải muốn biết mới vừa rồi là ai gọi điện thoại cho tôi sao?”

Không bao lâu, thế nhưng nghe được tiếng hít thở đều đều, người trên mặt đất, gổ lên bấp đùi Tiểu Phàm ngủ thiếp đi!

Tiểu Phàm vẫn chán nản, đưa tay nắm được lỗ tai của Dịch Đông Thần, tính toán cứ như vậy dùng sức véo, nhưng để tay ở nơi nào, lại cảm thấy một dấu răng nhàn nhạt. Thấy cái này, cô nở nụ cười. Nghe người lớn nói, dấu răng này là Tiểu Phàm lúc nhỏ cắn, nghe nói là bởi vì Dịch Đông Thần muốn đi học với bạn học, kết quả Tiểu Phàm như cái chậu nhỏ quần ở trên người anh vẫn không chịu để cho anh đi, người lớn đến kéo đều kéo không ra, cuối cùng Dịch Đông Thần kêu thảm một tiếng, lỗ tai của anh bị cắn ra một chút xiu vết máu.

Dĩ nhiên chỉ là nghe nói, nhiều năm như vậy Tiểu Phàm đều không thừa nhận mình đã làm chuyện ngu như vậy.

25. Chương 25: Hoạt Động Biến Thái Không Hãm Hại Nổi

Giảng xong một tiết học văn hóa truyền thống, ra khỏi phòng học, Tiểu Phàm rốt cuộc thì không nhịn được đối với đại biểu nhân dân đi theo cô ra ngoài cười lên: “Lý giáo sư thân ái, cậu chừng nào thì cũng cảm thấy hứng thú với tiết học văn hóa nghệ thuật như vậy?”

Mới vừa rồi bộ dáng Lý Phỉ làm bộ ôm một quyển sách nghe giảng thật sự là quá khôi hài, mấu chốt là trên quyển sách kia của cô vẫn là một tạp chí nào đó, mỹ nữ khêu gợi trên bìa mặt khiến vài nam sinh bên cạnh cũng liếc vài lần.

Lý Phỉ tiến lên kéo tay của cô, cười nói: “Tớ đây không phải đến cổ động cho cậu, đồng thời tham khảo kinh nghiệm thành công của cậu, phải biết, tiền công một bài giảng của cái người này nhưng vượt qua xa tớ đấy.”

Tiểu Phàm bình tĩnh hít hà trong không khí, nói như thật: “Tớ nói là cái mùi vị gì đâu —— chua như vậy !”

Lý Phỉ trợn trắng cả mắt: “Đúng rồi đúng rồi, tớ mới vừa nhổ ra ít a-xít dạ dày, cái này cũng bị cậu phát hiện.”

Hai người một đường cãi vã đến phòng làm việc của trợ lý hiệu trưởng, Lý Phỉ đã không biết là lần thứ mấy đến chỗ này, nhưng phạm là xong tiết học có đoạn thời gian nghỉ ngơi, cô đều sẽ từ từ đi đến đây, nói là phòng làm việc này lấy được ánh sáng, không khí trong lành, cộng thêm có mỹ nữ làm bạn. Loại

thời điểm này bình thường Tiểu Phàm sẽ trực tiếp nói với cô một câu: “Nhớ đưa tiền, chị đây không phải là miễn phí tiếp đón.”

Một ngày này, Lý Phỉ như thường lệ giống như theo vào phòng làm việc của, đun nước, pha trà, ngồi vào chỗ, thời điểm chờ tất cả yên tĩnh lại, cô mới chậm rãi nói: “Công ty lão Lưu nhà tớ bọn họ gần đây muốn làm một hoạt động, chính là khiến các đôi yêu nhau cùng tiến lên trường chơi mấy loại trò chơi đó, chiến thắng có vật kỷ niệm phong phú.”

Tiểu Phàm vừa sửa sang lại tài liệu một bên thuận miệng hỏi một câu: “Sau đó thì sao? Để cho tớ nghe một chút cậu vô sỉ đoạn sau thôi.”

Lý Phỉ nhếch miệng cười: “Tớ và Lão Lưu nỗ lực thật lâu, nhưng mà dự thi vẫn là thiếu hụt hai đội, chỉ là nếu như cậu và Tiểu Dịch nhà cậu, tớ và Lão Lưu cũng lên sân, vậy thì đủ số rồi.”

Tài liệu trên tay Tiểu Phàm dừng một chút, sau đó rất tùy ý nói một chữ tốt, sau đó lại bổ sung một câu: “Nếu như Dịch Đông Thần vừa lúc có rảnh rỗi, nữa nếu như anh không cảm thấy chuyện này gây thơ thêm nhảm chán mà nói.”

Lý Phỉ xông đến, hôn bẹp một cái ở trên mặt Tiểu Phàm, hô: “Thân ái, tớ biết cậu hai mươi mấy năm qua, đây là chuyện tốt nhất cậu nói chuyện lần đầu tiên.”

Tiểu Phàm quay đầu đi, đem tài liệu gấp đưa đến bên miệng Lý Phỉ: “Chờ, điều kiện của tớ còn chưa nói hết đấy. Đầu tiên, đây là tớ yêu cầu thêm một cái quy tắc trò chơi, nam nữ dự thi phải mang theo bịt mắt. Cậu không đến nỗi khiến Dịch Đông Thần xuất đầu lộ diện chứ? Tiếp theo, cậu phải phụ trách khuyên ba mẹ tớ nhanh đi về, nếu không tớ cự tuyệt tham gia. Thứ ba.”

Lý Phỉ một quyền đánh tới: “Em gái, cậu đủ rồi nha, nào có người như cậu vậy thật biết làm buôn bán, mua một tặng ba, tớ xem mục đích bí ẩn nhất của cậu chính là để cho tớ khuyên An ba An mẹ nhanh chóng đi về đi, chưa từng thấy qua người con gái không hiểu thuận giống như cậu vậy.” Lý Phỉ lộ ra loại bộ dáng đắc chí nhìn thấu mưu quỷ kế của người khác.

Tiểu Phàm một tay chống cằm, nháy mắt mấy cái làm ra vẻ thanh thuần hỏi lên: “Lý tiểu thư, chẳng lẽ cậu là ngày thứ nhất biết vợ chồng lão An ư, lấy điều tra đáng sợ và năng lực tinh quái của bọn họ, tin tức tớ và Dịch Đông Thần ly hôn này, cậu cảm thấy có thể lừa gạt bao lâu? Vì suy tính sức khỏe của hai người già, tớ ước gì bọn họ hiện tại liền trở về trong tỉnh đi.”

Nói qua cô liền nghĩ đến ngày đó nhận được điện thoại của bà bà, gần đây trong lòng luôn là nao nao, cảm giác sẽ có chuyện gì xảy ra, cô vô cùng kỳ vọng đây chẳng qua là bởi vì cô xem phim truyền hình nhiều quá mà sinh ra ảo giác.

Này tục ngữ nói không sai, Bất Minh Tắc Dĩ Nhất Minh Kinh Nhân*, người phụ nữ Lý Phỉ này chính là tình trạng chỗ này sao, cô mạnh mẽ vang dội đi khách sạn Quân Viên tìm An ba An mẹ, kết quả cũng không lâu lắm sẽ trở lại báo với Tiểu Phàm hoàn thành nhiệm vụ.

Tiểu Phàm đã thoát khỏi giật mình trực tiếp tiến vào trạng thái khiếp sợ rồi, cô đem tư liệu sửa sang xong bỏ vào trong tủ đã khóa lại, cực kỳ tò mò hỏi: “Cậu rốt cuộc mời thần tiên phương nào đến trợ giúp hả?”

“Son nhân tự có diệu kế.” Lý Phỉ đắc chí nhắc nhở Tiểu Phàm thời gian tham gia cuộc so tài đôi tình nhân, đồng thời cô lại báo ột tin tức “Tốt”, cô đã liên lạc qua Dịch Phó Thị Trưởng, xác nhận hành trình ăn chay, nói là lãnh đạo rất thích tính thể nghiệm tình cảm của dân, cùng dân chung vui mừng.

Tiểu Phàm cười, dù sao khi đó có rảnh rỗi, đi thì đi chứ, chỉ là cô thật thật tò mò, Lý Phỉ làm sao khiến cha ruột mẹ ruột dễ dàng trở về như vậy.

Thời điểm Lý Phỉ và Lão Lưu gọi điện thoại mới nói ra chân tướng của sự tình với anh, thì ra là trong tỉnh xảy ra chút chuyện, An Ba vợ và trở về xử lý, vì vậy phu xướng phụ tùy* An mẹ cũng chuẩn bị đi trở về rồi, vừa đúng Lý Phỉ qua, giữ chức Sứ giả truyền lời của bọn họ, hiện tại trong tay Lý Phỉ nhưng giữ thánh chỉ của hai người lớn. Lão Lưu cực kỳ tăng lực biểu đạt anh liên tục khoa trương bất tận bội phục tình cảm, đồng thời đáp một tiếng hai vợ chồng quả thực là tuyệt phối.

*: Ý chỉ chồng đi đâu vợ theo đấy

Tiểu Phàm thề cô thật sự là có nghĩ đến trong miệng Lý Phỉ nếu nói cuộc so tài các đôi tình nhân là bộ dáng gì, trước kia cũng xem qua một chút công ty vì tuyên truyền sản phẩm mới mà hoạt động tương tự như vậy, đơn giản đúng là trò chơi nhỏ ở giữa các đôi tình nhân chơi một chút không liên quan việc quan trọng, trả lời mấy vấn đề liền xong chuyện. Chỉ là không ngờ, hoạt động nhà Lão Lưu sẽ đặc biệt “Vui tai vui mắt”.

Trong phòng hóa trang, Tiểu Phàm cầm một trang phục không ra gì về mặt dữ tợn mà nhìn chằm chằm vào Lý Phỉ, người sau đang nhếch miệng cười. Cô tiến đến, nhỏ giọng nói: “Thật ra thì bộ quần áo này tớ nhìn trúng đã lâu rồi, vẫn không dám mặc. Kết quả cậu phải cầu xin nói muốn mang cái gì bịt mắt, vậy tớ liền muốn, dù sao người khác cũng không nhìn thấy chúng ta, mặc vào quá thỏa nguyện cũng tốt. Em, chị đây nhưng là cầu xin thật lâu với Lão Lưu anh ấy mới đồng ý để cho dùng cái bộ quần áo giả trang này, cậu ngàn vạn lần không được mất hứng.”

Mấy người phụ nhân dự thi mang theo mặt nạ, hưng phấn mà thay bộ quần áo giả trang kia, từng vóc người một thật là biết tròn biết méo, dù Tiểu Phàm là phụ nữ nhìn nước miếng cũng chảy thẳng như vậy, càng không cần phải nói những đàn ông phía ngoài.

Sắp xếp khâu hoạt động thứ nhất đúng là, khiến những người phụ nữ mặc vào trang phục giống nhau, mà những người đàn ông bị che mắt, thông qua chạm vào tìm đến từ mấy người phụ nữ. Khâu này bị ỉ ở chỗ chính là người đàn ông có thể sờ loạn, thật thỏa mãn nguyện vọng của phái nam đồng bào hủ hê. Đối chuyện này Tiểu Phàm nhỏ giọng châm chọc thật lâu.

Người đàn ông của Lý Phỉ thật sớm đã lên sân khấu, anh ngược lại rất là mau liền tìm ra Lý Phỉ, còn có một chi tiết thật đáng yêu đúng là, anh sờ mỗi một người phụ nữ cũng sẽ nói một tiếng thật xin lỗi. Điều này làm cho Tiểu Phàm rất giật mình, đồng thời không thể không thừa nhận Lý Phỉ chọn được một người đàn ông tốt.

Tiểu Phàm nhìn Dịch Đông Thần ra sân, chỉ thấy anh dừng lại trước người phụ nữ trước mặt một lát, sau đó hình như cảm thấy cái gì. Bước chân ngang từng bước từng bước nhảy tới, hình như là không đụng phải thân thể người phụ nữ cũng biết đó không phải Tiểu Phàm. Đợi đến lúc anh đứng lại ở Tiểu Phàm trước mặt, anh vươn tay.

Toàn trường bị nhiệt nóng, đã ghép đôi thành công Lý Phỉ ở một bên cạnh quỹ rồng quỹ kêu yêu cầu hôn môi, hôn môi, vì vậy hai chữ “Hôn môi” giống như là ùn ùn kéo về, trong nháy mắt bị vang lên thành lửa nóng.

Dịch Đông Thần rộng rãi nắm cả hông của Tiểu Phàm, trước mặt mọi người cứ như vậy hôn —— hành động này càng thêm thỏa mãn tâm lý người xem ồn ào lên, vì vậy không ít người nhớ người đàn ông số bảy thần kỳ đó.

Thời điểm khi hai người dặt tay cùng nhau tham dự mấy khâu đoạn sau, Tiểu Phàm nhỏ giọng hỏi Dịch Đông Thần là thế nào làm được, Dịch Đông Thần nói là bởi vì cảm ứng trái tim. Tiểu Phàm đáp lại anh một câu, có quỷ mới tin, nhất định có chỗ cổ quái nào đó.

Dịch Đông Thần tuyệt đối sẽ không nói cho cô biết, đó là bởi vì anh trước đó mua được nhân viên làm việc.

Sau khâu đoạn biến thái, yêu cầu các đôi tình nhân tái diễn tình tiết RMS Titanic, đây vẫn tính là bình thường, nhưng không bình thường ở chỗ, nơi hoạt động muốn đem các đôi tình nhân treo ở trên không trung ba thước, sau đó để cho bọn họ ở đối thoại ở trên màn ảnh. Sau khi nói xong hai người tự mình có thể cởi ra uy nghiêm ở trên người, yêu cầu cuối cùng là cùng nhau nhảy xuống, sử dụng thời gian ít nhất là chiến thắng.

Ba thước độ à nói có cao hay không, hơn nữa phía dưới tất cả đều là đệm lót thổi phồng, người đảm bảo thân thể an toàn, nhưng mà khâu đoạn này khảo nghiệm tư cách lòng người lớn nhất. Tiểu Phàm hung hăng trợn mắt nhìn Lý Phỉ một cái, nếu biết bọn họ sẽ an bài trò chơi biến thái như vậy, cô nhất định sẽ không đến tham gia.

Ở trước khi mấy tổ chuẩn bị phía trước, Tiểu Phàm âm thầm lôi kéo Lý Phỉ, ở trên cánh tay của cô dùng sức vỗ hai cái: “Đồ trứng thối, cậu cũng không phải không biết Dịch Đông Thần sợ nhất là độ cao, để cho

anh bị treo đến giữa không trung, còn muốn cho anh ấy nhảy xuống, đây quả thực là muốn tính mạng của anh ấy.”

Lý Phi cười thoải mái: “Tớ hiểu biết rõ, cái khâu đoạn này hay là tớ nghĩ ! Vừa đúng thừa cơ hội này nhìn xem tiểu Dịch nhà cậu có thể chỉ vì người vượt qua sợ hãi trong lòng của mình hay không, ai nha, cậu sẽ chờ bị cảm động thôi.”

Tiểu Phàm rất không có sở thích đả kích cô: “Tớ cảm thấy được cuối cùng tớ sẽ khóc, bởi vì bị treo ngược ở phía trên quá lâu sẽ bẽ mặt.”

Lý Phi liếc xéo cô một cái: “Cái người này cậu rốt cuộc là đối với chính mình không tin tưởng hay là đối với anh ấy không tin tưởng.”

Lời này khiến Tiểu Phàm hoảng hồn, bởi vì Dịch Đông Thần cũng đã nói như vậy.

Tiểu Phàm muốn bọn họ chuẩn bị, kết quả chỗ hoạt động thế nhưng không tìm được vai nam chính. Lý Phi hiển nhiên là lấy làm hoảng sợ, cô ghé vào bên tai Tiểu Phàm hỏi: “Người đàn ông của cậu sẽ không làm trận bỏ chạy chứ?”

Tiểu Phàm cười ha ha đứng lên: “Người giống như anh ấy kiểu chết vì sĩ diện làm sao có thể chạy trốn, đây cũng quá làm hỏng danh dự của anh ấy rồi.”

Lý Phi: “Vậy anh ấy đi chỗ nào, lúc nào thì có thể chạy về, hoạt động của chúng ta cũng không chờ người.”

Tiểu Phàm nhìn khắp bốn phía: “Cậu để cho nhân viên làm việc đi những nơi hẻo lánh không có ai tìm một chút đi, đúng rồi, nhớ mang một ít khăn giấy.” Lấy hiểu rõ của cô đối với Dịch Đông Thần, lúc này anh đang cong người len lén ới thôi.

Lý Phi hiểu ý gật đầu một cái, giao phó cho nhân viên phía sau đi tìm, trên đường đi còn vẫn cười nhạo: Đại Lãnh Đạo Dịch Đông Thần, lại vẫn sợ độ cao, này còn chưa bắt đầu cũng đã bị sợ đến tè ra quần —— nếu là Dịch Đông Thần biết ý tưởng của Lý Phi bỉ ổi như vậy, nhất định sẽ nghĩ một hộp ới chết người phụ nữ này.

Lý Phi và Lão Lưu thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa trước mắt xem đến thời gian sử dụng là ít nhất toàn trường.

Nhân viên làm việc tìm được Dịch Đông Thần, giúp anh và Tiểu Phàm trói vào wire, sau đó chậm rãi treo đến vị trí chỉ định.

Tiểu Phàm và anh đến gần, có thể cảm thấy thân thể của anh đang run rẩy. Vì không để cho Dịch Đông Thần bị dọa chết ở giữa không trung, Tiểu Phàm vươn tay, kéo anh lại, nhỏ giọng nói: “Thả lỏng, đợi lát nữa ôm chặt tôi liền được, tôi sẽ chạm đất trước ở dưới mặt đất làm đệm lưng thay anh.”

Lúc cô nói xong lời này, rõ ràng cảm thấy từ dưới mặt nạ mặt xuyên thấu qua ánh mắt lạnh lùng, giấy rách phải giữ lấy lề Dịch Đông Thần khẳng định không chịu nổi chuyện mình còn cần người phụ nữ đến bảo vệ này. Nhưng trên tay anh vẫn là dùng sức, đem Tiểu Phàm ôm gắt gao.

Tiểu Phàm chỉ là giật giật tay, liền nghe đến Dịch Đông Thần khản trương hỏi: “Muốn nhảy ư, chờ một chút.”

Tư thái của anh như như chú chim sợ cành cong đáng thương như vậy khiến Tiểu Phàm đồng cảm nổi lên, cô đề nghị nói: “Chúng ta để cho nhân viên làm việc hạ xuống đi, tôi liền nói là tôi sợ độ cao tim của tôi đập loạn không chịu nổi, tuyệt đối sẽ không làm cho người ta cười nhạo anh.”

Nghe thế, Dịch Đông Thần không vui: “Em đếm mười mấy cái nữa, anh lập tức có thể thích ứng.”

Tiểu Phàm rất bất đắc dĩ nhắc nhở anh: “Lời này anh đã nói vô số lần.”

Dịch Đông Thần: “.”

Lúc này phía dưới bắt đầu tao động, bọn họ ở đây không biết hai người ở phía trên làm gì, vì vậy một nhóm người hầm hừ: “Số bảy, số bảy, mau nhảy a!”

Lý Phi cũng ở đây phía dưới kêu: “Em gái, cậu có thể làm được!” Cô lời ngầm phải là “Em gái, cậu có thể khiến cho Dịch Đông Thần nhảy xuống, cố gắng lên.”

Tiểu Phàm lần này thật sự là cười hổ khó xuống rồi, cô nghe được tiếng tim đập của Dịch Đông Thần sau lưng luống cuống, từng phát từng phát kịch liệt giống như loại động cơ cực lớn, cô là muốn nhảy lại không dám nhảy.

Thời điểm toàn trường xôn xao, có một người không để ý nhân viên làm việc phản đối, chạy đến trên nệm thổi phồng, rống to: “Mau thả con tôi xuống!”

Nghe một thanh âm như thế, toàn trường cũng trầm mặc, nhìn người phụ nữ ăn mặc thời thượng trên sân đó giống như kẻ điên kêu, điên vô cùng, đồng thời khí thế bén nhọn, khiến rất nhiều người cũng không tự chủ cúi đầu, giống như bản thân đã làm sai điều gì.

Dịch Đông Thần bị treo ngược ở phía trên toàn thân giống như là bị dả kích, anh cúi đầu nhìn, người kia. Người kia quả nhiên thực là bà ta!

Quả nhiên là tình trạng dồn dập, lúc này Tiểu Phàm chỉ muốn nói, cảm giác của mình tại sao muốn chuẩn như vậy!

Lý Phi ở dưới mặt đất rụt cổ một cái, gọi thẳng quá kinh khủng, cô cũng nhận ra, người phụ nữ điên cuồng này chính là mẹ chồng thần bí của Tiểu Phàm, lần này tai họa lớn xông đến.

Ngay tại thời điểm Âu Dương nữ sĩ hăm hừ để cho nhân viên làm việc thả con trai xuống, trong không trung đột nhiên nhanh chóng thoáng qua một bóng dáng, trong nháy mắt sau đó, nệm thổi phồng hung hăng đập xuống, Âu Dương nữ sĩ bị lực đánh vào cũng lớn.

Đám người bộc phát ra tiếng hô hoảng sợ, bởi vì, một đôi treo ngược ở phía trên cực kỳ lâu rồi cuộc thì nhảy xuống rồi. Nhìn tình cảnh này quả thực là làm cho người ta lệ nóng quanh tròng.

26. Chương 26: Hai Trường Ban Đêm Không Dự Đoán Được

Tầng cao nhất của khách sạn Quân Viên, Mạc Quân Kha nhìn bồn cảnh đặt ở trên cửa sổ, không khỏi mất hồn trong chốc lát, giáo sư Vương nói đây gọi là sách mới, trước khi bà rời đi tặng một vật như vậy, hiển nhiên là ý vị sâu xa. Kết hợp với lời bà nói: “Có một số việc còn chưa bắt đầu cũng đã có thể đoán được kết cục, nếu như cố ý tiếp tục, bị thương sẽ là mình.”

Quân Kha có chút phiền não, nghĩ thầm: Giáo sư Vương không phải là cảm thấy Tiểu Phàm không thể nào lựa chọn mình sao! Nhưng bà không biết Tiểu Phàm đã ly hôn, có câu nói ngựa tốt không ăn lại cỏ, chẳng lẽ Tiểu Phàm cũng không có tư cách lựa chọn hạnh phúc lần nữa sao?

Chỉ tiếc anh vẫn rối rắm mấy phút, cấp dưới đến gõ cửa, đưa lên một tập tài liệu còn có mấy tin tức xấu. Thứ nhất, sau khi liên lạc với bí thư Bằng, có mấy ngành bắt đầu cho qua, nhưng mà phân bộ công trình xây dựng cả khách sạn vẫn gặp phải trở ngại không nhỏ, dĩ nhiên ngọn nguồn vẫn còn ở Dịch Đông Thần bên kia. Thứ hai, tổng bộ đã cảm thấy bất mãn, có thể kỳ tiếp sẽ phái người đến đây giám sát tiến trình.

Đợi xử lý xong tài liệu trên đầu, đã là buổi tối, Quân Kha lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Tiểu Phàm, kết quả nghe điện thoại chính là một người đàn ông —— Dịch Đông Thần.

Thanh âm Dịch Đông Thần hàm chứa tức giận truyền đến: “Tôi hẳn đã nói với anh, đừng cố gắng đến gần người phụ nữ của tôi nữa.”

Quân Kha cười: “Anh nói lời này vì thân phận gì vậy? Nếu như mà tôi nhớ không lầm, anh và cô ấy đã ly hôn, về mặt pháp luật tôi với anh là giống nhau.”

Dịch Đông Thần hình như là dừng lại mấy giây, ở thời điểm Quân Kha cho là anh không có lời nào để nói, lại nghe anh trịnh trọng nói: “Anh sai lầm rồi, tôi và cô ấy chưa từng ly hôn.”

Quân Kha hướng về phía điện thoại di động cười lớn: “Anh cho rằng nói lời như vậy tôi liền sẽ tin anh, sẽ chủ động rút lui sao?”

“Tin tức tôi và Tiểu Phàm ly hôn là lão Bằng đưa cho anh chứ? A, anh cảm thấy lấy cá tính của ông ta, nếu quả như thật bắt được một nhược điểm như vậy, ông ta có thể nhịn được không công bố ngược lại tiết lộ cho anh? Đây không phải là quá kỳ quái sao? Dĩ nhiên, tôi sẽ nói cho anh những điều này không phải nói tôi lo lắng anh bị người lợi dụng, chết sống của anh không liên quan gì đến tôi, tôi vô cùng không thích anh đến quấy rầy cuộc sống của tôi với Tiểu Phàm.” Dịch Đông Thần rất nhanh cúp điện thoại.

Quân Kha đem điện thoại hung hăng đập xuống đất, thảm mắng một tiếng: “Đồ chó hoang.” Là mắng bí thư Bằng đó, còn có Dịch Đông Thần.

Anh lái xe đi quán bar của chính mình, không ngờ nơi đó cũng không quá đều. Mấy phục vụ vây ở một chỗ, tựa hồ đang cùng một người đàn ông già nua trung niên nói gì đó, nhìn tư thế này hình như có người muốn động thủ.

Quân Kha biết tình huống, lão già kia vẫn la hét muốn tìm con gái, nói là có người nhìn thấy con gái của ông đã từng xuất hiện ở đây, có phục vụ nói, bọn họ đã cho phép lão già tìm thật lâu, ông vẫn là không tìm được, bọn họ muốn mời ông ta đi ra ngoài, lo lắng ông ta lời thôi lếch thếch sẽ ảnh hưởng buôn bán của quán bar, kết quả lão già chính là nhất định không đi.

Gần đây vẫn có cảnh sát nhìn chăm chăm quán bar này, cho nên phục vụ không dám làm loạn, đây mới để cho lão già có cơ hội làm loạn.

Tâm tình Quân Kha vốn cũng không tốt, nghe nói chuyện này càng thêm nổi trận lôi đình. Anh sải bước đi đến, quát lạnh một tiếng: “Lăn tăn cái gì đây?”

Phục vụ cũng tản ra, bọn họ đều hiểu: ông chủ lớn đến, chuyện dĩ nhiên là do anh xử lý, tiểu lâu la lúc này nên tự giác nhượng bộ lui binh, miễn cho vô cớ bị tai họa.

Lão già thấy Quân Kha xuất hiện, nhếch miệng nở nụ cười: “Anh gặp qua con gái của tôi sao? Dung mạo của nó rất đẹp, khi còn bé nó thích nhất là ca hát, nói là sau khi lớn lên muốn làm giáo sư dạy học sinh ca hát, kết quả nó thật làm giáo sư, vẫn là giáo sư đại học, đại học rất nổi danh. Bọn họ đều nói tôi không biết đời kia đã tu luyện có phúc lớn, thậm chí có một đứa bé xinh đẹp như vậy lại hiểu chuyện, anh biết không, nó mỗi tháng cũng sẽ gửi một số tiền lớn đến đây, tôi muốn nói với nó không cần, tuổi nó cũng không nhỏ, nên tìm người đàn ông xác định kết hôn.” Nói xong lão già vỗ vỗ dây lưng quần của mình, lại đến gần một chút với Quân Kha nói: “Tôi chính là mang tiền đến cho nó, nó một đứa bé ở chỗ này cuộc sống khẳng định không dễ dàng.”

Quân Kha thề anh bản ý là muốn rống lão già kia không biết Đông Nam Tây Bắc, sau đó trực tiếp làm cho người ta “Trực xuất” ông đi ra, nhưng là anh nghe lời này, thậm chí có chút không nhẫn tâm.

Phục vụ nghe được đều có chút ngán, lão già nói quá nhiều lần, ngược lại làm cho người ta có loại cảm giác gặp chị dâu Tường Lâm hiện đại, ông nói hiện tại ai muốn nghe ông nói những thứ này có được hay không. Vì vậy tất cả mọi người suy đoán, ông chủ lớn sẽ rất nóng nảy. Nhưng mà kết quả có chút ngoài ý muốn, Mặc Quân Kha thề nhưng chậm lại thanh âm hỏi lão già: “Bác trai, con gái bác tên gì?”

Lão già nhất thời lệ nóng quanh tròng, kéo tay của Quân Kha liền hô: “Tôi thấy được cậu sẽ biết rõ cậu tâm địa tốt, tôi nói với bọn họ, bọn họ đều không tin, vẫn để cho tôi đi, nhưng tôi vẫn không tìm được con gái của tôi. Cậu biết không, nó lên là Phương Phương.”

Quân Kha đột nhiên có loại rất cảm giác không ổn, anh cực kỳ không muốn truy vấn một câu, họ gì.

Thời điểm khi ba chữ Vu Phương Phương xuất hiện ở trong lỗ tai anh, hiển nhiên chân mày của anh ngóc không được rồi, vốn là hai đường thẳng cũng mau nhứ chung một chỗ rồi.

Lão già cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Là con gái của tôi xảy ra chuyện gì? Cậu nói cho tôi biết, tôi chịu được. Đứa nhỏ này có cái gì uất ức đều không nói với người trong nhà, luôn là tự mình chịu đựng, tôi liền lo lắng nó bị người khi dễ.” Nói xong ông làm ra một bộ dáng đánh nhau với người khác.

Thật là không thể tin được, Vu Phương Phương và người đàn ông trước mắt này là quan hệ cha và con gái, lão già đơn thuần hơn làm nổi bật lên con gái không có liêm sỉ. Quân Kha nghĩ, nếu như mà mình là lão già này, nếu là biết Vu Phương Phương ở bên ngoài này đã làm gì, đoán chừng đã sớm bị tức chết.

Đại khái bởi vì đồng tình, anh mang theo lão già đi về phía phòng nghỉ dành riêng để nghỉ ngơi, nói cho ông già là rất nhanh sẽ giúp ông liên lạc với con gái.

Lão già vô cùng cảm kích tấm lòng tốt của Quân Kha, đồng thời từ trong túi xách mang theo người lấy ra một chút đặc sản.

Mấy năm này đi theo người khác làm chút chuyện người khác không thấy được, bởi vì lo lắng đề phòng, Quân Kha rất ít khi ăn mấy phần cơm an ổn, giống như thời điểm lần đầu tiên gặp Tiểu Phàm như vậy bị người đuổi theo đánh cũng là chuyện thường xảy ra, những thứ kia hại qua người của anh, anh đều nhớ, cũng đều tìm báo thù; những thứ kia đã giúp người của anh, anh cũng đều nhớ, đang cố gắng báo ân, giống như Tiểu Phàm. Sau khi đi đến thành phố G, chuyên chú hơn phương diện buôn bán này, ngược lại cuộc sống trôi qua bình tĩnh, lòng của anh thế nhưng cũng giống như lão già nói thay đổi tốt hơn sao?

Quân Kha nở nụ cười, nhận lấy đặc sản trong miệng lão già, cắn một cái, thẳng thắn khen mùi vị tốt.

Vu Phương Phương nhận được tin tức, chạy đến quầy rượu, thấy cha và Quân Kha hai người vừa nói vừa cười, cô quả thực là tròn tròn mắt.

Có lẽ là vì đến gặp cha, Vu Phương Phương hôm nay ăn mặc thanh thuần hơn rất nhiều, mặt mộc không trang điểm xem cô đi lên thuận mắt rất nhiều. Lão già vừa nhìn thấy cô liền vui mừng đứng lên, hàm hàm kêu: “Nha đầu, cha đến thăm con.”

Điều này hiển nhiên là trường hợp cha và con gái gặp mặt cảm động, Quân Kha lặng lẽ lui ra ngoài, đem không gian nhường cho bọn họ. Mà anh không biết, Vu Phương Phương nhìn bóng lưng của anh, ý nghĩ trong lòng càng thêm kiên định.

Kể từ ngày đó cô quyến rũ Mạc Quân Kha bị đẩy ra, cô cũng biết, người đàn ông này có thể tin. Cô ngăn ngừa mấy năm này, đã biết vô số người đàn ông, có thể ở trên người những người đàn ông kia lấy được tiền lấy được công việc, nhưng là cho đến nay không có được qua tôn trọng còn có thật lòng. Cô có lúc sẽ nghĩ, nếu như cô cũng giống như An Tiểu Phàm ra đời trong gia đình áo cơm không sút mẻ, cô cũng có thể rất thanh thuần rất có phong cách. Có lẽ chính là bởi vì cái loại thiếu sót đó, cho nên anh mới có thể cảm thấy Mạc Quân Kha khó có được, lần đầu tiên không chỉ là vì tiền vì địa vị, mà thật lòng muốn cùng một người đàn ông tốt, cái loại tốt cả đời đó.

**

Mua thuốc nước trở về, Tiểu Phàm thấy Dịch Đông Thần cầm điện thoại di động của cô, nghi ngờ hỏi: “Xem cái gì chứ?”

Đông Thần phục hồi tinh thần lại, giơ giơ điện thoại di động lên nói: “Đột nhiên nhất thời vui mừng muốn nhìn em một chút chụp bao nhiêu ảnh của anh.”

Đây là câu nói đầu tiên sau khi trở về Dịch Đông Thần mở miệng nói, mà đưa đến tình huống này căn nguyên chính là Âu Dương nữ sĩ xuất hiện. Ngay cả chính anh sợ độ cao, ở lúc nhìn thấy Âu Dương nữ sĩ cường hãn chỉ trích người khác thì anh thế nhưng đưa tay cởi ra dây đai trên người mình và Tiểu Phàm. Ở trong mấy giây vật rơi tự do kia, Tiểu Phàm còn chứng kiến trong ánh mắt của anh loại khoái cảm trả thù đó. Nhất thời cảm thấy Dịch Đông Thần vẫn còn con nít, là một đứa bé tự mình giận dỗi tức giận với mẫu thân.

Tiểu Phàm học người khác thông dong nói: “Rất nhiều, chờ anh từng bước lên chức, những hình này thì càng đáng giá tiền, tôi liền bán cho người nào cũng có thể hung hăng có một số lợi nhuận đi.” Cô đoạt lấy điện thoại di động, bắt đầu tìm kiếm Dịch Đông Thần chính xác xích lô, kết quả lại phát hiện trong album ảnh rất nhiều ảnh có ý cũng bị xóa, lưu lại đều là thời điểm người khác đùa quá mức ghi lại. Tiểu Phàm chặc chặc hai tiếng thở dài một cái: “Anh thật không biết tôi có thói quen dự bị trước sao?”

Đông Thần khó khăn chuyển bại thành thắng, cố ý làm ra vẻ mặt tán dương: “Giáo sư Tiểu Phàm làm việc rất nghiêm túc, được, rất tốt, về sau tiếp tục cố gắng lên, vì sự nghiệp giáo dục của thành phố ta làm ra cống

hiển nhiên hơn.” Lúc này đột nhiên xuất hiện tiếng phổ thông rất có loại hiệu quả kịch vui — ở sau khi nhìn thấy Âu Dương nữ sĩ tối nay, Đông Thần đặc biệt tưởng nhớ thấy khuôn mặt tươi cười của Tiểu Phàm, có lẽ nhìn một chút, vẻ mặt của anh cùng nhau liền quên ban ngày nhìn thấy ai nói qua cái gì, nghe qua điện thoại gì.

Tiểu Phàm cười văng lên, cô lấy giọng giáo sư ra lệnh: “Chớ hà tiện, mau chóng nằm sấp xuống, cởi quần áo.”

Cũng không biết Dịch Đông Thần là quá khản trương hay là cái gì khác, thời điểm cởi ra wire lại đem chân hạ xuống, sau đó thời điểm đi xuống không cẩn thận liền quay đến cổ và bả vai một đoạn này, kết quả giấy rách phải giữ lấy lề người khác còn vẫn không chịu nói, cho đến khi trở về nhà, anh mới ở trước mặt Tiểu Phàm lộ ra khác thường, vì vậy mới có Tiểu Phàm đi ra ngoài mua thuốc nước.

Đông Thần ngu ngốc hỏi tới: “Cởi toàn bộ sao?”

Tiểu Phàm liếc anh một cái: “Anh nghĩ mà nói, tôi không phản đối, đàn ông các anh không phải cũng thích xem người phụ nữ trần truồng ư, thật ra thì người phụ nữ cũng không bài xích nhìn người đàn ông.”

Kết quả Dịch Đông Thần thuần thực cởi áo, còn làm bộ muốn cởi dây lưng, dĩ nhiên làm bộ ý tứ đúng là, phô trương thanh thế, không có hành động thực tế .

Vì cái hành động phô trương thanh thế này, người nào đó ở trong gần một giờ trả giá đau đớn thê thảm, tiếng khóc tiếng gào thét liên tiếp.

Tiểu Phàm thật sự là rất “Dịu dàng” rất “Dịu dàng” ở thay anh chà xát thuốc nước, về phần trên tay tăng thêm bao nhiêu lực cũng không biết.

Kết quả người nào đó còn lớn tiếng quát: “Thoải mái!” Diễn hình vệt chết còn cứng mỗ.

Ở cười xong sau đó trầm mặc, Tiểu Phàm không chịu nổi loại trầm mặc này, vì vậy cô không giấu diếm ở trong lòng lời nói: “Anh hôm nay rất không bình thường, kể từ sau khi mẹ xuất hiện.”

Đông Thần vẫn là cười, chỉ là cười đến có chút không tự nhiên: “Mẹ và cha không phải đi về sao? Đúng rồi, trước bọn họ đều có giao cho anh, nói muốn cố gắng nhiều, mau chóng có thể sinh con, em nói chúng ta vào lúc này có phải hay không nên động phòng hoa chúc rồi hả?”

Lời vừa nói ra, lập tức bị Tiểu Phàm khi dễ: “Cái người này là đang nhắc nhở tôi dọn đi ra ngoài sao? Cha mẹ tôi đi, chúng ta nên diễn cũng diễn xong, sớm là ai về nhà này.”

Người nào đó ôi một tiếng, biểu hiện bả vai anh thương — một chiêu rất vô sỉ, nhưng là rất hữu hiệu.

Cha mẹ đi, đến trước mặt chồng có thù oán mẹ chồng, Tiểu Phàm nhất thời cảm thấy cuộc sống của cô thật con mẹ nó “Muôn màu muôn vẻ”, giống như lúc từ sân vận động trở lại, Lý Phi ở bên tai cô nói “Enjoy” giống như bĩ ối, giống như cần ăn đòn. Sau khi dừng lại cảm khái, Tiểu Phàm đột nhiên nhớ lại tiết học ngày mai còn chưa có chuẩn bị tốt, nhất thời ngẩn ngang trong gió rồi.

27. Chương 27: Mẹ Chồng Con Dâu Không Thể Nhường Nhịn

Tối hôm qua Tiểu Phàm thức đêm chuẩn bị xong tiết học, kết quả chính là — hai mắt gấu mèo rời giường, bình thường bộ dáng đều dùng đồ trang sức trang nhã có lần đầu tiên tô vẽ giống như màu khói xông vào mắt. Cũng bởi vì như vậy, mấy học sinh khi đi học vẫn nhìn cô, cảm thấy cô cả người phong cách đều không giống nhau. Nếu nói trước kia là kiểu nhẹ nhàng, hôm nay chính là diêm dúa lăng lợ, điều này có thể giống nhau sao?

Thời điểm chờ Tiểu Phàm tan lớp trở lại phòng làm việc, Lý Phi đã sớm ở nơi đó ăn không uống không rồi, cô nhìn thấy Tiểu Phàm ngừng một lát, sau đó trực tiếp cười thật to: “Cậu biết tớ bây giờ nhìn đến cậu nghĩ là cái gì không?”

Tiểu Phàm trực tiếp vòng qua cô: “Dừng lại đi, tớ không hy vọng xa vời tời trong miệng của cậu nghe được đáng dấp gì giống như lời nói, không phải có câu nói. . . .” Cô nhàn nhạt liếc Lý Phỉ một cái: “Chính cậu hiểu ý đi, tớ cũng ngại nói.”

Lý Phỉ cắn một miếng chuối tiêu, chuối tiêu này là vừa rồi có người lấy ra biếu Tiểu Phàm, rất bình tĩnh rộng rãi nói: “Không phải là miệng chó không mọc ra ngà voi sao? Không có việc gì, chị chịu được. Quen biết với cậu nhiều năm như vậy, trái tim của chị trong sáng như thủy tinh pha lê sớm đã bị rèn thành trái tim thủy tinh kim cương, mặc dù vẫn là thủy tinh, nhưng ít ra không dễ dàng bị vỡ như vậy.” Cô ở trên ghế sa lon đối chân vểnh hai chân lên, cười nói: “Nhìn cậu hôm nay, nhất thời có loại cảm giác bức người lương thiện làm kỹ nữ.”

Tiểu Phàm liếc mắt, nhưng vẫn là dùng giọng tán dương nói: “Thành ngữ dùng là không tệ, xem ra bình thường tớ dạy cho cậu là có tác dụng.”

Vì vậy đối với hai cô nương này mà nói, mỗi ngày đấu khẩu một trận có ích chính là cả người khỏe mạnh.

Chỉ là Lý Phỉ hôm nay trừ ăn không uống không thêm trà dưa ở ngoài, còn có một chuyện người khác phải báo cho Tiểu Phàm, trước mắt chuyện này xem còn không biết là tốt hay xấu.

Lý Phỉ nói: “Mấy ngày trước tớ nhận được thông báo của trường học nói là có đại sư nghệ thuật nước ngoài đến chỉ đạo cho chúng ta biểu diễn nghệ thuật, sau đó trọng điểm là, hôm nay tớ mới biết được lai lịch người này thật sự dọa chết người.”

Bình thường thời điểm Lý Phỉ nói đến trọng điểm, liền tỏ rõ cô yêu thích phát hiện trong lòng lại bắt đầu tác quái, cần phải muốn treo lên tò mò của tất cả mọi người mới bằng lòng từ bi vạch trần bí mật, mà Tiểu Phàm đối phó với chiêu số của cô ấy chính là hoàn toàn không để ý đến cô ấy, chính cô ấy sẽ đuổi theo nói cho cô biết trọng điểm rốt cuộc là cái gì.

Quả nhiên thời điểm khi Tiểu Phàm ôm tài liệu, chuyên tâm tra cứu, Lý Phỉ trực tiếp đi đến đến trước mắt cô, lôi kéo cô hô lên: “Đại sư nghệ thuật đó là mẹ chồng cậu.”

Tay Tiểu Phàm cầm bút cương cứng một chút, chỉ là một hồi liền bình tĩnh xuống: “Bà ấy đến thì đến chứ, chúng ta không phải nhất định sẽ gặp phải, dù là gặp phải, giải quyết việc chung là tốt.”

Lý Phỉ đem cửa phòng làm việc đóng lại, khó được nghiêm túc hỏi: “Âu Dương nữ sĩ có biết chuyện cậu và Tiểu Dịch ly hôn hay không? Ngộ nhờ bà ấy biết, có thể đem cậu bỏ nhào hay không, tớ xem bà ấy đã cảm thấy là loại hình không phải có thể đắc tội. Còn nữa, ngày đó chuyện tình treo ngược wire, sau khi hai người đi, bà ấy hàn huyên mấy câu với tớ, ai nha mẹ ơi, tớ bị sợ đến thiếu chút nữa tè ra quần, nếu không phải là lão Lưu ở bên cạnh trấn giữ, tớ đoán chừng thì quỳ xuống với bà ấy, thành tâm sám hối tội lỗi của tớ. . . .”

Giọng nói Lý Phỉ kinh điển khoa trương đem chuyện xưa kể lại giống như tiểu thuyết, Tiểu Phàm cũng không dám tin cô, chỉ là có một chút Lý Phỉ không nói sai, khí thế của Âu Dương nữ sĩ quả thật rất mạnh mẽ, thỉnh thoảng có lúc cảm xúc từng hồi từng hồi một, làm cho người ta sờ không thấy đầu (không hiểu được manh mối), đại khái đây chính là người làm nghệ thuật thông minh đi.

Chỉ chốc lát sau, bên kia phòng hiệu trưởng gọi điện thoại tới, báo cho Tiểu Phàm đợi đi tham gia một bữa tiệc, để hoan nghênh khách quý đến.

Lý Phỉ nhìn cô một cái, im lặng cười nhạo: đây chính là “Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến”, khách quý còn có thể là ai, không phải là Âu Dương nữ sĩ sao!

Nụ cười của cô vẫn treo trên bờ môi, bên kia điện thoại lại nói: “Giáo sư An, Lý Phỉ cũng ở bên đấy chứ? Mới vừa rồi gọi đến phòng làm việc của cô ấy không tìm được. Cô thuận tiện thông báo với cô ấy, để cho cô ấy cũng đi, đây là ý tứ của hiệu trưởng.” Trên căn bản tất cả mọi người hiểu, chỉ cần tìm được Tiểu Phàm, Lý Phỉ cũng không xa, hai người bọn họ giống như trẻ sinh đôi kết hợp, một đắp một cái.

Nghe tin tức tàn khốc như thế, Lý Phỉ mau khóc rồi, cô đáng lẽ đều có kế hoạch, buổi trưa hôm nay muốn ăn một bữa thật tốt, kết quả. . . .

Chủ nhiệm khoa nghệ thuật và Âu Dương phu nhân đi về phía Tiểu Phàm bọn họ, từng bước đến gần, Tiểu Phàm chột dạ càng ngày càng lợi hại, cô nghĩ nhất định là phản ứng Lý Phỉ mới vừa đe dọa xảy ra.

Lý Phỉ cũng rất khẩn trương, cô gần như chính là cúi đầu, thời điểm trước kia ở đại viện cô chỉ sợ Âu Dương nữ sĩ này thần kinh như vậy, trưởng thành vẫn là không thoát khỏi được âm ảnh của bà!

Chủ nhiệm hình như là không nhận thấy được cái gì khác thường, ông mỉm cười giới thiệu hai bên, thời điểm nói đến Âu Dương nữ sĩ, ông dùng ánh mắt rất cung kính rất hâm mộ, giống như Âu Dương nữ sĩ là người nhà ông: “Âu Dương nữ sĩ của chúng ta là nghệ thuật gia biểu diễn nổi tiếng trên vũ đài, từng nhiều lần diễn xuất ở Broadway, cũng có 07 năm đạt được giải thưởng vinh dự cao nhất trên vũ đài 100 —— Là giải thưởng tốt nhất Nữ Diễn Viên Thonny.”

Ông còn chưa nói hết, Âu Dương nữ sĩ một tay vừa nhấc, mặt mày quét qua: “Cùng các cô nói gì, tôi là nhìn họ lớn lên, những chuyện kia của tôi họ biết so với anh rõ ràng.”

Một câu nói chủ nhiệm khoa bị sặc, Lý Phỉ hiểu rõ, chủ nhiệm khoa điệu võ dương oai chưa từng có lúng túng như vậy, thật có cảm giác cái rắm ngựa đực vỗ đến trên đùi ngựa.

Chủ nhiệm khoa khôi phục rất nhanh tới đây, lấy bộ dáng trưởng bối hiền lành nhìn Tiểu Phàm: “Khó trách mới vừa rồi Âu Dương nữ sĩ chỉ định hai người phải đến đây rồi, thì ra là mọi người đều quen biết.” Sau đó lại bắt đầu thao thao bất tuyệt khích lệ, nói Tiểu Phàm phong cách xuất chúng, nói Lý Phỉ giác ngộ nghệ thuật cao bla bla, sừng sốt đem hai cô nương khoe khoang giống như so với tiên trời, sau đó còn là thỉnh thoảng nói này tất cả đều là bởi vì chịu sự hun đúc của Âu Dương nữ sĩ

Tiểu Phàm nghĩ đợi ăn cơm xong, cô và Lý Phỉ hai người chằm chọc sẽ rất hăng hái .

Âu Dương nữ sĩ khúc khích mà cười lên: “Tiểu Phàm giống tôi, đây còn có thể nói, dù sao cũng là mẹ chồng con dâu —— mặc dù không có chung đụng bao nhiêu thời gian, Lý Phỉ này từ nhỏ đã là một nha đầu nghịch ngợm.” Mặc dù bà kịp thời dừng câu nói kế tiếp, nhưng mấy người ở trường cũng nghe được rõ ràng, cô ngụ ý chính là tuyệt không thừa nhận đứa bé nghịch ngợm giống như Lý Phỉ như vậy, bởi vì cô có bản lĩnh Thông Thiên cũng hun đúc không được.

Tiểu Phàm rất khó khăn mới chỉ hơi hơi cười một tiếng, mà không phải ôm bụng cười lăn lộn, mẹ chồng của cô này vừa ra tay quả nhiên không giống như người thường. Đáng tiếc nụ cười này còn chưa có chống được một giây đồng hồ, cô hiểu ra có cái gì không đúng. Mới vừa rồi, đang ở mới vừa rồi. Âu Dương nữ sĩ dùng hai chữ “Mẹ chồng con dâu”, cô không nghe lầm chứ?

Lý Phỉ hã hê vẻ mặt chứng minh thính lực của Tiểu Phàm không có bất cứ vấn đề gì.

Mà ở trường duy nhất một người ngoài cuộc nghe được, không ngừng hiểu rõ chỗ Âu Dương nữ sĩ đã nói, mặc dù chỉ là mấy câu ngắn gọn, nhưng thể hiện lượng tin tức lại rất lớn đi. Tiểu Phàm đã kết hôn rồi? Kết hôn với đối tượng lừng lẫy đại học con trai của Âu Dương nữ sĩ? Đáng tiếc con trai của Âu Dương nữ sĩ là ai?

Chủ nhiệm khoa nghệ thuật là một người đàn ông om sòm vẫn là lão già rất nhiều chuyện, thích hỏi thăm tin tức nghề nghiệp, giống như danh nhân Âu Dương nữ sĩ vậy càng thêm là đối tượng ông muốn đào chuyện xưa sau lưng cực tốt, bởi vì nắm giữ bọn họ danh nhân những thứ này nhiều chuyện scandal này, có thể ở thời điểm tiếp xúc nắm được đằng chuôi, đây coi như là một loại lòng ghen tỵ để ý biến thái đi.

Nhưng mà, quan trọng là, hôm nay cái tin tức vĩ đại cũng là nhân vật chính chính miêng tiết lộ ra ngoài! Chủ nhiệm khoa dùng ánh mắt rất thần kỳ ở trên người Tiểu Phàm và Âu Dương nữ sĩ đưa qua đưa lại không dưới mười lần, cuối cùng ông thở dài một tiếng nói: “Ai, giáo sư Tiểu Phàm, cô cũng quá khiêm tốn đi, làm việc với cô lâu như vậy, cũng không nghe cô nói chuyện này.”

Mặc dù trong lòng rất giật mình, nhưng Tiểu Phàm vẫn là tận lực để ỉnh thoát nhìn rất bình tĩnh nói: “Chủ nhiệm, cái này chẳng phải ngài sẽ biết sao.”

Sau đó ánh mắt của cô và mẹ chồng liếc nhau một cái, mẹ chồng rõ ràng là cười, nhưng mà nụ cười kia quá mức chói mắt, chói mắt đến mức không chịu được, vì vậy trái tim Tiểu Phàm bắt đầu gia tăng nhịp độ, không hiểu Âu Dương nữ sĩ nói lời này rốt cuộc là ý gì. Cái gọi là bình đến tướng chặn, đáng tiếc cô một chút cũng không đoán ra bình từ đâu đến đây, muốn ngăn cản thế nào!

Trước khi ăn cơm ăn món ăn khai vị có người ăn say sưa ngon lành, có người ăn không biết ngon. Đợi đến thời điểm gọi thức ăn, Âu Dương nữ sĩ đột nhiên đóng lại thực đơn, hỏi nhân viên phục vụ: “Có thức ăn chay không?”

Chủ nhiệm vội tiếp miệng hỏi: “Âu Dương nữ sĩ là người ăn chay sao?”

Âu Dương nữ sĩ cười duyên một chút: “Nghe người ta nói người phụ nữ ăn ít thức ăn mặn ăn nhiều thức ăn chay, đối với thân thể mới có lợi, dĩ nhiên đối với người chuẩn bị làm mẹ còn có chỗ tốt.”

Lời vừa nói ra, ánh mắt chủ nhiệm khoa không tự chủ rơi vào trên bụng của Tiểu Phàm. Lý Phi cũng là giật mình nhìn chằm chằm Tiểu Phàm hai mắt liếc mắt nhìn vài lần, trong ánh mắt để lộ ra chỉ trích: cẩu nhả, mang bầu cũng không nói cho tớ biết một tiếng.

Nội tâm Tiểu Phàm phát điên, đây là một bữa tiệc Hồng Môn Yến sao? Tại sao mình im lặng cũng trúng đạn đây? Mấu chốt đối mặt là Âu Dương nữ sĩ, không thể phản kháng, nếu không chính là đại nghịch bất đạo, không vâng lời người lớn. Lần này, Tiểu Phàm có chút hiểu, Dịch Đông Thần tại sao phải nhìn đến mẹ anh giống như thấy kẻ thù.

Thời điểm tiếp tục tán gẫu, chủ nhiệm khoa hiển nhiên rất hưng phấn, bởi vì chỗ ngồi là thanh âm của ông vẫn không ngừng nói.

Điện thoại của Âu Dương nữ sĩ vang lên, bà đi ra ngoài nghe điện thoại. Điện thoại là người đàn ông nước Pháp gọi đến, đại ý là muốn hỏi có cần hay không tới đón bà, bà cười: “Thân mến, tôi hôm nay đi nhà con trai xem một chút.”

Người đàn ông nước Pháp dùng Trung văn sứt sẹo hỏi: “Vậy muốn tôi cùng em không? Quan hệ con trai của em với em hình như không được tốt.”

Gặp con trai còn cần người đi cùng? Lời nói này đi ra ngoài sợ rằng không có nhiều người sẽ tin. Âu Dương vuốt vuốt mi tâm: “Thân mến, anh là yêu tôi hay vẫn là hại tôi đây? Anh vừa xuất hiện, đoán chừng tiểu Dịch thì càng hận tôi rồi. Ngoan, tự anh tìm một chút chuyện làm đi.”

Người đàn ông nước Pháp lưu luyến một lúc lâu mới cúp điện thoại.

Vừa đứng lúc đi ra, Âu Dương cầm điện thoại còn là ẩn mã số phòng làm việc của con trai, nghe điện thoại chính là một nữ thư ký, Âu Dương cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp nói: “Để cho Phó Thị Trưởng Dịch của các người nghe điện thoại, hãy nói với nó tôi và Tiểu Phàm tìm nó có chuyện.”

Thư ký hỏi bà là ai, bà chưa nói, cô cảm thấy nếu như Tiểu Dịch biết là bà gọi điện thoại cho anh, đoán chừng bà ngay cả nghe được thanh âm của anh cũng khó khăn, ngược lại là có thể mượn danh nghĩa Tiểu Phàm. Mẹ con làm thành bọn họ như vậy thật đúng là cực kỳ ngang ngược.

“Tiểu Phàm thế nào?” Tiểu Dịch đi lên chính là nói một câu này.

Âu Dương cười: “Mẹ với vợ của con ở chung một chỗ ăn cơm, con không phải nên đến? Hai con kết hôn cũng lâu như vậy, như thế nào không công bố với mọi người như vậy đây?” Bà hôm nay ở trong trường học đi dạo một lát, cũng nghe người ta nói một chút, nhưng hình như không ai biết Tiểu Phàm gả cho Tiểu Dịch rồi.

Dịch Đông Thần bên kia trầm mặc vài giây, tiếng hít thở lớn không bình thường chứng minh tâm tình của anh không bình tĩnh, hình như là qua một đoạn thời gian rất dài, anh mới mở miệng: “Bà không cần đối với cô ấy làm cái gì.”

Một câu nói khiến Âu Dương nữ sĩ tức lập tức bốc hỏa lên: “Con đến đây chẳng phải sẽ biết mẹ muốn đối với nó làm cái gì! Nói thật, đấu với nó, mẹ thắng quá dễ dàng!”

Lúc bà vẫn còn nói liền nghe đến tiểu Dịch lạnh lùng hỏi: “Hai người ở đâu?”

Đứa nhỏ này thật là quá dễ dàng tích cực rồi, nhưng mà anh đối với vợ vẫn là thật sự rất quan tâm, điểm này so với cha của anh mạnh mẽ hơn. Người đàn ông lấy sự nghiệp làm trọng không sai, chỉ là đang làm việc không thể quên người phụ nữ bên trong, người phụ nữ đó đã từng yên lặng khích lệ cho bọn họ. Thật

ra thì Âu Dương vẫn là rất lo lắng con trai, anh đã cùng với cha anh đi vào chính trị, giống như cha anh có khát vọng có lý tưởng, cũng sẽ không giống cha anh thành cuồng công việc, gia đình tan vỡ đây?

Ở trên đường trở về chỗ ngồi, Âu Dương nữ sĩ suy nghĩ như vậy. Mà khi bà nhìn thấy Tiểu Phàm và Lý Phi thời điểm ánh mắt hai người giao chiến, bà khẽ mỉm cười, nghĩ thầm: tiểu nha đầu, mẹ chồng đối với con cũng không tệ lắm chứ?

28. Chương 28: Cùng Nhau Nổi Diên Cũng Lãng Mạn

Tiểu Phàm cảm thấy ánh mắt của Âu Dương nữ sĩ, cái loại được xưng tụng ôn hòa thiện lương đó, nhưng xuất hiện ở trên mặt bà thì có loại cảm giác bình thường vừa phải. Tiểu Phàm ở dưới mặt bàn bấm Lý Phi một phen, không ngờ cô bé này đột nhiên khoa trương kêu ầm lên.

Toàn trường yên lặng mấy giây, chủ nhiệm khoa ân cần hỏi: “Giáo sư Lý làm sao vậy?”

Lý Phi mới há miệng, lời nói liền bị Tiểu Phàm cướp lấy: “Giáo sư Lý mới vừa rồi nói với tôi là đau bụng, vào lúc này có lẽ là không thoải mái thôi. Nếu không, tớ với cậu trở về trường học nghỉ ngơi một chút?” Một câu nói sau hiển nhiên là Tiểu Phàm nói với Lý Phi.

Âu Dương nữ sĩ liếc mắt nhìn, trực tiếp gọi phục vụ đến, nói: “Uống chút canh nóng trước đi, như vậy bụng sẽ tốt hơn một chút.”

Chủ nhiệm khoa hiểu rõ nở nụ cười, nghĩ thầm: phụ nữ thật là phiền phức.

Lý Phi không ở trạng thái chỉ có thể rất mờ mịt nhìn hai người đồng thời nghị luận tình trạng thân thể của cô, cô quét mắt một lượt, chỉ cảm thấy trong này nước rất sâu: Tiểu Phàm hiển nhiên là muốn đi, nhưng mà một câu nói của Âu Dương nữ sĩ liền làm rối loạn kế hoạch của cô ấy.

Lý Phi liếc mắt nhìn Tiểu Phàm, ánh mắt truyền lại tin tức: yên tâm đợi làm thịt đi, đừng lấy chị đây ra nháo sự.

Lúc này, cửa cách một cái mở ra, có một trận gió từ bên ngoài thổi tới. Âu Dương nữ sĩ mỉm cười, chờ đợi bóng dáng của con trai xuất hiện ở cửa.

Mà Tiểu Phàm khéo mắt nhảy một cái, bên tai truyền đến thanh âm của chủ nhiệm khoa: “Ai, ai đến rồi hả?”

Thời điểm cửa mở được phân nửa, người phía ngoài kia xuất hiện tại trong tầm nhìn của bọn họ —— thì ra là tài xế của Đông Thần.

Chủ nhiệm khoa hiển nhiên là không biết người này, ông lên tiếng hỏi thăm người đến là ai, có chuyện gì.

Tài xế đi đến trước mặt Âu Dương nữ sĩ gật gật đầu mà nói: “Nghe nói ngài đến thành phố G rồi, lãnh đạo trong truyền bá văn hóa nghệ thuật phái tôi đến mời ngài qua đó.” Lúc nói lời này, anh còn theo bản năng nhìn mấy người tại chỗ, ánh mắt khác nhau.

Tiểu Phàm có thể cảm thấy thời điểm tài xế nhìn mình, hình như ám hiệu mà cười một chút, từ góc độ trực giác mà nói, tài xế là đến cứu trận.

Âu Dương nữ sĩ nhún mày cười cười, cầm túi lên chào hỏi với chủ nhiệm khoa liền dẫn đầu đi ra ngoài, thời điểm đi qua bên cạnh tài xế, bà dừng lại một chút, giữ vững mỉm cười nói: “Dung mạo của cậu vẫn rất có nghệ thuật đặc sắc, tôi nhớ kỹ cậu.”

Một câu “Nhớ kỹ cậu” khiến lông tơ trên người tài xế dựng đứng, trước khi anh đi vào, Phó Thị Trưởng liền đã thông báo, vô luận Âu Dương nữ sĩ làm cái gì nói gì, cũng không được để ý đến. Nói văn hoa một chút, chính là kính nhi viễn chi*. Có thể thấy được người phụ nữ này đắc tội không nổi lại trêu chọc không nổi. Tài xế không khỏi thở dài: Phó Thị Trưởng à, tại sao làm tài xế của ngài còn phải bị cái tội này đây?

*: kính trọng nhưng không gần gũi.

Khách quý đi, bữa cơm này cũng liền ăn xong rồi. Chủ nhiệm khoa nói là có việc bận đi trước, nhìn phương hướng ông ta đi hiển nhiên không phải trở về trường học, Lý Phỉ nở nụ cười hỏi: “Cậu đoán xem, ông ấy là đi chỗ nào tìm phụ nữ?”

Tiểu Phàm chỉ cười, chủ nhiệm ở bên ngoài có phụ nữ chuyện này vẫn chưa tính là tin tức.

Hai người còn chưa đi ra mấy bước, liền nghe đến một chiếc xe con bên cạnh còi đột nhiên vang lên, sau đó cửa sổ xe màu đen hạ xuống, Dịch Đông Thần mặt âm trầm liền xuất hiện ở trước mặt họ.

Lý Phỉ hiểu ý vỗ vỗ bả vai Tiểu Phàm, nhỏ giọng nói: “Hai người trao đổi thật tốt, chị đây đi trước cậu một bước.”

Ngồi ở trong xe, Tiểu Phàm nhìn Dịch Đông Thần một cái, sắc mặt của anh không được tốt, lại bắt đầu xuất hiện loại trạng thái không nói lời nào đó. Cô không chịu nổi loại không khí nặng nề này, vì vậy phá vỡ yên tĩnh: “Anh trái lại biết tin thật nhanh nhạy, biết chúng tôi ở chỗ này, chỉ là anh để cho tài xế mang bà ấy đi nơi nào rồi hả?”

Đông Thần hồi lâu mới mở miệng, ánh mắt lạnh lùng, giọng nói cứng rắn: “Anh sẽ làm cho người ta cực kỳ chăm sóc, bà ta không phải rất rảnh rỗi ư, cho nên vô luận là triển lãm nghệ thuật hay là diễn xuất mặc cho bà ta chọn lựa, chỉ cần bà ta không gây chuyện thị phi là được.”

Tiểu Phàm gật đầu, Âu Dương nữ sĩ lời nói kinh người một điểm này, cô đã lĩnh giáo, đợi trở về trường học còn không biết sẽ nghe được lời đồn đãi gì. Đương nhiên mang thai gì gì đó qua mấy tháng sẽ tự sụp đổ rồi, chỉ là thảo luận về chồng của Tiểu Phàm là ai, đoán chừng lại trở thành đề tài thảo luận trà dư tửu hậu (thời gian rảnh rỗi) của nhân viên phòng trà đào tạo.

Đông Thần lần mò trên lồng ngực một phen, móc ra một gói thuốc lá, cầm ở trong tay một lát, ánh mắt lại thấy Tiểu Phàm hơi nhíu lông mày ngọn núi, vì vậy tay vừa lộn, đem thuốc lá đặt ở trên xe. Chỉ nghe anh nở nụ cười nói: “Hiện tại đi nơi nào đây?”

Bên trong xe nhiệt độ không thấp, vì vậy trong không gian cũng không rộng một nam một nữ, rất dễ dàng giúp sinh ra một loại không khí mập mờ, nếu là ở trong phim thần tượng, nữ sinh hình như nên mềm mại nói theo nam sinh an bài thôi.

Chỉ là Tiểu Phàm nói: “Tôi trở về trường học, anh cũng nên đi về phòng làm việc đi?”

Đông Thần quay đầu lại, nhìn cô một cái thật sâu: “Khoảng cách em đi làm còn một nửa giờ, anh dẫn em đi chỗ này, bảo đảm ở trước khi em đi làm đưa em trở lại.”

Lúc anh nói chuyện xe cũng đã chạy — hiển nhiên lời này của Dịch Đông Thần không phải bàn bạc, mà là thông báo cho cô.

Tiểu Phàm không chút kiêng kỵ nhìn gò má Dịch Đông Thần, không khỏi ở trong lòng chặc chặc cảm thán: Phó Thị Trưởng Dịch am hiểu nhất chính là ra hiệu lệnh, trước kia là không phải là bởi vì loại người như anh không để lại dấu vết khí phách mới có thể để ỉn mê muội như vậy?

Nghĩ đến cuối cùng, các loại ý tưởng cũng hòa hợp thành hai chữ “Thật khờ” .

“Cái gì?” Đông Thần đột nhiên toát ra một câu như vậy.

Tiểu Phàm sửng sốt một chút, mới phát giác mới vừa rồi mình không cẩn thận nói chuyện ra khỏi miệng, cô khúc khích mà cười một tiếng: mình quả nhiên là người hai hàng. Cô ho nhẹ một tiếng: “Gì kia, tôi là muốn hỏi anh phải mang tôi đi đâu?”

“Có một nơi vẫn muốn mang em đến, anh cũng là trước đây không lâu mới phát hiện, nhưng nếu như hôm nay không đi, sau này anh nghĩ trong một đoạn thời gian đoán chừng anh cũng không có thời gian.”

Thời gian đang lúc nói chuyện, xe đã càng lái càng vắng vẻ rồi, nếu không phải đang ngồi bên cạnh là Dịch Đông Thần, Tiểu Phàm thật sự sẽ cảm thấy cô bị người buôn lậu lừa bán rồi.

Thành thực tiến vào bên trong, có thể nhìn đến đường núi kia trải xi - măng, cách đó không xa có một cái Thập Cấp mà cầu thang lên có loại cảm giác đi lên trời. Tiểu Phàm nở nụ cười: “Sẽ không phải là anh muốn so tài leo bậc thang với tôi chứ?”

Đông Thần bộ mặt nghiêm chỉnh: “Không tệ, nhanh như vậy liền đoán ra anh muốn làm cái gì.”

Tiểu Phàm im lặng, ở nơi hoang vu không người ở này, trừ thêm đá xi măng, cùng với cái vị trí đó một cái không thấy được độ cao, còn có cái gì khác có thể xem sao?

Mắt thấy Đông Thần cởi áo khoác xuống, cởi ra hai cúc áo trên cùng của áo sơ mi, sau đó làm ra tư thế chuẩn bị chạy bộ, Tiểu Phàm lúc này mới thần kỳ hỏi một câu: “Thật sự muốn leo?”

Ở Đông Thần gật đầu, đồng thời cô tuôn ra một câu “Đùa gì thế!”

Chính giữa buổi trưa, chỗ cô đến đây chính là vì leo bậc thang? Phó Thị Trưởng Dịch là quá rảnh rỗi hay là phương diện nào xảy ra vấn đề?

Về mặt Dịch Đông Thần bình tĩnh lại đi ra: “Anh chưa bao giờ đùa giỡn. Đi thôi!” Thanh âm vừa dứt, anh liền kéo tay Tiểu Phàm, hướng về phía trên chạy tới.

Người nào đó vừa chạy còn vừa kể chuyện xưa: “Đã nhiều năm trước, anh nhớ được có một cô gái nhỏ, cô bé rất yêu thích một cậu bé, cô bé không biết từ đâu nghe nói có một nơi cầu nguyện rất linh thiêng, cũng trải qua rất vui mừng, kết quả nơi đó có rất nhiều bậc thang rất cao, ông già đó nói cho cô bé biết phải thành tâm thành ý leo lên đỉnh, cầu nguyện mới có thể linh nghiệm.”

Tiểu Phàm sững sờ, hình như là một đoạn trí nhớ tiến vào trong đầu, cô vô ý thức nói tiếp theo: “Vì vậy cô gái nhỏ không chút suy nghĩ liền kéo cậu bé cùng đi leo, còn lừa cậu bé nói mẹ của cậu bé đang ở phía trên chờ cậu. Dọc theo đường đi cô gái nhỏ đều nghĩ, cô muốn gả cho cậu bé bên cạnh này, mà cậu bé nghĩ cũng là mẹ của cậu sẽ ở phía trên.”

Cảm thấy Tiểu Phàm có xu thế buông tay, Đông Thần dùng sức nắm chặt, cao giọng nói: “Em còn không biết đến chuyện xưa tiếp sau đi, hơn nhiều năm sau đó, cô gái nhỏ và cậu bé trưởng thành, bọn họ kết hôn, có một ngày, anh mang theo cô gái nhỏ trở lại leo bậc thang, lúc này trong lòng anh nghĩ, người phụ nữ bên cạnh này cả đời đều là vợ của anh, chúng ta sẽ sinh ra rất nhiều con, vậy tại một chỗ đòi gào thét, ba mẹ ồm.”

Trái tim giống như là bị thứ gì đụng phải một phát, Tiểu Phàm cảm thấy lỗ mũi ê ẩm, cô há mồm thở dốc, quát: “Dịch Đông Thần, anh muốn nổi điên tìm bậc thang thấp một chút không được sao? Này leo lên thật sự mệt chết đi có được hay không?”

Đông Thần cười: “Như vậy mới tỏ ra rõ có thành ý.” Nói xong nắm chặt tay, cảm nhận được chỗ lòng bàn tay hai người gần sát nhiệt độ từ từ lên cao —— dĩ nhiên không phải bởi vì hai người nóng lên, mà là leo như vậy thật sự mệt chết đi rất nóng rất dễ dàng đổ mồ hôi.

Chỉ là có câu nói như thế nào: đau cũng vui vẻ.

Tiểu Phàm khóe miệng co giật một cái: “Quá gian trá (gian xảo dối trá) rồi, anh phải ra vẻ thành ý, tại sao còn phải kéo tôi làm người chịu tội thay?”

Tầm mắt Đông Thần rơi vào trên tay hai người đang nắm: “Anh thật sự chính là lôi kéo em, bà xã.”

“Chúng ta đã ly hôn.” Thật ra thì Tiểu Phàm thật không muốn làm loại chuyện tình mất hứng này, chỉ là người khác hình như vẫn quên sự thật này, cần phải nhắc nhở người khác.

Đông Thần bình tĩnh trả lời một câu: “Vậy không tính.”

Tiểu Phàm còn muốn nói điều gì, liền bị anh lôi kéo, nghe anh quát: “Phải tăng tốc rồi, chuẩn bị sẵn sàng.” Cũng không biết Dịch Đông Thần bốc đồng từ đâu tới, vừa một sức lực xông lên phía trên.

Thở dốc, thở dốc, vẫn là thở dốc, dọc theo đường đi, chỉ nghe thấy tiếng hít thở phát ra càng ngày càng đầy cộm nặng nề, Tiểu Phàm hầu như là bị lôi kéo chạy đi lên, cô là thật sự có cố gắng chạy một lát, nhưng mà bậc thang này thật sự quá dài, không phải có bộ phim truyền hình tên là nấc thang lên thiên đường

sao, khi đó xem còn cảm thấy rất lãng mạn, hôm nay vừa thấy được “Hơn nửa đoạn bậc thang đi lên thiên đường” này, thật lòng cảm thấy lãng mạn cái gì đều là gạt người.

Thời điểm leo được hơn phân nửa, cô đã thấy trên mặt Dịch Đông Thần đầy mồ hôi rồi, cô rất tốt bụng nhắc nhở: “Cô gái nhỏ sau lại gặp được ông cụ già, ông nói, thật ra thì, đây đều là dọa người, có tâm ý đến là tốt rồi. Cho nên tôi ngừng ở chỗ này được không, ngồi một lát nhìn phong cảnh một chút cũng tốt.”

Mặc dù chạy mệt chết đi, nhưng tâm tình lại vô cùng thoải mái, nghe lời nói Tiểu Phàm bên tai, Đông Thần đề ép lông mày: “Khi đó làm sao em leo lên, anh một Đại lão gia cũng không thể bại bởi em một tiểu nha đầu đi.”

Tiểu Phàm bây giờ có loại cảm giác hối hận: “Tôi khi đó là tuổi trẻ ngông cuồng, trẻ tuổi nhiệt huyết nha, về phần anh so với tôi nhiều năm trước đây như vậy sao? Lại nói tôi nhớ được bậc thang này hiện tại không gần hơn rất nhiều rất nhiều.” Cô nhỏ giọng châm chọc: “Sớm biết như vậy, ngày đó tôi tuyệt đối không kéo anh đi.”

Leo núi thật sự là rất mệt mỏi, Đông Thần đã từ từ không nói, tiết kiệm được thể lực, anh bây giờ là tình trạng một người dùng sức kéo hai người đi lên, dù sao ở trên thể lực đồng chí nữ không bằng đồng chí nam tốt một chút, cho nên làm đồng chí nam, hơn nữa nói là một người chồng của đồng chí nữa, Dịch Đông Thần phải cố gắng lên.

Tiểu Phàm liếc mắt nhìn về phía sau, bị giật mình, thì ra là bọn họ đã leo vô cùng cao, mà cũng rất gần đỉnh núi rồi. Cô tặc tặc nở nụ cười: mới vừa rồi một đường cho Dịch Đông Thần nhụt chí, anh vẫn là không bị dao động, như vậy thật rất tốt, cũng không uổng phí mình và anh điên khùng một hồi.

Đàn ông ở thời điểm kiên trì vì một người phụ nữ cũng là thời điểm anh ta có sức quyến rũ nhất.

Không biết qua bao lâu, đợi thời điểm hai người kiệt sức lên đến đỉnh núi, phong cảnh trống trải này đã không quan trọng, mấu chốt là: rốt cuộc hoàn thành nhiệm vụ rồi!

Đông Thần chống đầu gối, khom lưng nhìn Tiểu Phàm bên cạnh, mồ hôi trên trán một giọt một giọt rơi xuống đất: “Anh hình như nghe đến đứa bé đang gọi anh ba ba rồi.”

Tiểu Phàm cực kỳ xem thường thối qua: “Nói vậy.”

Đông Thần cau mày: “Không tin em đến bên tai anh nghe một chút.”

Tiểu Phàm tiếp tục cười nhạo: “Anh tiếp tục bịa chuyện, tôi. Ừm.”

29. Chương 29: Phẩm Chất Toàn Bộ Con Người Làm Định Tâm Hoàn

Lý Phỉ thật sự là oa oa kêu to nha, kể từ khi nghe nói công tích của đồng chí tiểu Dịch vĩ đại vẫn không ngừng hâm mộ, không ngờ nhìn anh thâm trầm khó chịu vậy mà sẽ có ý tưởng thật lãng mạn, thật là người không thể nhìn bề ngoài nha. Có thể tưởng tượng sau khi về nhà, Lưu Nghị Sơn sẽ phải bị kích lệ thật tốt một phen.

Tiểu Phàm sắc mặt đỏ thắm có chút rực rỡ, cô bình tĩnh ở trên tài liệu viết xuống hai chữ “Đã duyệt”, sau đó để bút xuống, đẩy nắp bút viết, mắt liếc thời gian góc phải phía dưới máy vi tính một cái. Làm xong những thứ này cô mới đứng dậy ở trên vai Lý Phỉ vỗ một cái: “Cách thời gian cậu đi dạy còn một phút, bây giờ cậu chạy tới, có lẽ còn có thể theo kịp đi.”

Một tiếng gào lên trong phòng làm việc truyền ra, sau đó liền nhìn thấy Lý Phỉ đạp giày cao gót chạy gấp gấp về phía phòng học rồi.

Tiểu Phàm vẫn là lại đi đến phòng làm việc của hiệu trưởng, mới vừa rồi phòng tài vụ bên kia đưa đến một phần báo cáo, bên trong có một chút vấn đề hơi nhỏ.

Không ngờ trong phòng hiệu trưởng còn có một người khác —— Mạc Quân Kha, Tiểu Phàm lên tiếng chào hỏi với anh liền định đợi trở lại cùng hiệu trưởng nói.

Hiệu trưởng cũng không theo: “Tiểu Phàm à, vừa đúng lúc cô đã đến rồi, cùng đi nghe một chút đi, tôi và Mạc tổng vừa lúc thương lượng vấn đề cấu trúc thiết bị phòng thí nghiệm, Mạc tổng tính toán đầu tư thêm vào.” Hiệu trưởng hiển nhiên thật vui mừng, thời điểm nói đến Mạc tổng, mắt sáng lên —— đây tuyệt đối là bộ dáng tiêu chuẩn thời điểm nhìn thấy kim chủ.

Mạc tổng và hiệu trưởng hai người rất ăn ý tiếp tục thương lượng vấn đề đầu tư, Tiểu Phàm ở một bên nghe, thời điểm bị hỏi đến mới nói chút lời nói đau khổ không liên quan, chỉ là cô vẫn cảm thấy rất kì quái rồi, Mạc tổng thật ủng hộ thành phố G xây dựng phát triển lớn như vậy sao? Gần đây trong tin tức báo cáo không ít về chuyện khách sạn Quân Viên bị kiểm tra, chuyện xảy ra không nên coi là ít, dưới tình huống này, anh còn tiếp tục đầu tư liên có chút làm người ta khó hiểu.

Nói chuyện xong, hiệu trưởng để cho Tiểu Phàm thay ông tiễn khách.

Quân Kha cười: “Có một đoạn thời gian không thấy giáo sư An rồi, gần đây trải qua tốt không?”

Tiểu Phàm lễ phép đáp lại: “Tốt vô cùng, vẫn phải cảm tạ Mạc tổng quan tâm tình hình của tôi như vậy.”

Quân Kha bắt đầu dĩ, vừa muốn nói gì, chỉ nghe thấy cách đó không xa có thanh âm đang kêu: “Thì ra là cô ở nơi này, tôi tìm cô đã lâu rồi.”

Có người phụ nữ đi về phía bọn họ, nghe thanh âm rất quen thuộc, là Vu Phương Phương, chỉ là dáng vẻ bên ngoài biến đổi lại rất lớn. Tiểu Phàm có chút giật mình, bởi vì Vu Phương Phương trước mắt hoàn toàn biến thành một người khác, giống như là lập tức tẩy rửa đi kiệt tác nhiều son dầy phấn trên mặt cô ta, lộ ra ngũ quan sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái. Tóc dài thẳng không thêm bất kỳ sửa chữa nào, xõa trên vai, theo bước chân, hiện ra phong thái phiêu dật. Những thứ này cũng có thể dùng mấy chữ hoàn mỹ “Cô gái hoàn lương” để khái quát.

Vu Phương Phương đưa tay ôm Tiểu Phàm, mỉm cười nói: “Thật vất vả hôm nay trường học có thời gian rảnh rồi, cho nên mới tìm cô trò chuyện.”

Quân Kha thấy Vu Phương Phương có loại cảm giác khéo léo, bởi vì gần đây người phụ nữ này thường xuất hiện ở trước mặt anh như vậy, dĩ nhiên bao gồm cô ta và cha cô ta cùng xuất hiện, cũng bao gồm cô ta đơn độc hiện ra ở trước mặt mình, có lúc anh đều hoài nghi người phụ nữ này là thám tử tư, đặc biệt điều tra hành tung của anh, nhưng mà mỗi lần anh gặp cô ta đều là ở dưới tình huống thật bất ngờ, nói thí dụ như anh đi tham gia một hoạt động, sau đó ở trên đường sẽ vô tình gặp gỡ với cô ta, hoặc là một mình anh đi ăn cơm, sẽ vừa lúc thấy cô ta cũng đến. Hai người sẽ có ánh mắt tiếp xúc, nhưng mà cô ta cũng không cố ý tiện gần lên nói chuyện, hình như còn có tính không để mắt đến tồn tại của Quân Kha—— điều này làm cho Quân Kha vô cùng hoài nghi, làm sao có nhiều trùng hợp như vậy, nhưng nếu như không phải trùng hợp, người phụ nữ này rốt cuộc muốn làm cái gì?

Kết quả là, Tiểu Phàm và Vu Phương Phương cùng nhau đưa Mạc tổng đi ra ngoài, sau đó hai bọn họ tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện phiếm. Vu Phương Phương chuyển đi nơi khác vào cái ngày đó nói một phen, khiến cho Tiểu Phàm hiểu thêm một chút đối với cô ta, trạng thái đối địch ngày trước coi như là hòa hoãn nhiều rồi. Chỉ là cô vẫn không nghĩ đến Vu Phương Phương sẽ cố ý đến gặp cô.

Vu Phương Phương muốn một ly nước chanh, cười nhạt một chút: “Xem khí sắc của cô rất tốt, gần đây phải là trải qua không tệ đi, nhất là đối với tôi ở tại bên cạnh cô ngọt ngào.”

Lời nói của cô ta tự mình nhạo báng khiến Tiểu Phàm vừa lấy làm hoảng sợ, cô nhìn Vu Phương Phương vài lần: “Tôi đang tự hỏi rốt cuộc là lực lượng nào, khiến cho cô biến hóa lớn như vậy. Cô bây giờ quả thật giống như là biến thành người khác.”

“Bởi vì một người đàn ông, trong lúc tôi chính thức hiểu biết anh ấy, tôi vẫn tin chắc cõi đời này có người nào đó là đáng giá dựa vào, cho nên tôi cũng cần không ngừng đi tranh đấu cái gì mới bổ sung được sự hãi của mình, nhưng mà ở lúc sau khi gặp được anh ấy, tôi liền giống như là đột nhiên trong lúc đó có phương hướng nỗ lực.” Trên mặt yêu nữ hiện lên vẻ mặt rất thuần khiết nào đó.

Tiểu Phàm không thể không thừa nhận, cô hôm nay liên tiếp bị giật mình, hơn nữa còn là đối với cùng một người. Vu Phương Phương thay đàn ông so với thay quần áo không sai biệt lắm thế nhưng cũng có lúc lâm vào chuyện lười tình? Mặc kệ là thật hay giả, Tiểu Phàm cũng thật lòng chúc phúc cô ta thành công.

Lúc này cửa có chút xôn xao, có tiếng giày cao gót gấp rút ép tới đây: “Yêu nữ, cô lại đến làm cái gì?”

Lý Phỉ xuất hiện thành công cắt đứt hai người nói chuyện, chỉ thấy cô không chào hỏi ngồi ở bên cạnh Tiểu Phàm, khí thế nữ vương mười phần. Cô dạy xong tiết học vốn là muốn tìm Tiểu Phàm bàn bạc vấn đề ăn cơm, bởi vì lãnh đạo nhà Tiểu Phàm hình như còn chưa mời cô là thanh mai trúc mã này ăn một bữa cơm thật ngon, điều này thật sự là chuyện quá không phúc hậu, nhất là đối với Lý Phỉ là người con gái ham ăn uống coi trọng nghĩa khí bên ngoài như vậy.

Vu Phương Phương nhìn hai người ngồi đối diện, hàm mộ khoe miệng kéo xuống: “Yêu nữ tôi đến xem một chút hai người các cô oan gia này, ở sau khi tôi đi, xem hai người các cô có phải hoành hành không địch thủ ở đại học G hay không.” Nói xong cô và Tiểu Phàm bèn nhìn nhau cười.

Lý Phỉ giống như là biết cái gì, chỉ vào Vu Phương Phương, miệng cơ hồ có thể nhét vào một quả táo: “Là năm 2012 rồi sao? Hay là nói cô ở đây diễn kịch bản, tên kịch bản chính là yêu nữ hoàn lương kí *?”

*: Nhật ký yêu nữ hoàn lương

Không thể ngăn chặn tiếng cười tại gian phòng nhỏ nhỏ trong quán cà phê vang lên, ba người phụ nữ có một câu tôi một câu vậy mà cũng hàn huyên một lúc lâu.

Người đàn ông của Lý Phỉ tính toán thời gian đến đón Lý Phỉ về nhà, cô vẫy tay với người đàn ông bên ngoài, sau đó đắc chí ghé sát mặt Tiểu Phàm nói: “Ông chồng quân gia đến rồi, chị đây đi trước một bước.” Đi ra ngoài mấy bước, cô lại xoay người lại đối với Vu Phương Phương nói: “Yêu nữ, ngàn vạn đừng khi dễ Tiểu Phàm của tôi.”

Tiểu Phàm cười, lúc này thật sự muốn rống một câu: bà già, cút nhanh lên thôi. Chỉ là đối mặt người nào đó làm hết phận sự bảo vệ tình cảm như vậy, Tiểu Phàm vẫn rất cảm động, cái gì là Khuê Mật, cái gì là từ nhỏ lớn lên, chính là cô ấy có thể khi dễ xem thường mình, nhưng chỉ là không cho phép người khác có một chút lỗi với mình.

Vu Phương Phương có chút mất hồn: “Cô ấy thật đơn thuần, đơn thuần thật hạnh phúc.”

Tiểu Phàm: “Cô không phải là cũng gặp được một người sao? Hãy nắm thật chặt.”

Nói đến đây, Vu Phương Phương uống một hớp nước chanh, ngồi thẳng sau đó mới nghiêm túc nói: “Tôi thẳng thắn nói cho cô, người kia chính là Mạc Quân Kha, chẳng qua hiện tại anh ấy không thích tôi. . . .” Cô ta ngừng một chút, tầm mắt nhắm ngay Tiểu Phàm, gần từng chữ nói, “Người trong lòng anh ấy là cô.”

Tiểu Phàm để thìa bạc xuống, thu hồi nụ cười: “Loại chuyện đùa này không thể nào.”

Vu Phương Phương có chút gấp gáp: “Tôi không nói đùa với cô, anh ấy. . . .” Cô ta thở dài, thăm nghĩ mình tại sao đem chuyện này nói ra, quả nhiên là khí phách nhất thời.

Tiểu Phàm hồi tưởng một chút về mấy lần gặp Mạc Quân Kha, còn có phản ứng của anh, thời điểm lần đầu tiên gặp anh thấy anh quan tâm khác thường, còn có sau đó anh thường xuất hiện ở bên cạnh một tay giúp đỡ cô sắp xếp giải nạn, hình như chỉ dùng hai chữ trùng hợp không đủ để giải thích. Cô dùng đầu ngón tay vuốt mi tâm mấy cái, sau đó đột nhiên cười lên: “Trước kia nghe Lý Phỉ nói qua, một người bị coi thường trong tình cảm đó là tự tìm ngược, hai người cùng nhau bị coi thường chính là tình yêu rồi, mà ở trên người tôi đã bị một người coi thường nhiều lần lắm, không có ý định đi để ý đến người khác nữa. Về phần cô có thể bắt được hạnh phúc hay không, chính là chuyện của cô rồi.”

Vu Phương Phương thở phào nhẹ nhõm: “Lúc này tôi mới hiểu được vẫn chờ đợi chính là những lời này của cô, tôi thật sự vô cùng lo lắng tâm tư của anh ấy sẽ làm cô cảm động, dù sao một người đàn ông si tình như vậy rất khó làm cho người ta kháng cự nổi.”

Tiểu Phàm xem như là rõ ràng, Vu Phương Phương là tự mình đến nơi này tìm Định Tâm Hoàn, căn cứ nguyên tắc phẩm chất toàn bộ của một người, cô ý vị sâu xa nói: “Cô cảm thấy khó có thể kháng cự là bởi vì cô bị sức quyến rũ của anh ấy hấp dẫn, là bởi vì cô chú ý đến anh ấy, mà tôi thì không. Mặc dù chuyện tương lai cũng không ai biết, chỉ là dựa vào tình huống trước mắt, cô không phải lo lắng về tôi, bởi vì tôi sẽ không trở thành cản trở của cô.”

Vu Phương Phương vươn tay: “Cám ơn, nói thật, đây hình như là lần đầu tiên tôi cảm nhận cảm giác được yêu, thấp thỏm, bồn khoăn, lo lắng. Tôi giống như biến thành bộ dạng trước kia tôi xem thường nhất, nhưng cảm giác này cũng thật sự rất”

Tiểu Phàm làm người nghe trung thực một lần, nghe từng câu xuống, chỉ cảm thấy giữa người và người thật kỳ lạ, không nghĩ qua là ai và ai liền vừa lòng rồi, giống như lúc còn rất nhỏ lần đầu tiên cô nhìn thấy Dịch Đông Thần, ai biết chỉ là nhìn thoáng qua sẽ rơi vào nhiều năm như vậy đây?

Đã là lúc tan việc rồi, Tiểu Phàm thu thập xong đồ đạc đi ra cửa, không nghĩ đến xe cơ quan của Đông Thần dừng ở cửa trường học, cô nở nụ cười: người nào đó hình như càng ngày càng biết sẵn sàng rồi.

Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, mặt tài xế có chút khổ ép xuất hiện tại trước mặt của Tiểu Phàm: “Cái đó.”

Anh còn chưa nói hết, cửa phía sau liền mở ra, Âu Dương nữ sĩ mỉm cười đối với Tiểu Phàm nói: “Lên xe đi, cùng nhau về nhà.”

Lúc này Tiểu Phàm cảm thấy đầu bị cửa va vào một phát, Âu Dương nữ sĩ là muốn đi nhà bọn họ sao? Cô khoắc lên khuôn mặt tươi cười gật đầu đồng ý, sau đó hỏi tài xế: “Phó Thị Trưởng có nói qua anh ấy lúc nào thì tan việc không? Bằng không anh nói với anh ấy một tiếng, mẹ và tôi về nhà trước, để cho anh ấy cũng trở về sớm một chút.”

Trên đường Âu Dương nữ sĩ hỏi Tiểu Phàm có phải mang thai hay không, tại sao bà ở trong đại học G đi dạo một vòng liền nghe đến hơn vài người đang nói chuyện này.

Tiểu Phàm cười lạnh: “Mẹ, mọi người đều là nói đùa, nếu như con mang thai, nhất định sẽ thông báo cho ngài trước tiên.” Nếu không phải là bà ở trên bữa tiệc ám hiệu, chuyện mang thai làm sao sẽ truyền đi? Kết quả bà còn giống như người không việc gì đến hỏi mình có mang thai hay không —— Tiểu Phàm nhất thời cảm thấy phương thức tư duy của Âu Dương nữ sĩ và người bình thường không giống nhau lắm.

Tài xế gọi điện thoại cho phòng làm việc Phó Thị Trưởng, nghe điện thoại chính là thư ký tiểu Từ, cô nói Phó Thị Trưởng đang họp.

Tựa vào trên chỗ ngồi trước dương thần Âu Dương nữ sĩ đột nhiên mở mắt, lạnh giọng nói: “Đi họp? Cũng đến giờ tan sở còn phải đi họp sao?” Nói xong bà xoay đầu lại, nhìn chằm chằm Tiểu Phàm theo dõi, nói cái gì cũng không nói, nhưng mà cặp ánh mắt chất vấn kia so với lời nói gì cũng có tác dụng.

Trong yên tĩnh, điện thoại Tiểu Phàm vang lên, là tin nhắn, cô cầm lên nhìn thoáng qua: thật sự là đang họp, trở về sẽ rất muộn, không cần chờ anh.

Nhìn thấy cái này, Tiểu Phàm hiểu ý nở nụ cười, cô có thể tưởng tượng, Dịch Đông Thần ở trong phòng hội nghị cầm điện thoại di động không thể gọi điện thoại, kết quả bộ dạng vừa nghiêm túc nghe người ta nói chuyện, vừa gửi tin nhắn. Nghĩ đến đây, cô cười nói với Âu Dương nữ sĩ: “Mẹ, quản gì anh ấy bận việc, ta về nhà trước thôi.”

Một tiếng gọi “Mẹ” này đặc biệt ngọt, Âu Dương nữ sĩ xoay mặt đi, âm thầm nở nụ cười.

30. Chương 30: Mẹ Chồng Gian Xảo Tạo Ra Người Vợ Rảnh Rỗi

Đây là lần đầu tiên Âu Dương nữ sĩ đến nhà con trai, bà nhìn qua xung quanh một lần: “Phòng này là con bố trí sao?”

Tiểu Phàm quan sát nét mặt Âu Dương nữ sĩ, thật là không phân biệt vui buồn nha, cô chỉ có thể cẩn thận đáp lời: “Đều là con bàn bạc với Đông Thần bố trí.” Cái này hiển nhiên không phải lời nói thật, khi đó Đông Thần coi như là vừa mới điều đến thành phố G không được mấy năm, cho nên anh bận rộn thích ứng công việc bận rộn giao tiếp với mọi người, làm sao có thời gian để ý đến những việc không quan trọng này. Bây giờ nhớ lại, đoạn thời gian đó thật sự vẫn đều là cô một người bận rộn, mà chính cô còn cảm thấy được bận rộn vì gia đình cảm giác rất tốt .

Chuyên chú biểu diễn nghệ thuật nhiều năm như vậy, Âu Dương nữ sĩ đối với nghiên cứu về mặt có thể nói là đến tình trạng xuất thần nhập hóa, giống như tiểu tức phụ trước mắt điển hình là bộ dáng khấu thị tâm phi. Bà tức giận khí thế mưởi phần hỏi: “Hai người các con có bao nhiêu lâu không ở nhà ăn cơm rồi? Mẹ xem phòng bếp bát đĩa cũng tích một lớp bụi thật dày rồi.”

Tiểu Phàm giật mình, kể từ sau khi cô dọn đi ra, nên cũng chưa có động đến phòng bếp đi, không ngờ ánh mắt Âu Dương nữ sĩ sắc bén như thế, cô xấu hổ cười: “Mẹ, mẹ biết, con và Đông Thần công việc đều không nhẹ nhõm, hơn nữa giờ cơm đều là không giống, cho nên con. . . .”

Lời của cô còn chưa nói hết, Âu Dương nữ sĩ cường thế cắt đứt, ánh mắt sắc bén: “Cho nên các con đều không cùng nhau ăn cơm? Đông Thần đến nơi này cũng có mấy năm đi, đến bây giờ công việc vẫn bận rộn như thế phải không? Con nói ẹ biết nó còn như vậy bao lâu nữa? Con cũng thế, nó bận con cũng bận rộn, vậy hai người các con còn có bao nhiêu thời gian ở chung một chỗ? Giữa vợ chồng kiêng kỵ nhất chính là thời gian của mình bận rộn kéo dài, nếu như thời gian hai người đi chung với nhau cũng không bao nhiêu, tình cảm làm sao lại vững chắc?”

Tiểu Phàm khiêm tốn nghe, không thể không thừa nhận Âu Dương nữ sĩ nói cũng không sai, chỉ tiếc đạo lý thì ai cũng hiểu, thực hiện liền khó khăn. Vô luận là khiến Đông Thần buông tha công việc chính phủ hay là để cho cô buông tha kiếp sống giáo sư, đều là không thể nào.

Nói xong Âu Dương nữ sĩ nhìn chòng chọc Tiểu Phàm một cái, dứt khoát giải quyết nói: “Con đi từ chức công việc ở trường học đi, mẹ đây mấy ngày ở trong trường học cũng nghe nói không ít về chuyện của con, mọi người đối với chức vị bên trên của con đều không phải coi trọng như vậy, dưới tình huống như thế con ở đây nơi đó bận tới bận lui có ý nghĩa gì? Lại nói con cũng không thiếu tiền, cũng không cần danh tiếng gì, yên tâm ở nhà toàn tâm toàn ý làm chức vị bà chủ không phải rất tốt sao? Như vậy con cũng có nhiều thời gian hơn cùng tiểu tử kia ở chung một chỗ, bụng của con cũng mới sẽ có động tĩnh.”

Tiểu Phàm bỗng dưng ngẩng đầu lên, kiên định nói: “Mẹ, thật xin lỗi, chuyện này con không thể đồng ý với mẹ. Giống như ngài nhiều năm như vậy vẫn kiên trì diễn xuất, vậy hẳn là không chỉ có chỉ là thủ đoạn mưu sinh, mà là đã trở thành một phần sinh hoạt chứ? Con cũng giống như vậy! Hơn nữa điều này Đông Thần cũng có thể hiểu, từ lúc kết hôn đến bây giờ, anh ấy chưa bao giờ yêu cầu con từ chức ở nhà.”

Âu Dương nữ sĩ cười lên: “Con cũng giống như mẹ? Tại sao có thể giống nhau, mẹ là người phụ nữ ly hôn nha! Mẹ có thể hàng đêm than phiền, tìm người đàn ông nhỏ hơn mười mấy tuổi so với mẹ, con có thể sao? Trừ phi con cũng ly hôn với tiểu tử kia, như vậy con cũng liền có thể giống như mẹ khắp nơi không có chỗ ở cố định, chạy khắp nơi rồi! Đáng tiếc con muốn cuộc sống như thế sao?”

Tiểu Phàm không biết mình nói câu kia đắc tội Âu Dương nữ sĩ, chỉ là cô vẫn là lần đầu tiên thấy dáng vẻ Âu Dương nữ sĩ tâm tình kích động, cô ngồi xuống bên cạnh, đổi lòng nói: “Mẹ, mẹ đừng kích động, ngay cả con không từ chức, hôn nhân của con và Đông Thần cũng sẽ không có vấn đề, con hiểu biết rõ mẹ quan tâm chúng con, nhưng mà cuộc sống bây giờ của chúng con rất tốt, không cần làm thay đổi gì.”

Thấy bộ dáng con dâu bây giờ, Âu Dương nữ sĩ sẽ nhớ đến mình năm đó, khi đó tiền đồ làm quan của ông Dịch phát triển không ngừng, ông cũng giống như con trai hôm nay một việc với xã giao, giao tiếp, lôi kéo, mà bà giống nhau bận rộn sự nghiệp diễn xuất, trong 365 ngày, hai người chân chính có thể ở cùng nhau cũng đếm ra mười ngón tay. Tình cảm sâu đậm chống lại giày vò như vậy? Cuối cùng càng lúc càng xa hai người đã không tìm được chủ đề chung gì nữa, vừa thấy mặt đã bắt đầu cãi vã lẫn nhau thoái thác trách nhiệm, đến cuối cùng cũng gặp phải kết cục ly hôn!

Bốn chữ dẫm lên vết xe đổ này hiện lên ở trong đầu Âu Dương nữ sĩ, bà tuyệt đối không cho phép tình huống như thế xảy ra, bà bình tĩnh mở miệng không mang theo một chút thương lượng: “Con tự từ chức hoặc là mẹ nghĩ biện pháp để cho con từ chức, chính con chọn đi.”

Đối mặt loại lựa chọn bá đạo này, Tiểu Phàm có thể làm duy nhất một việc chính là —— kéo. Cô biểu hiện bộ dáng rất nghe lời, để Âu Dương nữ sĩ cho cô một chút thời gian suy nghĩ.

Kết quả Âu Dương nữ sĩ rất bình tĩnh lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc điện thoại: “Này, ông Trần à, được, Đúng vậy, tôi bây giờ đang ở thành phố G, à. Gặp mặt à? Tốt, chúng ta có vài chục năm

không gặp. Tôi nhớ được em trai của ông là đang trong cục giáo dục chứ? Đúng vậy, tôi có chút chuyện nhỏ yêu cầu cậu ta giúp một tay.”

Bà cúp điện thoại, quả quyết đứng dậy: “Mẹ có thể cho con thời gian hai ngày suy tính, hai ngày qua đi, mẹ không ngại giúp con quyết định.” Nói xong bà khẽ mỉm cười, “Tốt lắm, mẹ cũng nên đi, đúng rồi. Thuận tiện nói một câu, con bố trí phòng ốc nhà này không tệ, hoặc là mẹ có thể trả phòng của khách sạn đến nơi này của con ở đây mấy ngày?”

Tiểu Phàm ngẩn ngang trong gió nha, Âu Dương nữ sĩ cuối cùng ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng, quả thực là đánh giết tuyệt mệnh, có người liên tục cơ hội liên trả đòn cũng không có. Tiểu Phàm xem như là hiểu, có một mẹ chồng thủ đoạn lợi hại thật không phải là một chuyện tốt.

Tối hôm đó Dịch Đông Thần rất khuya mới về nhà, anh phát hiện Tiểu Phàm nghiêng cổ xiêu vẹo nằm trên ghế sa lon ngủ thiếp đi, mà TV vẫn còn mở để quảng cáo.

Anh nhện không được nở nụ cười một phen, từ trong phòng lấy ra một cái chăn, đắp lên trên người Tiểu Phàm, mà mình liền co lại ở trên người người phụ nữ nằm xuống. Nhưng mà ghế sa lon không phải giường, một người nằm còn miễn cưỡng có thể, hai người liền giống như chen lấn, Dịch Đông Thần ngủ ở phía ngoài nghiêng thân thể, không dám làm bất kỳ một cử động nhỏ nào, anh chỉ cần khẽ động đoán chừng sẽ ngã xuống rồi.

Nằm như vậy vô cùng không thoải mái, xem ra phải làm người đàn ông sẵn sàng thật sự cần tu luyện thật tốt, đầu tiên nhất định phải có thể lực, bất kể là trên giường hay là trên ghế sa lon cũng có thể phát huy sức quyến rũ phái nam, hơn nữa sau đó còn phải rất cẩn thận, cũng ví dụ như nói thời điểm người phụ nữ ngủ, ngàn vạn lần không thể tiêu tiền như nước đánh thức cô.

Nghĩ như vậy, Đông Thần định ngồi dậy, đầu tựa vào trên lưng sofa, mặt nhìn về phía Tiểu Phàm bên này, như vậy buổi sáng cô vừa tỉnh lại, đầu tiên nhìn là có thể nhìn đến bản thân. Nhưng mà kế hoạch luôn là biến hóa khó lường, Đông Thần thật sự là quá mệt mỏi, vì vậy tay của anh không đủ chống đỡ đầu của anh, không biết lúc nào thì tay vừa trượt, đầu đi xuống.

Tiểu Phàm chính xác là cảm giác đau trên mặt đánh thức, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, trước mặt là một đôi mắt phóng đại vô cùng, vẫn là đối ngược. Xuất phát từ bản năng nào đó, cô nhanh chóng lấy tay đẩy ra cái đầu kia.

Đợi cô nhìn rõ, người bị đẩy ngã trên mặt đất kia, Dịch Đông Thần bộ mặt khổ ép xoa xoa lưng, cô cười thật to: “Anh làm gì đấy, đừng tưởng rằng mặt của anh tương đối cứng rắn là có thể lấy ra làm vũ khí.” Lúc nói chuyện, cô vuốt vuốt chỗ đau trên mặt mình bị đập, bao gồm sống mũi, má trái.

Đông Thần cũng cười theo, vốn là thật sự là rất khổ khổ, hiện tại não loạn như vậy hết cả buồn ngủ. Anh cựa một cái, đưa lưng về phía Tiểu Phàm nói: “Em có phải len lén sau lưng anh đi rèn luyện hay không, sức lực tay lớn như vậy, em xem một chút, trên lưng anh có phải đều có máu ứ đọng rồi hay không.”

Tiểu Phàm đưa tay cởi ra cúc áo sơ mi của anh, từ phía trước cúc áo của anh, tay từ vai tuột xuống, một đường trải qua phần lưng cơ hồ đuôi đến chỗ xương cụt đó, Thần sau lưng Dịch Đông là có một vết đỏ đỏ, chỉ là ứ đọng máu giớ đơn thuần là nói vậy. Tiểu Phàm bình tĩnh cười một cái, sau đó đưa tay nhẹ nhàng nâng lên, bộp một tiếng rơi vào trên lưng trước mặt: “Một chưởng này có hiệu quả cải tử hồi sinh, ứ đọng máu vết sẹo gì cũng lập tức tiêu tan, không tin tự anh đi phòng tắm soi gương xem một chút.”

Cái gọi là núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi trò lưu manh cuối cùng là đều bị dọn dẹp.

Đông Thần bất đắc dĩ cười một tiếng, trên người trần truồng quay lại: “Tốt lắm, đánh anh cũng để cho em đánh, em có phải cũng có thể trở về phòng ngủ hay không, anh thề, chỉ cần em không muốn, anh cái gì cũng sẽ không làm.” Anh làm ra bộ dáng thành khẩn thề.

Tiểu Phàm không để ý anh, nói một tiếng “Chờ” liền chân trần chạy đến tủ cất trữ đi, có thể nghe được cô ở chỗ nào đó lục lọi phát ra âm thanh.

Đông Thần vừa đi vừa hỏi: “Em ở đây tìm cái gì a, cần giúp một tay không?”

“Anh ngồi ở yên đó đừng động, tôi lập tức tìm ra đến.” Tiểu Phàm ra lệnh một tiếng.

Đợi cô lúc đi ra cầm trong tay một chai hình dáng như chai thuốc nước, cô để cho Dịch Đông Thần xoay người ngồi sang chỗ khác xong, sau đó đem nước thuốc đổ ra lòng bàn tay, xoa đều đều sau đó nhẹ nhàng xoa nắn ở vị trí huyệt thái dương của Dịch Đông Thần.

Đông Thần ngửi thấy loại mùi vị đó có chút gay mũi quen thuộc, hai năm trước, chỉ cần anh về nhà muộn, chỉ cần Tiểu Phàm còn thức, cô sẽ bôi ỉnh bôi một chút nước thuốc, nói là hóa giải đối với một nhọc rất hữu hiệu. Đáng tiếc vật này đặt ở trong tủ chứa đồ phải thật là nhiều năm, anh thuận tay cầm bình bằng thủy tinh trên khay trà lên, nhìn thoáng qua năm sản xuất ngày 12 tháng 4 năm 2009, mà hạn sử dụng là mười tám tháng, cũng chính là tháng 10 năm ngoái liền hết hạn sử dụng.

Về mặt của Đông Thần nhất thời cực kỳ vi diệu, khó có được Tiểu Phàm sắc sảo như hôm nay, đáng lẽ anh không nên cắt đứt, nhưng mà không biết đồ quá hạn này sẽ có tác dụng phụ gì. Vì an toàn của mình, còn có tính phúc cuộc sống của hai người sau này, anh kịp thời kéo tay Tiểu Phàm, mỉm cười nói: “Đủ rồi, đã rất dễ chịu.”

Tiểu Phàm dừng tay, sau đó ôm lấy chân đối với Đông Thần nói: “Đi thôi.”

Đông Thần sững sốt một chút, nhìn Tiểu Phàm đi vào phòng, lúc này mới phản ứng được, cũng đi theo vào.

Nằm ở trên giường, Đông Thần thật sự thành thật, động cũng không động, một lúc lâu sau, chỉ nghe anh rất nghiêm túc nói: “Đợi sau khi giải quyết việc, chúng ta đem giấy ly hôn đốt thôi.”

Tiểu Phàm nằm nghiêng khẽ mỉm cười, thanh âm lại cố làm ra bình tĩnh: “Giữ lại tốt vô cùng, nhắc nhở chúng ta đều là người đã ly dị, đều nói người đàn ông trải qua một lần ly hôn thích hợp gả, bởi vì anh ta sẽ hiểu rõ hơn nên xử lý hôn nhân như thế nào, nhưng mà người đàn ông trải qua hai lần ly hôn liền một chút lông cũng không đáng giá, tự anh anh lưu ý đi.”

Cô hình như là cực kỳ đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ vì Đông Thần, nhưng kỳ thật hai chữ “Lưu ý” có thể phiên dịch là “Tự giải quyết cho tốt”, xích | lỏa cảnh cáo Đông Thần phải học được quý trọng.

Đông Thần cười: đây coi như là cam chịu đi, nhiều nhất chờ một tháng nữa, chuyện rất nhanh sẽ có thể quyết định xuống rồi, đến lúc đó anh sẽ nói cho Tiểu Phàm về chuyện tình giấy ly hôn.

**

Tiểu Phàm gọi một cuộc điện thoại nói là có cửa hàng tôm hùm làm rất ngon, vì vậy Lý Phỉ cứ vui vẻ chạy tới, ăn là một phần không thể thiếu trong sinh mệnh Lý tiểu thư, nhất là Tiểu Phàm có thể hưng hăng làm chủ một lần, cô đã cảm thấy thứ gì cũng ăn thật ngon rồi.

Thời điểm đang đợi tôm hùm đi lên, Lý Phỉ nhìn chòng chọc hai mắt Tiểu Phàm, rõ ràng nói: “Nói đi, có chuyện gì muốn tớ giúp một tay? Tớ tuyên bố trước nha, chuyện tình quá lừa bịp tớ nhất định sẽ cự tuyệt.”

Tiểu Phàm giật mình: “Biết cái cậu bao lâu, tớ làm sao mới phát hiện cậu thì ra là thông minh như vậy.”

Một câu nói dẫn đến Lý Phỉ xem thường: “Được, chị đây thông minh cậu còn chưa phát hiện đâu, mau chóng nói đi, nếu không chờ tớ bắt đầu ăn, cậu nói cái gì tớ đều vào tai trái ra tai phải rồi.”

Tiểu Phàm cũng không nói vòng vèo: “Cậu lần trước không phải nói Lão Lưu quen biết nhiều người sao, để cho anh ay giúp tớ tìm trường học thích hợp một chút đi.”

Một ngụm nước mắc kẹt ở trong cổ họng Lý Phỉ, cô ho đến mấy lần mới nói chuyện được: “Cậu thật sự tính toán rồi khỏi đại học G?”

Đợi Tiểu Phàm đem ý tứ của Âu Dương nữ sĩ thuật lại lần nữa, cặp mắt Lý Phỉ tròn tròn, quát: “Mẹ ơi, mẹ chồng trước của cậu thật sự rất gương mẫu rồi, lần trước chỉ là ăn một bữa cơm, bà hơi mở miệng thiếu chút nữa đem chuyện của cậu và Tiểu Dịch lộ ra ngoài, lần này. . . .” Cô rất đồng tình nhìn Tiểu Phàm một cái, “Cậu quả nhiên không cách nào, chỉ là thật ra thì như vậy cũng tốt vô cùng, lúc trước cậu không phải là vẫn muốn chuyển đi nơi khác sao? Yên tâm, bây giờ tớ nhất định để cho Lão Lưu làm thỏa đáng cho cậu.”

Tiểu Phàm cảm thán, khi đó muốn tạm thời rời khỏi công việc là vì tránh chồng trước, mà bây giờ, Âu Dương nữ sĩ có ý tứ là muốn cô toàn tâm toàn ý ở nhà, bồi dưỡng tình cảm vợ chồng thật tốt, không chừng khi nào thì cô sẽ dời qua giám sát chặt chẽ. Tiểu Phàm rất muốn hiểu rõ Âu Dương nữ sĩ lúc nào thì có thể đi, xem ra lúc nào thì giống như bà nghe ra ẩn ý, nếu không nếu là bà vẫn trụ lại, mình lại thật sự vẫn muốn làm người vợ “Rảnh rỗi” sao? Chuyện này quá kinh khủng!

Tác giả có lời muốn nói: hắc hắc Âu Dương nữ sĩ các loại khuôn cách

giám sát tính phúc cuộc sống con trai con dâu sắp trở thành nhiệm vụ thiết yếu của bà trong mấy ngày kế tiếp, ha ha

lại nói nếu như bà thật dời qua ở cùng với Tiểu Phàm bọn họ, chuyện này là tình cảnh như thế nào

—— ác trị bắt đầu ——

Tiểu Phàm: NO, chuyện này quá tàn nhẫn.

Đông Thần: ngộ nhờ chúng ta buổi tối muốn “này nọ í é í é” “này nọ í é í é” rồi, có người đột nhiên ở cửa ra vào gõ cửa, chẳng phải là quá mất hứng, lại nói Âu Dương nữ sĩ vừa đến, bạn trai bà ấy làm thế nào?

Cổ của một tác giả vô lương nào đó đột nhiên bị mắc kẹt: khụ khụ, bạo lực vô sỉ, mẹ chồng, mẹ, đại tỷ, bà nội. Ngồi giờ cao đánh khề.

Âu Dương nữ sĩ khéo mắt liếc ngang: ai cho con gây khó khăn cho con dâu của mẹ kia mà, còn gài tang vật đến trên đầu mẹ, Hừ!

Người nào đó trốn

~ trở lên đơn thuần ác trị, theo thường lệ, tác động đến mọi người là tốt rồi, chớ làm thật.

31. Chương 31: Mẹ Con Cãi Nhau Nico Tỏ Tình

Điện thoại Đông Thần vang lên, là Trần cục ở cục giáo dục điện tới, nói là có người ở trên tìm anh, muốn cách chức một nữ giáo sư.

Trần cục này càng già càng lão luyện nói chuyện cũng vẫn muốn thừa nước đục thả câu, chỉ là Đông Thần vừa nghe nữ giáo sư liền nghĩ đến Tiểu Phàm, không khỏi cau mày hỏi: “Ông Trần, ông nói thẳng đi, là ai?”

Bên kia hình như là do dự một chút: “Đông Thần, tôi cũng coi như là biết cậu đã lâu rồi, cũng không đánh ám ngữ với cậu rồi. Là mẹ cậu muốn làm với vợ của cậu.”

Rất rõ ràng mặt của Đông Thần thú vị không ít, anh cầm lên áo khoác, thông báo một tiếng với thư ký đi ra khỏi tòa nhà chính phủ, không cần lái xe, mà là từ trong nhà để xe lấy xe của mình ra, tự mình lái xe chạy thẳng đến khách sạn của Âu Dương nữ sĩ ngủ lại.

Hơn hai mươi năm không xuất hiện, vừa xuất hiện muốn làm phiền cuộc sống của anh và Tiểu Phàm, đây chính là tác phong của Âu Dương nữ sĩ sao? Đông Thần cười lạnh. Nếu là Âu Dương nữ sĩ không xuất hiện, anh đều đã quên cái người được gọi là mẫu thân đó là cái hình dáng gì. Suy nghĩ một chút còn cảm thấy buồn cười, khi đó Tiểu Phàm mang theo anh đi leo núi, nói là leo lên là anh có thể gặp mẹ, anh biết rõ chuyện đó là không có khả năng lại vẫn là đi. Khi đó anh còn nghĩ có phải bởi vì chính mình đã làm sai điều gì hay không, cho nên mới chọc ấu thân tức giận rồi nhà trốn đi.

Còn trẻ không hiểu chuyện tự anh còn không ngừng gọi số điện thoại đã là vô ích đó, đối với giọng nữ tiêu chuẩn nhắc nhở rống lên: “Mẹ, con sai lầm rồi, mẹ trở lại đi.” Điện thoại không thông tại sao có thể có đáp lại đây? Cho đến một ngày cha nặng nề nói cho anh biết về chuyện tình ly hôn, Đông Thần mới hiểu được, Âu Dương nữ sĩ là thật sự không cần anh nữa. Bà đi đủ tự nhiên, một tiếng dặn dò cũng không nói, đi cũng đủ hoàn toàn, vừa đi liền là nhiều năm như vậy.

Cửa phòng khách sạn mở ra, người vẫn chưa có xuất hiện, thanh âm đến trước: “honey——” một người đàn ông ngoại quốc tóc vàng mắt xanh lục mở cửa, nhìn thấy cửa Đông Thần, trên mặt của ông ta nhất thời xuất hiện vẻ mặt mê hoặc nào đó.

Trên mặt Đông Thần đủ lạnh, những năm này nghe nói lịch sử phong lưu của Âu Dương nữ sĩ không ít, đây đại khái là một vị nào trong đó đi, anh đi thẳng vào vấn đề nói: “Gọi điện thoại cho Âu Dương nữ sĩ, nói Dịch Đông Thần ở quán cà phê dưới lầu chờ bà ấy.”

Người đàn ông ngoại quốc lộ ra vẻ mặt bình tĩnh hiểu ra, dùng tiếng Trung lưu loát nói: “Cậu chính là Tiểu Dịch? Thường nghe Âu Dương nhắc tới cậu.”

Đông Thần xoay người rời đi, người đàn ông ngoại quốc này có lẽ là bạn trai của Âu Dương nữ sĩ, nhưng Đông Thần không muốn có bất kỳ chút liên hệ nào với ông ta, dù là có một ngày Âu Dương nữ sĩ kết hôn, đó cũng chỉ là chuyện của bà ta.

Người đàn ông ngoại quốc nhún vai một cái, nhỏ giọng nói thầm: “Quả nhiên giống như Âu Dương nói, con trai của bà ấy tính tình kỳ cục yêu đùa quá tàn bạo, chỉ là vẫn rất thú vị.”

**

Hiệu trưởng cố ý tìm Tiểu Phàm đến nói chuyện, ông rót một chén trà hoa cúc, ý vị sâu xa mở miệng: “Tiểu Phàm à, công việc gần đây để cho cô không hài lòng sao? Nếu như có khó khăn gì có thể trực tiếp nói với tôi, tôi đến điều chỉnh, chuyện gì cũng có thể từ từ giải quyết, cần gì phải từ chức đây? Nhân tài ưu tú giống như cô vậy ở lại đại học G càng có không gian phát triển rộng lớn hơn”

Cách thức hiệu trưởng lên tiếng khuyên giải lại tới, Tiểu Phàm khẽ thở dài một cái: nói thật, hiệu trưởng quả thật không dễ dàng gì, đang lúc lo lắng trường học xây dựng phát triển ra còn phải tiếp nhận áp lực của cấp trên, quan tâm đến giáo sư bình thường như mình vậy. Không biết Âu Dương nữ sĩ sẽ làm như thế nào, chỉ là khẳng định có thể, cuối cùng áp lực sẽ rơi vào trên người hiệu trưởng.

Ôm áy náy trong lòng, thái độ Tiểu Phàm thành khẩn: “Hiệu trưởng, công việc rất tốt, là vấn đề riêng tư của tôi, gần đây tôi xuất hiện một chút vấn đề, cần một kỳ nghỉ rất dài, có thể không cách nào đảm nhiệm phần công tác này rồi.” Lời này của cô phần lớn là sự thật, chỉ là còn có phần khoa trương. Phần công việc thanh nhân này, là cô hoàn toàn có thể đảm nhiệm, chỉ là có mẹ chồng ghê gớm ở đây, từ chức mà nói là biện pháp giải quyết trước mắt tương đối dễ dàng.

Dĩ nhiên điều này cũng đáp lại suy nghĩ lúc trước của Tiểu Phàm, cô ở đại học G phát triển đã bị hạn chế vô cùng rồi, hiệu trưởng bởi vì quan hệ cấp trên không muốn giao phó quá nhiều công việc cho cô, thanh nhân như vậy có thừa, hứng thú công việc ngược lại không cao. Có lẽ chuyển sang nơi khác bắt đầu lần nữa sẽ tốt hơn một chút — chỉ là ý nghĩ này nhất định sẽ không nói với người khác, nói ra tuyệt đối là nhận châm chọc của người khác.

Hiệu trưởng hai mắt nhìn Tiểu Phàm, hình như đã hiểu rõ rằng những thứ gì, gần đây trong trường học lưu truyền giáo sư An không ít chuyện, giống như là mang thai, còn có mẹ chồng xuất hiện nha, dĩ nhiên suy đoán về chồng của giáo sư An cũng liên càng nhiều, hiệu trưởng tin tức nhanh nhẹn làm sao sẽ không biết đây? Cho nên ông suy đoán, chuyện Tiểu Phàm từ chức này có lẽ là có quan hệ với gia đình của cô đi. Suy nghĩ liên tục, hiệu trưởng vẫn là dùng phương thức kéo dài, nói là trước cho Tiểu Phàm nghỉ mấy ngày để cho cô suy nghĩ thật kỹ.

Mới ra khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng, Tiểu Phàm liền nhận được điện thoại, vốn cho là là Âu Dương nữ sĩ tra hỏi tiến độ, kết quả lại là Đông Thần gọi điện đến: “Tan sở chưa?”

Tiểu Phàm cười: “Được, tan việc, chỉ là anh đến tra hỏi sao?”

Đông Thần: “Đúng vậy nha, kiểm tra em có phải về nhà hay không, anh còn đang suy nghĩ hôm nay về nhà có thể ném đến tay nghề người khác hay không.”

Tiểu Phàm giật mình: “Anh phải về nhà ăn cơm tối? Hôm nay không bận sao?”

Đông Thần: “Rất lâu không có uống cháo gà em nấu rồi, tối nay ột chút phúc lợi đi, khao thưởng người đàn ông cố gắng làm việc tốt.”

Tiểu Phàm hung hăng cười khinh bỉ nhìn anh một phen, nhưng mà vẫn là ngựa không ngừng vó chạy* đến siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn.

*: tiến tới không ngừng

Đông Thần cúp điện thoại lại đợi một lát mới nhìn đến Âu Dương nữ sĩ, đã nhiều năm như vậy, dáng vẻ ngoài của bà cũng không biến đổi nhiều, khó trách còn có thể quyến rũ những người đàn ông trẻ tuổi, Đông Thần tán thưởng như vậy.

Ngồi xuống gọi một ly cà phê, Âu Dương nữ sĩ nhíu mày cười: “Hôm nay thậm chí có rảnh rỗi đến tìm mẹ, thật là khó được!”

“Bà đến thành phố G tôi không có ý kiến, chỉ cần không quấy rầy cuộc sống của tôi và Tiểu Phàm. Nếu như bà cố kiên quyết chen vào, như vậy bà yên tâm, tôi cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn như vậy, ở nơi này, lời của tôi vẫn còn hữu dụng so và một chút.” Bộ dáng Đông Thần đối địch, tỉnh táo nói ra đoạn lời nói này.

Nụ cười Âu Dương nữ sĩ từ từ thu hồi: “Đúng vậy nha, con bây giờ lông cánh cứng cáp rồi. Chẳng qua mẹ chính là không hiểu, con đã có bản lĩnh như vậy, như thế nào lại vẫn làm cho nhà hiện tại không phải là nhà đây? Chẳng lẽ con cũng muốn bắt chước cha con, suốt ngày chỉ biết giao thiệp với người ngoài?”

Lời này đủ ngoan độc đủ chính xác, trực tiếp chọc cho Đông Thần bị thương rồi, mặt của anh trong nháy mắt giống như cuồng phong quét qua, một mảnh hỗn độn: “Tôi và Tiểu Phàm tuyệt đối sẽ không giống như hai người vậy, ít nhất Tiểu Phàm sẽ không giống như người kia phong lưu đòi người đàn ông thích.”

Cái chén trong tay Âu Dương nữ sĩ run một cái, tràn ra không ít cà phê màu vàng nhạt, cười lạnh hai tiếng: “Phong lưu? Con thật đúng là giữ mặt mũi ẹ, con là muốn nói lằng lơ chứ? Ha ha, chính là bà già này rồi, ai bảo cha của con không thỏa mãn được mẹ đây? Về phần Tiểu Phàm. Con có thể thử nhìn xem, nếu như hai người các con cũng không có thời gian ở chung một chỗ, nhìn xem cô ấy có thể thất vọng đối với con hay không, nhìn xem cô ấy có thể bị người khác thừa lúc vắng mà vào hay không? Người phụ nữ cảm giác tịch mịch là rất kinh khủng, nhất là đối với con tâm tư quá lớn như vậy cuộc sống không cùng nhau. Khi con vì công việc buông tha thời gian chung đụng với cô ấy, cô ấy cũng sẽ vì vậy chia tay với con.”

Trải qua sự kiện ly hôn, Đông Thần dĩ nhiên hiểu đạo lý này, cho nên anh đang cố gắng để cho Tiểu Phàm khôi phục lòng tin, hơn nữa anh tin tưởng, chỉ cần chờ chuyện thị trường quyết định xuống, anh sẽ giành nhiều thời gian hơn đến bồi dưỡng tình cảm vợ chồng, cũng sẽ cố gắng bắt đầu kế hoạch tạo người, anh sẽ có một gia đình rất hạnh phúc, hạnh phúc đến mức làm cho người ta hâm mộ, nhất định sẽ!

Đông Thần tự tin lại kiên định nói: “Tôi tuyệt đối sẽ không để cho chuyện như vậy xảy ra, về phần bà, giống như nhiều năm qua như vậy, chỉ cần không xuất hiện là tốt rồi.”

Một câu nói khiến thân thể Âu Dương chấn động một phen, cố gắng mỉm cười nhiều năm như vậy bà rốt cuộc thì không cười được nữa: “Tiểu tử thú vị, mẹ vẫn là mẹ con.”

Đông Thần: “Thật xin lỗi, mẹ tôi ở năm tôi mười ba tuổi ấy đã không thấy tắm hơi.”

Âu Dương thật có loại cảm giác thổ hổ hèn không được, đúng là bà không có trách nhiệm làm mẹ đến cùng, thế nhưng năm đó công việc của bà mờ mịt, người nhà ông Dịch làm sao cam lòng đem đứa bé giao cho bà? Nhưng mà những năm này, bà cũng một mực chú ý con trai lớn lên, việc học của anh, công việc của anh, hôn nhân của anh, giống như làm mẹ không rơi xuống. Nếu không phải là người nhà ông Dịch ngăn cản, bà cũng rất muốn mang theo con trai ở bên người. Đáng tiếc những thứ này nói ra liền thật giống lấy cớ.

Cách đó không xa đột nhiên một thanh âm truyền đến: “Tiểu Dịch, cậu không thể nói mẹ cậu như vậy.” Gằn từng chữ coi như tiếng Trung lưu loát, chỉ là nghe giọng nói cũng biết không phải người Trung Quốc.

Âu Dương quay đầu lại liếc mắt nhìn, cau mày, nhỏ giọng trách cứ: “NICO, anh đến làm gì?”

Người đàn ông ngoại quốc nhanh chóng bước đến gần bàn, ôm Âu Dương, một bộ dáng bảo vệ: “Tiểu Dịch, Âu Dương hai năm qua ở nước ngoài đánh liều vô cùng khổ cực, cậu lại có chưa có quan tâm đến cô ấy? Làm người đàn ông, từ nhỏ nên học được bảo vệ mẹ mình mẹ và người phụ nữ của mình, bởi vì các cô đều là phái yếu.”

Đông Thần duy trì vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười: “Thật xin lỗi, đây là tôi và Âu Dương nữ sĩ đang nói chuyện, còn chưa tới phiên anh nói gì.”

NICO cả khuôn mặt và cổ cũng bắt đầu ửng hồng, ông ta tâm tình kích động nói: “Chờ tôi và mẹ cậu kết hôn, tôi liền coi như là ngang hàng với ba của cậu đi, cho nên hôm nay lời này tôi nhất định phải nói!”

Đông Thần sững sốt một chút, sau đó phản ứng giống như nghe được chuyện cười, nhếch khóe miệng lên: “Kết hôn? Anh và Âu Dương nữ sĩ? Xin lỗi, tôi thật sự là không thể tin, anh xác định không phải vui đùa một chút hay sao?” Anh quay đầu đùa cợt mà đối với Âu Dương nữ sĩ nói: “Ồ tại trước khi bà nhúng tay vào cuộc sống hôn nhân của tôi, bà có phải cũng có thể nghiêm túc lo lắng về cuộc sống của mình hay không, đã nhiều năm như vậy, trừ tìm dạng người giống như anh ta tiểu nam sinh vui đùa một chút, bà có nghĩ qua muốn quyết định xuống không?” Dĩ nhiên trong miệng Đông Thần anh nói chính là chỉ người đàn ông ngoại quốc tên NICO.

Âu Dương còn chưa lên tiếng, NICO đã nói: “Cậu lại không ở bên cạnh Âu Dương, làm sao biết cô ấy không chăm chút rồi, những người đàn ông trước kia là không hiểu được cô ấy, giống như cậu bây giờ. Mà tôi không giống vậy, tôi sẽ đối tốt với cô ấy, tôi sẽ cưới cô ấy, bởi vì tôi yêu cô ấy!” Anh trực tiếp đặt một cái hôn rơi vào cái trán Âu Dương, hơn nữa ba chữ cuối cùng còn rống đặc biệt lớn tiếng, cơ hồ là người cả quán cà phê đều nghe được, mọi người đối với chuyện lần này đều chú ý.

Trong này cũng bao gồm Tiểu Phàm vừa mới vào cửa, Tiểu Phàm đây là lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông ngoại quốc của Âu Dương nữ sĩ trong truyền thuyết kia, bộ dáng người nọ thoạt nhìn cũng chỉ ba mươi mấy tuổi, tuổi tác so với Đông Thần cũng không sai biệt lắm. Tiểu Phàm dĩ nhiên thừa nhận đầu năm nay chị em yêu nhau rất bình thường, nhưng mà bây giờ tình huống khác, người đàn ông ngoại quốc và Âu Dương nữ sĩ cơ hồ có thể làm mẹ con rồi. Dưới tình huống này, ba chữ “Anh yêu em” liền thay đổi phải cực kỳ tế nhị, trong đó tính là thật sự làm cho người ta thắc mắc.

Âu Dương đối với NICO khẽ mỉm cười: “Tốt lắm, đừng làm rộn tiểu tử kia, không thấy nó đều sợ choáng váng sao?”

NICO cao giọng rống: “Anh nói là thật, mấy năm này anh khổ luyện tiếng Trung, chính là muốn có một ngày cùng em cùng nhau trở về Trung Quốc, dùng phương thức của em nói cho em biết, anh yêu em, anh muốn cưới em.” Nói xong, anh ta còn tượng hình tượng dạng quỳ xuống, bàn tay đến trong túi quần áo sờ soạng Chẳng lẽ là anh ta đang tìm nhẫn cầu hôn?

Kết quả tìm nửa ngày, anh chợt hô lên: “Oạch, chiếc nhẫn của anh ở trên một bộ quần áo, quần áo anh vừa mới để cho phục vụ cầm đi giặt.” Nói xong anh hôn Âu Dương một phen, vội vàng nói: “Thân ái, anh đi một chút trở về, em chờ anh! Cần phải chờ anh!” Nói xong cũng hùng hùng hổ hổ chạy về phía khách sạn, ngay cả chạy qua bên cạnh Tiểu Phàm cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Đông Thần thở dài một cái: “Bà xác định kết giao là bạn trai, không phải là nuôi đứa bé sao?” Nói xong cái này, anh đi về phía Tiểu Phàm, không biết là người nào tìm Tiểu Phàm đến, lúc trước anh gọi điện thoại cho Tiểu Phàm chính là không muốn làm cho cô tham gia đến chút chuyện tình ngổn ngang này, xem một chút phản ứng người xung quanh, trường hợp này thật sự chính là một màn hoang đường.

Âu Dương bình tĩnh ngồi xuống, tiếp tục uống cà phê.

Tiểu Phàm vẫn giữ vững trạng thái giật mình, Đông Thần đã nhận lấy túi mua đồ trong tay cô, lôi kéo cô đi về nhà. Trên đường Đông Thần hỏi cô buổi tối tính toán làm món ăn gì —— điều này hiển nhiên là dùng với nói sang chuyện khác .

Tiểu Phàm tiêu hóa một lúc lâu mới mở miệng: “Người đàn ông ngoại quốc đó gọi điện thoại cho em, khóc kêu nói, anh và mẹ anh muốn làm ấm lên rồi, muốn em nhanh đến đây dẫn anh đi.”

Đông Thần dở khóc dở cười: “Em đứa ngốc, lời này cũng tin sao?”

Tiểu Phàm: “.”

Tác giả có lời muốn nói: hắc hắc, NICO đáng yêu, lại nói cầu mong gì khác yêu có thể thành công hay không đây? Đoạn tình yêu này vượt qua số tuổi vượt qua quốc tịch có thể tu thành chính quả không? Âu Dương cuối cùng bình tĩnh ngồi xuống uống cà phê có phải đang đợi anh ta cầm đến hay không?

32. Chương 32: Người Yêu Người Cam Tâm Bỏ Ra

Quán cà phê, không để ý ánh mắt người xung quanh, Âu Dương bình tĩnh ngồi ở vị trí cũ chờ đợi một người. Làm một người phụ nữ ly hôn, hơn nữa một mình ở xa, bà thừa nhận ánh mắt và dư luận là người khác khó có thể tưởng tượng, có thể nói từng ấy năm như vậy đến nay, bà cũng có thói quen trạng thái cuộc sống như thế.

NICO đã thở hồng hộc chạy đến, trong tay cầm một cái hộp nhỏ màu đỏ. Thấy Âu Dương vẫn còn ở tại chỗ, anh mừng rỡ cực kỳ, kích động ôm cổ cô: “Gả cho anh, gả cho anh, gả cho anh. . . .” Anh từng lần một nhắc lại, đại khái định đem Âu Dương xoay đến chóng mặt rồi, sau đó bà một lời thông minh nói một tiếng “Được”, trong khi đó anh cũng không chút nào do dự đeo nhẫn ở trên tay Âu Dương, như vậy người phụ nữ liền sẽ trốn không thoát.

Âu Dương bắt đầu nở nụ cười: “Anh thật đúng là giống như tiểu tử kia nói, giống như đứa bé. Được, trước tiên ngồi xuống trước ly nước đi.”

NICO kiên trì muốn chiếc nhẫn dưới tay bà, sức lực kia quật cường thật là mười đầu bò cũng kéo không trở lại.

Âu Dương nhận lấy cái hộp nhỏ, bình tĩnh mở miệng: “Thân mến, anh nên biết em lần này tại sao trở về Trung Quốc, tiểu tử Đông Thần kia cùng cha nó quá giống nhau, em sợ hôn nhân của nó cũng đi theo vết xe đổ của chúng tôi.”

“Chuyện này cùng em gả cho anh có quan hệ thế nào?” NICO bộ mặt nghi ngờ.

“Chờ bọn chúng có đứa trẻ, đời sống tình cảm ổn định, lại nói chuyện của chúng ta đi.”

Âu Dương mới vừa nói xong, NICO liền nhảy lên: “Âu Dương, như vậy không được, ngộ nhỡ bọn họ vẫn không sinh đứa bé, vậy anh cũng liền vẫn không thể cưới em sao? Không được không được, này quá không tốt rồi. . . .”

Âu Dương hôn anh một cái: “Thân mến, chỉ cần chúng ta cố gắng để cho đời sống tình cảm của hai người này hạnh phúc, rất nhanh. Đúng rồi, anh lần trước sắp xếp đó không tệ, hai ngày nữa dạy Tiểu Phàm làm đi.”

Vì vậy sự kiện cầu hôn cuối cùng biến thành, hai người thương thảo như thế nào thúc đẩy kế hoạch tạo người của Đông Thần bọn họ, NICO nghĩ cách là, chờ giải quyết chuyện tình đứa nhỏ, Âu Dương sẽ thấy không có lý do gì không gả cho anh, đến lúc đó con trai, con dâu hơn nữa lại thêm đứa bé trong bụng con dâu cùng nhau cổ vũ, ha ha. . . .

Đồng thời Tiểu Phàm và Đông Thần cũng tiến hành một cuộc nói chuyện gia đình, chủ đề chính là Tiểu Phàm có nên từ chức ở đại học G hay không.

Ở trên vấn đề quan hệ tương lai, trên bàn cháo gà còn có mấy cái đĩa thức ăn đều được bày biện.

Đông Thần vẻ mặt nghiêm túc: “Hiệu trưởng không phải để cho em suy nghĩ thật kỹ ư, cũng chính là không làm quyết định sau cùng, ngày mai em trở về trường học đi, nói là chuyện được giải quyết, em có thể đi làm đúng hạn. Không thể bởi vì một câu nói của bà ấy liền bỏ qua công việc em yêu thích.”

Tiểu Phàm cúi đầu xuống: “Trước anh đồng ý với tôi như thế nào, nói xong không can thiệp công tác của tôi, làm sao sống không đến mấy ngày liền quên mất?”

Đông Thần sưng sờ, rõ ràng anh là đứng ở Tiểu Phàm bên này, thế nào quay đầu ngược lại vẫn là lỗi của anh? Vì vậy người khác nhất thời có giác ngộ của sư phụ Khổng lão: cũng chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó nuôi.

Ở trước khi Đông Thần còn muốn nói điều gì, Tiểu Phàm một bước mở miệng trước: “Tôi vốn chính là muốn rời khỏi đại học G, nhờ có quan hệ của anh, chính tôi ở trong trường học giống như Thái Thượng Hoàng, Thái Thượng Hoàng anh biết cái gì ý tứ không, là thật tốt cung cấp cho anh, nhưng là việc lớn gì đều không cần anh làm. Nếu như vậy, tôi còn không bằng đổi phần công việc. Dĩ nhiên, thời gian này tôi

liền thuận tiện nghe theo ý tứ mẹ nó đợi ở trong nhà, đợi bà ấy rời đi, tôi liền có thể bắt đầu tập trung tinh thần làm việc mới rồi. Như vậy không phải rất tốt?”

Đông Thần rất giật mình, giật mình không phải lời nói của Tiểu Phàm, mà là tay của cô — tay của cô chính lúc này vòng ở trên cổ của chính mình. Đây là rõ ràng ràng là quyến rũ nha, nếu đúng như vậy còn có thể bình tĩnh, vậy thì thật sự là Liễu Hạ Huệ thời kỳ mới rồi. Chỉ tiếc Liễu Hạ Huệ chỉ có một, hơn nữa rất nhiều năm trước đã gò kia rồi.

Thời điểm khi bị bế ngang, khoe mắt Tiểu Phàm lộ ra nụ cười giảo hoạt, phương thức đối phó người đàn ông tốt nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, đây nhưng mà chỉ là một chiêu đối với người đàn ông của mình được kêu là làm có tình thú, nếu như đối với người đàn ông khác — đó chính là thất đức. Cho nên, học hỏi kinh nghiệm có nguy hiểm, bắt chước cần cẩn thận.

Trên giường đôi cỡ cực lớn, sau một hồi nghiêng trời lệch đất, Tiểu Phàm đột nhiên đẩy Đông Thần ra, kiểu tóc xóc xếch ngồi dậy thở hồng hộc nói: “Anh không có mang bao.”

Bị cưỡng đoạt mất một tên con trai cực kỳ khó chịu, anh một tay chống đỡ ở trên gối đầu, hí mắt: “Anh hiểu biết rõ.”

Ở thời điểm Tiểu Phàm để cho anh đi tìm, một tên con trai nhếch miệng nở nụ cười: “Đừng, trong nhà không có vật kia rồi, hơn nữa cho dù có anh cũng vậy không biết dùng, muốn dùng tự em dùng đi.”

Một câu nói khiến Tiểu Phàm im lặng triệt để rồi, tìm cách mang thứ này là cô có thể sử dụng sao? Thời điểm lão An cho cô nhiệm sắc thể X liền nhất định cô không có mang thứ đồ chơi đó rồi.

Hít thở vài ngụm, Tiểu Phàm bình tĩnh xuống, giống như lúc đó gặp được một học sinh cứng đầu cứng cổ, cô bắt đầu phát huy võ mồm của giáo sư nhân dân: “Dịch tiên sinh, anh là một người con trai cả người khỏe mạnh, không mang bao trực tiếp nguy hại chính là rất có thể sẽ lưu lại ở trên người tôi mầm mống của Dịch gia, như vậy.”

Học sinh cứng đầu cứng cổ lại bắt đầu chen miệng vào: “Anh muốn không ra cái này thì có cái gì không tốt.”

Hơi thở của Tiểu Phàm, hít vào: “Anh hình như luôn là sẽ quên mất chuyện chúng ta đã ly hôn, tại loại trạng thái này, tôi mang thai lời nói dù là chưa kết hôn mà có con, cái này nếu ở trước kia là nếu bị dìm lồng heo.” Điều này hiển nhiên chính là truyền thống văn hóa kết quả soạn bài thái độ.

Đông Thần bắt đắc dĩ, anh định nằm xong, nhỏ giọng tự nói: “Cũng chỉ có em nha đầu ngốc này vẫn cho là như thế, ly hôn với anh? Nào có dễ dàng như vậy.”

Tiểu Phàm tựa hồ nghe được cái gì, đem lỗ tai lại gần chút, hỏi: “Anh nói cái gì đây?”

Một tay lấy người phụ nữ chủ động đưa tới cửa ôm vào trong ngực, Đông Thần dán lên cổ của Tiểu Phàm cọt xát: “Anh nói, em là nha đầu ngốc, chúng ta tùy thời cũng có thể phục hôn, nếu là có đứa bé đó không phải là tốt hơn.”

Tiểu Phàm cười hoạt động thân thể: “Đừng làm rộn, nhột!”

Một chữ khơi lên vô hạn hứng thú của Đông Thần: “Nhột? Chỗ nào, anh xem một chút.” Nói qua liền động thủ cởi dây lưng áo.

Màu đỏ sôi trào, cảnh xuân một phòng.

**

Lý Phỉ hẹn Tiểu Phàm ra ngoài uống trà chiều, mới vừa ngồi xuống, cô còn chưa có ăn cái gì giọng nói xác định vô cùng kinh hãi nói: “Cô bé, cậu biết tớ thấy được chuyện gì không? Thật không thể tưởng tượng nổi, cậu nói trên đời này còn có bao nhiêu chuyện là không thể nào nha!”

Tiểu Phàm lấy tay nắn eo, động tác này cô giữ vững đã lâu rồi, dĩ nhiên chuyện này cùng một người con trai có quan hệ. Cô thuận miệng hỏi một câu đã xảy ra chuyện gì, đơn thuần là vì ngăn lại Lý Phỉ thao bất tuyệt cảm khái.

Nuốt một hớp nước miếng, Lý Phỉ bắt đầu nói đạo lý của cô: “Tớ vừa mới thấy Mạc Quân Kha và yêu nữ hai người tay dắt tay, đi vào cửa hàng. Cậu biết yêu nữ mặc cái gì không? Không phải váy ngắn gợi cảm, không phải quần áo lộ lưng hở chân, mà là một bộ dáng giả bộ công sở. Tớ đều không hình dung ra được cô ta là kiểu mẫu người phụ nữ công sở giả bộ, nói thật, yêu nữ nhìn như vậy cũng là thanh nhã lưu loát, so với bộ dáng trước kia của cô ta thuận mắt hơn nhiều.”

Tiểu Phàm cực kỳ nể mặt chỉ là “mỉm cười” một chút, nghe được Lý Phỉ vừa nói “Không hình dung ra được”, còn nói “thanh nhã lưu loát” ..., Tiểu Phàm nhất thời liên tưởng đến một tác phẩm: A nói, tôi tuyệt đối sẽ không nói cho anh biết trong túi tôi có hai lượng! Điển hình thanh niên thứ phẩm.

Lý Phỉ cười nhạo xong rồi, Tiểu Phàm đối với cô nói trái lại rất có cảm giác hứng thú, mặc dù nói không biết Vu Phương Phương và Mạc tổng tiến lên được một bước kia, chỉ là một người chịu cố gắng, một người cũng không phải là vô tình, không chừng ngày nào đó là có thể thành nhân duyên một đôi tốt đấy.

Mà Mạc Quân Kha trong miệng các cô và Vu Phương Phương chính lúc này từ cửa hàng ra ngoài, Quân Kha cầm trong tay một cái túi, bên trong là một chai rượu Palme đỏ, chuẩn xác hơn mà nói, đây là một chai rượu đỏ Palme dùng để tặng cho người khác. Người được quà tặng kia là Long ca do tổng bộ phải đến kiểm tra tình hình hoạt động kinh doanh của khách sạn Quân Viên, dĩ nhiên tình hình hoạt động kinh doanh đầu tiên bao hàm nội dung rộng hơn, bên ngoài trừ lợi nhuận của bản thân khách sạn, còn có một phần lớn “nghiệp vụ ngầm” càng thêm trọng điểm khảo sát.

Vu Phương Phương và Quân Kha chính xác là cách không xa — chỉ là khẳng định không phải Lý Phỉ nói cái loại tay dắt tay đó — cô bình tĩnh nở nụ cười: “Dầu gì những năm này biết không ít người đàn ông, danh hiệu Long ca vẫn là nghe nói qua, dĩ nhiên đối với anh ta háo sắc cũng có chút hiểu rõ.”

Quân Kha cau mày: “Hôm nay rất cảm ơn cô đề nghị cho tôi, nếu không tôi đều không biết rượu đỏ Palme là Long ca thích nhất. Nhưng mà cái này đủ rồi, kế tiếp một mình tôi đi gặp anh ta là được, cô trở về đi.”

Vu Phương Phương trong lòng âm áp, càng cảm thấy người đàn ông ở trước mắt hiểm có: “Anh là đang lo lắng cho an toàn của em sao?” Mặc dù rất chờ mong người bên cạnh nói một câu đúng, cho dù là lừa dối cô cũng tốt. Chỉ là lý trí nói cho cô biết, không thể đối với Quân Kha trước mắt có yêu cầu gì, vì vậy cô quả quyết không cho Quân Kha đường sống phản bác, nói tiếp: “Em đùa thôi, yên tâm, em trước đây quen biết một người bạn quen biết với Long ca, có một lần Long ca đến thành phố G thị, em cũng vậy đi theo gặp người bạn kia một lần, lúc này giống như lúc đó em theo anh đi gặp thấy người bạn cũ thôi.”

Quân Kha nhìn cô một cái, làm sao có thể không biết đối phương nói không phải là lời nói thật, Long ca là ai, lẫn lộn trên thương trường. Đầu tiên là muốn có tiền có hoa, thứ hai phải có phụ nữ vui chơi. Người phụ nữ tầm thường tránh không kịp, làm gì có đạo lý đến gần? Cho nên nói mặc kệ Quân Kha có rõ ràng mục đích Vu Phương Phương làm như vậy hay không, anh đều không thể đồng ý.

Vì vậy Quân Kha ngăn một chiếc xe taxi lại, đem Vu Phương Phương nhét vào trong xe, sau đó để cho tài xế lái xe đưa cô đến chỗ cô muốn đi. Sau chuyện này, vội vã rời đi.

Vu Phương Phương ngồi ở trong xe nở nụ cười: đây là một người đàn ông ngu ngốc, nếu cô nói quen biết không thiếu người đàn ông, đương nhiên là có biện pháp liên lạc với Long ca, anh ngăn được sao? Nghĩ đến muốn gặp Long ca, thân thể Vu Phương Phương run một cái, nhưng mà vẫn là quả quyết nói cho tài xế một địa chỉ.

Nhìn tòa nhà bán hoặc cho thuê phía ngoài nhanh chóng lui về phía sau, biến mất trong tầm mắt, Vu Phương Phương nhớ lại mấy lần gặp mặt với Quân Kha. Lần đầu tiên cô ở quầy rượu, thấy người đàn ông đó toàn thân tràn đầy khí khái nam tử, cô đã cảm thấy cô phải nghĩ biện pháp bắt được anh. Giờ cũng chỉ là loại xuất phát từ tâm lý tìm kiếm cái lạ, cho đến khi lại liên lụy đến Tiểu Phàm, cô hơn nữa là giận dữ, là muốn giành thắng lợi, chân chính động lòng là từ khi cô quyến rũ Quân Kha bị đẩy ra đó mới bắt đầu thôi. Lần đầu tiên cô cảm thấy không thể bỏ qua một người đàn ông, lần đầu tiên cô bắt đầu nghĩ quyết định xuống muốn sống tốt với một người.

Nghĩ như vậy, giống như thiếu khăn trương một chút, Phương Phương mở cửa một phòng được bao ra, hướng người đàn ông trên cổ mang dây chuyền theo hoàng kim đó đi tới.

Quân Kha đi đến địa điểm gặp mặt địa điểm thì nhân viên phục vụ nói cho anh biết, khách vừa mới gọi điện thoại đến nói bữa tiệc rượu bị hủy bỏ, mấy ngày nữa nếu như cần sẽ liên lạc với anh. Đối với lần này Quân Kha cảm giác rất kỳ quái, anh gọi cho Long ca nhiều cuộc điện thoại, kết quả cũng không người nhận, nghĩ biện pháp cho người quen thuộc đi điều tra hành trình của Long ca tạm thời cũng không có tin tức gì.

Quân Kha cầm một chai rượu đỏ không nghĩ ra xảy ra vấn đề ở chỗ nào.

Tác giả có lời muốn nói: đã xuất hiện mấy loại tình yêu bất đồng, Tiểu Phàm và Đông Thần là oan gia thanh mai trúc mã, Lưu Nghị Sơn đối với Lý Phỉ là cưỡng chiều vợ thâm tình lớn hơn trời, NICO đối với Âu Dương là tình yêu quật cường vượt qua số tuổi, mà Vu Phương Phương đối với Quân Kha là tình cảm quyết tuyệt sau khi lạc đường biết quay lại, thời điểm hư hỏng hoàn toàn, tình yêu đứng lên cũng không cất giữ chút nào.

Vì vậy thân ái, bên cạnh bạn lại có tình yêu như thế nào đây? Vô luận là bình thân hay là kích tình, nhớ quý trọng người bên cạnh. Bây giờ còn chưa có gặp phải tình yêu thực sự, cũng không cần lo lắng, ở trong tương lai không xa, luôn có một người đang chờ bạn.

33. Chương 33: Vợ Tốt Truyền Tin

Thường thì là người nổi tiếng, luôn là có vài phóng viên nghe tiếng chạy đến phỏng vấn, dĩ nhiên giống như Âu Dương nữ sĩ một người nổi tiếng mang theo một ít sắc thái scandal như vậy càng thêm nhiều người đến phỏng vấn một chút.

Một buổi sáng tinh mơ, phóng viên một tuần san nào đó nghe được tin đồn chạy tới, cải trang đi khách sạn, chờ đợi nhiều giờ rồi cuộc lại để cho cô ta bắt được mới Âu Dương nữ sĩ vừa đi ra ngoài với bạn trai ngoại quốc trở về. Kết quả là, vừa mở máy ghi âm, liền xồng lên.

NICO cảnh giác ngăn ở trước người Âu Dương, trợn tròn cặp mắt quát: “Cô từ đâu đến, đi nhanh lên, nếu không tôi gọi bảo vệ rồi.”

Ký giả lấy ra máy chụp ảnh tính toán chụp mấy tấm ảnh cũng tốt, cô vừa tránh người đàn ông ngoại quốc, tránh cho anh tới đoạt máy chụp ảnh, còn vừa hỏi vấn đề: “Âu Dương nữ sĩ, ngài lúc này tới thành phố G vốn định tham gia diễn xuất gì sao? Nghe nói bên cạnh ngài những năm này vẫn luôn có một bạn trai thần bí, chính là vị bên cạnh này sao? Nghe nói là ngài đã ly hôn, xin hỏi ngài một đoạn hôn nhân trước tại sao thất bại đây?”

Càng hỏi đến phía sau càng bén nhọn, NICO nổi giận, cơ hồ là toàn thân nhào tới muốn chết sống đánh nhau với người phóng viên kia: dám khi dễ người phụ nữ của anh như vậy, quả thực là không muốn sống!

Khóe mắt Âu Dương hơi hơi nhíu lại, ở thời điểm NICO cách phóng viên này còn không đến một cm, rất “Kịp thời” kéo anh lại. Tại sao là khoảng một cen-ti-mét đây, đây là một vấn đề thời cơ, đầu tiên vấn đề của người phóng viên kia quả thật độc ác, muốn cho cô ta xem màu sắc thích hợp một chút, nếu không cô ta còn tưởng rằng Âu Dương là dễ bị bắt nạt? Dĩ nhiên cũng không thể để cho NICO động tay thật, bởi vì Âu Dương đột nhiên nghĩ đến có một việc, bạn bè phóng viên có thể giúp chút gì đó không —— điều này cũng muốn cảm tạ mấy vấn đề mới vừa rồi.

Người phóng viên kia cũng là gặp qua nhiều trường hợp, hô mấy hơi thở liền khôi phục lại, mặc dù không thể từ trong miệng Âu Dương nữ sĩ đào ra cái tin tức gì hữu dụng, chỉ là chụp vài tấm hình cũng đủ cô tự do phát huy. Sau đó ngoài dự liệu của cô chính là, Âu Dương nữ sĩ thân thiết nói với cô: “Vấn đề của cô cái này tiếp theo cái kia, dù sao không đến nỗi muốn tôi ở chỗ này trả lời đi. Vào đi, chúng ta nói ở trong nhà.”

Đồng chí phóng viên mặc dù bình thường sẽ viết loạn bảy bọ, nhưng lần này cô thật là thật, cô thật sự thấy Âu Dương nữ sĩ nói chuyện thân thiết đối với cô, mà không phải giống như người khác gọi bảo vệ đến kéo cô chạy ra. Nhất thời, đồng chí nữ phóng viên hành nghề mấy năm có loại cảm giác lạ nóng quanh tròng, rất là vui vẻ theo sát Âu Dương nữ sĩ này đi vào —— này lạ nóng, một phần nhỏ là bởi vì đối xử thân thiện này, một phần rất lớn có lẽ là vì bài báo độc nhất này của cô sau này có thể có tiền đồ. Tương lai thật tốt đẹp, một phóng viên ở trước khi vào cửa cảm khái như vậy.

NICO giống như một pho tượng La Hán trung thành, bảo vệ ở bên cạnh Âu Dương, cảnh giác phòng bị, một khi đồng chí phóng viên có lời gì quá đáng liền vung quả đấm: mặc kệ cô là người phụ nữ hay là người đàn ông, chỉ cần khi dễ người phụ nữ của tôi, đều không phải là người!

.

Lý Phỉ gọi một cuộc điện thoại đến, giọng nói điên cuồng hét lên khiến cho Tiểu Phàm mặc quần áo người giúp việc giả bộ quét dọn phòng ốc cảm thấy long trời lở đất, vì bảo vệ màng nhĩ, cô đem ống nghe cách ra một chút, sau đó mới hỏi Lý Phỉ có chuyện gì.

“Em gái, mau chóng mở ti vi, mau! kênh giải trí XX.”

TV mở ra, là tiết mục một thăm hỏi, khách mời là nhà bình luận cực kỳ thành công gần đây trên internet, đặc biệt nhằm vào điểm nóng chuyện vật tiến hành phân tích, phê bình, phê phán, chính là nói người bị anh để mắt tới đều có thể bị đào ra ví dụ như thời kỳ học sinh, một lần nào đó cuộc thi “Riêng tư” thất bại Tiểu Phàm cười cười, không biết kỳ này đến phiên người nào xui xẻo.

Cười a cười a, cười được một nửa đều sẽ là xảy ra vấn đề. Xem Tiểu Phàm nghe mấy câu nói, tươi cười trên mặt như trời mưa xuống tấm kính nào nào đó một loạt giọt mưa, bị cần gạt nước vô tình quét qua, biến mất trong nháy mắt.

Chỉ nghe người chủ trì trên TV hỏi: “Vương lão sư, ngài cảm thấy trong báo cáo của tuần san XX về Âu Dương nữ sĩ về chuyện của con tính chân thật là như thế nào?”

Khách mời Vương lão sư thân thể dựa về phía sau, lộ ra nét mặt nghiêm cứu: “Về chuyện này, tôi cũng vậy tiến hành khảo sát đặc biệt qua, tôi phát hiện Âu Dương nữ sĩ nói con trai của bà ấy bây giờ đang ở công việc chính phủ, theo tuổi của bà ấy đến sắp xếp coi là, quả thật có mấy yêu cầu phù hợp, trong đó có Dịch Phó Thị Trưởng tiên sinh của chúng ta — dĩ nhiên nó là không thể nào, còn dư lại mấy người trẻ tuổi, được, còn cần tiến hành một bước kiểm tra nữa.”

Nghe đến đó, Tiểu Phàm có chút dở khóc dở cười, cô là nên cảm tạ Vương giáo sư chính là thủ hạ lưu tình, hay là nói đây chỉ là mở đầu?

Sau đó cô còn quên cúp điện thoại, thanh âm Lý Phỉ này to rõ truy đuổi mà đến: “Em gái, mới vừa rồi còn có một đoạn giới thiệu cậu, làm sao cậu có thể không thấy đâu cả? ! Đợi, tớ lập tức lên mạng tìm kiếm, đợi truyền cho cậu nha! Không được, cậu ở nhà đợi, tớ trực tiếp đem video và tuần san này mang tới cho cậu, chờ nha.”

Tiểu Phàm còn chưa không kịp nói gì, người kia đã cúp điện thoại, tuyệt đối là người không gió cũng dậy sóng, hiện tại cũng có gió rồi, còn có thể không hấp tấp? Sau khi cảm khái, Tiểu Phàm bình tĩnh lên trên mạng tìm kiếm đoạn video kia, thảo luận tuần san, con dâu của Âu Dương nữ sĩ là vị nữ giáo sư họ An ở đại học G, phóng viên đến đại học G âm thầm hỏi qua, nghe nói vị Giáo sư An này bởi vì nguyên nhân cá nhân trước mắt ở vào trạng thái nghỉ phép, nguyên nhân có nhiều loại, tương đối chính xác là bởi vì mang thai.

Theo các loại chứng cứ tìm kiếm xuất hiện, về chuyện tình của con trai và con dâu của Âu Dương bị tô vẽ hiện tại công việc nhay bén, lại ở trong tin tức bạn bè trên mạng bình luận, cuối cùng quả thực là. Thêu dệt vô căn cứ!

Tiểu Phàm nghĩ vào lúc này cô cũng không nên dùng gọi điện thoại cho Đông Thần đi, loại chuyện bàn luận liên quan đến nhân viên chính phủ này nhất định sẽ truyền đến tòa nhà thị chính, về phần rốt cuộc sẽ đối với tuần san này, video này làm thế nào xử lý liền là một chuyện khác.

Chuông cửa vang lên, Lý Phỉ ôm một chồng sách lớn còn có một cái máy tính bảng vọt vào, một đường đi vào còn một đường rơi sách, Tiểu Phàm theo ở phía sau nhặt lên một cuốn nhìn, trên bìa mặt tuần san thì có một tấm ảnh không nhỏ là Âu Dương nữ sĩ khuôn mặt tươi cười cao quý điển nhã, bên cạnh chú thích tựa đề là: Chuyện bí mật của nghệ thuật gia nổi tiếng Broadway lâu năm.

Lý Phỉ cầm máy tính bảng, đem thanh âm bật lớn nhất, trực tiếp để vào trước mắt Tiểu Phàm, để cho cô nghe một chút đoạn video kia giới thiệu con dâu của Âu Dương nữ sĩ, bên ngoài đưa Lý Phỉ kia thanh âm hả hê: “Âu Dương nữ sĩ quả nhiên là thủ đoạn inh nha.”

Tiểu Phàm lặng lẽ thở dài một cái, chỉ cảm thấy con đường phía trước lằng lằng, không thấy được.

.....

Cùng NICO ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, Âu Dương nữ sĩ mỉm cười, mặc dù bà không ngờ rằng phỏng vấn sẽ khiến cho hưởng ứng lớn như vậy, chỉ là hình như chuyện trước mắt này đã đủ tiểu tử đau đầu thật lâu rồi, nó rốt cuộc còn có thể đem vợ giấu bao lâu? Dĩ nhiên, Âu Dương nữ sĩ rất tin tưởng, lấy địa vị và thông minh của con trai của bà có thể đem những lời bình luận này ở trong phạm vi khống chế hợp lý.

NICO rất hưng phấn hỏi: “Thân ái, chúng ta không phải nên đi đến trong nhà đứa bé xem nào nhiệt một chút?”

Âu Dương rất bình tĩnh cắt đứt suy nghĩ của anh: “Hai vợ chồng trẻ thương lượng đối sách ở trong nhà, chúng ta đến đó làm gì? Chẳng lẽ anh không lo lắng, em bị nó đá văng ra ngoài cửa.”

Trên mặt NICO thể hiện sự cứng rắn sắc sảo: “Bọn họ vẫn còn đuối và động tay với em, anh nhất định xông lên đánh bọn họ!”

Âu Dương cười, đưa tay nhéo mặt của anh một cái: mặc dù nói không biết mình rốt cuộc là nuôi một đứa nhỏ hay là tìm người đàn ông, nhưng mà anh thật sự rất tốt.

.....

Nơi làm việc của tòa nhà thị chính, trong phòng làm việc Phó Thị Trưởng là một mảnh trầm mặc, im hơi lặng tiếng giống như nước đọng, tất cả mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía trên người Phó thị trưởng mặt nhìn như không có vẻ gì, làm nhân vật chính trên báo, ý kiến của anh đặc biệt quan trọng, chỉ cần anh ra lệnh một tiếng bảo là muốn phong tỏa những bài bình luận này, công việc kia nhân viên sẽ bắt đầu hành động nhanh nhất — đối đáp với những bài bình luận này, bọn họ vẫn có đối sách.

Đột nhiên cổ họng Đông Thần bỗng nhúc nhích, sau đó sâu kín mở miệng: “Lần này bà chơi đùa thật là quá đáng.” Phơi bày chuyện của anh và Tiểu Phàm là nhỏ, dẫn đến mọi người có quyết tâm đưa ánh mắt hướng đến hôn nhân của Âu Dương nữ sĩ và lão Dịch, chuyện này lại liên lụy đến lão Dịch mà nói, đây chính là muốn động đến trung ương, ảnh hưởng đến một lượng người lớn!

Phương pháp giải quyết tốt nhất là công bố quan hệ của anh và Tiểu Phàm, khiến cho bọn họ đem ánh mắt tập trung ở trên người hai người bọn họ, yêu cầu bao nhiêu chuyện khuê phòng lý thú cũng tùy bọn họ đi đào bới, chỉ cần không ảnh hưởng đến oàn cục cũng không cần ngăn cấm.

Cầm ly trà trên bàn lên, hộp một hộp trà xuân Long Tỉnh, khoe miệng Đông Thần tràn ra mỉm cười, giao phó nhân viên làm việc thích hợp hướng dẫn công việc xong, có thể từng bước một tiết lộ về câu chuyện tình yêu tuyệt đẹp của Phó Thị Trưởng Dịch và nữ giáo sư đại học G. Vì vậy Bí Thư Xử bắt đầu sáng tác lịch sử tình yêu của hai người rồi, đương nhiên là trên cơ sở sự thật thêm mắm thêm muối một phen, cần phải khiến cho chuyện xưa đủ đặc sắc phù hợp lòng hiếu kỳ hại chết người kia của công chúng, đồng thời còn muốn vào từng bước vì Phó Thị Trưởng tạo nên một hình tượng người đàn ông tốt thể kỷ mới, nhằm vì sau đó không lâu bổ nhiệm thị trưởng tranh thủ ý dân ủng hộ nhiều hơn.

Ở sau khi Phó Thị Trưởng Dịch rời đi, nhân viên làm việc đối với bóng lưng của anh đưa ra cái nhìn ngưỡng mộ cao cả — Tiểu Dịch tiên sinh có thể leo lên đến vị trí này quả nhiên là có đạo lý, có thể đem sự kiện scandal lợi dụng vô cùng tinh tế như thế, công tư trọn vẹn đôi đường, thật không phải là người bình thường dám làm đâu!

Dịch Đông Thần đứng đưng mà ngồi xuống xe cơ quan, lái về nhà đi, nếu như nhân viên làm việc hiệu suất à nói, có thể lái đến nửa đường sẽ có người theo đuôi đi. Anh tựa đầu ở trên đệm phía sau, thuận miệng hỏi tài xế một tiếng: “Ông Từ, ông cầu hôn với người bạn già như thế nào?”

Tài xế thật thà mà cười lên: “Tôi đâu có câu hôn với bà ấy đâu, khi đó người trung gian giới thiệu, sau đó xem vừa mắt, gặp mặt vài lần liền bắt đầu kết hôn.”

Đông Thần ồ một tiếng, anh hồi tưởng một phen, hình như mình cũng chưa từng cầu hôn Tiểu Phàm thật tốt, trước kia thư ký đã hỏi anh vấn đề này, kết quả anh chỉ có thể rất vô sỉ mà đem vấn đề ném cho thư

ký để cho cô ấy tự do phát huy, còn bình tĩnh phán một câu: “Cô coi như viết tiểu thuyết đi.” Anh nghĩ, về nhà nên thương lượng một chút thật tốt vấn đề này với Tiểu Phàm.

Dựa vào kỹ thuật lái xe tuyệt vời của tài xế lão, thành công bỏ rơi đám người mưu đồ muốn theo đuôi, sau đó thuận lợi mà đem Đông Thần đưa đến dưới lầu nhà.

Đông Thần là ở trong tiếng cười khoa trương của Lý Phi đi vào nhà, chỉ thấy anh bình tĩnh mà đối với “khách ngoại lai*” nói: “Tôi và Tiểu Phàm thương lượng một ít chuyện, cô hôm nay hãy đi về trước đi.”

*: Khách từ bên ngoài

Lý Phi ở trước mặt Tiểu Phàm giương nanh múa vuốt, vừa gặp phải Đông Thần giống như chuột thấy mèo, nhất thời ngừng lại. Trước khi đi lại bị Đông Thần gọi lại: “Đợi một lát, đồ của cô cũng cùng mang đi đi, để lại một quyển cho chúng tôi là đủ rồi.” Dĩ nhiên Đông Thần chỉ là một đồng lớn tuần san chồng chất.

Tiểu Phàm giật mình, dựa theo Lý Phi loại phương thức khuân vác kia... vị trí những cuốn tuần san này làm cho người ta lo lắng vô cùng, rất có thể đi vài bước rơi một quyển, mà người đi đường phía sau cô còn lại là mỗi người nhặt một quyển — đây khác ở chỗ nào so với phát truyền đơn trên phố?

Thời điểm Tiểu Phàm đem bản khoản này nói với Đông Thần, Đông Thần rất bình tĩnh đáp một câu: “Được, anh hiểu biết rõ, hiệu quả này tốt vô cùng.”

Phó Thị Trưởng Dịch bắt đầu dùng mắt quan sát thân thể Tiểu Phàm, từ đầu đến chân, vừa tỉ mỉ ngắm, còn vừa chặc chặc khen ngợi: “Không tệ không tệ.”

Tiểu Phàm ném một ánh mắt xem thường qua: “Chớ lộ ra bộ dạng bỉ ổi như vậy!”

Đông Thần cười: “Vợ của anh ăn mặc một phen sẽ phải cực kỳ thời thượng, đúng rồi, đi chọn một bộ quần áo sạch sẽ một chút, tóc hiện tại buộc lên đến đây giống như vậy đi.” Nguyên tắc của anh chính là không thể để cho người nhìn ra Tiểu Phàm ăn mặc quá tùy tính, nhưng mà cũng không thể khiến cô thật xinh đẹp, quyển rũ của cô một mình mình thưởng thức là đủ rồi.

Tiểu Phàm khẽ nhếch miệng, nghĩ đến khả năng nào đó, nhất thời có loại cảm giác ngổn ngang trong gió: “Anh là tính toán để cho tôi đi khẩu chiến quần hùng*?”

*: tranh luận bằng miệng với dư luận

Sắc mặt Đông Thần nhất thời tối tăm: “Anh là người đàn ông không có tiền đồ như vậy sao?” Nói xong anh nắm tay Tiểu Phàm lên thả vào trên cánh tay của mình, sau đó lôi kéo cô đi đến phía trước gương, nhìn gương, cảm thán một tiếng: “Chúng ta thật là trời sinh một đôi.”

Tay nhỏ bé của Tiểu Phàm hơi run rẩy một chút, bởi vì cô mới vừa khó khăn lĩnh ngộ được một chuyện, tại một ngày nào đó không lâu trước đây, cô muốn cùng người đàn ông bên cạnh đi lừa gạt người xem — chồng trước vợ trước đi với người hôn nhân trước — đây cũng quá lừa bịp rồi !

Tác giả có lời muốn nói: Âu Dương xuất hiện nhiệm vụ chính là đem con trai, con dâu thuận lợi đưa lên trên xe tốc hành tạo người.

34. Chương 34: Nhóm Phóng Viên Bất Kể Có Độc

Thời điểm đang làm tạo hình, Tiểu Phàm vẫn cảm thấy không ổn thỏa lắm, cô để cho thợ trang điểm ngừng lại, sau đó xoay người đối với Đông Thần ngồi bên cạnh xem báo chí nói: “Anh xác định chúng ta phải làm như vậy sao? Ngộ nhỡ xảy ra vấn đề thì làm thế nào?”

Đông Thần ngẩng đầu lên, nhếch miệng cười một tiếng: “Tin anh, không có việc gì.”

Phó Thị Trưởng Dịch bình thường không làm chuyện không có nắm chắc, dù là làm cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy anh rất nắm chắc. Mặc dù trước đây anh không xảy ra tình trạng gì, nhưng mà lần này cũng không đại biểu giống như vậy, vì vậy lòng mày Tiểu Phàm hơn rối rắm.

Thợ trang điểm đứng ở một bên thật là tình thế khó xử, rốt cuộc là tiếp tục làm hay là đi ra ngoài để cho hai vợ chồng trẻ này trao đổi thật tốt đây?

Phó Thị Trưởng Dịch thở dài một cái, để tờ báo xuống, sau đó nhận lấy son nước trong tay thợ trang điểm, mỉm cười nói: “Thầy đi làm việc trước đi, ở đây tự chúng tôi làm được.”

Thợ trang điểm được giải cứu đối trá cự tuyệt một phen, sau đó nghe lời rời đi, trước khi ra khỏi phòng hóa trang liếc mắt nhìn lại, một màn kinh sợ xuất hiện: Phó Thị Trưởng Dịch đang cầm son nước, một tay nâng mặt phu nhân lên, sau đó tự tay tô môi. Thợ trang điểm bị dọa sợ hãi, hậm hộc rồi, lưu luyến mà bước thẳng đi.

Tiểu Phàm cũng giống như vậy kinh sợ, cô không dám làm một cử động nhỏ nào, nhưng con người vẫn hơi căng lớn: “Anh phát bệnh thần kinh gì?”

Lông mày của Đông Thần chấn động, nhỏ giọng nói: “Đừng âm ỉ, cẩn thận anh vẽ cho em thành cái miệng lập xướng.”

Son nước bôi lên trơn bóng nhu mềm, bởi vì thân thể của Đông Thần ngăn ở phía trước gương, cho nên Tiểu Phàm căn bản không biết anh vẽ thế nào. Trong đầu chuyển qua vô số hình ảnh, dĩ nhiên đều là các loại tạo hình quái dị. Trong lòng cô hoảng sợ, nhắc lên khuôn mặt tươi cười: “Cái đó, Đông Thần, nếu không tôi tự mình làm đi.”

Đông Thần định trừng phạt nắm lại cằm của Tiểu Phàm, khiến cho cô ngẩng đầu lên, đối diện với mình: “Thật mau tốt lắm.” Giọng nói dịu dàng hình như cũng có thể nhéo ra nước, sau đó ánh mắt trêu đùa, Tiểu Phàm nhìn trái tim đập bùm bùm. Tiểu Phàm chỉ có thể vừa nghi ngờ, Dịch Đông Thần hôm nay rốt cuộc bị kích thích gì, một bên xuân tâm chuyển động lớn — từ nay về sau, trong nháy mắt người chồng tình cảm nhất, trừ rửa bát ra còn nên thêm một việc: giúp vợ trang điểm.

Nhưng mà thời điểm của “cạch” một tiếng mở ra, sau đó là một thanh âm quen thuộc: “Khó trách mới vừa rồi thợ trang điểm vẫn cười trộm, thì ra là còn có cảnh tình như vậy nhà.”

Tiểu Phàm nhất thời có loại cảm giác bị người vây xem, thời điểm khi người vây xem vẫn là mẹ chồng trước, loại cảm giác này thì càng kỳ quái. Vẫn liên tục nói với Đông Thần “Tốt lắm”, Tiểu Phàm mới làm bộ bình tĩnh quay đầu đi. Nụ cười trên mặt thời điểm tiếp xúc được người bên ngoài không duyên cớ đi vào, cô theo bản năng dùng ánh mắt liếc Dịch Đông Thần một cái, đại ý ánh mắt là: làm sao anh đều không nói cho tôi biết, còn có phóng viên tới?

Sau đó nghĩ lại mấy giây, Tiểu Phàm nhất thời hiểu cái gì, thừa dịp thời gian không có ai chú ý, đưa tay sờ đến hông của Đông Thần, hai ngón tay vừa dùng lực, bấm một cái, đồng thời nhỏ giọng nói: “Không tệ nha, nhanh như vậy liền nhập vào trạng thái biểu diễn, ông xã tốt của tôi!”

Thanh âm Đông Thần hít vào so với bình thường nặng nề hơn một chút, chỉ là trên mặt vẫn là duy trì nụ cười ôn hòa hiền lành, gò má của anh, giống như là thì thào nhỏ nhẹ với Tiểu Phàm: “Đa tạ phu nhân khích lệ, chỉ là em không cảm thấy anh đây là diễn xuất thật tình sao?”

Nếu không phải là xung quanh có rất nhiều đôi mắt, Tiểu Phàm nhất định tại chỗ sẽ làm người đàn ông này vô sỉ! Chỉ là quây một chút với Đông Thần như vậy, có hình như là không phải lo lắng. Phó Thị Trưởng Dịch cũng dám làm ngược lại, cô là một người đồng lõa sợ cái gì.

Đây là một nhà phía chính phủ truyền thông, nhận được chỉ thị của tòa nhà chính phủ chỉ điểm phỏng vấn một nhà Âu Dương nữ sĩ, nhưng mà vẫn có không ít người giật mình, thì ra là con trai trong miệng Âu Dương nữ sĩ lại là Phó Thị Trưởng Dịch gần đây cực kỳ đứng đầu. Giật mình quay về giật mình, nhà truyền thông này dù sao cũng là nhận được mệnh lệnh từ phía trên, cho nên câu hỏi trên vấn đề cũng trải qua kiểm tra nghiêm khắc, đối với đoạn hôn nhân thất bại kia của Âu Dương nữ sĩ đều lựa chọn bỏ qua, mà càng thêm đào bới tin đồn thú vị nhiều chuyện của Phó Thị Trưởng và phu nhân.

Mà Đông Thần và Tiểu Phàm ngay từ trước lúc phỏng vấn cũng đã ghi nhớ sáng tác của thư ký trải qua quen biết mến nhau đến kết hôn, Tiểu Phàm có thể vỗ ngực bảo đảm, chuyện xưa tuyệt đối đủ đặc sắc, đủ hoành tử xứng với công chúa, cũng đủ tán dốt!

Một phóng viên hỏi: “Dịch tiên sinh và phu nhân là gặp nhau như thế nào?”

Đông Thần ôn tình nhìn Tiểu Phàm một cái: “Chúng tôi là thanh mai trúc mã, lúc nhỏ cô ấy đã nói phải làm tân nương của tôi, lại nói vẫn rất thần kỳ, thời điểm lần đầu tiên tôi thấy được cô ấy, cô ấy mặc quần

áo giả bộ đứa bé trai anh tuấn, nhưng tôi vẫn là nhìn một cái liền nhận ra cô ấy là đứa bé gái.” Anh quay đầu, chuẩn bị một lát, mới nói với Âu Dương nữ sĩ: “Mẹ, mẹ còn nhớ rõ khi đó con đã nói với mẹ, con liền phải lấy cô gái này làm tân nương không?”

Tiểu Phàm nhìn bộ dáng hai mẹ con bọn họ một đáp một hát, nhất thời có loại cảm giác bị mông muội —— trong kịch bản thư ký cho không có một đoạn kiều như vậy nha. Làm hại cô thiếu chút nữa đều tin tưởng rằng đây chính là sự thật, vì vậy Tiểu Phàm không khỏi cảm khái, thiên phú biểu diễn là sẽ di truyền. Gien của Âu Dương nữ sĩ “tốt đẹp” ở trên người của Dịch tiên sinh lấy được thừa kế nguyên vẹn và phát triển.

Phóng viên hỏi rất nhiều vấn đề, Tiểu Phàm trả lời lại mấy câu, chẳng qua là Đông Thần đang giảng, đây coi như là anh ngoại trừ phía chính phủ đây là lần đầu tiên lên tiếng ở ngoài nói nhiều nhất, mà bây giờ cũng cho thấy sức quyến rũ cá nhân của anh —— nói vậy! Loạn tán gẫu! Bạn bè phóng viên phụ trách ghi chép dùng sức trên giấy tới tới lui lui, bận bịu không ngừng nghỉ —— tình thế nghiêng về một bên Phó Thị Trưởng Dịch.

Chỉ là không biết là lúc nào thì cửa mở ra một cái, lắc mình đi vào mang theo người làm việc, nhìn kỹ một cái, người nọ lại là Vương mẫu bình luận viên gần đây bị xào rất nóng. Khóe mắt Tiểu Phàm giật một cái, trực giác có chuyện sẽ xảy ra.

Đông Thần nắm tay của Tiểu Phàm, ánh mắt vẫn như cũ bình tĩnh nhìn đến trước mặt.

“Tôi có một vấn đề muốn thỉnh giáo Phó Thị Trưởng Dịch.” Thanh âm của Vương mẫu thành công hấp dẫn chú ý của toàn trường, ánh mắt của hắn nhìn thẳng Dịch Đông Thần, không đợi người cho phép liền tiếp tục nói tiếp: “Có lời đồn đãi nói ngài và phu nhân đã ly hôn hơn mấy tháng rồi, xin hỏi ngài đối với vấn đề này làm thế nào giải thích.”

Giữa ban ngày, Tiểu Phàm cảm thấy đỉnh đầu có một tia sét hung hăng giáng xuống, ngay giữa gáy, khiến cho đầu óc cô vẫn kêu ong ong, đều do trực giác của người phụ nữ quá chuẩn rồi, cô vẫn cảm thấy xảy ra vấn đề, kết quả là thật sự xảy ra vấn đề. Vốn là ly hôn giữa vợ chồng cũng không phải là chuyện kỳ quái gì, nhưng mấu chốt là một giây trước vẫn còn đang giảng đạo lý lịch sử ân ái vợ chồng Phó Thị Trưởng kết quả là người ly dị, chuyện này truyền đi tuyệt đối là chọc cho người ta tranh cãi, trong đó đánh thẳng vào mục đích lớn hơn hẳn là Ứng cử viên thị trưởng hàng đầu —— Dịch Đông Thần.

Phía dưới không thể tránh khỏi tiếng bàn luận xôn xao, Vương mẫu này cũng coi là một người mồm miệng có tiếng, lực ảnh hưởng không nhỏ, hắn dám ngay mặt nói ra lời này, cũng sẽ không là không có căn cứ. Nhưng nếu như đây mới thật là sự thật, như vậy ba người trên đài cũng quá sẽ làm bộ đi.

Khóe mắt Âu Dương nữ sĩ bỗng nhúc nhích, bà nhìn trong mắt Đông Thần bọn họ hơi nhiều một chút thứ gì.

Tiểu Phàm rất chột dạ, nhưng vẫn là quả quyết lên tiếng: “Giáo sư Vương, đoạn video kia của ông tôi và tiên sinh cùng nhau xem, lúc ấy nghe được ngài nói đến con trai của Âu Dương nữ sĩ không thể nào là Phó Thị Trưởng Dịch, tôi chỉ muốn tôi và tiên sinh có lẽ nên ra ngoài nói rõ một chút. Ông lại vừa mới nói, tôi và tiên sinh của tôi đã ly hôn. Rốt cuộc là lời chỗ nào đồn đãi đây? Tại sao hai vợ chồng chúng tôi ngược lại có vài phần không biết chuyện này?” Nói xong chính cô trước ngắt một cái mồ hôi lạnh.

Wang mẫu cười: “Dĩ nhiên Phó Thị Trưởng công tác bảo mật làm rất tốt, nhưng mà vẫn là có nhiều chỗ không có làm đến nơi, tôi và đoàn đội của tôi đội cũng là trước đây không lâu mới biết tin tức, bởi vì quá mức kinh sợ, cho nên tôi mới muốn ra mặt hỏi rõ ràng, hi vọng mượn người phóng viên này sẽ thuận tiện giải thích, nếu quả thật là sự thật cũng tốt để ọi người chúng tôi có một chút tâm tư chuẩn bị.”

Đông Thần hơi híp mắt lại, xem bộ dáng là có người làm chỗ dựa ở sau lưng đây rồi, nếu không chỉ bằng Vương mẫu một nhân vật trên Internet làm sao dám nói lời như vậy. Anh ở trong lòng cười lạnh một tiếng, trừ thư ký Bàn vẫn níu lấy anh không thả còn có thể có ai đây?

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, nhân viên phụ trách công tác bảo an tại chỗ đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần nhận được ám hiệu liền lấy cái người quấy rối đó ra sân, đồng thời phương pháp phỏng vấn ghi hình hôm nay, bài viết cũng sẽ trải qua sàng lọc, mà mấu chốt vẫn còn ở thái độ Phó Thị Trưởng Dịch trên đài.

Âu Dương nữ sĩ cũng mở miệng lời nói dịu dàng khuyên Vương mẫu nói chuyện phải có căn cứ, không thể giả

tạo chuyện tình giả dối không có thật. Chỉ là hiệu quả hình như không lớn, ánh mắt của đám phóng viên vẫn còn quanh quẩn ở trên người Phó Thị Trưởng Dịch, làm trọng tâm chính hôm nay, thái độ của anh rất quan trọng.

Đông Thần ho một tiếng, giữ vững nụ cười kinh điển, ở thời điểm muôn người lo lắng, bình tĩnh mở miệng nói: “Cái vấn đề này nói được, trước đây cũng không thiếu người hỏi thăm qua tình trạng gia đình của tôi, bởi vì chỉ biết là tôi đã kết hôn, nhưng mà chưa từng thấy qua phu nhân của tôi, còn có tiền bối rất tốt bụng giới thiệu đối tượng cho tôi.” Nói xong ánh mắt của anh dần dần sắc bén, nhưng giọng nói vẫn ôn hòa như cũ: “Vương tiên sinh có phải cũng giống như vị tiền bối kia hay không, cho là tôi chưa cưới hoặc là ly hôn?” Rất dễ nhận thấy, tiền bối trong lời nói của anh là chỉ thư ký Bàng.

Lúc tiếp xúc được ánh mắt của Dịch Đông Thần thì trong mắt Vương mỗ không tự chủ thoáng qua một chút hoảng sợ, nhưng mà hần vẫn là rất nhanh dưới sự khống chế, thư ký Bàng đồng ý với hần không ít điều kiện, chỉ cần lần này hần có thể bôi xấu Phó Thị Trưởng Dịch, như vậy sau này tương lai của hần liền phát triển vô cùng rồi. Nghĩ tới đây, lá gan của hần liền tăng lên, giằng co tại chỗ với Dịch Đông Thần: “Trên tay của tôi có mấy tấm ảnh, là ảnh chung của Phó Thị Trưởng ăn cơm với bạn gái, mọi người có thể cùng nhau giúp một tay đến nghiên cứu, trong mấy tấm ảnh này là trên đài giáo sư An hay là người khác.

Cái gì gọi là nhà dột trời mưa xuống, Tiểu Phàm rốt cuộc thì hiểu được, cô cảm thấy vài tấm ảnh này sẽ là những thứ cô nhận được kia, nếu như những hình này tung ra, cô nên nói như thế nào? Chẳng lẽ nói cô đã chỉnh hình, người phụ nữ trong hình đều là cô? Lời này mà nói sức thuyết phục không phải nhỏ, mà là căn bản không có! Bàn tay của cô bắt đầu đổ mồ hôi, cô nắm lại tay của Đông Thần, nhỏ giọng kể tai nói nhỏ với anh: “Anh vẫn còn chưa tính toán để cho bảo vệ lên làm cho hiện trường yên tĩnh sao?”

Đông Thần cười, người phụ nữ gốc này, Vương mỗ không trải qua quá tình mồi mọc liền có giấy chứng nhận công tác, tại sao? Nhất định là có người ở sau lưng giúp hần, anh nghĩ vào lúc này đoán chừng bên ngoài cũng có không ít người đứng xem, một khi bên trong có hành động không bình thường gì sẽ có một đoàn người khác đi vào tạo nên dư luận, lần này thư ký Bàng đoán chừng là tính toán mạnh tay một lần rồi, mất thấy bổ nhiệm thị trưởng đã tám chín phần mười sẽ rơi vào trên đầu Đông Thần, hần gấp cũng là tất nhiên.

Âu Dương không ngờ rằng sẽ xuất hiện biến cố như vậy, bà đứng lên, đi thẳng đến chỗ Vương mỗ, khí thế không giảm: “Đến, cho tôi xem một chút.” Bà rất dịu dàng nhận lấy ảnh, nghiên cứu mấy lần, cười: “Vương tiên sinh, anh cho là mấy hình này hình đều là ảnh chụp? Anh xem rất nhiều đều là chiếu theo một bên, nhìn kỹ, còn có dấu vết người sửa chữa, tôi nghĩ muốn không tìm chuyên gia nghiên cứu đến, rồi cuộc ảnh này có phải đúng là con tôi hay không. Ngộ nhớ là đáng chấp tương tự, hoặc là có người cố ý Photoshop đi lên, vậy thì không tốt rồi.” Âu Dương quả nhiên là người từng trải, vài ba lời liền đem đầu mâu nhắm ngay Vương mỗ.

Vương mỗ không cho là đúng muốn phản bác cái gì, chỉ nghe Âu Dương chỉ vào một nhiếp ảnh gia bên trái phía sau nói: “Đến, chụp tấm ảnh cho tôi.” Nói xong, tay của bà thuận thế kéo cánh tay của Vương mỗ, đầu còn ở rất gần.

Tách tách, ở thời điểm Vương mỗ còn chưa phản ứng kịp, nhà nhiếp ảnh gia đã chụp được một màn này. Âu Dương cách xa mà hướng nhiếp ảnh gia nở nụ cười: “Sư phụ, cực khổ rồi.” Sau đó bà nở cười ấm áp quét qua toàn trường: “Đợi bạn bè phóng viên hứng thú có thể đi đến nhà vị nhiếp ảnh gia kia nhìn một chút hiệu quả ảnh như thế nào, chỉ là mọi người nhưng ngàn vạn xuống tay lưu tình, đừng nói tôi đã ly dị nhiều năm, cô đơn tịch mịch cho nên cùng Vương tiên sinh có cái gì mập mờ.” Nói xong bà rất bình tĩnh mà đi trở về.

Tiểu Phàm nhìn mẹ chồng cường hãn này, đột nhiên cảm thấy toàn trường đều là của võ đài biểu diễn của bà, quả nhiên là phong thái vô hạn, sức quyến rũ vô địch. Mà mục đích mẹ chồng làm như vậy, cũng là vì kéo theo sự chú ý của mọi người, nói ọi người ảnh có thể là giả, cũng có thể là giống như bà mới vừa như vậy: nữ cứng rắn đi đến gần chế tạo mập mờ. Dĩ nhiên tất cả này cũng thông qua động tác của bà biểu hiện ra, so với lời nói còn có lực dao động, càng thêm dọa người.

Ở thời điểm Âu Dương đi về đến nơi, bà nhìn Đông Thần, thái độ rất phức tạp —— dĩ nhiên người bình thường nhìn không hiểu, chỉ là Đông Thần không phải là không người bình thường, mà là con trai bà mười

tháng mang thai sanh. Quan hệ huyết mạch di truyền, để cho anh hình như thấy trong mắt Âu Dương nữ sĩ có “Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép”, còn cái khí phách sư tử nào đó, lời ngầm chính là: ai dám động đến con tôi!

Cũng chính là một trong nháy mắt như vậy, lòng của Đông Thần như bị thứ gì va vào một cái, là cảm động đến chậm hay là an tâm đã lâu? Cái gọi là hoạn nạn thấy chân tình, lời nói trải qua vô số thử nghiệm chứng luôn là có chút đạo lý.

Tại đây trong hoàn cảnh hài hòa, xuất hiện thanh âm gấp gáp không hài hòa: “Phó Thị Trưởng cho đến bây giờ chưa đưa ra giải thích gì với phía chính phủ, ngược lại là cần Âu Dương nữ sĩ và giáo sư An kể một ít làm một ít có được hay không, như vậy có phải có thể giải thích hay không, Phó Thị Trưởng ngài không cách nào chứng minh hôn nhân của mình vẫn như cũ hoàn hảo đây? Đây như vậy chúng tôi không phải có thể hoài nghi ngài căn bản là đã.”

Tại lúc này điện thoại của Đông Thần rung một hồi, là thư ký tiểu Từ nói tin tức của anh: người đã đến. Thấy cái này, Đông Thần bình tĩnh nói: “Vương tiên sinh rất vội sao? Tôi có bạn đến, phiền toái bảo an đi ra cửa tiếp anh đi vào.”

Tiểu Phàm hỏi anh rốt cuộc ai tới rồi, Đông Thần chỉ nói bốn chữ “Người thần kỳ”*.

*: Người thần kỳ trong tiếng Trung có bốn chữ.

35. Chương 35: Chuyện Xưa Sau Lưng Từ Từ Nói

Mà sau khi cửa mở ra không lâu, thời điểm mặt của Lý Phỉ còn có người đàn ông của cô Lưu Nghị Sơn xuất hiện, Tiểu Phàm nhón nháo: hai người bọn họ đến xem nào nhiệt gì?

Chỉ thấy Lý Phỉ bình tĩnh vẫy vẫy tay về phía mọi người, cười nói: “Mọi người có thể cũng không nhận ra tôi...tôi trước tiên tự giới thiệu, tôi là giáo sư đại học G, chính là đồng nghiệp của giáo sư An trên đài. Hôm nay mượn cơ hội này tuyên bố với mọi người, tôi và người đàn ông bên cạnh này nhận giấy chứng nhận kết hôn rồi. Mới vừa rồi mọi người hình như muốn nói chuyện tình vợ chồng Phó Thị Trưởng có ly hôn hay không, ha ha, cái này tôi có thể giải đáp ọi người. Tôi là một người hỏi thăm tốt hơn, vì vậy thời điểm ở cục dân chính cục công chứng, vừa lúc chồng tôi ở bên trong có người quen biết, cho nên chúng tôi thuận tiện hỏi thăm một chút Phó Thị Trưởng bọn họ, không nghe nói có bóng dáng ly hôn nha. Đây không biết vị Vương tiên sinh là từ đâu nhận được tin tức? Tìm người đi cục dân chính điều tra một chút hình như quá phiền toái, hơn nữa nơi đó nhân viên làm việc không phải nhất định sẽ nể mặt anh.” Cô không khách khí chút nào nói xong.

Sau đó cô nhìn Lưu Nghị Sơn một cái, chỉ thấy người đàn ông này vẫn không lên tiếng bình tĩnh mở miệng: “Được, bà xã tôi nói tuyệt đối có thể tin, mặc dù nói bây giờ là tự do ngôn luận, nhưng mà tùy ý tạo lời đồn giả, đặc biệt là phỉ báng nhân viên chính phủ, loại hành vi này hay là muốn nhận được trừng phạt luật pháp, không riêng gì luật pháp, loại người giống như Vương tiên sinh mưu đồ không tốt này nên bị khiển trách đạo đức, đồng thời còn muốn truy cứu rốt cuộc là ai ở sau lưng của anh ta cung cấp những mẩu mớ hư ảo này gọi là ‘lời đồn đãi’”

Tình thế rất không đúng, Vương mỗ có loại cảm giác bị bao vây, nhưng mà hắn đã nhắm mắt lên thì không thể làm trợn lù bước, vì vậy, hắn giơ lên chứng cứ duy nhất có lực trong tay —— ảnh, thanh âm gia tăng cơ hồ là hầm hừ nói chuyện: “Lời đồn đãi có thể giả bộ, Phó Thị Trưởng có lẽ không ly hôn, nhưng mà hình sẽ không nói khoác, cái này đủ để chứng minh, cuộc sống riêng của Phó Thị Trưởng không đơn giản, tác phong rất có vấn đề.”

Lý Phỉ trừng mắt liếc hắn một cái, khí thế vô cùng mạnh mẽ: “Anh thú vị lắm!” Cô nói nhờ một chút với người khác, hai ba bước liền đi đến trước mặt của Vương mỗ, đoạt lấy ảnh của hắn: “Cười chết người tại, cũng chỉ là Phó Thị Trưởng với người phụ nữ cùng nhau nhìn vào tấm ảnh, anh liền lên mũi lên mặt? Lại còn tác phong có vấn đề, tôi nói nhân phẩm của anh mới có vấn đề. Anh có bản lĩnh lấy ra loại ảnh giường chiếu giống như khiêu dâm đi, không phải đều nói bất gian tại trận, bắt người nhận lấy tang vật, trong ảnh này ngay cả hôn miệng cũng không có anh đã nói cuộc sống riêng của người ta có vấn đề. Vậy có phải tôi

đây là một người ái mộ hay không, cầu xin Phó Thị Trưởng chụp ảnh với tôi, đã nói lên tôi và anh ấy có vấn đề à?”

Lưu Nghị Sơn cực kỳ tăng lực phụ họa.

Vương mỗ bị nói cho phiền não, mắng lên: “Bà điên từ đâu tới, đến đây la lối om sòm đây? Nhanh lên cút đi ra ngoài!”

Lời vừa nói ra, cặp mắt Lý Phỉ tròn tròn: “Vương tiên sinh, người này là then quá thành giận sao? Người cùng phe với anh không có dạy anh ư, mặc kệ người khác nói cái gì anh đều muốn cắn chết dịch Phó Thị Trưởng nha, nếu không làm cho người ta phát hiện anh ở đây nói láo, vậy các người liền thăm. . . .”

Vương mỗ thật sự là nổi giận: “Anh ấy đương nhiên không có dạy tôi, tôi đây là nói tình hình thực tế, ai có thể làm gì tôi!”

Lý Phỉ nở nụ cười: “A, anh ta là ai nha? Dễ dàng tiết lộ một chút không? Như vậy bạn bè phóng viên của chúng ta cũng có thể trực tiếp đi hỏi anh ta, thông qua người này là một kẻ thứ ba thuật lại nhất định là có chỗ nào nói không rõ ràng. Nhưng mà anh ta có phải không dám đứng ra hay không, núp ở sau lưng mới có thể làm chuyện đen tối của người khác, phải hay không?”

Tiểu Phàm giống như người ngoài cuộc nhìn Lý Phỉ đối thoại với người nọ, cô nhẹ giọng hỏi người đàn ông bên cạnh: “Cô ấy chính là người thần kỳ anh tìm đến?”

Đông Thần bình tĩnh mà cười một chút: “Em không cảm thấy để cho Lý Phỉ đi đối phó người như Vương mỗ rất thích hợp sao? Mặc dù bình thường anh cảm thấy vị đại tiểu thư Lý Phỉ này âm âm ỉ ỉ, chỉ là bản lĩnh tức chết người không đền mạng này vẫn là thật lợi hại.”

Tiểu Phàm giật mình: “Anh khi nào thì tìm đến bọn họ? Làm sao biết sẽ xuất hiện chuyện họ Vương này.”

Đông Thần một tay ôm cô: “Sau khi khuya về nhà anh từ từ nói cho em biết.”

Tiểu Phàm bỗng nhúc nhích, bình tĩnh nói: “Anh quả thật cần phải giải thích rõ, những bức ảnh kia còn có chuyện ngày hôm nay đều là chuyện gì xảy ra.”

Cảm thấy được Tiểu Phàm phản kháng, Đông Thần bất đắc dĩ thở dài một cái, xem ra tối nay muốn “thẳng thẳng được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị” rồi.

Một ngày này kết cục là, Vương mỗ cũng không chiếm được tiện nghi gì, thiếu chút nữa đem người sau lưng khai ra, mà Phó Thị Trưởng nhanh chóng khống chế trường hợp, tự tin nói tiếp nhận các loại lời nói xã giao chất vấn của mọi người từ từ nói, dĩ nhiên sau đó đoạn tin tức này truyền thông muốn truyền ra vẫn là sẽ đi trải qua kiểm tra, anh tại sao có thể cho phép chuyện không hề hài hòa xuất hiện đây?

Sau đó, Tiểu Phàm nghiêm túc nhìn Lý Phỉ: “Thành thật khai báo, cậu khi nào thì cùng Dịch Đông Thần thông đồng ở cùng một chỗ hả?”

Lý Phỉ quá sợ hãi: “Em gái à, cậu cũng đừng học Vương tiên sinh nha, tớ là không sao, mà ông xã của tớ cũng không chịu được hù dọa.”

Tiểu Phàm cười: “Hai người thật sự nhận giấy chứng nhận kết hôn rồi hả? Chúc mừng chúc mừng! Chẳng qua tớ thật sự không biết, cậu làm sao có thể đột nhiên xuất hiện? Rốt cuộc Đông Thần khiến cho hai người làm cái gì?”

Lý Phỉ dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Phó Thị Trưởng Dịch một cái: “Em gái, cậu thật sự gả ột nhân vật lợi hại, tớ liền không nói gì, về nhà chính cậu tự đi hỏi đi.”

Khó có được thời điểm Lý Phỉ cô nường “Đại truyền thanh” cũng sẽ có loại cổ làm ra vẽ huyền bí này, mà loại không tầm thường có liên quan với một tên con trai. Tiểu Phàm theo bản năng nhìn Đông Thần một cái, chỉ thấy người khác ngay thẳng ngoắc ngoắc nhìn mình.

Chờ tác giả đi xa, Lý Phỉ kéo cánh Lưu Nghị Sơn, phá lên cười ha ha: “Lão Lưu, anh nói Tiểu Phàm rơi vào trong tay của Phó Thị Trưởng dịch có phải thật đáng thương hay không, vẫn bị đùa giỡn xoay quanh!”

Lão Lưu sờ sờ đầu của cô: “Đây làm sao là đùa giỡn đây, anh ngược lại thật ra cảm thấy chuyện này Phó Thị Trưởng làm rất tốt, dùng một chút thủ đoạn nhỏ có thể đem người phụ nữ tiếp tục giữ lại bên cạnh, cái này thì có gì không thể đây?”

Lý Phỉ giật mình: “Lão Lưu. Người này là bị Dịch Đông Thần tẩy não sao, khi nào nói chuyện giúp đỡ anh ấy rồi hả ?”

Lão Lưu cười: “Trước kia anh đối với cậu ấy không có thiện cảm, là cảm thấy cậu ấy ngay cả bà xã cũng muốn tổn thương, thật sự thì không phải là đàn ông, bây giờ suy nghĩ một chút, cậu ấy đang ở vị trí kia có thể làm được một bước này, cũng thật sự phải khó khăn.”

Lý Phỉ một đường oa oa kêu to, thẳng thắn la hét tình thương của Lão Lưu mở rộng ra rồi, đương nhiên thời điểm kêu lớn vẫn không quên hôn trộm vài cái, vì nhà cô đáng yêu lại thiện lương lại thân thiết lại. Tóm lại là không người nào có thể địch được ông xã—— bọn họ là thật sự lấy giấy chứng nhận kết hôn rồi!

Đương nhiên là len lén đi lấy, Lý Phỉ tính toán tiền trăm hậu tấu, thời điểm ngày nghỉ trực tiếp đem Lão Lưu mang về nhà, đều nhận giấy chứng nhận rồi, Thượng tá Lý còn có thể làm sao? Nhưng mà kế hoạch là tốt đẹp, thay đổi biến hóa trong nháy mắt, hiệu quả sẽ như thế nào, Lý Phỉ cũng là thật sự lo lắng .

.

Nhìn về bài báo đưa tin về Tiểu Phàm bọn họ, Quân Kha rút cuộc thở dài một hơi, mà trong tay của anh vẫn cầm điện thoại di động, trên điện thoại di động biểu hiện ghi lại cuộc trò chuyện, hai thông tin mới nhất trên điện thoại theo thứ tự là: thư ký Bằng ôn hoà. Thư ký Bằng gọi điện thoại đến là muốn anh xuất hiện tại hiện trường nhóm phóng viên của Phó Thị Trưởng, Quân Kha đã từng do dự, đi hay là không đi. Trong đó đã không đơn thuần là vấn đề của Tiểu Phàm, còn có nhân tố thư ký Bằng đặc tội vẫn là Dịch Đông Thần. Thư ký Bằng không phải người tốt, điều này Quân Kha biết rõ ràng, nhưng Dịch Đông Thần chính là cái gì hiền lành sao? Nếu là hiền lành anh cũng sẽ không leo lên đến vị trí hiện tại này rồi.

Cuối cùng Quân Kha vẫn là lựa chọn khéo léo từ chối thư ký Bằng, đương nhiên lấy cớ là phía trên phái Long ca đến giám sát khách sạn đi vào tình trạng hoạt động, cho nên mình không dễ dàng ra mặt được. Đồng thời Quân Kha gọi lại cho Dịch Đông Thần một cuộc điện thoại, để cho anh trước đó chuẩn bị sẵn sàng —— Quân Kha cảm thấy mình thật sự không sáng suốt.

Trợ lý gõ cửa đi vào, cắt đứt Quân Kha xuất thần. Chỉ thấy trợ lý đưa điện thoại lên, dùng khẩu hình nói chữ “Long ca”, Quân Kha lập tức hiểu, đến đây mấy ngày Long ca vẫn không liên lạc Long ca rốt cuộc anh có chỉ điểm rồi.

Tiếng cười của Long ca không ngừng: “Quân Kha à, cái tên tiểu tử này coi như hiểu đạo lý, rượu và mỹ nhân tôi đều nhận được, chú yên tâm, chờ ngày mai tôi trở về nhất định giúp chú nói lời có ích. Chắc chắn, tiểu tử chú từ đầu tìm được cô nương hợp khẩu vị đối với tôi như vậy nha.” Long ca thao thao bất tuyệt nói, nhiều hơn là nhắc đến công phu trên giường được của cô gái kia, đem anh phục vụ như dục tiên dục tử.

Cả khuôn mặt Quân Kha cũng lạnh xuống, anh không nhớ rõ mình có đi tìm người phụ nữ gì đi phục vụ súc sinh kia, mặc dù Mạc Quân Kha anh cũng không phải là người tốt lành gì, nhưng chuyện tình giết hại phụ nữ anh tuyệt đối không làm. Nhưng người phụ nữ trong miệng Long ca là ai? Chẳng lẽ là người cấp dưới của anh tự chủ trương an bài?

Nhưng sự thật chứng minh mọi người cấp dưới vô cùng rõ ràng tính tình của Quân Kha, cho nên không có người sẽ tự tiện chủ trương. Vẫn là trợ lý nhắc nhở một câu nói Quân Kha: “Lão đại, có phải là bạn của anh hay không ?”

Quân Kha giận: “Tuyệt đối không thể nào!” Vậy mà anh lại không biết mình rốt cuộc đang tức giận cái gì, theo lý thuyết không người phụ nữ vô danh giúp anh giải quyết Long ca phiền toái lớn này, anh nên đốt pháo ăn mừng mới đúng. Lúc này, trong đầu của anh thậm chí còn toát ra một ý nghĩ rất không tầm thường —— người phụ nữ kia mấy ngày nay hình như vẫn chưa từng xuất hiện.

Làm người phụ nữ bị nhắc đến, Vu Phương Phương hắt hơi một cái, ở tiếng nước chảy ào ào trước mặt cũng

không tính là vang. Đúng, cô đang tắm, hơn nữa nước mở thật lớn. Vòi hoa sen hơn vài chục dòng nước cọ rửa mặt của cô, nước rất nóng, bỏng đến da của cô dần dần đỏ lên, nhưng mà cái loại cảm giác nóng kích thích đó lại hình như có thể tẩy đi dấu vết trên người.

Vu Phương Phương cười một tiếng, thở ra một hơi thật dài: cuối cùng kết thúc. Cô lên giường với rất nhiều người đàn ông, nhưng vẫn chưa gặp qua người tôi cần tôi cứ lấy cộng thêm không có phẩm không có đức giống như Long ca vậy, đặc biệt ghê tởm chính là, sau mỗi lần làm xong người nọ đều muốn hỏi một câu: em gái à, gậy của anh sao? Vu Phương Phương lúc ấy nhin không được thiếu chút nữa phun một bãi nước miếng lên, gặp qua người ghê tởm, nhưng không gặp qua người ác tâm như vậy .

Bọc một cái áo khoác ngoài thật dày, cuộn thành đoàn ở trên ghế sofa nhỏ, Vu Phương Phương trước tiên gọi một cuộc điện thoại cho trường học, ình xin nghỉ bệnh mấy ngày, lại gọi về nhà báo bình an với cha, sau khi làm xong những việc này, cô bắt đầu ôm thân thể ngủ gà ngủ gật.

Điện thoại nằm ở trong tay lúc này đột nhiên vang lên, cô nhìn một cái, lập tức hoảng sợ, đem điện thoại di động cúp.

Bởi vì trên điện thoại di động hiện lên: Mạc tổng gọi điện tới.

Vu Phương Phương bình sinh lần đầu tiên đối với điện thoại của một người đàn ông cảm thấy ứng phó không kịp, lần đầu tiên như vậy vừa mong đợi vừa sợ hãi nghe được thanh âm của một người đàn ông. Vì để ình bình tĩnh lại, cô vội vàng lật danh bạ điện thoại, tìm một người nào đó có thể nói chuyện một chút. Một vòng lên xuống, cuối cùng ngón tay vẫn là dừng lại ở số điện thoại của Tiểu Phàm, không để ý suy nghĩ nhiều cô vội vàng ấn xuống cái số kia.

Đầu điện thoại bên kia truyền đến thanh âm hơi trầm thấp của một người đàn ông: “Cô có chuyện gì?”

Một câu nói khí thế mười phần làm cho Phương Phương sửng sốt một phen: “A, cũng không có gì chuyện quan trọng.” Cô còn chưa nói hết, bên kia cũng đã truyền đến tiếng tút tút —— như vậy có thể thấy được người đàn ông kia là cỡ nào không muốn nghe cô nói một chữ, là lo lắng cô lại khi dễ bà xã nhà anh chứ?

36. Chương 36: Thông Minh Quá Sẽ Bị Thông Minh Hại

Tiểu Phàm tắm xong vào phòng ngủ, nhìn Đông Thần nằm ở trên giường một cái, bình tĩnh nói: “Đi ra đi, chúng ta ra phòng khách nói.”

Rơi vào trong mắt của Đông Thần, vẻ mặt của Tiểu Phàm có chút nghiêm túc: ngày hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, quá bình tĩnh so với không bình tĩnh vẫn còn đáng sợ. Căn cứ vào loại hiểu biết này, Đông Thần nở nụ cười: “Một đêm rất dài, chúng ta ở trên giường từ từ nói đi.” Dĩ nhiên, nói chuyện trên giường đối với Đông Thần mà nói là ưu thế rõ ràng rành, trước tiên có thể thỏa mãn thịt ăn đi, mới giao phó thật tốt.

Tiểu Phàm liếc anh một cái, nụ cười đột nhiên tan ra: “Này đêm dài đằng đẵng, có cần tôi giúp anh tìm tiểu thư đến ngủ hay không?”

Một khi dính đến đề tài ... tiểu thư, vợ cũng rất dễ dàng hóa thân làm cọp mẹ, Đông Thần thu hồi tâm tư vui đùa, bình tĩnh từ trên giường đứng lên, đi theo Tiểu Phàm ra ngoài.

Áo choàng tắm không dài, chân Tiểu Phàm lộ ra ở trong không khí, tiếp nhận được ánh mắt một tên con trai thỉnh thoảng lướt tới, cô bắt chéo hai chân, đồng thời để tay ở trên đầu gối. Ho một tiếng mở miệng: “Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Đông Thần tựa vào trên nệm ghế sa lon, cười: “Thật ra thì vừa hay là ở trước lúc mở buổi họp báo, Lý Phi gọi điện thoại đến tìm em nói là có tin tức tốt muốn nói cho em, cho nên anh liền để cho cô ấy trực tiếp đến hội trường.”

Mắt Tiểu Phàm híp lại: “Cứ như vậy?” Trong đôi mắt kia cơ hồ trở thành một đường chỉ viết mấy chữ: tôi tuyệt không tin lời anh nói.

Về mặt Đông Thần vô tội bày tỏ cũng chỉ là như vậy.

Dịch Đông Thần xảo trá làm sao, nếu muốn buộc anh nói thật, Tiểu Phàm biết mình còn phải lấy ra chút chứng cứ, vì vậy cô quả quyết đứng dậy, đi vào phòng ngủ, không lâu sau đó trong tay cầm ra giấy ly hôn. Trên cao nhìn xuống nói: “Ờ đơn này là người anh quen biết làm, lúc ấy anh nói không àm cho người ta phát hiện được, cho nên chúng ta là thông qua quá trình ‘ đặc biệt ’, hiện tại tôi muốn anh một lời nói thật, cái này nếu nói quá trình ‘ đặc biệt ’ không không bị mấy người động tay động chân?” Cho nên Tiểu Phàm sẽ suy đoán như vậy, chủ yếu vẫn là Lý Phỉ ám hiệu, bà cô này mặc dù không chịu nói thật, nhưng ở lúc Tiểu Phàm bức bách vẫn để cho Tiểu Phàm nghiên cứu thật tốt giấy ly hôn trong tay này.

Đông Thần hơi nường mi một chút: “Giấy ly hôn tuyệt đối không thành vấn đề, chỉ cần em không cầm đi ra.”

Trực giác bên trong này có vấn đề, Tiểu Phàm hỏi tới: “Nếu như mà tôi cầm đi ra thì sao?”

“Đây mấy vị kia ở cục dân chính sẽ phải xui xẻo, tội danh là: tùy ý ngụy tạo giấy chứng nhận.” Đông Thần gần từng chữ nói, thái độ muốn bị đánh vô cùng.

Tiểu Phàm thật sự có loại cảm giác học máu: thì ra là ly hôn cái gì đều là cái rắm, thì ra là chỉ có một mình cô ngây ngốc đem vật này rất xem trọng, thì ra là. Cô lại rơi vào trong bẫy của Dịch Đông Thần rồi! Con người Tiểu Phàm từ từ mở lớn, ánh mắt nhìn chăm chăm Dịch Đông Thần từ chất vấn biến thành một chút xú muốn chiến đấu.

Chỉ nghe cô thả chậm giọng nói: “Có phải cảm thấy tôi đặc biệt ngu ngốc hay không, cho nên một chút thủ đoạn nhỏ là có thể đem tôi đùa giỡn xoay quanh?” Âm cuối được gần đặc biệt rõ ràng, trong thanh âm cũng mang theo tâm tình nguy hiểm nào đó.

Đông Thần hình như thấy được một cuộc bão táp lại sắp đến, vì phòng ngừa xảy ra hiệu quả gió cuốn mây tan, anh nhanh chóng đứng dậy, ôm lấy Tiểu Phàm. Dem đầu Tiểu Phàm áp vào lồng ngực của mình, anh tình cảm nồng nàn nói: “Khi đó anh giải thích với em như thế nào, em đều không chịu nghe, vẫn còn muốn ly hôn với anh, anh không có biện pháp chỉ cần ra hạ sách này. Dĩ nhiên chuyện này nói cho cùng là anh làm chưa đủ tốt, để cho em đối với anh không có lòng tin, cũng là trước đây anh biểu hiện quá kém, điều này anh phải kiểm điểm thật kỹ.” Anh đồng thời nói chuyện Tiểu Phàm từ chối mấy lần, chỉ là Đông Thần chết sống không có buông ra, ngược lại ôm chặt hơn nữa.

Tiểu Phàm kìm nén đến đỏ bừng cả khuôn mặt, dùng lực mạnh, đẩy Dịch Đông Thần một phen, lúc này mới mở miệng to hô hấp mấy cái, thanh âm buồn buồn: “Nếu như anh không phải muốn tôi hít thở không thông mà chết, liền mau chóng buông tay.”

Rõ ràng sẽ là một cuộc kiểm điểm nhận sai kỹ càng, kết quả lại biến thành vì không phải lường trước tai nạn, Đông Thần tự giấu nộ nộ cười: “Vốn là còn chuẩn bị tố tình nồng nàn phía sau, kết quả. Xem ra anh thật sự không làm được chuyện lãng mạn, nhưng mà ——” hai mắt anh nhìn thẳng ánh mắt của Tiểu Phàm: “Đến hôm nay, nếu như mà anh nói cho em biết, đời này anh đều không làm chuyện thật sự có lỗi với em, em nguyện ý tin anh không?”

Người thông minh sẽ đem vấn đề ném cho người khác, không nghi ngờ chút nào, Dịch Đông Thần đủ thông minh.

Tiểu Phàm điều hòa hơi thở, cau mày: “Anh thật sự không có lỗi với tôi sao? Khi còn bé anh trêu cợt chuyện của tôi đừng nói, thì nói tôi sau khi kết hôn, anh tốt nhất hỏi một chút chính mình, anh đều đã làm gì tôi?”

Tiểu Phàm còn nhớ rõ lúc nói chuyện ly hôn này với Lý Phỉ thì phản ứng của Lý Phỉ còn có những lời đó, quả thật, đoạn thời gian đó cô giống như đứa ngốc cố gắng hầu hạ Dịch Đông Thần, không nhìn thấy trong thời gian của anh, còn không ngừng tự nói với mình: Đông Thần rất bận, Đông Thần không rảnh, Đông Thần. Từng cái ý tưởng đều là có liên quan với anh. Nhưng anh có thể báo lại với mình là điện thoại không gọi được, là tin nhắn không trở về, thời gian dài không thấy người, còn có một đồng ảnh không giải thích được xuất hiện.

Tiểu Phàm hít hít lỗ mũi, chỉ cảm thấy bên trong buồn bực cực kỳ, mặc dù sau khi ly hôn biểu hiện của

Dịch Đông Thần bắt đầu thay đổi không giống nhau, ai có thể bảo đảm anh có thể vẫn tiếp tục giữ vững như vậy đây? Trước đây cái loại cuộc sống một người bỏ ra đó, Tiểu Phàm không bao giờ muốn trải qua nữa, người phụ nữ vì cái gì luôn luôn bị tổn thương trong tình cảm? Vì cái gì luôn luôn phải nhân nhượng vì lợi ích toàn cục? Đây cũng đã là thế kỷ hai mươi mốt rồi, cũng đã là năm 2012 trong tiên đoán của Maya rồi, nam nữ đã sớm bình đẳng có được hay không!

Đông Thần căng thẳng, có thể là bởi vì hai người quá lâu không nói chuyện sâu sắc với nhau, mỗi lần Tiểu Phàm muốn nói cái gì, anh đều tìm cách cho qua, cho là như vậy cũng rất thông minh, nhưng không ngờ trong lòng Tiểu Phàm còn cảm xúc động lại. Anh không dám đùa giỡn nữa rồi, ngồi chồm hổm xuống, ngửa đầu nhìn mặt của Tiểu Phàm, cầu xin tha thứ nói: “Vợ à, anh sai lầm rồi, thật sự sai lầm rồi, em không cần khóc có được hay không?”

Tiểu Phàm quay mặt sang chỗ khác, thanh âm buồn bực hỏi: “Anh sai ở chỗ nào?”

“Anh ngàn vạn lần không nên, không nên bởi vì công việc xã giao mà coi thường cảm nhận của em, không lắng nghe nói chuyện với em, ngược lại để cho người khác có cơ hội ly gián tình cảm của chúng ta, thật xin lỗi.” Lúc này Đông Thần thật sự là rất cố gắng tìm được chỗ sai của mình, đưa ra mỗi hành động, hy vọng có thể khiến cho trong lòng bà xã dễ chịu một chút.

Tiểu Phàm rút một tờ khăn giấy, xoa xoa lỗ mũi, thanh âm hình như càng thêm buồn bực: “Sau đó thì sao?”

Đông Thần nghĩ: đây cũng không hay rồi, bà xã là thật sự khóc, xem bộ dáng là uất ức chạy lên đến đầu rồi. Lập tức, cảm giác tội ác của anh sâu hơn, cái gọi là “Quá khứ đã qua không thể truy cứu, tương lai vẫn còn phải cố gắng”, Đông Thần khắc sâu ý thức được trong thời gian tiếp theo muốn đền bù người phụ nữ của mình thật tốt, vì vậy liên tiếp các biện pháp: muốn mỗi ngày cố gắng về nhà sớm, nếu như có chuyện phải kịp thời xin phép với bà xã, quan tâm bà xã nhiều hơn, thời gian rảnh phải làm việc nhà.

Lẳng lẳng nghe nghe, Tiểu Phàm bình tĩnh mà nhìn anh một cái: “N nói là thật?” Đồng thời nháy mắt, hành động này hơi nghịch ngợm làm cô tự nhiên vô cùng.

Đông Thần sửng sốt một chút: “Em không khóc?”

Tiểu Phàm che kín áo choàng tắm, ngồi ở trên ghế sa lon: “Ai nói tôi khóc? Mới vừa rồi thời điểm tắm có chút cảm lạnh, đúng rồi, bình nước nóng phòng tắm bị hỏng, anh tìm cơ hội đi sửa đi.”

Lời vừa nói ra, Đông Thần ngũ vị tạp trần: rốt cuộc mình cũng cảm nhận được tư vị bị người “hăm hại”. Chỉ là mấu chốt hơn chính là, bà xã cái gì cũng vẫn không nói, bất quá mấy động tác lại dọa cho anh ngoan ngoãn kiểm điểm nhận sai, còn nhân tiện nói hành động lên liên tiếp tự làm khổ mình.

Nhìn nét mặt tề nhị trên mặt Đông Thần này tề, Tiểu Phàm nở nụ cười hì hì: “Phó Thị Trưởng Dịch, ngài yên tâm, mới vừa rồi ngài nói là tôi đều có thể làm như không nghe thấy, dĩ nhiên anh cũng biết mọi việc đều là lẫn nhau, về sau anh có bận bịu nhiều, tôi rất có thể sẽ bận rộn hơn so với anh, được, chính là như vậy.”

Không có một chữ uy hiếp đe dọa nào, nhưng mà tổ hợp lại lại đủ giày vò người khác, Đông Thần nhận tội, cũng may là thua bởi trong tay bà xã, cũng coi là đau cũng gặp vui vẻ.

Song khi anh ngồi ở bên cạnh Tiểu Phàm, thời điểm khiên cho cô và bản thân cùng đi ngủ, Tiểu Phàm lại thu hồi khuôn mặt tươi cười, nghiêm mặt nói: “Chuyện tình giấy ly hôn trước đó để một bên, còn vấn đề ảnh chụp đâu?”

Đông Thần thiếu chút nữa từ trên ghế salon té xuống, không khỏi cảm khái: quả nhiên là đêm dài đằng đẳng, Thẩm phán từ từ, dài lâu không ngừng nghĩ a.

Tiểu Phàm có chút ngượng ngùng, hình như cô đem Đông Thần chính cho có phần thảm một chút, chỉ là vì không để bị chảnh hay biết gì nữa, đồng thời cũng vì thay đổi cục diện bị động hoàn toàn, cô vẫn không thể nường tay. Chuẩn bị một phen, cô tiếp tục hỏi: “Ảnh là ai gửi cho tôi đây, cùng chuyện ngày hôm nay có liên quan không?”

Ban đêm ánh sao sáng lóe lên không ngừng, xuyên thấu qua một cánh cửa sổ, chứng kiến một đôi vợ chồng trẻ đêm dài khắp lời nói. Mà cùng lúc đó, cũng có người sống về đêm đang lo lắng không dứt. Vu Phương Phương ở trên ghế sofa nhỏ trần trọc trở mình, ở mới vừa rồi trong trường học có đồng nghiệp gọi điện thoại cho cô, nói là có một người đàn ông đến hỏi thăm qua tung tích của cô, người đàn ông kia họ Mạc.

Vu Phương Phương trong đầu đều suy nghĩ, nếu như mình nhận điện thoại của Quân Kha, anh sẽ nói gì, anh sẽ đoán được là mình ở sau lưng làm những chuyện này sao? Anh sẽ cảm kích hay là càng thêm chán ghét mình? Dù sao một người phụ nữ có thể tùy thời nằm ở trên giường người khác rất dơ bẩn. Nghi vấn quanh quẩn ở trong lòng, khiến Phương Phương càng thêm không ngủ được, một cổ kích động khiến cho cô theo bản năng ấn xuống mã số của Quân Kha, sau đó một cái tay liền đánh ra ngoài. Cô dùng sức nói với bản thân: tôi đây thuần túy chỉ là trả lời điện thoại mà thôi, không có những ý nghĩ khác.

“Alo” Thanh âm Quân Kha truyền đến, Phương Phương rung chuyển một hồi, thiếu chút nữa quên mình nên nói cái gì.

“A, tôi là muốn hỏi lúc trước có phải anh gọi điện thoại cho tôi hay không, anh có chuyện gì không?” Cũng may cô vẫn đem chuyện nói ra được rồi.

Đầu điện thoại bên kia cũng trầm mặc một chút, Vu Phương Phương có chút lo lắng, không biết anh sẽ nói ra cái gì.

“Cô. Ăn cơm chưa?”

Một câu nói này lúc đi ra, Phương Phương có chút dở khóc dở cười: bây giờ đã là hơn mười giờ, Mạc tổng rốt cuộc chỉ là cơm tối hay là điểm tâm ngày mai?

Mạc tổng ngay sau đó nói một câu: “Ra ngoài ăn khuya đi, tôi vừa lúc đi qua gần nhà cô, thuận tiện có chút việc muốn nhờ cô giúp đỡ.”

Cái gì gọi là cảm xúc phạm phồng, Phương Phương rốt cuộc thì cảm nhận được, cho là một câu nói của Mạc tổng, cô kích động thiếu chút nữa không cầm được điện thoại di động, sau đó vội vàng rửa mặt thay quần áo, trong lúc này còn không ngừng báo ỉnh: Mạc tổng chỉ là có chuyện mời mình giúp một tay, không phải cố ý đến tìm mình.

Vu Phương Phương do dự thật lâu, cuối cùng vẫn là trang điểm một chút để ỉnh xem ra khí sắc tốt một chút. Mở cửa, lại bị người ở cửa làm cho sợ hết hồn.

Có câu nói thế nào, kế hoạch biến hóa khó lường.

37. Chương 37: Trò Đùa Dai Thì Ra Là Như Vậy

“Đình, đình.” Đồng hồ treo tường đang nhắc nhở thời gian trôi qua, Vu Phương Phương thỉnh thoảng liếc mắt nhìn, từ ban đầu lo âu đến dần dần bình tĩnh lại, nghĩ thầm: thôi, không thấy cũng tốt, tiết kiệm đến lúc đó cũng không biết nên nói cái gì. Cô đưa ánh mắt kéo về đến trên thân người trước mắt——

“Phương Phương, cha thực xin lỗi con, nhà cửa của chúng ta bị dỡ rồi, những thứ chó má kia, bảo là muốn xây quảng trường gì, bọn họ cũng dám đem xe cần cẩu về đến trong nhà. Ảnh của mẹ con bị đè hỏng.” Lão Vu run run rẩy rẩy từ trong túi móc ra tấm ảnh đen trắng, di ảnh đen trắng. Mà theo ông vươn tay ra, có thể nhìn thấy trên bàn tay có không ít vết trầy xước.

Vu Phương Phương tại chỗ liền ngăn cả người, trước đây không lâu cô gọi điện thoại về nhà, còn báo bình an với cha già, nghe ông nói trong nhà tất cả đều tốt, làm sao lập tức có chuyện. Cô lôi kéo tay lão Vu tỉ mỉ kiểm tra một lần, có chút căng thẳng hỏi: “Bọn họ có đánh ba hay không, làm sao ba không gọi điện thoại cho con, đâu gì con.” Nói đến chỗ này, cô không nói được nữa: mình có thể làm gì, xông về nhà ngăn cản đám người kia sao? Buồn cười, dù là cô chạy về, những người đó đã sớm đỡ sạch rồi, huống chi cô chạy về có ích lợi gì, tay chân nhỏ bé yếu ớt làm sao dám liều mạng với bọn họ?

Xoay người cầm hòm thuốc, Vu Phương Phương nắm tay lão Vu bắt đầu giúp ông xử lý vết traafuy xước trên tay.

Lão Vu là người dân lao động, quanh năm suốt tháng làm việc tay chân khiến cho bàn tay liền rất thô ráp. Ông vội vàng thu tay xuống, ngại ngần nói: “Không có việc gì không có việc gì, thời điểm bọn họ phá nhà, ba vừa lúc ở bên ngoài, sau lại đi trong đồng đá tìm ảnh của mẹ con mới bị một chút vết thương nhỏ.”

Hốc mắt Vu Phương Phương đỏ một chút, trước kia cô cảm thấy giữa ba mẹ không có tình cảm gì, lúc mẹ đi, cha cũng không bày tỏ gì, ngày thứ hai còn tiếp tục công việc cuộc sống cứ theo lẽ thường. Bây giờ suy nghĩ một chút, có lẽ là cô sai lầm rồi. Tình cảm khắc sâu không cần dùng sống chết có nhau để chứng minh, nhớ mong khắc sâu trong lòng cũng không cần luôn giắt ở ngoài miệng.

Giống như lão Vu đặt tấm di ảnh ở ngực, núp ở bên trong, giấu được đủ sâu.

Vậy mà cảm động quay về cảm động, lão Vu đến lại mang đến phiền toái không nhỏ cho Vu Phương Phương, trước kia cô chỉ là một người, cho nên thuê phòng nhỏ một chút cũng có thể chấp nhận, nhưng mà bây giờ hình như phải đổi lại thuê phòng lớn một chút. Thêm nữa sau đó, lão Vu quen cuộc sống ở nông thôn, ở thành phố G nhất định sẽ không quen, Vu Phương Phương cũng cần tốn thêm chút thời gian dần ông thích ứng — trước mắt, cô có thể làm cũng chỉ có những thứ này.

Lúc này điện thoại Phương Phương vang lên, cô nhìn cũng không nhìn liền trực tiếp tắt máy. Lão Vu thật ngại quá nhìn cô một cái: “Phương Phương, là ai à? Bạn trai ư, không phải là ba quý rầy con? Không quan trọng, con không phải trông nom ba...ba trước khi đến đây lão Vương bên cạnh cũng hỏi có ở phòng ở hay không, trong nhà còn có chút tiền để dành, hơn nữa bọn họ phá hủy ột chút tiền bồi thường, còn những năm này con gửi tiền cho ba, đủ ứng phó.” Lão Vu nhếch miệng cười: “Ba cũng không có mệnh dài như vậy.”

Một câu nói đập trúng bãi mìn của Phương Phương, cô nổi giận: “Ba nói hươu nói vượn cái gì, yên tâm ở với con đi, con mặc dù không có tiền đồ gì, nhưng nuôi ba vẫn là đầy đủ.” Thấy lão Vu còn muốn nói điều gì, cô vọt thẳng vào trong phòng, cầm túi ra ngoài, đem thẻ tín dụng bên trong, tiền mặt toàn bộ ném ở trên khay trà: “Con có tiền, con thật sự có tiền, ba nói ba buồn cái gì?” Cô cảm thấy cổ họng giống như là bị thứ gì ngăn chặn lại.

Lão Vu sững sốt một chút, đột nhiên cười, cái gì cũng chưa nói. Còn nói gì đây, có một đứa con gái như vậy liền thỏa mãn, bạn già ở trên trời cũng nên mỉm cười rồi.

Trong đêm nay, Quân Kha gọi mấy cuộc điện thoại cho Vu Phương Phương, trừ cú điện thoại đầu tiên thông máy, còn lại cũng ăn bẻ môn canh*. Anh ngẩng đầu liếc nhìn vị trí giữa tòa nhà sáng đèn này một chút, nghe nói Vu Phương Phương ở chỗ nào. Quân Kha đứng một lát, suy nghĩ một chút, vẫn là quay đầu đi, mà đồ ăn khuya trong tay lại là đưa cho người ăn xin ven đường. Anh nghĩ hẳn là Vu Phương Phương không muốn gặp anh, mặc dù nói không biết trong lúc đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng anh nên hiểu.

Chỉ là có một chút Quân Kha rất không hiểu, tối nay tại sao anh sẽ nghĩ muốn đến tìm Vu Phương Phương đây?

.

Khiêm tốn đã lâu, quả nhiên sau khi ra ánh sáng không thích ứng. Kể từ khi biên tập lại nhóm phóng viên truyền đi ra, cuộc sống của Tiểu Phàm liền thay đổi phải càng thêm muôn màu muôn vẻ rồi, dù là mỗi ngày núp ở trong nhà, vẫn sẽ có người thông qua mọi cách gọi điện thoại đến nhà hỏi thăm tình huống, chuông điện thoại kia một lần một lần bên tai không dứt, cũng làm cho người ta có kích động muốn dùng bạo lực giải quyết điện thoại nhà. Dĩ nhiên cô cũng không dám ra cửa, Lý Phỉ nói khoa trương, chỉ cần Tiểu Phàm ra khỏi khu vực cổng cửa cô, ra không đến mười bước nhất định sẽ bị đám người chặn lại.

Mặc dù không biết lời nói của Lý Phỉ tính là chân thật có bao nhiêu, nhưng Tiểu Phàm vẫn là không dám mạo hiểm. Đàng hoàng ở nhà đi, chờ Đông Thần tan việc về nhà, đem theo nguyên liệu nấu ăn hoặc là đồ ăn mua ở ngoài về — cuộc sống như thế ngược lại có điểm giống như ngôi sao ẩn cư.

Điện thoại di động rung rung, Tiểu Phàm vẫn là thần kinh cả người lo lắng một phen, sau đó thấy là Lý Phỉ gọi điện đến, vì vậy nhận “tình cảm mãnh liệt cực kỳ”, sau đó mở đầu một cái mà rống lên: “Cậu nha, lúc này gọi điện thoại cái gì, bị cậu dọa sợ biết không, chuẩn bị tinh thần bồi thường đi, nếu như không thường nổi, bồi thường thịt cũng được.”

Người đầu bên kia điện thoại trầm mặc một hồi, sau đó thanh âm trầm thấp truyền đến: “Thịt thường cũng đừng nghĩ rồi, Lý Phỉ có tôi là đủ rồi, cô đừng có hy vọng đi.”

Lại là Lưu Nghị Sơn! Tiểu Phàm nhất thời đầu váng mắt hoa, lần sau nhất định phải cùng Lý Phỉ nói rõ ràng, giữa vợ chồng quả thật muốn chia sẻ rất nhiều thứ, nhưng cũng không có nghĩa là điện thoại di động cái gì cũng muốn dùng chung nha, sẽ rất lộn xộn không biết sao? Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh, cười: “Được, Lão Lưu à, anh gọi điện thoại đến có chuyện gì?”

“Tôi và bà xã lấy giấy chứng nhận kết hôn rồi.”

Lưu Nghị Sơn mấy chữ giải quyết vấn đề của Tiểu Phàm, nhưng mà mấu chốt là anh không nói gì nha! Tiểu Phàm đợi 1-2-3-4. Vài giây, xác nhận rõ Lưu Nghị Sơn không có nói lời khác, cô chỉ đành dùng phương thức của giáo sư hướng dẫn từng bước: “Tốt, sau đó thì sao?”

“Bà xã tôi nói muốn mời hai người ăn bữa cơm, nhưng mà khách sạn quá mắc không có lợi, cho nên cô ấy tính toán tự mình xuống bếp.” Lưu Nghị Sơn nói ra một chuỗi lời nói nguy hiểm nào đó xong, sau đó anh nhất thời cảm thấy hình như là tháo xuống bọc quần áo nào đó. Lúc này người khác đang đứng ở trên ban công, ánh mắt rơi vào người đang mặc tạp dề bận rộn ở phòng bếp.

Lý Phỉ là Cật Hóa*, đối với ăn không có chút nào mơ hồ, nhưng mà đối với làm sao để chế tạo gì đó có thể bỏ vào trong miệng liền một chữ cũng không biết rồi, nói trắng ra, đứa nhỏ này chính là phòng bếp ngu ngốc, không cần phải nói có tài nấu nướng hay không, cô cần bản liền cái xẻng gì cũng không sờ mấy lần — điểm này Lưu Nghị Sơn ở chung với cô thật lâu rất rõ ràng. Chính là bởi vì rõ ràng, cho nên anh mới do dự, mặc dù anh là thật sự vô cùng yêu bà xã của anh, nhưng mà bà xã làm đồ thật sự có thể ăn sao? Có lẽ ăn xong đau bụng vẫn là nhẹ.

*: Người ham ăn uống

Thân thể ông chồng họ Lưu run lên hai cái, bởi vì anh nghe được bà xã trong nhà đang rống: “Thân ái, đến nếm thử một chút món ăn này xem sao.”

Lão Lưu cũng biết, Tiểu Phàm từ nhỏ đã ngán ở một chỗ với Lý Phỉ làm sao lại không biết đây? Tiểu Phàm cảm thấy trái tim mình đập bùm bùm lo lắng nhảy lên, thời điểm trước kia sinh nhật của cô, Lý Phỉ nhất định phải tự mình làm một bát mì, kết quả một lần kia đem phòng bếp chính ngổn ngang không nói, trên bát mì kia đã cháy lại khê, vẫn là ngọt bùi cay đắng mặn ngũ vị tạp trần, Tiểu Phàm nghĩ, cũng may mình đủ ngoan cường, ăn xong vài miếng vẫn chưa xảy ra vấn đề.

Thời điểm trái tim Tiểu Phàm đập thành thạch, điện thoại di động của cô lại vang lên, nhìn mã số là bên kia Phủ Thị Chính, Tiểu Phàm nở nụ cười: cô còn chưa có tìm anh, người nào đó liền tự mình gọi đến rồi.

“Ha ha, An tiểu thư sao? Không nên hỏi tôi là ai, cô không biết.”

Cái thanh âm này rất quái dị, cảm giác giống như là trải qua biến âm, Tiểu Phàm cảm thấy da đầu tê dại, chỉ là cô vẫn là cố gắng trấn định đáp lại: “Anh có chuyện gì, nói thẳng đi.”

“Ha ha, thật sảng khoái. Có muốn xem ông xã của cô dũng mãnh như hổ thể nào ở trên người phụ nữ khác dưới thân hay không? Nếu như muốn xem thì đến khách sạn XX đi, rất sống động nha.”

Tiếng cười âm âm u u này khiến cho cả người Tiểu Phàm đều không thoải mái, chỉ là cô lại càng không thoải mái ấy là ý tứ của người trong điện thoại. Điện thoại vừa thông suốt khiến cho cô nhớ lại lần đó người phụ nữ đến cửa khóc lóc kể lể, loại cảm giác này thật không tốt. Trong lòng Tiểu Phàm có chút loạn, nói không tin là giả, dù sao ông xã mình cũng đủ ưu tú, đủ hấp dẫn người khác. Nhưng mà Đông Thần cũng đã nói, phải tin tưởng anh.

Lại nói, coi như Đông Thần thật sự ở bên ngoài..., Tiểu Phàm cũng không ưa thích gì loại chuyện bắt gian tại trận như vậy, người phụ nữ đã thất bại còn phải dùng sai lầm của người đàn ông đến trừng phạt sao mình? Đây quả không sáng suốt rồi !

Nghĩ thật lâu, Tiểu Phàm rốt cuộc gọi điện thoại cho Đông Thần.

Một giọng nữ thô lỗ quái dị truyền đến: “Alo, tìm Dịch tiên sinh sao? Ha ha, anh ấy đang tắm đầu rồi, muốn tôi giúp cô đi gọi không?”

Hoàn toàn khiếp sợ, Tiểu Phàm cảm thấy đầu óc giống như bị thứ gì hung hăng gõ một cái, tức giận xông lên óc: “Muốn, làm sao không cần, cô trực tiếp lấy điện thoại đi vào cho anh ấy!”

Tiếng cười càng thêm vui mừng rồi, khanh khách giống như gà mẹ đẻ trứng, nghe đến đó, Tiểu Phàm đột nhiên nhớ đến cái gì, nhanh chóng bình tĩnh lại: “Để cho anh ấy nghe điện thoại, không tiện sao?”

Đầu bên kia điện thoại thời gian dài không trả lời, nhưng mà có thể nghe được cái loại dòng điện âm xì xì đó. Cũng coi là đi theo bên cạnh Lý Phỉ đã biết không ít công cụ biểu diễn, có một loại biến thanh từng khiến cho Tiểu Phàm cảm thấy rất thần kỳ. Mà đặc điểm của nó chính là thanh âm quái dị, hơn nữa sẽ có chút tạp âm. Tiểu Phàm nắm chặt máy trong tay, truy sát hỏi đến: “Cô là ai, anh ấy đang ở trong tay cô sao? Rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Tiếng cười đầu kia xoay quanh: “Ha ha, An tiểu thư thật là thông minh, vốn còn muốn mở trò đùa nhỏ với vợ chồng hai người, không nghĩ đến nhanh như vậy liền bị nhìn thấu, chồng của cô dĩ nhiên không có việc gì, hơn nữa đợi lát nữa cũng nhanh đến nhà thôi. Cô ngàn vạn lần không được nói với anh ấy, tôi đã gọi điện thoại đến, nếu không tôi thật sự sẽ nóng nảy nha.”

Tiếng tút tút đến rất đột nhiên, Tiểu Phàm cầm điện thoại di động không biết nên có phản ứng gì, đây coi như là có người gỡ trò đùa dai sao? Nhưng gỡ trò đùa dai đến đây rốt cuộc là vì cái gì, có người nào đó sẽ nhảm chán muốn đem hôn nhân hai người bọn họ đùa giỡn như vậy?

“Ngăn người cái gì đây?” Khi thanh âm Đông Thần xuất hiện ở trước cửa, Tiểu Phàm luống cuống một phen, vội vàng thu hồi điện thoại di động, cười: “Anh trở về.”

Đông Thần có chút giật mình: “Làm sao vậy, ai vừa mới gọi điện thoại thế, nhìn em cầm điện thoại di động ngăn người.”

“À?” Tiểu Phàm ổn định tinh thần, “A, còn không phải là Lý Phỉ, cô ấy nói muốn tự mình xuống bếp mời chúng ta ăn cơm, tôi bị giật mình, anh nói xem chúng ta là không phải cũng nên chuẩn bị một chút các loại thuốc?”

Lông mày Đông Thần động một chút: “Nhất định phải đi sao?”

“Không đi chỗ đó cô ấy tuyệt đối sẽ nóng nảy, nói không chừng sẽ đánh đến trong nhà giày vò chúng ta. Đúng rồi, điện thoại di động của anh ở đây không, cho tôi mượn.”

Đông Thần nghi ngờ: “Làm sao vậy?” Nhưng vẫn là ngoan ngoãn đem điện thoại giao ra ngoài.

Tiểu Phàm cười: “Kiểm tra, xem có mỹ nữ gọi điện đến hay không.” Chỉ là cầm đến tay cô mới phát hiện điện thoại di động hình như là mới, Đông Thần nguyên nhân là không cẩn thận bị cọ hỏng, cho nên để cho cấp dưới cầm đi đổi.

Tiểu Phàm trầm mặc: thì ra là như vậy.

Tay nghề của Lý Phỉ tay nghề có thể hay không đã thương tính mạng của người khác không, đây thật sự rất quan trọng.

Lưu Nghị Sơn: Bà xã tôi làm đương nhiên là không có vấn đề, tôi đều tự mình thí nghiệm, Tố Hoa cô không đến nỗi muốn tôi chết đi?

Tố Hoa: lão đại, ngài lợi hại, thân thể Kim Cương, tôi đây người thường không so được.

38. Chương 38: Tai Nạn Ngoài Dự Đoán

Chậm rãi lái xe, Đông Thần thỉnh thoảng liếc về phía Tiểu Phàm mấy lần, nhìn thấy người khác đang cúi đầu nghiên cứu điện thoại di động kia, phải nói bà xã của anh này lòng hiếu kỳ rất mạnh mẽ, một khi cảm thấy hứng thú đối với thứ gì cũng không phản ứng với cái gì rồi. Điểm đặc tính này vào thời điểm nào đó vẫn là thật đáng yêu, nói thí dụ như thời điểm cô chạy đuổi theo mình, chỉ là. Bỗng nhiên trong lúc đó, Đông Thần lại liên tưởng đến một điều nữa: về sau có đứa bé, Tiểu Phàm có phải cũng sẽ như vậy hay không?

Dù sao không phải chuyên gia về điện tử, Tiểu Phàm nhìn thật lâu vẫn không phát hiện giải quyết vấn đề này như thế nào, vì vậy cô muốn đợi một lát sẽ tìm Lý Phỉ đến xem một chút đi, bà cô này đối với đồ vật bằng môn tả đạo tương đối cảm thấy hứng thú, không chừng có thể phát hiện trò bịp bợm gì. Nghĩ như vậy, cô lại thật sự bắt đầu nghịch điện thoại di động, dĩ nhiên nếu nói nghịch, thật ra thì cũng chính là lật lại xem nhật ký điện thoại. Không nhìn không biết, vừa nhìn giật mình.

Bỗng dưng ngẩng đầu lên, Tiểu Phàm hỏi: “Ngày mai phía trên có người đến tìm anh nói chuyện? Nói về vấn đề bổ nhiệm thị trưởng sao? Anh hoàn toàn chắc chắn rồi sao?”

Đông Thần thoải mái mà cười một chút: “Hắn là mấy ngày nay cố gắng không uống phí đi, chỉ là không đến một khắc cuối cùng, anh cũng không thể bảo đảm một sai sót nào như vậy.”

Tiểu Phàm chắc chắn có tiếng: “Cầu chúc ngài mã đáo thành công.”

Trong xe tiếng cười một mảnh, vậy mà phía trước đột nhiên xuất hiện một cái bóng dáng cực nhanh, xông thẳng đến xe của Đông Thần. Đông Thần hiển nhiên không ngờ đến sẽ có người lấy loại phương thức đồng quy vu tận* này đụng tới, anh dùng sức đảo tay lái, hy vọng có thể tránh ra.

*: cùng chết

Thời gian phản ứng chính là trong nháy mắt, Tiểu Phàm sững sờ, trước mắt không nhìn rõ bất cứ thứ gì, trong lỗ tai vang lên ong ong không ngừng, trong thời gian không đến một giây ở đây, tiếng va chạm ầm ầm ở bên cạnh muốn nổ tung lên. Một giây này có người nhào lên, đem Tiểu Phàm áp đảo ở trên ghế ngồi, đầu thủy tinh trước xe đột nhiên vỡ tung, không thể khống chế bắn ra. Cả xe hơi cũng bị đụng vào trên cây cột bên cạnh chĩa ra, tiếng va chạm bèn nhọn chui thẳng vào trong não người.

Tiểu Phàm bị té nhào vào chỗ ngồi đầu cơ hồ bị đụng cho hôn mê, choáng váng nhìn người đàn ông trước mặt một cái, trong lòng không lý do bị kéo căng lên, cô không dám ra tay đẩy Đông Thần, bởi vì không biết anh bị thương ở chỗ nào.

“Dịch Đông Thần, mau tỉnh lại, ngàn vạn lần đừng ngủ, còn chưa đến buổi tối !” Cô gào tiếng phải rất lớn, nhưng Đông Thần vẫn như cũ vẫn không nhúc nhích. Tiểu Phàm bị đặt ở phía dưới, cô nhìn không đến mặt của Đông Thần, chỉ có thể dùng tay ở trên người của anh nhẹ nhàng sờ mó một lần.

Bỗng nhiên đầu vai tê tê: “Cái người này là nhân cơ hội ăn đậu hũ của anh!” Thanh âm của Đông Thần truyền đến.

Tiểu Phàm thở phào nhẹ nhõm, đưa tay ngang hông anh vỗ một cái: “Lúc này anh còn có ý định nói đùa. Mau dậy đi, anh đè ép tôi...tôi thở không nổi rồi.”

Lại là thời gian dài không nói lời nào, chỉ nghe đến tiếng hít thở của đối phương, lòng của Tiểu Phàm mới vừa để xuống lại thất lại: “Anh chỗ nào không thoải mái?”

“Bà xã, trước tiên em đừng có gấp. Hãy nghe anh nói, trước tiên gọi điện thoại cấp cứu, đã nói ở đây xảy ra tai nạn xe cộ, có người bị thương, sau đó sẽ báo cảnh sát, để cho cảnh sát đến xử lý. Nếu như em sợ, tìm Lý Phỉ bọn họ đến đây đi. Anh trước nghỉ ngơi một lát, chỉ là một... một lát.” Dịch Đông Thần nói xong thanh âm dần dần hạ thấp xuống, ngay cả thanh âm hô hấp tiếp theo của anh cũng biến thành rất nhỏ bé.

Tiểu Phàm hốt hoảng lấy tay sờ xoạng bốn phía tìm điện thoại di động, đồng thời giọng gào thét: “Dịch Đông Thần, anh ngàn vạn lần đừng ngủ! Anh mở mắt cho em, cái người này tên khốn kiếp, vì cái gì muốn để cho em lo lắng đây?”

Thời điểm vợ chồng Lý Phỉ chạy đến vẫn nghe Tiểu Phàm mắng, vẻ mặt của cô hung hãn, không biết mệt mỏi mắng Dịch Đông Thần không phải đồ tốt.

Cho đến khi không lâu sau đó xe cấp cứu đến, bác sỹ cùng nhau nỗ lực đem Dịch Đông Thần khiêng ra xe hơi, Tiểu Phàm vẫn còn tiếp tục mắng, chỉ là lúc này cổ họng của cô đã có chút khàn khàn. Lý Phỉ ôm cổ cô, lớn tiếng ở bên tai cô kêu: “Em gái, không có việc gì không có việc gì.”

Tiểu Phàm gật đầu một cái về phía cô, mà chân của cô vẫn lại là cẳng không ngừng đi theo bác sỹ cùng nhau xông lên xe cứu thương. Dịch Đông Thần nằm ngang ở trong xe yên tĩnh một cách kỳ lạ, Tiểu Phàm

muốn gào với anh cũng không có hơi sức, cô từ đầu đến cuối tỉ mỉ kiểm tra một lần rồi, trên người có mấy chỗ bị thủy tinh đâm vào, trên đùi không biết là nguyên nhân gì không ngừng chảy máu.

Nắm chặt tay của Đông Thần, Tiểu Phàm cố gắng hít sâu, đợi đến lúc tự ổn định một chút mới cúi đầu xuống, dán vào lỗ tai của Dịch Đông Thần nhỏ giọng nói: “Em biết rõ anh nghe thấy, mặc dù giấy ly hôn của chúng ta là giả, nhưng lúc đó lòng của em muốn ly hôn với anh là thật, mấy ngày trước anh không phải một mực hỏi em chuyện phục hôn ư, hiện tại em trả lời anh, chỉ cần anh thật tốt, chúng ta liền phục hôn, sau đó sinh cho anh thật nhiều đứa bé, anh muốn mấy em liền sinh mấy, ngày nghỉ, cả nhà chúng ta có thể cùng đi du lịch.”

Dịch Đông Thần không lên tiếng, chỉ là của anh tay dùng lực một cái. Mà vừa động như vậy, Tiểu Phàm kích động lệ nóng quanh tròng, cô đem tay của Dịch Đông Thần áp vào lồng ngực của mình, vị trí trái tim, hiểu ý nở nụ cười.

Âu Dương chạy đến bệnh viện, thấy Tiểu Phàm đứng ở ngoài phòng phẫu thuật, mà Lý Phỉ ở bên cạnh vẫn nói chuyện với cô. Thân kinh bách chiến, thấy qua vô số trường hợp lớn lòng bàn tay Âu Dương nữ sĩ đang toát ra mồ hôi, bà cố gắng bình tĩnh mà đi đến bên cạnh Tiểu Phàm: “Đứa nhỏ Lý Phỉ này trong điện thoại không nói gì rõ ràng, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Đông Thần nó bị làm sao?”

Tiểu Phàm đưa tay ôm lấy Âu Dương nữ sĩ, thanh âm dịu dàng khó có được: “Mẹ, mẹ đừng lo lắng, Đông Thần sẽ không có chuyện gì, đúng, sẽ không có chuyện gì.”

Âu Dương vượt vượt lưng của Tiểu Phàm: “Con thì sao? Có chỗ nào không thoải mái hay không, nghe lời, đi kiểm tra một chút, mẹ liền ở chỗ này thay con coi chừng, vừa có tin tức gì lập tức nói cho con biết.”

Tiểu Phàm cười: “Mẹ, con nào có yếu điệu như vậy, lại nói, có anh ấy che chở, con làm sao có thể có chuyện gì, anh ấy tuyệt đối sẽ không để cho con gặp chuyện không may .”

Lưu Nghị Sơn vội vàng mua ít đồ đến để mấy người phụ nữ các cô ăn, nhưng các cô cũng không có khẩu vị gì. Anh ôm Lý Phỉ, nhẹ nhàng nói: “Anh xem tình trạng của em cũng không tốt, đi ăn một chút gì đi, đều trẻ thế này, cái gì cũng chưa có chạm qua.”

Lý Phỉ dụi dụi đôi mắt: “Lão Lưu, anh xem Tiểu Phàm một chút có phải rất không thích hợp hay không, em gái này nhìn qua có một chút yếu.”

“Dù sao cũng là phụ nữ nha, xảy ra chuyện lớn như vậy, cô ấy nhất định sẽ rất hốt hoảng, mềm yếu một chút cũng có thể hiểu.”

Lão Lưu vừa mới nói xong, liền nhìn đến Lý Phỉ như có điều suy nghĩ lắc đầu một cái: “Không đúng, em hiểu rõ cô ấy, thật sự, cậu ấy chừng mực vừa phải.”

Nói xong, Lý Phỉ đi về phía Tiểu Phàm, nhưng mà lúc này phòng phẫu thuật tắt đèn, áo khoác trắng đi ra ngoài, trên mặt như cũ là một bộ dạng vẻ mặt nghiêm túc.

Tiểu Phàm xông lên đầu tiên, kéo cánh tay bác sỹ, hỏi đến tình huống của Dịch Đông Thần.

Bác sỹ lấy khẩu trang xuống: “Cô là người nhà của bệnh sao?”

“Tôi là vợ của anh ấy!” Thanh âm của Tiểu Phàm mạnh mẽ mà kiên định, giống như là đang lớn tiếng tuyên bố cái gì.

“Được, chúng tôi đã xử lý mảnh thủy tinh trên người của cậu ấy, những thứ này cũng chỉ là vết thương bên ngoài, không có gì đáng ngại, máu chót là bấp chân của cậu ấy bị đập ở trong cửa xe, đã tạo thành dập nát gãy xương, hiện tại cần phải làm phẫu thuật trong ngoài cố định, dĩ nhiên còn phải làm một bước kiểm tra nữa, xem cậu ấy có chấn thương sọ não hay không.”

Tiểu Phàm sưng sốt một chút mới nói: “Bác sỹ, ngài chọn lựa thời gian thích hợp làm phẫu thuật cho chồng tôi đi. Tình huống của anh ấy bây giờ như thế nào, chúng tôi có thể vào xem một chút không?”

Bác sỹ nói người bệnh vẫn chưa có tỉnh táo lại, nhưng cũng có thể vào nhìn anh một chút.

Ở thời điểm đi vào, Tiểu Phàm túm tay của một hồi Lý Phỉ, lôi kéo cô đi ở phía sau, sau đó sức lực trên người phần lớn tựa vào trên người Lý Phỉ, nhỏ giọng nói: “Em gái, đỡ tởm một.”

Lý Phi luống cuống, vội hỏi Tiểu Phàm rốt cuộc làm sao.

Tiểu Phàm nở nụ cười: “Tớ giống như, có thể sảy thai.”

Lý Phi cả người chấn động một phen: “Tớ biết ngay cậu không thích hợp, cậu nói cậu nhin lâu như vậy làm gì, y.” Cô còn chưa nói xong, miệng đã bị Tiểu Phàm che.

“Xuyt, tớ đi vào nhìn anh ấy một cái, chỉ cần liếc mắt nhìn tớ liền ngoan ngoãn phẫu thật phá thai.”

Chuyện Tiểu Phàm quyết định ai cũng không thay đổi được, ban đầu muốn ly hôn chính là như vậy. Lý Phi không tự chủ cau mày, trợn mắt nhìn cô vài lần, mắng cô là “Bệnh thần kinh”, nhưng mà mắng thì mắng, vẫn là đỡ cô vào xem Dịch Đông Thần.

Dịch Đông Thần trên giường đã đổi lại quần áo bệnh nhân, màu xanh dương nhạt, chiếu lên gương mặt của anh càng thêm tái nhợt. Âu Dương liếc mắt nhìn, trong lòng càng thêm không có cảm giác.

Con trai lớn như vậy, mặc dù gặp vẫn là sẽ giận dữ với bà, nhưng bà làm sao có thể tiếp nhận con trai bị thương đây? Hốt hoảng, lo lắng, tâm tình lo lắng đan vào một chỗ, không để cho bà có thể bình tĩnh. Bà quay đầu, nhìn Tiểu Phàm một cái: “Con nói chuyện đi với nó đi, nó sẽ nghe lời con.”

Mà lời của bà vừa nói ra được một nửa, Tiểu Phàm đã nghiêng thân thể tựa vào trên người Lý Phi. Mà Lý Phi khấn trương hướng Lưu Nghị Sơn kêu: “Lão Lưu, mau tìm bác sỹ phụ khoa đến đây, Tiểu Phàm.”

Âu Dương nhạy cảm ánh mắt dời xuống, thấy trên quần Tiểu Phàm ướt sũng một mảnh màu đỏ, nhất thời hiểu chuyện gì xảy ra. Bà bình tĩnh đứng dậy: “Lưu Nghị Sơn, cháu ở lại chỗ này, nhìn Đông Thần.” Hai ba bước đi đến bên cạnh Tiểu Phàm, cùng Lý Phi một trái một phải dìu đỡ Tiểu Phàm, thấy Lý Phi sửng sốt một chút, bà tức giận thể mười phần: “Đứng ngốc ở đó làm gì, nhanh chóng mang nó sang phòng bệnh bên kia.”

Trên người Âu Dương có loại cảm giác có thể dựa vào, có chút giống với Đông Thần, Tiểu Phàm nở nụ cười, có chút áy náy nói: “Mẹ, thật xin lỗi, con giống như không giữ được đứa bé.”

Âu Dương hung hăng lườm cô một cái: “Sai lầm lớn nhất của con chính là cần rằng không nói, chuyện sinh non này có thể để lâu như vậy ư, đứa bé có thể lại có, nhưng đã thương thân thể của mình, mẹ xem con có thể làm thế nào!”

Mặc dù là bị chửi, nhưng trong lòng vẫn là thật áy náy, Tiểu Phàm nhếch miệng nở nụ cười: “Mẹ, có Lý Phi ở đây là được, mẹ đi chăm sóc Tiểu Dịch đi, sau khi anh ấy đã tỉnh lại, khẳng định cần người chăm sóc, Lão Lưu dù sao không đủ kinh nghiệm.”

“Coi như tiểu tử kia tỉnh lại, nhất định sẽ la hét muốn mẹ đến đây chăm sóc con, nếu không nó kéo một cái chân què cũng đến, con nhất định phải như vậy phải không?”

Lời vừa nói ra, Tiểu Phàm lập tức không phản đối. Trong bụng càng phát ra đau đớn lợi hại đã khiến cho cô không hơi sức gì, cô lấy tay sờ soạng bụng một phen, ở trong lòng lặng lẽ nói: bảo bối, thật xin lỗi, chờ thân thể ba mẹ con khá hơn một chút lại chào đón con đến, khi đó mẹ nhất định sẽ càng thêm cẩn thận, biết sự tồn tại của con sớm hơn, sớm hơn.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô có chút thương tâm, cũng không biết vật nhỏ này ở trong bụng của mình đợi bao lâu, lần đầu tiên cảm thấy sự tồn tại của nó vậy mà liền muốn nói gặp lại với nó rồi. Có lẽ sẽ là một cô gái nhỏ thật đáng yêu, giống như mình cũng giống Đông Thần, hoặc là sẽ là một đứa bé trai bướng bỉnh, sẽ gây họa nhưng vẫn làm người khác yêu thích.

Cuối cùng hóa thành ba chữ “Thật đáng tiếc” .

39. Chương 39: Hạnh Phúc Liền Là Cùng Một Chỗ

Thời điểm kiểm tra siêu âm, Âu Dương và Lý Phi vẫn ở giúp đỡ bên cạnh Tiểu Phàm.

Lý Phỉ miệng rộng vào lúc này cũng có chút khổ sở, lúc còn rất nhỏ hai cô gái còn ảo tưởng tình cảnh cùng nhau mang thai quá dài, ở trong tưởng tượng của các cô, mang thai là một việc rất thần kỳ, chuyện rất đáng được mong đợi.

Âu Dương cũng cảm thấy khóe mắt chua chát khó chịu, bà làm nhiều như vậy không phải là để cho con trai con dâu sống thật tốt qua ngày, sau đó sinh mấy người đứa bé, người một nhà vui vẻ vui vẻ ở chung một chỗ. Chỉ là nguyện vọng đơn giản thường không dễ dàng thực hiện, thực tế đáng đánh đòn luôn luôn ột trò đùa dai mới thỏa mãn.

Bác sỹ mặt không thay đổi cầm một tấm ảnh từ bên trong ra ngoài, cau mày, khí thế hùng hực: “Chưa từng gặp qua người giống như cái người này thiếu thận trọng làm sao, cô đã có bầu gần hai tháng rồi, kinh nguyệt hai tháng không tới, cô đều không biết sao?”

Âu Dương dù sao cũng là kinh nghiệm phong phú một chút, bà vừa nghe xong liền nghĩ đến một loại khả năng, cẩn thận hỏi: “Bác sỹ, đứa bé có khỏe không?”

Tiểu Phàm nhanh chóng đưa ánh mắt tập trung ở trên mặt Âu Dương, trừ kinh ngạc vẫn là kinh ngạc, trong lòng không ngừng nhắc nhở mình không thể nào, rõ ràng chảy máu, hơn nữa bụng của cô đau đớn thật lâu, làm sao có thể không có việc gì?

Lý Phỉ đột nhiên đứng dậy, đi đến bên cạnh bác sỹ, hỏi đến cùng có sao không.

Nữ bác sỹ đẩy đẩy gọng kính màu vàng kim: “Tình huống cô ấy như thế là bởi vì vết thương dẫn đến điễm báo trước sinh non, bây giờ vẫn chưa có thể nói giữ được hay không, hai tháng tiếp theo là giai đoạn nguy hiểm, mọi người phải làm cho tốt công việc giữ thai, trước hết nằm viện quan sát mấy ngày đi.”

Lý Phỉ đã có chút nước mắt lưng tròng rồi, cô một tay cầm tay bác sỹ: “Bác sỹ, nhất định phải giữ được đứa bé! Nhất định phải!”

Bác sỹ rút tay ra ngoài: “Bảo vệ không giữ được ở quan trọng vẫn phải xem phụ nữ có thai, nếu như. . . .”

Lời của bác sỹ còn chưa nói hết, Lý Phỉ vội vã tiếp lời: “Ngài yên tâm, cô ấy nhất định ngoan ngoãn nghe lời, ngài muốn cô ấy ăn cái gì cô ấy liền ăn cái đó, ngài không để cho ăn, cô ấy tuyệt đối không dám ăn nhiều thêm một miếng. . . .” Lý tiểu thư nhất thời kích động liền bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Âu Dương ngồi ở bên cạnh Tiểu Phàm, đưa tay thay cô vén vén tóc ở khóe mắt: “Đứa bé vẫn còn ở đó.”

Đưa tay che chở ở bụng của mình, Tiểu Phàm cười: “Mẹ, mẹ bấm con, con làm sao có loại cảm giác nằm mơ.” Cô dù thế nào cũng không nghĩ ra, sau khi trải qua một cuộc tai nạn xe cộ vẫn có thể giữ được đứa nhỏ trong bụng. Hồi tưởng lại gặp chuyện không may, ở thời điểm Tiểu Phàm ngã người, là Đông Thần nhào vào trên người cô thay cô chặn lại phần lớn thủy tinh đánh vào, nếu như không có anh ở đó, đứa bé làm sao có thể giữ được.

Tiểu Phàm cúi đầu im lặng nói chuyện với đứa bé: chúc mừng con, bảo bối nhỏ, con có một ba ba tốt đang bảo vệ chúng ta, con phải thật tốt mà lớn lên. Chúng ta cùng nhau cố gắng cho ba cố gắng lên, để cho ba con rất nhanh tốt lên. Chúng ta.

Cô nói không được nữa, ôm Âu Dương cười khóc: “Mẹ, cũng cảm ơn mẹ.” Tiểu Phàm muốn nói là, cảm ơn mẹ sinh ra một người con trai tốt như vậy, có anh ấy ở đây, con rất hạnh phúc.

Hạnh phúc rất khó có được, có người kết hôn, cùng nhau trải qua mấy chục năm có lẽ cũng không chân chính hiểu hàm nghĩa hạnh phúc. Mà Tiểu Phàm rất may mắn, bởi vì ở bên cạnh cô có một người đàn ông, người này có thể ở trong lúc nguy hiểm đầu tiên nghĩ đến mình — còn có cái gì so với chuyện này càng làm cho người ta cảm động đây, hơn nữa hiện tại trong bụng của cô lại có thêm một người đủ để cho cô tinh thần mạnh mẽ.

Lý Phỉ đi theo bác sỹ đi ra ngoài làm thủ tục nằm viện, trong phòng bệnh chỉ còn lại Tiểu Phàm và Âu Dương.

Tiểu Phàm cầm tay Âu Dương, vẽ mặt từ từ bình tĩnh lại: “Mẹ, có một việc muốn mẹ giúp một tay.” Cô từ trong túi tiền móc ra mấy điện thoại mới của Đông Thần, “Tai nạn xe cộ không phải ngoài ý muốn, điện

thoại di động này cũng có vấn đề, mấy ngày trước có người dùng điện thoại chính phủ chế tạo ra trò chơi ác độc, mục đích là ly gián con và Đông Thần, con hoài nghi cả lần kia trong nhóm phóng viên xuất hiện ảnh chụp cũng có người cố ý chuẩn bị. Nếu sự thật là như vậy, người kia bày cục diện lâu như vậy, tâm tư của hắn thật quá kinh khủng.”

Âu Dương cũng không khỏi lấy làm hoảng sợ, chuyện tai nạn xe cộ cảnh sát vẫn còn đang điều tra, nhưng nếu quả như thật là vì người khác, như vậy cho dù cuối cùng bắt được người gây ra họa, cũng không nhất định có thể bắt được người sau lưng. Ý tứ của Tiểu Phàm hẳn là muốn thông qua quan hệ của Âu Dương đến bắt được người này chứ? Nếu quả thật có một người như thế ở bên cạnh con trai của bọn họ, người kia là ai?

Âu Dương gạt đầu, trấn an Tiểu Phàm: “Hiện tại quan trọng nhất chính là cả nhà con ở trong bệnh viện tiếp nhận trị liệu thật tốt, những chuyện này giao ẹ làm, con yên tâm, người làm việc ác trốn không thoát đâu.”

“Mẹ, mẹ cũng cẩn thận một chút, người bắn tên sau lưng bắn là đáng sợ nhất, hắn dám đụng đến chúng ta, nói không chừng ngay cả mẹ cũng sẽ không bỏ qua, mẹ tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì!” Tiểu Phàm có chút lo lắng.

Âu Dương sờ sờ đầu của cô: “Lo lắng mẹ cái gì, NICO vẫn một tắc cũng không rời theo sát mẹ, nếu không phải là mẹ ngăn cản, anh ta đoán chừng cũng sẽ cùng vào bệnh viện, có anh ta ở đây, người bình thường vẫn là không dám đến gần.”

Đang lúc nói chuyện, một thanh âm thật xa xôi liền truyền đến, là Lý Phỉ: “Em gái, em gái, Tiểu Dịch đã tỉnh lại, cậu.”

Tiểu Phàm cơ hồ là lập tức từ trên giường ngồi dậy, nếu không phải là Âu Dương ngăn cản, cô hẳn là sẽ chân trần đi tới.

Âu Dương chuẩn bị xỏ giày thay cô, bất đắc dĩ rống lên một tiếng: “Con lại quên mất bác sỹ dặn dò ư, con bây giờ không thể làm động tác kịch liệt, phải giữ vững tâm tình bình tĩnh, Đông Thần sẽ chờ con, cho nên không cần vội mấy giây này.”

Tiểu Phàm đỏ mặt nở nụ cười, trong lòng mặc dù lo lắng, nhưng vẫn là nghe lời mới đeo giày thật tốt, trùm áo khoác lên, sau đó từng bước từng bước đi mà không phải chạy như lúc trước.

Đến cửa phòng bệnh của Đông Thần, cô dừng một chút, cửa phòng khép, có thể nghe có người ở bên trong nói chuyện: “Tiểu Phàm cô ấy có khỏe không?”

Đó là thanh âm của Đông Thần, mặc dù rất nhẹ, nhưng Tiểu Phàm vẫn là lập tức liền nghe đến. Cảm xúc phập phồng đưa tay đẩy cửa ——

Mọi người cảm thấy được mình nên tránh ra, để lại không gian cho đôi vợ chồng trẻ.

Trong phòng bệnh, máy móc vận hành tốt lành, mà hai người nam nữ trầm mặc một hồi, sau đó đến gần, đến gần, gần thêm nữa.

Tiểu Phàm duỗi tay đưa ra, để cho Đông Thần cầm, cười lên với anh: “Anh là tên khốn kiếp, không phải nói chỉ ngủ một lát sao, ngủ lâu như vậy là muốn làm người ta lo lắng chết à!”

Trên mặt Đông Thần tái nhợt cũng hiện lên nụ cười: “Nếu là anh không ngủ, làm sao cho em cơ hội thổ lộ tình cảm thật lòng nha. Chẳng qua lúc ấy anh ngủ được mơ mơ màng màng, nếu không em lặp lại lần nữa đi.”

Tiểu Phàm cực kỳ xem thường không khách khí chút nào chào hỏi: “Nói gì nha, em không nhớ rõ em có nói qua cái gì.”

Đông Thần cau mày ho hai tiếng: “Làm sao em có thể khi dễ người bị thương như vậy.”

Tiểu Phàm: “Anh vẫn không thể khi dễ phụ nữ có thai!”

Trầm mặc, trầm mặc, vẫn là trầm mặc, trong phòng bệnh yên tĩnh chỉ có thể nghe được tiếng hít thở, mà rất rõ ràng, có một tiếng hít thở mặc dù rất nhỏ nhưng lại trở nên dồn dập.

Con người Đông Thần không tự chủ phóng đại, khoe miệng nâng lên, hạ xuống, lông mày nhăn lại, giãn ra, cánh mũi lại khôi phục căng lớn Tóm lại thái độ tuyệt đối muôn màu muôn vẻ.

Tiểu Phàm nhìn không khỏi bật cười: “Anh đây là nét mặt gì nha.”

Đông Thần di chuyển lên, muốn ngồi dậy một chút, nhưng bởi vì trên đùi vô lực, cho nên động tác rất khó khăn. Tiểu Phàm thấy thế lập tức dìu anh lên, lại lót gối đầu.

Trong quá trình này Đông Thần một mực gọi: “Em ngồi xong đừng cử động, cẩn thận đứa bé.” Rất dễ nhận thấy Tiểu Phàm không nghe lời của anh.

Đợi cuối cùng sau khi ngồi vào chỗ của mình, anh thở dài một cái, đưa tay ở trên bụng của Tiểu Phàm nhẹ nhàng vuốt ve: “Con à, thật xin lỗi, ba vô dụng, con mệt mỏi sao?”

Tiểu Phàm hì hì bật cười một tiếng: “Anh khôn kiếp, chỉ lo đứa bé, làm sao lại không hỏi em một chút?”

Đông Thần liếc mắt nhìn đồng phục trên người Tiểu Phàm, khẽ mỉm cười: “Hai chúng ta thật là trời sinh một đôi, ngay cả nằm viện đều là cùng nhau, quần áo này mặc ở trên người chúng ta giống như trang phục tình nhân, em cứ nói đi?”

Thời điểm nhìn lại Tiểu Phàm, anh có chút luống cuống, đưa tay ở trên mặt cô lau mấy cái: “Đứa ngốc, em khóc cái gì.”

Tiểu Phàm không muốn khóc, Đông Thần tỉnh lại là chuyện tốt, nhưng mà bây giờ nghe anh nói vài lời nói đùa đều sẽ cảm thấy phải lỗ mũi ê ẩm. Là bởi vì mang thai, cho nên liên tâm lý cũng trở nên yếu đuối sao? Hay là bởi vì nghĩ đến chân của Đông Thần.

Tiểu Phàm đưa ánh mắt từ từ chuyển đến Đông Thần vị trí bắp chân bên trái, dập nát như gãy xương, lúc này có bao nhiêu đau đớn? Tiểu Phàm không thể tưởng tượng, có lẽ đợi cô sinh con rồi, cảm nhận được cái loại đau bụng sinh đó mới có thể hiểu. Như vậy hiện tại Đông Thần là dùng sức lực lớn đến đâu để inh xem ra chuyện gì cũng không có, còn cười cười nói nói với bản thân đây? Nghĩ đến đây, Tiểu Phàm liền đau lòng.

Đông Thần đưa tay nâng mặt của Tiểu Phàm lên, bởi vì dùng sức không được, cho nên ngay cả hôn cô cũng không có biện pháp, khẽ thở dài một cái: “Bà xã ngốc, nói rất hay tại sao lại khóc. Như vậy, anh giúp em kể chuyện cười đi. Một đại ca lấy một khẩu súng tự động rất tốt ở nhà, mỗi khi gặp đại tẩu phát giận, đại ca luôn là không nói hai lời, đến bên cạnh lau súng trường đi. Đại tẩu liền bị sợ đến mặt mũi không còn giọt máu, một cuộc nội chiến còn chưa bắt đầu, liền kết thúc. Có người không nhận được hỏi đại ca: đại tẩu sợ ngài giết cô ấy? Đại ca rất hả hê anh nói: đâu có, là cô ấy sợ tôi tự sát.”

Tiểu Phàm sững sốt một chút, sau đó lại mới phản ứng được: “Anh nhưng ngàn vạn lần không được học người ta, em mới sẽ không giống như đại tẩu để cho anh.”

Đông Thần cười làm lành: “Dạ dạ dạ, anh sẽ nhường em, tất cả cái gì đều nghe theo em.”

Tiểu Phàm cười rộ lên: “Trước mặt con, anh cũng không thể nói lời không tính toán gì hết. Anh hiện tại liền nghe em nói..., mau nghỉ ngơi đi, em và con ở ngay bên cạnh với anh.”

Đông Thần: “Anh đây không thể theo em, em cũng trở về nghỉ ngơi đi, mình vẫn là bệnh nhân đấy, theo anh làm gì. Ngoan, nghe lời của bác sỹ thật tốt.”

Tiểu Phàm tròn tròn cặp mắt: “Cũng biết anh sẽ đổi ý, được, em đi đây.” Nói xong cô thật sự đứng dậy rời đi, trong quá trình này cũng không có quay đầu lại liếc mắt nhìn: nếu như mình không đi, anh sẽ vẫn cùng với mình, nghỉ ngơi? Làm sao có thể! Anh sẽ dùng hết sức suy nghĩ tìm ra một chút chuyện cười trêu chọc mình cười, anh sẽ mạnh mẽ chống đỡ nghe mình nói chuyện, mặc dù mí mắt đã đánh nhau, anh sẽ. Lúc ra cửa Tiểu Phàm lau mặt một cái, nhẹ giọng nở nụ cười: người đàn ông tốt như vậy làm sao tìm đi!

Âu Dương nhìn Đông Thần một cái rồi ra bệnh viện, bà đây là làm trưởng bối chính là nên giúp hai đứa bé này làm chút chuyện. Có người muốn hại đứa bé của bà, bà sẽ làm người nọ vì vậy mà phải trả một cái giá cực kỳ cao!

Lý Phỉ nhìn Tiểu Phàm cười không ngừng: “Tớ nói này hai vợ chồng các cậu cũng quá hài hước đi, mới vừa rồi tớ liền đi ra ngoài một lát, cậu lại chạy đi xem Tiểu Dịch, kết quả Tiểu Dịch cũng vừa tỉnh lại liền hỏi cậu thế nào. Oh my God, hai người không phải cách mấy phòng bệnh sao? Có muốn như vậy hay không một giây không thấy như cách ba thu à?”

Tiểu Phàm gặm quả táo người nào đó gọt xong, bình tĩnh mà cười: “Lý tiểu thư, tớ phát hiện cậu bây giờ cũng sẽ vận dụng thành ngữ linh hoạt, quả thực là trẻ con dễ dạy.”

Lý Phỉ hếch mày: “Đó là đương nhiên, chị đây là ai nha! Chỉ là em cũng đừng nịnh nọt chị, chị sẽ không bởi vì em nói mấy lời hữu ích liền buông lỏng giám thị đối với em.”

Quả táo trong miệng Tiểu Phàm thiếu chút nữa rơi xuống.

40. Chương 40: Mọi Người Được Trảm Yêu Trừ Ma

Mặc dù mấy người bọn anh cố gắng khống chế tin tức đối với bên ngoài, nhưng vẫn có không ít người nghe tiếng mà đến. Cục trưởng công an Đồng Kiến Dân là nhóm người đầu tiên chạy tới, anh và Đông Thần là trên một cái thuyền, những năm gần đây hai người giúp đỡ lẫn nhau, ngược lại lên đường thuận buồm xuôi gió. Đáng tiếc lần này Đông Thần xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi, Đồng Kiến Dân đi theo cũng sốt ruột.

Thời điểm Đồng Kiến Dân tới bệnh viện, Tiểu Phàm đang ở bên cạnh với Đông Thần, cô cười đứng dậy chào hỏi.

Đồng cục vẻ mặt cảm khái: “Ai, em dâu, khổ cực cho em. Em yên tâm, tôi sẽ để cho cấp dưới làm công việc kiểm tra nhanh hơn, nhất định sẽ đem lái xe gây chuyện này bắt tới.” Lúc nói chuyện anh nháy mắt với Đông Thần .

Trong lòng Đông Thần ngầm hiểu, Đồng cục nhất định là có lời muốn nói. Vì vậy anh kéo tay Tiểu Phàm, lay động một chút: “Lý Phỉ này mua bát cháo hải sản tại sao lâu như thế, em đi thúc giục đi, anh thật sự đói bụng.”

Bộ dáng này nũng nịu, khiến cho lòng của Tiểu Phàm thiếu chút nữa cũng hóa thành hồ đồ rồi, xét thấy người khác bỏ công diễn xuất như vậy, Tiểu Phàm nghĩ mình cũng nên phối hợp cho hai Đại lão gia này hơi gian nói chuyện riêng. Cô tỉ mỉ kéo chân cho Đông Thần, sau đó đi ra cửa.

Cửa đóng lại, sắc mặt của Đồng cục nhất thời tối xuống: “Chúng ta vẫn là tính toán sai, thật sự không nghĩ ông ta sẽ chó cùng giết giậu như vậy.”

Sắc mặt của Đông Thần nghiêm nghị: “Chúng ta tìm ra ông ta tham ô nhiều như vậy đem nắm đằng chuôi, ông ta nhất định là sẽ có phản ứng. Nhưng mà ông ta hạ chiêu thức này, xem ra thật sự là đường cùng rồi, nếu như lúc này chúng ta lại thêm một mối lửa, ông ta nên hoàn toàn tan vỡ đi.”

Đồng cục lắc đầu: “Nhiều năm như vậy, ông ta leo lên quan hệ cũng không ít, nếu như đây là thật sự vạch trần ra, không nhất định có thể hoàn toàn lật đổ ông ta chứ? Nếu như để cho ông ta có cơ hội thua keo này ta bày keo khác, vậy thì chúng ta xong rồi.”

Đồng cục băn khoăn cũng là có đạo lý, thời gian trước bọn họ kéo xuống vài người cấp dưới của người nọ, đã khiến cho ông ta hoảng sợ không chịu nổi một ngày rồi, thậm chí ông ta còn làm ra chuyện thuê người làm chuyện phạm pháp, xem bộ dáng là tính toán mạnh tay một lần. Lúc này nếu như nữa sờ đến chỗ hiểm kia, nói thật, chuyện này rất nguy hiểm .

Trầm mặc một hồi, trong đầu Đông Thần chuyển qua rất nhiều ý nghĩ: nếu như người này chưa diệt trừ được, không chỉ là anh, Tiểu Phàm còn có đứa bé của bọn họ cũng sẽ vẫn ở vào trong nguy hiểm. Dù là không nghe lệnh góc độ sự nghiệp đến suy xét, là một người đàn ông, anh làm sao có thể để cho vợ, con gặp phải một chút xui uy hiếp đây?

Từ từ nắm chặt quả đấm, ánh mắt Đông Thần từ từ bén nhọn: “Thương thế của tôi người biết rõ không nhiều lắm, đoán chừng ông ta đã nỗ lực hỏi thăm đi, như vậy, tôi để cho người ta truyền tin tức ra ngoài, nói tình huống của tôi nguy hiểm. Để cho ông ta đi giày vò, ông ta không phải vẫn muốn người nằm vùng

của mình ngồi lên vị trí thị trưởng ư, thừa dịp thời gian tôi nằm viện, ông ta sẽ phải hành động nhanh một chút đi, cậu chỉ cần bí mật quan sát.”

Đồng cục: “Nhưng do ai đến lật đổ ông ta đây?”

Vấn đề này Đông Thần cũng nghĩ đến, hơn nữa có một nhân vật đã ở trong đầu của anh thành hình: “Trên tỉnh người đến đến đi, người này ở trên tỉnh có tiếng là thiết diện, kéo xuống không ít quan tham, đặc tội không ít người, chỉ là cũng may anh ta là người sáng sủa, kết giao không ít bạn tốt, cho nên ở trên tỉnh địa vị vẫn vững chắc như cũ. Chúng ta có thể tranh thủ sự ủng hộ của ông ấy.”

Đồng cục bưng tỉnh hiểu ra, thì ra là tiểu tử Đông Thần này đều đã an bài tốt rồi, khó trách hôm nay liên lạc anh đến đây. Anh lộ ra vẻ mặt tán thưởng, lợi dụng người phía trên phái tới kéo người kia xuống ngựa, biện pháp này phải nói là thích hợp nhất rồi. Chỉ là có một chút anh không biết rõ: “Ngộ nhờ thời gian này ông ta quy củ đầu rồi, mà sắp tới cậu cũng không thể xuất viện, chẳng phải là không công tặng cơ hội cho người của ông ta?”

Đông Thần cười: “Ông ta làm sao sẽ quy củ, chỉ là làm cho người ta đến dựng tôi chuyện này đã nói lên ông ta không chịu được rồi, ông ta còn có chuyện gì không làm được? Lại nói chuyện người phía trên đến này, ông ta cũng không biết.”

Đồng cục càng thêm giật mình: người khác cũng không biết chuyện tình, tiểu tử Đông Thần này lại biết, quả nhiên là có chút khả năng, tôi đây thật sự chính là không nhìn lầm người.

Lúc Đồng Kiến Dân đi, Đông Thần muốn anh ngàn vạn phải chú ý an toàn, lúc này anh không thể lại xảy ra chuyện.

Đông Thần cất kỹ tay cong coi như là nghỉ ngơi một hồi, chỉ là thời điểm tay mới vừa chuyển vị trí dựng phải một vật, cứng rắn, lạnh lạnh, anh vừa cầm lên nhìn lại là một cái điện thoại di động, trạng thái điện thoại di động vẫn là xin đừng gác máy, hiện lên thời gian trò chuyện là vượt qua nửa giờ —— đây không sai biệt lắm chính là thời gian anh và Đồng cục nói chuyện nha.

Nhất thời anh có loại cảm giác im lặng nhìn trời, đây là điện thoại Tiểu Phàm, thời điểm cô đi ra nên giờ trò quỳ.

Đang nghĩ như vậy, Tiểu Phàm bưng một bát cháo hải sản đi vào, vẻ mặt tươi cười: “Cháo anh muốn tới đây, đến gửi một chút, thơm hay không.”

“Bà xã, anh bàn bạc chuyện được không?” Đông Thần dùng giọng bàn bạc rất chân thành hỏi.

Tiểu Phàm hai mắt trừng lớn: “Không được! Mặc dù em không biết anh nói gì, nhưng mà em lại tuyệt đối không đồng ý, em đang ở thời kỳ phụ nữ có thai đối nghịch, anh cẩn thận một chút, ngàn vạn lần ừng trên chọc em.”

Mặt Đông Thần suy sụp, vẻ mặt không được hài lòng: “Đây quá tàn nhẫn, em thật sự không chịu nuốt cháo cho anh ăn sao?” Đang lúc nói chuyện anh bình tĩnh mà đem điện thoại của Tiểu Phàm đóng lại, sau đó không nói gì liền trả cho cô.

Tiểu Phàm cười đến ngọt ngào: anh đều biết, nhưng cái gì canh ùng không nói cũng không ngăn cản.

Ngay tại trong lúc này, Âu Dương cũng cúp điện thoại, mới vừa rồi bà nhận được điện thoại của Tiểu Phàm gọi đến, trong điện thoại chính xác là nói. Bà nghe một lát, cũng đại khái biết tình huống. Ở trong điện thoại Đông Thần nhắc đến người kia, nếu như Âu Dương không đoán sai, hẳn là ông ấy. Dù gì thời điểm lúc trước bà và lão An đi chung với nhau gặp qua không ít người, mặc dù có thật là nhiều năm không gặp, nhưng nên liên lạc một chút là có thể gọi lên tình cảm ngày xưa.

Mỗi một người mẹ, khi đứa bé của cô ấy gặp phải lúc nguy hiểm, cũng sẽ hóa thân làm người phụ nữ cường hãn, vùng vẫy khí trước mặt ở đứa bé, vì đứa bé Trầm Yêu Trừ Ma. Đây đại khái chính là bản năng của người mẹ đi.

.

Buổi chiều Lý Phỉ có tiết, mà công ty Lưu Nghị Sơn cũng có chuyện, Âu Dương đi ra ngoài làm việc, dù sao tất cả mọi người là cuộc sống của chính mình, không thể tiêu hao cả ngày ở bệnh viện. Lý Phỉ vẫn có chút không yên lòng: Tiểu Phàm và Tiểu Dịch cả hai đều là người bị thương, mặc dù nói trong bệnh viện có bác sĩ y tá sẽ chăm sóc bọn họ, nhưng dù sao cũng không bằng có một người có thể nói chuyện ở bên bọn họ đỡ buồn hơn.

Lý Phỉ không ngờ ở thời điểm cô rầu rĩ, Vu Phương Phương sẽ gọi điện thoại tới đây, cô không biết từ đâu nghe nói chuyện của Tiểu Phàm, nói muốn đến bệnh viện thăm. Lý Phỉ vẫn là mang phòng bị, dù sao Vu Phương Phương lúc trước vẫn là nhằm vào Tiểu Phàm. Vì vậy cô khách khí nói: “Không cần, hai người bọn họ mấy ngày nữa có thể ra viện.”

Vu Phương Phương nở nụ cười: “Cô nha, mau lên lớp đi, hôm nay tôi đến đại học G, chủ nhiệm khoa đối với cô nghỉ nhiều ngày như vậy rất có ý kiến, nếu mà cô lại không trở về, ngài ấy nhưng thật muốn nổi trận lôi đình rồi.”

Lý Phỉ nhún nhún vai: “Ông ta có nhảy hay không, kỳ nghỉ phép học kỳ này của tôi vẫn chưa có dùng hết toàn bộ đâu, ông ta gấp cái gì.” Trên đời luôn có một loại người, cầm lông gà làm tên bắn, khom lưng cúi người với người trên, xoay mặt lại đối mặt với cấp dưới liềm hung thần ác sát, trút giận la lối om sòm, Lý Phỉ ghét nhất thứ người như thế. Đáng tiếc cô bản khoả là mặt khác: dưới tay của mình mang mấy học sinh gần đây có buổi biểu diễn, nếu như mình vắng mặt, có thể sẽ có nhiều chỗ an bài không chu đáo.

Cuối cùng vẫn là Tiểu Phàm ra ngoài đem Lý Phỉ đuổi tới trường học đi. Sau đó, Phương Phương đến bệnh viện, nghe Tiểu Phàm miêu tả, cũng không nhịn được bật cười, dĩ nhiên cười này không phải cười nhạo, mà hơn nữa là hâm mộ: có một khuê mật thật lòng giống như vậy khá tốt.

Ánh mắt Phương Phương rơi vào trên bụng Tiểu Phàm: “Cuối cùng là may mắn cô và đứa bé đều không có việc gì, chỉ là mọi người bắt người gây ra họa đến rồi sao?”

Sắc mặt của Tiểu Phàm là loại bình tĩnh đến đáng vẻ lạnh lùng: “Vẫn chưa có, nhưng mà cũng nhanh thôi.”

Ánh mắt Phương Phương kiên định, giống như là ra quyết tâm gì: “Hôm nay tôi đến, hy vọng có thể giúp cô.”

Tiểu Phàm kinh ngạc nhìn cô ta, này không biết lời này rốt cuộc là ý gì.

“Trước đây không lâu, tôi nghe một người nói điện thoại trên đường, hình như là nói qua an bài cấp dưới đi giải quyết một nhân viên quan trọng trong chính phủ. Tôi không biết người trong điện thoại trung nhắc đến là không phải Phó thị trưởng Dịch, nhưng có lẽ mấy người có thể đi điều tra một chút.” Nói xong Vu Phương Phương thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Phàm có chút không thể tin được, nhưng cô vẫn là truy hỏi một câu: “Cô nói người nọ tên họ là gì? Làm sao cô có tiếp xúc với người kia?”

Hồi tưởng lại người kia, thân thể Vu Phương Phương không tự chủ run một cái: “Hắn ta tên là Long ca, cụ thể là thân phận gì tôi không rõ ràng lắm, nhưng mà hắn ta thời gian này mới đến thành phố G, thường lui tới ở khu vui chơi giải trí. Về phần tôi theo hắn ta. Tôi thật sự là không muốn nói.”

Tiểu Phàm cảm thán, xem ra là một đoạn hồi ức khó có thể đối mặt, cô kéo tay của Vu Phương Phương nói tiếng cảm ơn. Dầu gì là có thêm một chút tin tức, có lẽ đối với cảnh sát điều tra vụ án có chút trợ giúp đi.

Hai người phụ nữ hàn huyên một ngày, Tiểu Phàm quan sát được Vu Phương Phương gần đây là gầy hơn, nhìn đáng đáp những ngày sau này không được tốt, cô thử dò xét hỏi một câu: “Cô và Mạc tổng như thế nào?”

Vu Phương Phương cảm thán: “Tôi cũng không biết hiện tại coi là như thế nào, chỗ ở của tôi và ba tôi hiện tại là anh ấy giúp một tay an bài, tôi cũng thỉnh thoảng sẽ đi đến trong khách sạn của anh giúp một tay, nhưng tôi không dám nghĩ nhiều hơn rồi.” Phương Phương vén một ít tóc trên trán, đột nhiên nở nụ cười: “Anh ấy là ân nhân của nhà chúng tôi, đây ngược lại khiến cho tôi xuống tay ngược nung, ha ha, đừng nói tôi, tình trạng bây giờ của cô có khỏe không? Mấy tháng.”

Hai người phụ nữ có đều hàn huyên được một lúc lâu hay không, chờ gần tới lúc ấy Vu Phương Phương mới rời đi. Tiểu Phàm gọi điện thoại cho đồng Kiến Dân, hỏi anh tiến độ vụ án, đồng thời đem lời nói của Vu Phương Phương nói một chút, dĩ nhiên không đem tên tuổi của Vu Phương Phương nói ra.

Đồng Kiến Dân hình như là trầm mặc một chút, sau đó giọng nói nhẹ nhàng: “Em dâu à, em yên tâm, cấp dưới của tôi nhìn chăm chăm rồi, nhất định sẽ mau chóng cho em tin tức.”

Thời điểm cúp điện thoại, Tiểu Phàm còn tượng hình tượng dạng dặn dò một câu: “Đồng cục, những chuyện này cũng không để cho Đông Thần biết đi, gần đây anh ấy cần chuẩn bị phẫu thuật, không thể quá hao tâm tổn sức.”

Đồng Kiến Dân luôn miệng đáp được, nhưng mà ánh mắt của anh quang thì thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Dịch Đông Thần bên cạnh, nghĩ thầm: tình cảnh này thật đúng là giống làm tên trộm.

Chỉ là nói cho cùng vẫn là em dâu này nhìn rất nghiêm túc thật rồi, hai ngày nay Đồng Kiến Dân muốn nói chuyện gì với Đông Thần, trước đó cũng phải thời gian hẹn xong thời gian, dĩ nhiên thời gian này là nhất định có thể tách ra với Tiểu Phàm, Tiểu Dịch nói: không thể để cho bà xã biết, nếu không cô lại muốn bận việc rồi.

Đồng Kiến Dân rất “Đồng tình” gặp gỡ với Tiểu Dịch, bởi vì giống nhau nhà có bà chằn Đồng cục rất có thể cảm nhận được tại trước mặt bà xã phải cố gắng giả bộ tình trạng ngoan. Nhất thời một loại cảm giác hiểu nhau không cần nói giữa những đồng bào nam tự nhiên sinh ra.

Mà Đông Thần vẫn lại là cảm khái vô hạn: một bà xã giống như đặc công lợi dụng tất cả mọi dịp cũng nhúng tay vào không phải ai cũng có thể khống chế được rồi .

41. Chương 41: Thi Hành Kế Sách Tuyệt Vời Của Lão An

Người phụ nữ mặc áo khoác trắng cầm phiếu kiểm tra đi vào phòng bệnh, nhìn giường không, không khỏi thở dài một cái. Sau đó cô y tá tiến vào cười một tiếng: “Bác sĩ Trần, ngài trực tiếp đi phòng bệnh khoa chấn thương xương tìm cô ấy đi. Hai ngày nay chồng của cô ấy phải làm phẫu thuật cố định trong ngoài, cô ấy không làm gì liên chạy đến đó rồi.”

Người phụ nữ được gọi là bác sĩ Trần đẩy mắt kính một cái, lắc đầu: “Chờ cô ấy trở lại, cô trực tiếp nói cho cô ấy biết đi làm thủ tục xuất viện đi, loại người không nghe lời giống như cô ấy Ai, ” Nữ bác sĩ có chút bất đắc dĩ, “Nhắc nhở cô ấy là người phụ nữ có thai, vì đứa nhỏ trong bụng, đừng như vậy vội vàng tới vội vàng đi.” Nói xong bác sĩ xoay người rời đi.

Đang ở cùng một bệnh viện, một phòng khác, Tiểu Phàm tìm được bác sỹ trưởng của Đông Thần hỏi bệnh tình. Mấy ngày nay Tiểu Phàm đến cánh cửa này số lần thật sự là quá nhiều rồi, cho thế cho nên thời điểm bác sỹ đến kiểm tra mười lần thì có chín lần có thể gặp được cô. Hơn nữa thời điểm đụng phải còn thường xuyên thấy cô liếc mắt đưa tình với Dịch tiên sinh. Đối với chuyện này, bác sỹ y tá trong lúc đó cũng thường xuyên lấy bọn họ ra trêu đùa. Chỉ là tuy nhiên là trêu đùa, nhưng đại đa số mọi người vẫn là thật sự hâm mộ tình cảm giữa bọn họ.

Dĩ nhiên, nữ y tá từ các phương diện hỏi thăm được tai nạn xe cộ xảy ra, vụng trộm nói: lập gia đình phải gả cho Dịch tiên sinh. Chỉ là lời này thì họ không dám nói ở trước mặt Tiểu Phàm, nếu không một trận dạy dỗ là không tránh khỏi.

Bác sỹ trưởng thu hồi suy nghĩ miên man, kiên nhẫn giảng giải chuyện phẫu thuật quan trọng cần chú ý với Tiểu Phàm, bất kỳ cuộc phẫu thuật nào cũng có nguy hiểm, hơn nữa cho dù phẫu thuật thành công, tình trạng khôi phục tiếp sau đó cũng là bởi vì người mà khác đi, cho nên bác sỹ cũng không thể bảo đảm chân của Dịch tiên sinh có thể khôi phục như lúc ban đầu hay không, cũng không thể bảo đảm quá trình hồi phục sức khỏe cần bao lâu.

Tiểu Phàm gật đầu một cái, những đạo lý này cô đều hiểu, nhưng mà vẫn hi vọng may mắn có thể ở trên người Đông Thần thôi.

Thời điểm ra khỏi phòng làm việc, Tiểu Phàm đụng phải nữ y tá vẫn chăm sóc mình. Tiểu Phàm hì hì mà cười một tiếng: “Nha, y tá Phương, cô cũng đến nơi này sao.”

Y tá Phương che miệng cười: “Cũng biết cô ở nơi này, tôi chỉ là đến nói cho cô biết cô có thể xuất viện. A, đúng rồi, thủ tục xuất viện của cô đã làm xong.”

Bạn? Tiểu Phàm nghi ngờ: mẹ chồng hôm nay có việc, Lý Phỉ vừa mới đi không lâu, Lão Lưu vẫn còn ở công ty, Phương Phương đang bận việc chuyển nhà. Việc này nếu nói bạn thì là ai đây?

Thay quần áo của bệnh nhân, Tiểu Phàm đi đến đại sảnh, y tá nói vị bạn nam kia vẫn ở chỗ đó chờ.

Đại sảnh không có nhiều người, tốp năm tốp ba vài bệnh nhân đi qua còn có người nhà đi cùng, bạn bè, ánh mắt Tiểu Phàm quét một vòng, cuối cùng dừng ở trên người một người. Đó là —— Mạc Quân Kha.

Quân Kha từ xa mà hướng Tiểu Phàm nở nụ cười, nụ cười kia nên nói như thế nào đây? Tóm lại là nghe làm cho người ta khó hiểu. Tiểu Phàm theo bước chân của anh đi tới.

Quân Kha nhẹ nói: “Chúc mừng em, xuất viện.”

Tiểu Phàm khách sáo nở nụ cười: “Cám ơn.” Cô cũng muốn đối đãi giống như những người bạn nói chuyện với Mạc Quân Kha, chỉ là mỗi lần phản ứng của anh đều rất kì quái, không khí giữa người với người lâu lâu cũng có thể cảm thấy, nói ví dụ như Mạc Quân Kha trước mặt chính là một bộ dạng có lời muốn nói.

Ánh mắt Quân Kha vẫn rơi vào trên người Tiểu Phàm, cho đến hôm nay anh mới hiểu rõ ràng một đạo lý: thì ra là người phụ nữ bên cạnh này cho đến bây giờ cũng không thể thuộc về mình, bởi vì có một người đàn ông khác vững vàng chiếm cứ người của cô còn có trái tim, những người khác căn bản không có cơ hội.

Anh tự giấu mà cười một chút: “Có một việc tôi vẫn không có cơ hội nói cho em.”

Tiểu Phàm chăm chú lắng nghe, không dám cắt ngang.

Chỉ thấy Quân Kha từ trong túi tiền cẩn thận từng li từng tí lấy ra một chiếc khăn tay, trong ánh mắt tràn ngập hồi ức: “Em có thể không nhớ rõ đi, năm đó em chính là dùng chiếc khăn tay này để cầm máu cho tôi.”

Lời vừa nói ra này, Tiểu Phàm trong nháy mắt có loại cảm giác trí nhớ bị đả thông—— đột nhiên nhớ lại chút gì, thời gian hiển nhiên có chút xa xưa, Tiểu Phàm nhớ không rõ ràng lắm, chỉ là mơ mơ hồ hồ có một ấn tượng, hình như là có một tình huống như thế. Chỉ là vừa nghĩ đến Mạc Quân Kha đem chiếc khăn tay này coi trọng như vậy, Tiểu Phàm liền có chút băn khoăn.

Cô cong môi dưới: “Anh biết sự thật là gì không? Từ nhỏ tôi đã không thích dùng khăn tay, bởi vì dùng khăn còn phải giặt, khi đó cha mẹ đã huấn luyện tôi, để cho tôi tự mình giải quyết việc trong nhà rồi, cho nên tôi chỉ muốn vứt khăn tay này đi. Nhưng mà suy nghĩ một chút lại cảm thấy vứt đi rất đáng tiếc, vừa đúng khi đó lại gặp anh. Thật ra thì tôi là sợ anh cướp đoạt gì đó, cho nên tôi kịp thời đưa cho anh cái khăn tay, để cho anh thả hạ lưu tình.”

Quân Kha cười đến bất đắc dĩ: “Thật ra thì em không nên nói cho tôi biết, khăn tay rất tốt, tôi nhớ được khi đó em mang vô cùng sạch sẽ, cười thật sự ngọt ngào, là đáng về tôi thích.”

Khóe mắt Tiểu Phàm nháy một cái: “Thật ra thì, anh nhớ rõ chuyện đó khẳng định không phải là tôi, là anh tự mình suy nghĩ tô vẽ làm cho người khác đẹp, thật ra thì trong cuộc sống tôi rất điên cuồng rất tùy hứng, xấu tính cũng là rất nhiều chỗ. Có một câu không biết anh đã từng nghe chưa: nếu như anh cảm thấy tôi lễ phép, ưu tú, có thái độ đúng mực, Xin chào, chúng ta là quen biết bình thường; nếu như anh cảm thấy tôi đáng yêu nhưng lại hài hước, khôi hài lại khiêm nhường, này, chúng ta là người quen; nếu như anh cảm thấy tôi bá đạo ngang ngược, tính tình không tốt lại kiêu ngạo, chúc mừng anh, chúng ta là bạn rất thân; nếu như anh cảm thấy nhìn tôi có lúc cảm thấy lấy tôi hoàn toàn hết cách rồi, cảm ơn anh, tôi yêu anh. Lời này thật có đạo lý.”

Quân Kha suy tư một lát: “Có lúc tôi xác thực đối với em không có biện pháp, cho nên em thật ra là yêu tôi sao? Nếu như là vậy, vậy.”

Tiểu Phàm mạnh mẽ cắt ngang: “Anh nghĩ sai lệch, chính tôi ở trước mặt anh vẫn luôn rất có lễ phép đi.” Dĩ nhiên lúc này cô cũng rất nghi ngờ tính của câu nói kia.

Quân Kha rút cuộc bật cười: “Nói đùa với em rồi, tôi hiểu ý của em mà.”

Tiểu Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng Quân Kha vẫn không nói quá nhiều, có lẽ Vu Phương Phương nói rất đúng, anh yêu không phải là cô gái nhỏ năm ấy đã giúp anh, mà chỉ là khát vọng có người có thể kéo anh một tay. Minh anh lẫn lộn ở trong máu tanh, ngay từ khi đó cũng đã chán ghét cuộc sống như thế. Vu Phương Phương nói: rời khỏi tổ chức đi, trải qua cuộc sống đơn giản, chỉ vì mình mà sống.

.....

Đưa Mạc Quân Kha đi, Tiểu Phàm cũng không vội vã đi vào giúp Đông Thần, cô có một việc vẫn chưa làm. Gặp chuyện không may đến bây giờ cũng còn chưa gọi điện thoại về nhà, trong nhà đều đã không biết chuyện này. Dĩ nhiên một mặt là bởi vì cô vẫn còn ở trong lúc nằm viện không muốn làm cho cha mẹ lo lắng, nhưng mà bây giờ cô là thật sự cần dựa vào trợ giúp của người nhà.

Nghe điện thoại chính là lão An, Tiểu Phàm thầm nghĩ: đúng lúc.

Lão An: “Nha đầu, mẹ con mấy ngày nay vẫn nhắc đến con, mấy ngày trước bà ấy vẫn ngủ không yên, nếu không phải là ba lôi kéo bà ấy, bà ấy liền lại qua đó quấy rầy hai con.”

Tiểu Phàm ở đây mồ hôi chảy ròng ròng: đây chính là nói mẹ con liên tâm sao? Bên cô vừa xảy ra chuyện, mẹ thì có cảm ứng.

“Cha, chúc mừng cha lên chức ông ngoại rồi.” Tiểu Phàm điều chỉnh thật tốt hô hấp nói.

Đầu bên kia điện thoại xuất hiện một tiếng va chạm nhỏ nhẹ, sau đó có một đoạn thời gian trầm mặc, rồi sau đó liền nghe lão An đang kêu xa xa: “Bà già, mau đến đây, bà được lên chức bà ngoại.”

Tiểu Phàm lẳng lẳng nghe nghe liền cười, giống như lão An còn chưa từng có kích động như thế.

Giáo sư Vương ở đầu bên kia điện thoại liền ra sức dận dò Tiểu Phàm, không thể ăn XX, không thể đụng vào XX, XX. Giáo sư Vương hình như là trước điện thoại nói không được, sau cùng nói một câu: “Con về nhà dưỡng thai đi, không được, hay là mẹ qua đó đi.”

Tiểu Phàm liền kêu vài tiếng “Mẹ” mới gây được lực chú ý của giáo sư Vương, cô bắt đầu nói: “Mẹ, mới không đến hai tháng, hiện tại con cảm thấy rất tốt, đợi con cảm thấy không ứng phó được rồi, con nhất định gọi mẹ đến đây, như vậy được không?”

Trần an được một lúc giáo sư Vương mới miễn cưỡng đồng ý lời Tiểu Phàm nói, Tiểu Phàm cách điện thoại vừa thông suốt mãnh liệt nói: “Mẹ, mẹ yên tâm đi, Đông Thần sẽ chăm sóc con rất tốt. Đúng rồi, cha vẫn còn ở đó chứ, con có chút chuyện muốn hỏi cha.”

Lão An ở trong ánh mắt “An ủi” của giáo sư Vương liền tiếp điện thoại, trong ánh mắt kia hiển nhiên có ghen tỵ, con gái chỉ đích danh muốn cha không cần mẹ, mặc dù là có chuyện, nhưng mà khiến người làm mẹ làm đổ nửa bình dấm chua.

“Cha, nghe nói gần đây trong tỉnh phải quan chức đến thành phố G, cha biết người nọ không? Có giao tình* với người ta không?”

*: Tình cảm qua lại

Lão An nở nụ cười: “Nha đầu, thì ra là con đến thăm dò tình hình quân sự đây! Ngay cả cha biết cha cũng vậy không giúp được hai con.”

Quả nhiên là từng trải việc đời, Tiểu Phàm còn chưa kịp mở miệng cũng đã biết cô muốn nói gì. Nhưng mà lão An thông minh nữa cũng đã tiết lộ bí mật rồi, ông và cái người mà trên tỉnh phải đến kia nhất định là có giao tình.

Tiểu Phàm mắt từ từ nheo lại, vẻ mặt tươi cười nói: “Cha, cha cũng biết bây giờ con đã mang thai, Đông Thần luôn là ở bên ngoài bận việc mà nói, rất ảnh hưởng đến tâm tình của con, như vậy đối với đứa bé cũng

không tốt, cha nói có đúng không? Hơn nữa, Đông Thần ngài vẫn không biết sao, anh ấy đúng là tuổi trẻ tài cao nha, con cũng không cho ba nói dối tình hình quân sự như vậy, chỉ là để cho cha đem thông tin chân thật nhần nhủ nhanh hơn mà thôi, tiết kiệm những thứ quá trình dọa người kia mà thôi, điều này cũng có lợi cho việc đề cao hiệu suất làm việc của văn phòng chính phủ, là một hành động rất hiếm có.”

Lão An phá lên cười: “Cái nha đầu này, nguy hiểm một đồng lớn, ai cũng không nói lại được con.”

Mặt mày Tiểu Phàm tươi cười, đồng chí lão An không khó giải quyết, con gái và cháu ngoại, tăng thêm hai lợi thế, làm sao sợ ông không nộp khí giới đầu hàng đây.

Dĩ nhiên Tiểu Phàm tin tưởng năng lực ngoại giao của đồng chí lão An, hơn nữa địa vị và nhân phẩm của ông, bạn bè của ông cũng sẽ nể mặt ông. Có lão An bảo vệ giúp đỡ, tin tưởng chuyện sẽ thuận lợi hơn một chút đi.

Thời điểm cúp điện thoại, Tiểu Phàm thở ra một hơi, không biết có phải là tiếp nhận phóng xạ quá nhiều hay không, thời điểm gọi điện thoại cô cảm thấy đầu hơi choáng váng. Tiểu Phàm xem ra thời gian mang thai còn hơn mấy tháng, nhất thời có loại cảm giác đau cũng vui vẻ.

.

Quân Kha vừa rời khỏi bệnh viện không lâu, điện thoại di động vang lên, mã số này rất xa lạ, anh nghĩ có thể là một khách hàng mới, vì vậy nhận.

Chỉ là không ngờ trong điện thoại truyền đến thanh âm của Long ca: “Tiểu Mạc, cậu nhanh chóng chuẩn bị cho tôi 50 vạn tiền mặt, phải nhanh!”

Quân Kha cau mày, nhưng mà vẫn là cố gắng giữ vững giọng nói bình thường: “Long ca, anh cần nhiều tiền mặt như vậy làm gì? Anh bây giờ ở chỗ nào?”

Thanh âm Long cực kỳ vội cực kỳ nóng nảy: “Cậu hỏi nhiều lời như vậy làm gì, hiện tại tôi liền muốn tiền, cậu có cho hay không, nói một câu!”

Quân Kha: “Anh cũng biết khách sạn gần đây đầu tư không ít, vốn lưu động gần đây tương đối ít, cho nên lập tức không thể chuyển ra 50 vạn, phải từ từ xử lý thôi.”

“Mày thú lắm, ông đây bây giờ bị cảnh sát để mắt trốn chạy, làm sao có thời giờ chờ mày từ từ đi, nhiều nhất là hai ngày, tao muốn thấy 50 vạn, nếu không, hừ, đầu của mày trong tổ chức chuẩn bị đối đáp như thế nào đi!”

Bộp một tiếng điện thoại cúp, Quân Kha khạc ra một ngụm khí độc, lúc này lời nói của Vu Phương Phương lại đang vang vọng ở trong đầu của anh: rời khỏi đi, thật ra thì không khó, anh chỉ là thiếu một cái quyết tâm.

Hiện tại có người giúp Quân Kha xuống quyết tâm này!

42. Chương 42: Bạn Trai Scandal Của Âu Dương

Tiểu Phàm ngồi ở bên cạnh giường bệnh, trong tay cầm một quyển sách dạy phụ nữ có thai làm sao đối phó với đại vấn đề mang thai này, khi xem đến phần ăn uống, có điện thoại di động vang lên.

Đông Thần khẽ mỉm cười, xin chỉ thị: “Vợ ơi, anh nghe điện thoại được không?”

Bộ dáng kia, nói như thế nào đây, giống như học sinh trong lớp có muốn đi nhà vệ sinh, sau đó giống như báo cáo, hơn nữa còn là học sinh tiểu học. Tiểu Phàm không nhịn được cười trộm, dạy dỗ mấy ngày nay quả nhiên không có phí công phí sức, Dịch tiên sinh hiện tại thật là đáng yêu.

Đông Thần nghe điện thoại, sau đó vừa chú ý vẻ mặt của Tiểu Phàm, vừa trả lời lại người ở đầu bên kia điện thoại.

Điện thoại là Đồng Kiến Dân gọi đến, bởi vì tìm ra một chuyện thật sự bất ngờ, có người tố cáo hành tung của thủ lĩnh cầm đầu, ở sau khi phát hiện được, cái này gọi là Long ca tham dự bày đặt kế hoạch việc tai nạn xe cộ vợ chồng Phó thị trưởng —— chuyện này là thần linh nhất bút.

Long mày của Đông Thần lay động một chút: “Được, các cậu thẩm vấn trước, xem sau lưng là ai.”

Đồng Kiến Dân: “Tiểu Dịch, tớ đã để cho người ta đang thẩm vấn nhóm người kia rồi, Long ca cầm đầu kín miệng, không nói gì, nhưng mà người phía dưới của hắn ngược lại có để lộ ra một chút tin tức.”

Đông Thần: “Cậu nói thẳng đi.”

Đồng Kiến Dân: “Long ca này và thư ký Bằng của chúng ta có chút quan hệ, nghe nói là bạn của cháu trai của thư ký Bằng, cậu xem chúng ta có cần thả ra một chút tin tức dẫn hắn mắc câu hay không?”

Đông Thần cười, đồng chí lão Đồng xem ra là có tính toán rồi. Đông Thần không hỏi lão Đồng rốt cuộc muốn làm thế nào, chỉ là cho anh một nguyên tắc cố định: không thể làm quá mức, lão Bằng mặc dù sắp từ chức rồi, nhưng dù sao trên tay vẫn có không ít quan hệ.

Bứt dây động rừng một cái cũng tốt, khiến những người lão Bằng đó đem lực chú ý thả vào Long ca có thể giữ ra mảnh khỏe của bọn họ lên hay không, mà không có dư sức lực đi phát hiện chuyện phía trên phái người đến này, đến lúc đó chờ hắn phản ứng kịp, chuyện đã định ra rồi.

Tiểu Phàm để sách xuống: “Lại là Đồng cục đi.” Ở sau khi Đông Thần gật đầu, cô thở dài một cái: “Có lúc cảm thấy hai người các anh vẫn rất mập mờ, mỗi ngày gọi N cuộc điện thoại không nói, còn thỉnh thoảng len lén gặp mặt, làm cho người giống như không nhận ra, anh nói các anh đều đang bận rộn những thứ gì?”

Đông Thần bình tĩnh mà cười: “Bà xã, không thể nào, em liên tục dấm này cũng ăn nha. Anh chính là một ngày 24h với em và con ở chung một chỗ, nhìn em và con cũng ngại mắt không đủ dùng rồi, đầu năm nay người đàn ông si tình giống như anh vậy ít có đi.”

Tiểu Phàm hết ý kiến một phen: “Đúng vậy nha, anh chủ yếu là nhìn con, thỉnh thoảng không cẩn thận liếc đến em.”

Lý Phỉ vừa tiến vào chỉ nghe thấy lời này: “Ghê tởm chết tớ, An tiểu thư, cái người này là nguyên nhân tổng hợp của phụ nữ có thai ư, vừa đau lại cay, một bên ngang ngược.”

Tiểu Phàm đưa một miếng táo cho Đông Thần, ngọt ngào ngán nói: “Ông xã, ăn nào.” Sau đó dùng khuôn mặt tươi cười ngọt chết người không đền mạng nhìn Lý Phỉ.

Lý Phỉ điên cuồng làm bộ dạng nôn mửa.

Cô hôm nay đến đây là giặt quần áo cho Tiểu Phàm, nói đến cái này, Lý Phỉ lại có ý kiến, cô kéo Tiểu Phàm đi ra ngoài dạy dỗ: “Tớ nói này em gái, cho cậu đi nhà tớ là thật sự khó khăn như vậy nha, cậu là phụ nữ có thai nha, vừa mới xuất viện liền vùi ở trong phòng bệnh già vò, các cô y tá đều có ý kiến, cậu đoạt công việc của người ta, cho nên thời điểm y tá trưởng kiểm tra họ luôn là bị mắng.”

Lời nói bắn liên hồi giống nhau xông thẳng vào trên mặt của Tiểu Phàm, trong lúc nói còn có vài giọt nước bọt bắn ra bốn phía. Tiểu Phàm chỉ có thể nhếch miệng cười: “Bệnh viện này các cô y tá đều trắng trẻo nõn nà, để cho các cô ấy phục vụ Đông Thần mặc quần áo, lau người. Ngộ nhờ cọ sát ra tia lửa tình yêu, không phải là tớ thua thiệt sao.”

Lý Phỉ hung hăng lườm cô một cái: “Cậu tạm thời, tớ còn không biết, cậu không phải chính là lo lắng vấn đề Đông Thần phẫu thuật sao? Bác sỹ không phải nói, chỉ cần khôi phục được, sau khi phẫu thuật ba tháng là có thể bắt đầu đi lại, chừng một năm căn bản không có vấn đề lớn gì rồi sao?”

Tiểu Phàm thu hồi vẻ mặt đùa cợt: “Ba tháng? Một năm? Anh ấy là người tâm cao khí ngạo như vậy làm sao có thể nhịn được lâu như vậy? Cậu biết anh ấy vào bệnh viện những ngày này liền vẫn chưa từng quên chuyện công việc, tớ xem anh ấy là tính toán sau khi phẫu thuật nghỉ ngơi mấy ngày liền bắt đầu đi làm thôi.”

Lý Phỉ cầm tay cô một chút: “Cậu như vậy cả ngày chăm sóc anh ấy, vậy chính cậu thì sao, còn đứa bé trong bụng cậu nữa đâu? Ngoài ra nha, chị gái à, cái người này sao mà làm việc mù quáng, Tiểu Dịch nhà cậu cũng không đồng ý nha.”

Tiểu Phàm xin khoan dung: “Được rồi được rồi, tớ biết rồi, chờ anh ấy hoàn thành phẫu thuật, xác định bệnh tình ổn định hơn nữa đi.”

.

Một gian phòng ở quán trà cảnh vật tĩnh mịch, Âu Dương đã đang ngồi từ lâu, người nọ muốn gặp mặt với bà thích uống trà, hơn nữa thích trà Phổ Nhĩ. Nghĩ đến thời điểm tình huống ngày đó gọi điện thoại cho người kia, cũng đều cảm thấy cái thế giới này thật sự là quá nhỏ —— thì ra là người được phái tới điều tra con trai của bà chính là “bạn trai scandal” của bà trước kia.

Lúc còn trẻ Âu Dương là đối tượng phái nam theo đuổi, khi đó trong nam sinh có một người tương đối gần với bà có thành tích rất tốt, chỉ là người rất khó chịu, ngoại trừ nghiên cứu thảo luận vấn đề phương diện học tập với Âu Dương, cái khác một câu nói cũng không có. Nhưng mà chính là chỗ này mấy câu nói trên học thuật, đối với nam sinh kia mà nói cũng là vô cùng khó có được, bởi vì anh thật sự rất ít khi nói chuyện với người khác, cũng bởi vì có người nói, Âu Dương và nam sinh kia đang kết giao. Về sau bạn trai chính thức của Âu Dương là lão Dịch xuất hiện, ông hài hước thú vị, ngọc thụ lâm phong, hiển nhiên càng có sức quyến rũ của phái nam, khi đó lời đồn đãi mới dừng lại.

Sau khi kết hôn với lão Dịch, lão Dịch vẫn còn nhắc đến người kia, hình như là rất để ý quan hệ của Âu Dương với người nọ, đối với lần này Âu Dương rất không hiểu rõ.

Đang nghĩ như vậy, phục vụ dẫn một người đàn ông trung niên tới đây. Người nọ đại khái năm sáu mươi tuổi, tóc đã biến thành màu xám trắng, mặc một bộ âu phục màu đen, ánh mắt lấp lánh nhìn Âu Dương, dùng thanh âm trầm thấp từ tính nói: “Đã lâu không gặp, Âu Dương.”

Thời điểm nói đến chữ “Dương”, ông theo bản năng kéo dài âm cuối, giống như là thời kỳ học sinh vậy.

Âu Dương sững sốt một chút, đứng lên, vươn tay: “Lão Phương, đã lâu không gặp. Ông bây giờ nhưng là người bận rộn rồi, muốn hẹn gặp ông thật sự là không dễ dàng.”

Lão Phương cười: “Bà so với tôi bận hơn, nghe nói bà một mực phát triển ở Broadway, ước mơ năm đó của bà đã thành rồi.”

Âu Dương cười đến mắt nhắm lại: “Tôi nói này bạn già, chúng ta cần tán dương lẫn nhau sao? Được rồi, uống trà đi, tôi nhớ ông thích nhất trà Phổ Nhĩ.”

Lão Phương hớp một hớp, nhìn Âu Dương thật sâu một cái: “Bà vẫn còn nhớ rõ nhỉ?”

Âu Dương xấu hổ, nhiều năm như vậy không liên lạc, bà làm sao sẽ nhớ lão Phương thích uống cái gì, đương nhiên là trước khi tới gặp ông làm bài tập. Chỉ là, lão Phương cho là như vậy cũng tốt, Âu Dương nhún mày cười: “Năm đó vẫn phải cảm ơn ông giúp tôi ôn tập bài tập, nếu không dùng thành tích của tôi, có thể thuận lợi tốt nghiệp hay không cũng thành vấn đề.”

Lão Phương khoát khoát tay: “Coi như không phải là tôi, lão Dịch cũng sẽ giúp bà. Đúng rồi, bà và lão Dịch có khỏe không?”

Âu Dương trầm mặc một chút, sau đó cười nói: “Mấy năm trước tách ra, hiện tại, hai người cũng trải qua tốt vô cùng.”

Lúc này đến lượt lão Phương giật mình: “Làm sao có thể, hai người khi đó yêu.” Ông dừng lại câu chuyện, chuyển đổi đề tài, “Chỉ là như vậy cũng tốt, tính tình hai người cũng quá mạnh mẽ, ai cũng không chịu nhường người nào, nhất định là xảy ra vấn đề. Vậy những năm này bây giờ bà vẫn còn một mình sao? Có nghĩ tới tìm thêm một người khác hay không.”

Bộ dáng Lão Phương này thiết tha khiến Âu Dương có chút cảm giác kỳ quái, bà cười xấu hổ một cái: “Được rồi, đừng nói những chuyện này, hôm nay tôi tìm ông đến là có chuyện muốn bàn bạc với ông.”

Thân thể Lão Phương dựa về phía sau, ánh mắt khóa ở trên mặt Âu Dương: “Nếu như mà hiểu biết rõ bà với ông ấy không thể lâu dài, năm đó tôi liền không nên thỏa hiệp nhanh như vậy.”

Lời nói của Lão Phương khiến thân thể Âu Dương chấn động một phen, không ngờ gặp bạn già còn có thể nghe được tin tức giật mình như thế, nếu không phải là chính tai nghe được, bà thật sự có chút hoài nghi lời này đã nói qua rồi hay không. Lão Phương thỏa hiệp? Ông có cái gì có thể thỏa hiệp?

Không đợi Âu Dương mở miệng, lão Phương tiếp tục: “Đúng vậy, thỏa hiệp, năm đó lão Dịch đem tôi chặt chẽ so không bằng, bản thân tôi ở trước mặt ông ấy không ngóc đầu lên được, cho nên cũng không có dũng khí nói cho bà biết, tôi thích bà.”

Trong lòng Âu Dương Tâm liền giống như dãi sông lấp biển, mấy chục năm sau, bạn học cũ - bạn già đột nhiên nói với bản thân, đã từng thích qua mình, nhưng bởi vì tự ti mặc cảm cho nên bỏ qua, lời như vậy dù ở trên người ai cũng cảm thấy quái dị. Huống chi lúc ấy Âu Dương cũng đã cùng lão Dịch ở cùng một chỗ, lão Phương này tính là buông tha cái gì, căn bản sẽ không phần của ông có được hay không.

Âu Dương cố gắng mỉm cười: “Nói những chuyện cũ năm xưa làm gì, hôm nay tôi tìm ông là có chuyện cầu xin ông giúp một tay.”

Lão Phương hình như là có chút lúng túng: “Lúc tuổi còn trẻ không có dũng khí nói, hôm nay cuối cùng là nói ra khỏi miệng. Âu Dương, tôi hiểu bà muốn nói với tôi cái gì, nhưng mà bây giờ trước hết nghe tôi nói đi, có mấy lời giấu ở trong lòng mấy chục năm, nếu không nói đoán chừng sẽ phải mang vào trong quan tài.”

Âu Dương không xen miệng vào, chỉ là thật ra thì bà muốn nói: vậy thì mang vào quan tài đi, có mấy lời bỏ lỡ cũng không cần thiết nói, hơn nữa coi như lúc ấy ông nói, cũng sẽ không ảnh hưởng gì.

“Những năm này bà nhà tôi thường oán trách với tôi, nói tôi trước kia lạnh nhạt, làm hại bà ấy cho là tôi ở bên ngoài... Sau khi tôi nói với bà ấy chuyện về bà, bà ấy lại bắt đầu cười nhạo tôi nhất gan. Không nói gạt bà, đoạn hôn nhân này của tôi là bà nhà tôi chủ động theo đuổi, bởi vì hai bên gia đình cũng vừa ý, cho nên tôi mới kết hôn, khi đó thật sự là ngay cả bà ấy là hình dáng gì tôi cũng không thấy rõ ràng, về sau tiếp tục sinh sống, mới chậm rãi cảm thấy bà ấy tốt vô cùng. Bà ấy để cho tôi nói chuyện này với bà ra ngoài, tôi vẫn cảm thấy bà ấy rất thần kinh, nhưng mà hôm nay thật sự làm như vậy, mới hiểu được dụng tâm của bà ấy.” Ánh mắt của Lão Phương mang ý cười, “Tình cảm đã trải qua, quý trọng người bên cạnh, đại khái bà ấy muốn cho tôi hiểu điểm này đi.”

Âu Dương thở phào nhẹ nhõm: “Lão Phương, ông không cần làm tôi sợ. Chỉ là ông biết tôi muốn nói chuyện gì không?”

Nói xong một chuỗi dài lời nói lão Phương uống một hớp Phổ Nhị, đúng là ông thích cái loại nồng nặc mùi vị Trần Hương đó, tĩ mĩ nhất, còn mang một ít vị ngọt. Ông sâu kín mở miệng: “Chỉ vì con trai của bà đúng không?”

Âu Dương cười: “Không phải, tiểu tử kia tôi lại không lo lắng, nó đủ năng lực cũng không có gì vấn đề, tôi muốn nói cho ông chính là chuyện một người khác.”

Lời này ngược lại ngoài suy nghĩ và dự đoán của lão Phương, vốn tưởng rằng bà là thay con trai mà nói lời có ích, hi vọng thời điểm mình điều tra mất nhắm mắt mở, nếu như bà thật sự nói lời như vậy, lão Phương này nhất định là sẽ không đồng ý. Bởi vì giao tình sâu hơn nữa, so với công việc vẫn là hai chuyện khác nhau.

Âu Dương mở miệng: “Vẫn nghe nói ông thiết diện vô tư, đã đến như vậy rồi liền điều tra một chút những người khác đi, nói không chừng sẽ phát hiện tình huống gì đó không giống như vậy.”

Thời điểm lão Phương vừa muốn nói gì, điện thoại gọi đến, là lão An ở ban thanh tra kỷ luật.

Lão An vừa mở miệng đã nói: “Lão Phương, đã đến chưa, đừng quên đem đồ vật đưa đi cho Tiểu Phàm. Đúng rồi, lần trước tôi nói cho ông chuyện kia ông đã suy nghĩ kỹ chưa, người nợ mặc dù là đã ly dị, nhưng nhân phẩm quả thật không tệ, người ta nguyện ý làm bạn với ông, ông lại vẫn không được tự nhiên cái gì.”

Lão Phương vội vàng lên tiếng chào hỏi với Âu Dương đi xa một chút nữa nghe điện thoại, trên đường ông không ngừng lăm lăm: ông già lão An này nói chuyện này làm gì, rất sợ người khác không biết mình còn chưa kết hôn có phải hay không!

43. Chương 43: Khi Ra Ánh Sáng Thần Hồn Ất Thần Tính

Trước khi phẫu thuật ba giờ, trời còn chưa sáng hẳn, Đông Thần liền tỉnh giấc. Anh nhìn thoáng qua Tiểu Phàm nằm ở bên giường ngủ, trong tay cô đang gắt gao siết chặt một chiếc nhẫn — đó là nhẫn cưới của bọn họ, chỉ là ngày “Ly hôn” đó Tiểu Phàm ở ngay trước mặt Đông Thần vứt đi. Đông Thần cười nhạt, không biết là cô lúc nào thì tìm trở lại.

Trên đùi có chút không thoải mái, anh cẩn thận từng li từng tí đưa tay dò tìm vị trí ở chân.

Lúc này giường bỗng nhúc nhích, Tiểu Phàm ngẩng đầu lên, dùng sức chà xát mặt, rất không tỉnh táo nói: “Này, anh không ngủ làm gì đây?”

Đông Thần cười: “Không phải đều nói phụ nữ có thai thích ngủ ư, làm sao em lại nhạy cảm như vậy, anh vừa cử động cũng không thể gạt được em.”

Tiểu Phàm: “Em cũng rất mệt nha, muốn ngủ nha, anh nhìn mắt em xem, lơ mơ cũng có thể ép ra một tầng nước. Nhưng mà vị kia trong bụng không an phận.” Cô cố ý lại nhìn tên con trai một cái, “Hắn giống như anh.”

Đông Thần tươi cười từ từ lan rộng ra, thân thể ngang nhiên tiến lên một chút, mặt hướng về phía bụng của Tiểu Phàm: “Con à, nghe lời, đừng làm ấu thân đại nhân của con quá cực khổ. Nếu không, chờ con đi ra ngoài, ba nhất định sẽ đánh con một trận thật to.”

Tiểu Phàm trong nháy mắt lạnh mặt: “Trước khi anh đánh con, em đánh anh trước.”

Một tên con trai bất đắc dĩ sưng sốt một chút, trong lòng cũng rất ảm áp. Anh nắm tay Tiểu Phàm, đặt ở bên môi của mình nhẹ nhàng hôn một cái, sau đó vẽ mặt trấn định, mang chút ý cười: “Bà xã, đồng ý với anh, thời điểm đợi anh phẫu thuật em ngàn vạn lần đừng khấn thưng, em cũng đã nghe bác sĩ nói rồi đấy, phẫu thuật nguy hiểm rất nhỏ. Cùng lắm thì chính là một chân tàn tật, không chết được.”

Tay của Tiểu Phàm nhanh chóng nâng lên, làm ra một tư thế đánh người, nhưng nhìn người đàn ông một cái, tay liền không hạ xuống nổi rồi. Cô hừ một tiếng, đột nhiên thân thể tiến tới, hôn miệng Đông Thần thật sâu, không cho anh một chút cơ hội thở dốc.

Rất lâu sau đó cô mới buông ra, mình cũng hít vài ngụm khí, đáng vẻ có chút xốc xếch chỉ là vắn lên mặt nạt người như cũ: “Em liền ở chỗ này mà chờ anh thật tốt, anh nhớ, nếu là anh dám xảy ra một chút chuyện, em tuyệt đối sẽ đá anh đi theo người khác. Anh biết, em còn là đỉnh cướp đoạt thủ. Đến lúc đó con của anh đổi họ, anh cũng đừng trách em.”

Đông Thần hai mắt trừng, toát ra tức giận: “Em dám!”

Thanh âm của Tiểu Phàm cao hơn, cơ hồ là gầm gừ nói: “Anh xem em có dám hay không!” Lúc nói còn ưỡn thẳng bộ ngực, một bộ dáng thà chết không theo.

Đối với lời này của Tiểu Phàm, Đông Thần cười không nổi nhưng mà không sinh được tứ giận. Anh phải thừa nhận, bà xã của mình ngoan độc, nếu là anh dám không đem hết toàn lực khôi phục khỏe mạnh, vậy anh lại thật sự phải bồi thường phụ nhân lại bỏ đi đứa bé — thiệt thòi lớn rồi!

Ở trước khi bắt đầu phẫu thuật, Đông Thần vẫn đang nghiên cứu tính chân thật lời nói của Tiểu Phàm có bao nhiêu, cho dù chỉ là một chút xú, chỉ cần có khả năng này cũng sẽ khiến cho anh đứng ngồi không yên. Vì vậy, ở thời điểm đi ra đến phòng phẫu thuật, anh tạm thời kéo Tiểu Phàm, hỏi cô muốn nhẫn kết hôn.

Cảm giác kia hình dung như thế nào nhỉ: chiếc nhẫn ở đây, người ở! Một tên con trai nói: bà xã, ở lại đây thật tốt.

Đang ở trong lúc Đông Thần phẫu thuật, chuyện tình bên ngoài cũng không nhỏ. Có một nhà truyền thông phát ra tin tức, trong một tổ chức danh hiệu bất lương có mấy thành viên sa lưới. Ở trong quá trình cảnh sát thẩm tra, bọn họ đã từng tham dự qua chuyện tình mang tội phóng hỏa giết người từng sự kiện một lộ ra ngoài, chỉ là làm người ta kinh ngạc nhất chính là, bọn họ lại chính là người gây ra họa động xe Phó thị trưởng. Có tin tức tiết lộ, tai nạn giao thông này cũng không phải là ngoài ý muốn, mà là có người cố ý sắp đặt, sau lưng che giấu một âm mưu to lớn.

Truyền thông càng ám chỉ nói, chuyện này và tranh giành chức thị trưởng có liên quan, mũi nhọn nhắm thẳng vào đối thủ chính trị của Phó thị trưởng.

Có thể tưởng tượng, bản tin tức này vừa tung ra, dư luận xôn xao.

.....

Lão Phương tắt ti vi, trầm tư một hồi, trong đầu vang lên lời Âu Dương ngày đó nói: điều tra những người khác. Cái này nếu nói những người khác chính là họ sao?

Nghĩ thế, ông gọi điện thoại cho Âu Dương.

“Hello?” Nghe điện thoại chính là một giọng nam tính Âu Mỹ.

Lão Phương nhìn lại một cái trên điện thoại di động nhặt ký trò chuyện, xác nhận không gọi nhầm điện thoại, lúc này mới hỏi: “Đây là điện thoại của Âu Dương sao?”

NICO: “Đúng, cô ấy ở bệnh viện, điện thoại di động quên mang rồi, ngài tìm cô ấy có chuyện gì không?”

Lão Phương vội nói không có chuyện gì quan trọng, sau đó cúp điện thoại. Ông tự giễu mà cười một chút, mặc dù nói không biết người đàn ông đầu bên kia điện thoại là thân phận gì, chỉ là rất dễ nhận thấy quan hệ không tầm thường với Âu Dương. Một lát sau, lão Phương đã hiểu được đối mặt: đây mới là Âu Dương mà mình biết, bên cạnh cô ấy làm sao có thể sẽ thiếu người theo đuổi đây?

Mà bên kia, bí thư Bàng lại như kiến bò trên chảo nóng, mặc dù bản tin không có xác minh nhắc tới tên của mình, nhưng mà lượng tin tức lộ ra đã khá lớn, đối thủ chính trị? Trước mắt mình đang cố gắng đem cháu trai đẩy lên vị trí thị trưởng, nếu nói đối thủ chính trị không phải nhắm thẳng vào mình sao?

Ông gọi một cú điện thoại để cho cháu trai tới đây, kết quả thằng cháu kia lại nói với ông: “Chú à, không thấy bà xã cháu đâu, cháu muốn đi tìm cô ấy một chút, có chuyện gì tối nay chúng ta lại nói được không?”

Bí thư Bàng nổi giận: “Mày thằng oắt con vô dụng, bây giờ đến lúc nào rồi còn chỉ lo vợ của mày, nó một người lớn sống sờ sờ, chẳng lẽ sẽ bỏ đi thật sao, mày nhanh chóng tới đây cho tao, nếu không chính mày lo liệu!” Vậy mà sau khi gọi cuộc điện thoại này, bí thư Bàng lại bắt đầu do dự, ban đầu chính là bởi vì đứa cháu này nghe lời cho nên ông mới cố gắng bồi dưỡng nó, nhưng mà bây giờ xem ra, người quá nghe lời cũng không được, một chút chủ kiến cũng không có.

Mà đầu điện thoại bên này cháu trai Bàng Thiên Thư cũng không phải sốt ruột bình thường, bởi vì không thấy bà xã, hôm nay sau khi thấy tin tức, cô ấy đã nói phải đi ra ngoài một lát, nhưng mà bây giờ đã qua nhiều canh giờ rồi, cô ấy vẫn còn chưa trở về, không biết có phải là xảy ra điều gì ngoài ý muốn hay không.

.....

Bệnh viện, Âu Dương ở ngoài phòng mổ chờ, Tiểu Phàm ngồi ở trong phòng bệnh Đông Thần.

Đột nhiên, cửa phòng bệnh được mở ra, Tiểu Phàm vội đứng lên, hỏi: “Kết thúc rồi sao?” Khi thấy người ngoài cửa, hơi lấp bắp lấy làm kinh hãi, miệng vòng vo hỏi: “Cô là?”

Đứng ở cửa là một cô gái xa lạ, chỉ thấy cô ta hình như là nghĩ đến điều gì, hỏi: “Cô là Dịch phu nhân?”

Tiểu Phàm không trả lời, tiếp tục hỏi người phụ nữ kia là người nào, thời gian này, sẽ không có người đến thăm Phó thị trưởng đi.

Cô kia tiến vào mấy bước, đóng cửa lại, sau đó hiền lành nở nụ cười: “Tôi họ Chu, là cháu dâu thư ký Bàng.”

Tiểu Phàm có chút khấn trương, người phụ nữ này vừa tiến vào liền đem cửa đóng lại, nhất định là muốn nói gì hoặc là làm chuyện gì không thể để cho người khác biết. Tiểu Phàm lo lắng hơn, người phụ nữ này đến không có ý tốt.

Cô gái họ Chu nhìn thấu Tiểu Phàm khấn trương, cô khoát khoát tay, nói: “Tôi lần này đến không có ác ý, vốn là muốn tìm Phó thị trưởng nói một chút vấn đề về chồng tôi, nhưng mà chỉ là nói với cô cũng như nhau.”

Tiểu Phàm: “Cô nói đi, tôi nghe .”

“Tôi là đến cầu xin hai người một chuyện, chồng tôi anh ấy cái gì cũng không biết, cho nên tôi nhờ hai người không nên đem anh ấy liên lụy vào.”

Tiểu Phàm không biết người này là đang hát tuồng nào: “Bàng phu nhân, lời này của cô là có ý tứ gì?”

Bàng phu nhân đến gần mấy bước: “Cô không biết phải không? Truyền thông nói chuyện tai nạn xe cộ này là đối thủ chính trị làm, đây không phải rất rõ ràng là nói chồng tôi sao? Không sai, chồng tôi đúng là tranh vị trí thị trưởng với Phó thị trưởng Dịch, nhưng mà anh ấy thật sự là không hề làm gì cả, anh ấy đều là nghe lời chứ nói làm việc.”

Nói tới chỗ này, Tiểu Phàm coi như là hiểu, ý người phụ nữ này là thư ký Bàng mới là hắc thủ* sau lưng, mà chồng của cô ấy chính là trong sạch. Chỉ là lời này Tiểu Phàm nhất định không tin, thật sự trong sạch còn có ý chạy tới nói rõ sao?

*: Bàn tay gây tội ác

Tiểu Phàm mỉm cười: “Bàng phu nhân, tôi vẫn là không hiểu, cô muốn nói gì?”

Lông mày ngọn núi nhảy lên, cô gái họ Chu hình như là quyết định chủ ý gì: “Tôi không muốn nhìn chồng mình bị chú của anh ấy lợi dụng, cho nên tôi có thể giúp các người lật đổ thư ký Bàng, nhưng mà các người phải bảo đảm không động đến một sợi tóc của chồng tôi!”

Tiểu Phàm bị vẻ mặt của người phụ nữ này làm chấn động một phen, bá đạo, ngoan tuyệt, Lục Thân Bất Nhận*, những điều này dùng từ nam tính hóa ở trên người cô ta lại vừa lúc thích hợp. Mà một người phụ nữ sao có thể làm như vậy, nguyên nhân không phải gì khác, chính là bởi vì cô ta phải bảo vệ người đàn ông của mình. Cho nên từ góc độ phái nữ đến xem, người phụ nữ này vẫn thật lợi hại.

*: Mất hết tính người, không nhận lục nhân, lục nhân bao gồm: Bố, mẹ, anh, em, vợ, con

Tiểu Phàm: “Chúng tôi tại sao muốn lật đổ thư ký Bàng? Tai nạn xe cộ chính là tai nạn xe cộ, nếu như các người không hề làm gì cả, như vậy nhất định sẽ có người chịu thiệt các người.”

Cô gái họ Chu cười: “Cô và Phó thị trưởng thiếu chút nữa ly hôn chuyện này cô chưa từng quên đi, là thư ký Bàng làm, còn có buổi họp báo một lần kia của các người, chuyện quấy rối cũng có phần của ông ấy. Những chuyện này tôi đều là người chứng kiến, trong tay cũng có chút chứng cứ, chẳng lẽ cô không cần sao?”

“Cô nói đều biết cái gì?” Tiểu Phàm bây giờ đã có thể tin chắc Đông Thần trong sạch rồi, nhưng cô lại không có nghĩ thật tốt xem rốt cuộc là ai nhảm chán như vậy muốn đem hôn nhân của bọn họ ra đùa giỡn, vào lúc này nghe lời này, mới chậm rãi hiểu được, ở nơi này là nói đùa, quả thật liền là có hành động dự tính trước, mục đích là muốn cho Tiểu Dịch gây ra scandal ly hôn, nhân cơ hội phá hủy danh tiếng của anh, cũng phá hủy tiền đồ của anh.

Tiểu Phàm bị ý tưởng này làm cho sợ hết hồn, khi đó Tiểu Dịch là vừa vội vàng chống đối với người bên ngoài, một bên vẫn còn tổn tâm tư đến bình phục mình không hỏi nguyên do tức giận sao? Khó trách anh bận rộn như vậy, mà càng làm cho Tiểu Phàm xấu hổ là, Tiểu Dịch bận rộn còn có thêm mấy nguyên nhân của mình: nếu như mình có thể có nhiều mấy phần tin tưởng đối với anh, nếu như lúc ấy cô có thể lý trí hơn một chút, như vậy thì sẽ không xuất hiện mặc cho người khác thiết kế hãm hại thế nào, cũng sẽ không chuyện buổi họp báo sau đó, có lẽ sau đó cũng sẽ không có tai nạn xe cộ.

Thời gian này, Tiểu Phàm cực kỳ muốn đến gặp Tiểu Dịch, muốn ôm anh hôn anh, nói với anh ba chữ. Đã từng ở trên mạng thấy qua một cái gì đó rất có ý tứ: ở giữa “Em” và “Anh” thêm một chữ lời nói, bạn sẽ chọn thêm cái gì? Có thể cung cấp đáp án tham khảo rất nhiều: em yêu anh, em hận anh, em nhớ anh, em muốn anh. Ngay lúc đó đối với Tiểu Phàm mà nói, có lẽ sẽ thêm một chữ yêu đi, dù sao bắt đầu từ rất nhỏ, cô cũng đã biết mình yêu người đàn ông này rồi, muốn gả cho anh. Nói thật cô yêu thật cuồng nhiệt, nhưng lại không có gì lo lắng.

Mà bây giờ, cô lại nghĩ đến một chữ thích hợp hơn: tin. Giờ khắc này cô điên cuồng muốn đến gặp Đông Thần, nói cho anh biết: em tin anh.

Chỉ là trước đó, cô còn có chút việc cần hoàn thành. Tiểu Phàm trấn định mở miệng: “Được, chỉ cần cô có thể lấy ra đầy đủ chứng cứ, chỉ cần chồng của cô thật sự không làm gì, chúng tôi sẽ không động đến anh ta. Chẳng qua tôi muốn xác nhận một chút, cô thật sự phải làm như vậy sao? Thư ký Bàng nhưng là chủ của hai người.”

Cô gái họ Chu cười: “Điều nói con gái đã gả ra ngoài như bát nước đổ đi, sau khi kết hôn, người quan trọng nhất với tôi chính là ông xã. Ai muốn tổn thương anh ấy, tôi nhất định xông lên đầu tiên, thật vui mừng cô hôm nay đồng ý với tôi, không giấu gì cô, nếu như cô không phải đồng ý tôi...tôi cũng không biết tôi sẽ làm cái gì.”

Tiểu Phàm âm thầm toát mồ hôi lạnh: đây là một người phụ nữ điên cuồng si tình.

44. Chương 44: Bà Xã, Em Cực Khổ Rồi

Trên internet đầu tiên xuất hiện một bài báo được đặt tên là “Âm mưu sau lưng tai nạn giao thông”, bài báo là do phóng viên nổi tiếng của tòa soạn về tình hình chính trị đương thời viết, trong bài báo nhắc tới chỗ lúc trước truyền thông hoài nghi: lúc trước Phó thị trưởng Dịch xảy ra tai nạn xe cộ là đối thủ chính trị lợi dụng việc công báo thù riêng, đồng thời cũng đưa ra chứng cứ càng thêm cặn kẽ để chứng minh điều này, dĩ nhiên cũng bao gồm tài liệu ghi âm và văn bản kèm theo.

Mà mấu chốt nhất là, trong bài báo nhắc đến một cái tên: thư ký Bàng. Nên phóng viên phân tích cục diện trước mắt thư ký Bàng sắp về hưu, đồng thời nhiều năm qua ông cũng không thực hiện quyền hành kiểm soát tình hình kinh tế chính trị thành phố G, ngược lại bị một người trẻ tuổi nhảy dù làm cho từ từ không có quyền lực, loại mâu thuẫn trong lòng này rất dễ dàng nảy sinh ra bầu không khí không lành mạnh.

Đây quả thực là đả kích trần trụi đối với thư ký Bàng, dĩ nhiên rất nhiều người không nghĩ ra, tại sao trước khi ông ta về hưu còn phải chỉnh những thứ này như con bướm thiêu thân, quả thực là khí thể tuổi già khó giữ được.

Tiểu Phàm và Âu Dương hai người lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, ở sau khi gặp qua cô gái họ Chu kia, Tiểu Phàm liền đem chuyện cô ấy nói với Âu Dương bàn bạc một chút, sau đó hai người thỏa thuận mượn từ miệng phóng viên mà nói ra sự kiện này, mục đích đúng là ngăn cản thư ký Bàng chó cùng giứt giậu, lại làm ra chuyện gì hại người hại mình.

Đồng thời ánh mắt của hai người rơi vào đèn phòng phẫu thuật đã sáng vài tiếng, ánh mắt Tiểu Phàm lạnh dần, cô chỉ hận đả kích đối với thư ký Bàng không đủ, nếu không phải là lòng ông ta thuật bất chính, chân của Đông Thần làm sao lại bị thương? Nếu không phải là ông ta, cô làm sao sẽ thiếu chút nữa sinh non? Truy cứu đến như vậy, vợ chồng hai người bọn họ gặp phải rất nhiều chuyện cũng có thể có liên quan đến thư ký Bàng. Chỉ là khiến cho thanh danh của ông ta mất sạch. Coi như là Tiểu Phàm tích lũy phẩm chất vì Đông Thần đi.

Không biết qua bao lâu, đèn phòng phẫu thuật tắt, chờ đợi đã lâu bác sĩ rút cuộc đi ra rồi, xem ra anh có chút mệt mỏi.

Tiểu Phàm ở nguyên tại chỗ sưng sốt một chút, Âu Dương nghênh đón hỏi kết quả thế nào.

Bác sĩ: “Phẫu thuật coi như thành công, chẳng qua tình huống khô phục sau đó còn phải xem cố gắng của người bệnh, dĩ nhiên chúng tôi cũng sẽ dốc hết toàn lực trợ giúp cậu ấy.” Nói xong cũng chạy tới cuộc phẫu thuật tiếp theo.

Tiểu Phàm ở một bên thở ra một hơi, lúc này bụng bỗng động đậy, chuyện này. Hả là vật nhỏ bên trong đang hoan hô? Lỗ mũi Tiểu Phàm ê ẩm: Dịch tiên sinh là một người đàn ông ưu tú như vậy, anh quả nhiên vẫn luôn sẽ không để ỉnh thất vọng.

.

Nằm viện đã mấy ngày, viện trưởng nhìn báo cáo thể mới biết thì ra là Phó thị trưởng Dịch ở trong bệnh viện của mình, vì vậy vội vàng chạy tới tự mình sắp xếp phòng bệnh riêng cho lãnh đạo. Đồng thời còn cùng

y sĩ trưởng hiểu rõ tình trạng phẫu thuật, dặn dò bọn họ muốn xuất ra bản lĩnh nhà nghề, cần phải chăm sóc Phó thị trưởng Dịch thật tốt.

Tiểu Phàm nhìn nhân viên chăm sóc của bệnh viện rất bận rộn, không nhịn được nói: “Mọi người vất vả rồi, hôm nay trước hết như vậy đi.”

Viện trưởng sao mà thông minh, nhìn một cái cũng biết là Phó Thị Trưởng phu nhân phiền não, vì vậy sắp xếp người đi xuống, còn lại là ông ta cười nói: “Vẫn nghe nói Phó thị trưởng tuổi trẻ tài cao, hiện tại vừa thấy quả nhiên là như vậy. Nghe nói phu nhân là giáo sư đại học G, cũng là người có học vấn, quả nhiên là rất xứng đôi.”

Đối với lời khen tặng của người khác vào tai trái ra tai phải, Tiểu Phàm tuân theo nguyên tắc này đáp lại viện trưởng một nụ cười phi tiêu chuẩn, sau đó rất khách khí nói: “Viện trưởng, làm cho ngài thêm phiền toái rồi.”

Viện trưởng vội khoát tay: “Đâu có đâu có, đúng rồi, đợi tôi khiến cho người ta thêm một cái giường ngủ trong phòng bệnh này, ngài cứ thoải mái ở lại, ở trong bệnh viện có bác sĩ y tá trợ giúp, đối với thân thể Phó thị trưởng khôi phục cũng có trợ giúp.”

Nghe được “Giường hai người”, Tiểu Phàm sửng sốt một chút, sau đó hiểu ý cười: ngài viện trưởng này thật là tinh thú vô cùng, thông minh cơ trí.

Trước khi rời đi, viện trưởng lại hỏi một câu: “Vị phu nhân ở cửa kia là người quen biết Phó thị trưởng ư, tôi xem cô ấy ở bên ngoài ngây người một lúc lâu rồi, nếu như mà nói không biết, tôi đi mời cô ấy rời đi thôi.”

Chỗ nào không biết, người nọ ở cửa không phải là Âu Dương sao? Tiểu Phàm lúc này mới nhớ tới, từ khi biết Đông Thần phẫu thuật thành công, sau đó nhìn anh một cái, sẽ không thấy bóng người Âu Dương rồi. Tiểu Phàm còn tưởng rằng Âu Dương về nghỉ ngơi đâu rồi, mấy ngày nay bà ấy cơ hồ là chạy tam đầu lưỡng địa*, tới bệnh viện, về nhà, đi tìm người trong tỉnh, còn phải tìm phóng viên, các loại bận rộn. Bà ấy cái gì cũng không cho Tiểu Phàm làm, mỗi ngày cùng với Lý Phỉ thay phiên mang thức ăn cho Tiểu Phàm.

*: chạy hai ba nơi

Có thể nói Tiểu Phàm có thể yên tâm ở trong bệnh viện cùng với Đông Thần, đều dựa vào Âu Dương và vợ chồng Lý Phỉ.

Xác nhận Đông Thần không có tỉnh lại nhanh như vậy, Tiểu Phàm đi ra cửa. Quả nhiên ở chỗ nhìn Âu Dương không xa, chỉ thấy bà ấy đột nhiên quay đầu lại.

Tiểu Phàm hai ba bước chạy tới, oán trách nói: “Mẹ, người đứng ở cửa làm gì thế, đi vào đi!”

Âu Dương cười: “Không, mẹ đợi đi trở về rồi, bên kia nước Mỹ gọi điện thoại đến thúc giục, mẹ lại tiếp tục kéo dài bọn họ thật sự muốn xin cảnh sát hình sự Quốc tế lùng bắt mẹ. Ha ha.”

“Nhanh như vậy?” Tiểu Phàm giật mình, “Mẹ, mẹ chừng nào thì phải đi, làm sao mới đến không bao lâu lại muốn đi rồi ạ?”

Âu Dương: “Liên hai ngày đi, chờ tình trạng của Đông Thần ổn định một chút.”

Thanh âm Tiểu Phàm nâng cao: “Mẹ, không được ah..., mẹ không nghe bác sĩ nói sao, mặc dù phẫu thuật coi như thành công, nhưng mà có thể khôi phục hay không còn phải tốn nhiều công sức, nếu như mẹ đi, một mình con làm sao chăm sóc được đây, ngộ nhờ Đông Thần lại xảy ra một ít chuyện, con cuối cùng vẫn không thể phiên toái Lý Phỉ bọn họ đi.”

Âu Dương cứng miệng: “Nha đầu quỷ, xem con nói khoa trương như vậy, nha đầu Lý Phỉ kia có rảnh rồi sẽ tới đây, lại nói bác sĩ y tá trong bệnh viện đều ở đây, chính mẹ ở đây hay không ở cũng không có quan hệ gì. Được rồi, đại khái con lại muốn nói con mang thai, cũng cần người chăm sóc, điều này mẹ cũng nghĩ qua rồi, mẹ đã nói việc này cho lão An bọn họ, đoán chừng ở trước khi mẹ đi, bọn họ sẽ tới.”

Cái gọi là gừng càng già càng cay, lời này vẫn rất có đạo lý, dù sao Âu Dương ăn muối so với Tiểu Phàm ăn cơm còn nhiều hơn, một chút thủ đoạn này của Tiểu Phàm bà có thể không hiểu?

Về mặt của Tiểu Phàm sự xuống, cô cố ý gạt lão An bọn họ, chính là không hy vọng bọn họ lo lắng, giáo sư phu nhân dễ dàng quan tâm, nếu là biết Đông Thần xảy ra tai nạn xe cộ, nhất định là buồn không ngủ được yên giấc. Nhưng mà những chuyện này đều không phải là trọng điểm, trọng điểm là nếu Âu Dương đi, Đông Thần sẽ có cảm giác gì.

Đời này Tiểu Phàm cũng chưa từng thật sự nghiêm túc như vậy: “Mẹ, mẹ bây giờ không thể đi, nếu như những lý do khác cũng không đủ sức mạnh, như vậy con lại nói một câu—— Đông Thần. Bắt đầu từ năm ấy khi mẹ rời đi, anh ấy vẫn một mực đợi mẹ, đợi đến khi sau này hận, nhưng không phải chúng ta đều nói, có yêu mới có hận sao? Nhiều năm như vậy, chỉ sợ là ngay cả chính anh ấy cũng không biết anh ấy yêu mẹ bao nhiêu rồi. Mẹ không phát hiện ư, sau khi mẹ trở về anh ấy có chút trở nên không giống bình thường, gần đây tính tình của anh ấy trở nên rất tốt rất tốt, tốt đến mức chúng ta nói gì anh ấy cũng đều không có ý kiến. Trong này nhất định là có nguyên nhân của mẹ.” Nói đến chỗ này, Tiểu Phàm có chút cảm động, cô lau khóe mắt một cái, “Mẹ, Đông Thần anh ấy thật sự rất muốn mẹ ở lại, đặc biệt là trong khoảng thời gian anh ấy ngã bệnh này. Rất nhiều năm trước, con lừa anh ấy nói mẹ đang ở trên đỉnh núi đợi anh ấy, anh ấy biết rõ là giả, vẫn là cùng với con liều mạng leo lên đỉnh núi, anh ấy thật ngốc, ngốc đến mức khiến người ta đau lòng.”

Hốc mắt Âu Dương đỏ lên, bà hít lỗ mũi một cái, thanh âm buồn bực nói: “Nha đầu con, không có việc gì nói chuyện này làm gì. Được rồi, mẹ đi về trước thu xếp đồ đạc đây.”

Tiểu Phàm ở sau lưng bà gọi một vài tiếng, Âu Dương cũng không ngoảnh đầu lại, hơn nữa còn đi thật nhanh.

Tiểu Phàm đều có chút hận người mẹ chồng có chút tàn nhẫn này rồi, sự nghiệp, công việc thật sự so với tình thân bỏ lỡ nhiều năm như vậy còn quan trọng hơn sao? Nhiều năm bà vắng mặt như vậy, Đông Thần đã giáo hội* thất vọng và oán hận, chẳng lẽ thời gian còn sót lại, anh đã muốn tốt hơn lại phải linh hội ý nghĩa sâu sa của hai từ này nữa sao?

*: giáo hội ở đây được chỉ như linh hội và cảm nhận được

Thời điểm trở lại phòng bệnh, Tiểu Phàm thấy Đông Thần tự mình rót nước uống..., cô sợ hết hồn, vội vàng chạy đến giúp một tay, vừa đỡ anh nằm xong, vừa nhẹ giọng rống lên: “Anh gọi em một tiếng là được, làm sao lại tự mình cử động, ngộ nhờ bị thương thì làm thế nào?”

Đông Thần làm một động tác méo miệng: “Bà xã, anh thật sự chỉ là chân bị thương, tay vẫn là không thành vấn đề, em đừng quá lo lắng.”

Nghe nói như thế, Tiểu Phàm trừng mắt liếc anh một cái: “Vậy cũng không được, là một bệnh nhân sẽ phải có bộ dạng bệnh nhân, không để cho anh động thì không cho anh động, chân đã bị thương chẳng lẽ anh ngay cả tay cũng muốn bị thương sao?”

Nhìn bộ dáng cô bá đạo, Đông Thần rất không thích được nha, anh nhìn chằm chằm mặt của Tiểu Phàm nghiền cứu một lát, hỏi: “Người nào đắc tội em, mùi thuốc súng nặng như vậy.”

Ở sau khi tiếp thu được ánh mắt xem thường thêm sắc bén đui giết của Tiểu Phàm, Đông Thần giang hai tay: “Được rồi được rồi, không nên tức giận vì những người khác, không đáng giá.”

Nằm ở trên ngực Đông Thần, Tiểu Phàm nói không ra lời, rõ ràng rất đau lòng Đông Thần, nhưng vẫn là không nhin được phát giận đối với anh. Đông Thần người này chính là như vậy, không muốn phiền phức người khác, coi như người kia là thần tiên, anh cũng không nguyện ý phiền phức. Cho nên thời điểm đi cùng với anh, Tiểu Phàm chưa bao giờ lo lắng cái gì, chỉ cần dựa vào anh tin tưởng anh là có thể trải qua rất dễ dàng. Thế nhưng như vậy một chết đi có được hay không? Anh là người sống sờ sờ sinh động, không phải chỉ cần có điện là có thể vận hành máy móc không biết mệt mỏi.

Vậy mà phản ứng một lát, Tiểu Phàm bỗng nhiên lại nghĩ tới điều gì, từ trong ngực Đông Thần tránh ra, hỏi: “Anh chừng nào thì tỉnh?”

Đông Thần nhếch miệng cười, học giọng nói của Tiểu Phàm: “Viện trưởng, ngài vất vả rồi.” Sau đó anh đổi về thanh âm bình thường, “Ồ tại lúc nói em lời này liền tỉnh, chỉ là không mở mắt.”

Tiểu Phàm không biết làm sao đồng thời cũng nghĩ đến một khả năng khác, nếu như là vậy, vậy sẽ sẽ không phải mình và mẹ chồng ở ngoài cửa nói chuyện, Đông Thần cũng đã nghe thấy hết? Nếu không tại sao anh phải nói lời “Không nên tức giận vì người khác” như vậy đây?

Đông Thần cố gắng nâng cao cánh tay, sờ sờ đầu Tiểu Phàm: “Đứa ngốc, anh tỉnh em còn không vui mừng sao? Đúng rồi, mới vừa rồi anh đúng là nghe nói viện trưởng phải giúp chúng ta chuẩn bị giường hai người nha, khụ khụ, bà xã, em hãy thành thật nói em là không phải thực vội muốn anh sung hạnh em nha?”

Tiểu Phàm thành công bị lời nói của Đông Thần kích được ngổn ngang trong gió, mà thời điểm tâm tình của cô ở đây cũng không tự chủ nhẹ nhõm không ít lần, chỉ nghe cô nhân châu xoay chuyển: “Anh thật đúng là quân vương số tám kèm theo thuyết minh. Nhưng mà, đứa nhỏ trong bụng muốn em cảnh cáo anh, đường bệnh đàng hoàng, nếu không cẩn thận nó đánh anh.”

Đông Thần cười thoải mái, chỉ là cười cười, đột nhiên mặt cương cứng một chút, sau đó thu lại một phen, cười đến hồ độ vụn vụn. Anh không nói, bởi vì mới vừa rồi cười kịch liệt, trên đùi có chút cảm giác co giật.

Đây chỉ là một cái bắt đầu, tiếp theo trong mấy tháng hoặc là thời gian dài hơn, anh sẽ kéo dài loại trạng thái này: không có ai chăm sóc nên cái gì cũng không làm được, nói thật, anh vẫn là có chút lo lắng, nếu là vẫn như thế này, như vậy chịu tội nhất vẫn là Tiểu Phàm, cô là một phụ nữ có thai phải chăm sóc chính là ba người rồi.

Nghĩ đến đây, Đông Thần đưa tay ra, khó có được, dùng thanh âm dịu dàng nói: “Bà xã, để cho anh ôm em và con một lát đi, những ngày tiếp theo, chúng ta có thể sẽ gặp phải không ít vấn đề, chân của anh lúc nào thì có thể khôi phục đi lại, cuộc sống thường ngày của em và con từ từ trải qua, những thứ này nhìn như vấn đề vụn vặt mới là giày vò người nhất. Trong khoảng thời gian này, em sẽ rất vất vả. Thời điểm cưới em, anh nói rồi anh muốn cho em một cuộc sống an nhàn nhẹ nhõm, không để cho em vất vả, không để cho em khổ sở. Rất xin lỗi, anh nuốt lời rồi.”

Tiểu Phàm chôn ở trước ngực người khác, trong lỗ mũi cực kỳ chua xót, hơn nữa có thể bởi vì động tác cúi đầu khom lưng, bụng cũng không thoải mái lắm, có loại cảm giác buồn nôn, chỉ là cô vẫn nhìn xuống, nhỏ giọng quát: “Anh là tên khốn kiếp, cho nên anh nhanh chóng khỏe lại cho em, nếu không.”

Lời Tiểu Phàm còn chưa nói hết, có một thanh âm truyền đến: “Không có nếu không, cậu nha đầu kia tìm đánh có phải hay không!”

Tiểu Phàm từ trong lồng ngực của Đông Thần liếc sang một cái, chỉ thấy Lý Phi ở cửa trợn mắt nhìn, mà phía sau cô còn đi theo một đứa bé.

45. Chương 45: Trong Vòng Âm Mưu Quỷ Kế

Đứa bé kia gương mặt tròn trịa, có chút mập mạp, sau đó một cái tay nắm lấy một bên váy ngắn của Lý Phi, sau đó giống như một tiểu đại nhân nhìn đến trước mặt Tiểu Phàm bọn họ.

Tiểu Phàm cười trên ghẹo: “Lý tiểu thư, vị này chẳng lẽ chính là đứa bé ngài giấu lão Lưu sống tạm bợ?”

Lý Phi nóng nảy, chỉ là trước khi cô nói chuyện có người thay cô đáp lại.

“Không sai, cháu chính là con của mẹ cháu!” Chỉ thấy đứa trẻ ưỡn ngực một cái đứng ở trước mặt Lý Phi, một bộ dáng bảo vệ mẹ.

Tiểu Phàm ho một tiếng, cô ghé vào bên tai Đông Thần nói: “Em không nghe lầm chứ?”

Đông Thần bình tĩnh mở miệng: “Đúng, không có nghe lầm.”

Lý Phi nhất thời có loại cảm giác miệng đầy Hoàng Liên (vị thuốc), cô chỉ vào tất cả lớn nhỏ ba người trong phòng, không đúng, là bốn, đầy nước mắt nói: “Trong nơi này đến một đứa bé bị lạc, tớ cũng không biết nha, bản cô nương tớ đây thật vất vả học Lôi Phong muốn giúp đứa nhỏ này tìm được cha mẹ, kết quả các người hãm hại tớ như vậy! Từng người một lương tâm bị chó nuốt, quả thật!”

Nói xong cô trợn mắt nhìn đứa trẻ một cái, hỏi: “Con nói, di thật sự chính là mẹ của con ư, nhớ kỹ, trẻ con nói láo lỗ mũi sẽ trở thành dài .”

Tiểu Phàm nén cười, ở bên cạnh quát: “Eh, cậu cũng không thể đe dọa đứa bé như vậy, bức cung có tội, ép buộc vô lý!”

Đứa bé kia cũng là nước mắt lưng tròng nhìn đến mặt Lý Phỉ: “Mẹ, mẹ lại không muốn con sao? Con thật vất vả mới tìm được mẹ.”

Bộ dáng đáng thương kia thật là vừa thấy đã thương, được rồi, đây là Lý Phỉ làm chuyện tốt làm ra vấn đề đến đây. Mới vừa rồi cô ở tại cửa ra vào thấy tiểu hài tử này một người bộ dáng ở bên cạnh đám người, vốn là không có ý định nhúng tay vào, nhưng mà đứa bé kia vừa nhìn thấy cô liền nhào lên, còn mẹ, gọi mẹ, Lý Phỉ nghĩ, đây cũng là một đứa bé bị thất lạc với cha mẹ, nhưng mà bởi vì đứa bé ở trong bệnh viện, cho nên cha mẹ chắc cũng ở chỗ này đi, tinh thần Lôi Phong nhập vào người Lý Phỉ vì vậy mang theo đứa trẻ tính toán đi vào trong bệnh viện hỏi một chút có người phụ nữ nào có đứa bé lạc đường hay không——không ngờ sẽ xuất hiện một màn trước mắt như vậy.

Tiểu Phàm để cho y tá mang theo đứa bé đi ra ngoài mua đồ ăn, mà cô nghe xong lời Lý Phỉ nói, cười không đứng thẳng lên được: “Uổng phí cậu chính là nhà giáo nhân dân, đối phó một đứa bé cũng không được.”

Lý Phỉ liếc mắt nhìn: “Nhà giáo nhân dân thì sao, cậu không phải cũng thế, có bản lãnh cậu đến xử lý đứa nhỏ này đi.”

Đông Thần lên tiếng: “Oan có đầu, nợ có chủ, đứa bé cũng gọi cô là mẹ rồi, cô cũng nên lấy ra chút quyết đoán của người mẹ đi, làm sao lại chính mình đem đứa bé giao cho bà xã tôi đây?”

Lý Phỉ kêu rên: “Hai người đây đúng là vợ chồng ma quỷ không có lương tâm, có thể không cần thấy chết mà không cứu như vậy hay không nha, tớ xem đứa nhỏ này thật sự khó đối phó, tớ nhất định là hết cách với nó. Tiểu Phàm. Tớ hiểu biết rõ cậu xinh đẹp thiện lương dịu dàng lại hào phóng, cho nên van cầu cậu giúp tớ nghĩ biện pháp một chút đi, nếu không đợi cậu đi hỏi một chút mẹ của đứa bé mẹ tên là gì, nhà ở chỗ nào gì gì đó.”

Tiểu Phàm thấy Đông thần miệng có chút khô, vì vậy cô dùng ống hút nhỏ hút một chút nước tinh khiết, sau đó một chút xiu rơi vào trên làn môi của anh. Trong thời gian này, cô bình tĩnh nói: “Lời này chính là cậu gửi lời hỏi thăm nha.”

Lý Phỉ gấp gấp, cô vội nói: “Em gái à, cứu mạng nha, cậu biết tớ đối với đứa trẻ cũng không có biện pháp nào, vạn nhất đem nó làm khóc, tớ cũng vậy cùng khóc heo một lúc”

Đây cũng là sự thật, Tiểu Phàm cuối cùng vẫn là không nhận được Lý Phỉ gãy vọt, đi theo đứa bé kia tiến hành trao đổi chân thành. Mà Lý Phỉ vẫn lại là bị Tiểu Phàm ra lệnh cưỡng chế chăm sóc Đông Thần.

Chờ sau khi Tiểu Phàm ra ngoài, Lý Phỉ bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi bước đến trước mặt Đông Thần, nói: “Phó thị trưởng đại nhân, tôi chính là mạo hiểm bị Tiểu Phàm đánh cho nguy hiểm đến tiết lộ tin tức cho ngài, ngài nhưng ngàn vạn lần phải bình tĩnh nha.”

Đông Thần để ý cửa một cái, ý bảo Lý Phỉ đi qua kiểm tra, cho đến khi xác nhận Tiểu Phàm không có ở cửa lúc này mới lên tiếng: “Cô muốn nói là chuyện về thư ký Bằng sao?”

Lý Phỉ nịnh hót giơ ngón tay cái lên: “Đại nhân quả nhiên là nhìn rõ mọi việc, đúng rồi, chính là việc này.” Bà cô Lý Phỉ này nếu là sinh ở cổ đại, nhận nhân vật Thái giám tổng quản, võ mông ngựa vang dội.

Đông Thần trầm mặc một hồi: “Trong lúc tôi làm phẫu thuật, Tiểu Phàm gặp người nào, làm chuyện gì? Hiện tại thư ký Bằng như thế nào?”

Trước thời gian phẫu thuật một đoạn Tiểu Phàm cũng không cho phép anh tiếp xúc chuyện bên ngoài, hiện tại càng thêm theo sát ở bên mình một tác cũng không rời, một chút tin tức đều không tiết lộ, nếu không phải là Lý Phỉ tới đây, sợ rằng Tiểu Phàm sẽ tính toán là một người chống đỡ tất cả mọi chuyện thôi. Đáng tiếc những người đó Tiểu Phàm không đối phó được, nói không chừng còn sẽ rơi vào trong cạm bẫy của người khác.

Lý Phỉ từ trong túi lấy ra một phần ghi âm: “Anh nghe phần tin tức này một chút, tôi xem qua không có vấn đề gì, nhưng Lão Lưu xem lại nói có vấn đề, nhất định để tôi phải đưa cho anh xem một phen.”

Đông Thần khó khăn liếc mắt nhìn, trong quá trình nhìn, lông mày của anh giống như bị máy trộn bê-tông quấy rối một dạng, cuối cùng thời điểm nhìn xong, anh chống thân thể ngồi dậy, cơ thịt trên mặt kéo căng mạnh mẽ.

Lý Phỉ hoảng sợ, vội hỏi có vấn đề gì không.

Chỉ thấy Đông Thần cười lạnh hai tiếng: “Là người của thư ký Bằng đến tìm Tiểu Phàm rồi sao?”

Lý Phỉ: “Tôi cũng không rõ ràng lắm, chỉ là nghe trong bệnh viện người ta nói là có một người phụ nữ đã tới, nói là tới tìm anh, chỉ là anh không ở đó giống như hàn huyền một lát với Tiểu Phàm.”

Trên mặt Đông Thần hiện lên một chút màu máu, cặp mắt hí thành một đường chỉ: “Vậy được rồi, bọn họ rất thông minh, thế nhưng nghĩ đến kéo Tiểu Phàm xuống nước. Những thứ này nếu nói là chỉ chứng cứ của thư ký Bằng đều là trải qua xử lý, so với chứng cứ trong tay tôi không giống nhau, ha ha, bọn họ đây là muốn đem tôi phản lại một nước, đến lúc đó đứng ra nói tôi giả tạo chứng cứ vu oan bọn họ. Được, rất tốt! Không hổ là người cùng tôi đấu mấy năm!”

Lúc nói chuyện, sắc mặt của Đông Thần thật sự không tốt, cũng làm khó anh, lúc này mới tỉnh lại đã liên phải suy nghĩ những thứ này phí dầu óc gì đó.

Lý Phỉ thật là ngẩn ngang, không ngờ bên trong này nước sâu như vậy: “Vậy làm sao bây giờ?”

Đông Thần nhắm mắt lại nghĩ ngợi một lát, đột nhiên mở mắt hỏi: “Lưu Nghị Sơn vừa làm sao biết có vấn đề?” Trong đôi mắt còn có chút ý vị nghiên cứu tìm tòi, bị người hăm hại hơn rồi, phòng bị đối với người cũng sẽ nhiều thêm mấy phần.

Lý Phỉ phản ứng kịp ý tứ của anh, nóng nảy, quát: “Anh có ý gì, chẳng lẽ anh lại còn hoài nghi lão Lưu sẽ hại anh thật sao, hay là nói anh hoài nghi tôi? Trước kia lão Lưu đã làm rất nhiều công việc, điện tử, truyền thông, thị trường tiêu thụ, kiến thức anh ấy rộng rãi có được hay không!”

Đông Thần là tin tưởng Lý Phỉ, dù sao chính mình, Tiểu Phàm, Lý Phỉ cũng coi là cùng nhau lớn lên từ nhỏ, hiểu biết rõ ràng lẫn nhau, mà Lý Phỉ sẽ coi trọng phẩm chất con người vậy cũng sẽ không sai, Đông Thần hỏi lên như vậy cũng là vì lý do cẩn thận. Anh thở dài một cái: “Được rồi, thay tôi cảm ơn cậu ấy, chuyện này tôi sẽ xử lý, nếu như có cần hai người giúp một tay, tôi sẽ không khách khí.”

Lý Phỉ vẫn tức giận như cũ: “Nếu không phải là sợ Tiểu Phàm bị người ta lừa gạt, tôi mới lười phải giúp anh. Anh cho rằng Lưu Nghị Sơn rất vô ích sao, mấy ngày nay vì chăm sóc hai người các anh, trên phương diện làm ăn của anh ấy có vấn đề cũng không không để ý, chỉ là mấy ngày nay liên thua thiệt hơn trăm vạn.”

Đông Thần cau mày: “Công ty của Lưu Nghị Sơn xảy ra vấn đề gì?”

Lý Phỉ bị cắt ngang sững sốt một chút, theo bản năng nói: “Người dưới tay anh ấy mua một lượng lớn tài liệu, kết quả người mua lại là phạm tội lừa đảo, hiện tại chọc phải tòa án rồi, bị cái gia đình hai ngày nay mỗi ngày đến Công ty âm đi, nói muốn tiền bồi thường. Hiện tại nhân viên mua tài liệu nhân viên còn bị tạm giữ.”

Đông Thần nhìn cô một cái, nói: “Cho tôi mượn điện thoại di động một lát.”

Chỉ thấy Đông Thần gọi một cuộc điện thoại, nói với người ở đầu bên kia điện thoại: “Đồng cục, giúp tôi kiểm tra một chút, có phải gần đây có một vụ án lừa đảo hay không.”

Đồng Kiến Dân: “Ngược lại có, vụ án này không nhỏ, hai ngày nay có không ít người gọi điện thoại tố cáo. Chỉ là làm sao cậu đối với chuyện này có hứng thú?”

Đông Thần nhìn Lý Phỉ một cái, nói: “A, một người bạn của tớ bị cuốn vào, cậu giúp một tay chú ý một chút, điều tra tìm hiểu rõ thật tốt, không làm cho người vô tội bị oan uổng rồi.”

Hai người đơn giản trao đổi một phen, mà Đồng Kiến Dân này ở trên quan trường nhiều năm, dĩ nhiên là một chút liền rõ ràng, anh nói mình sẽ tự mình làm giám sát, nhất định không để cho oan án xuất hiện.

Thời điểm Lý Phỉ thu hồi điện thoại, buông lỏng mà cười lên: “Quả nhiên là đại nhân vật ra tay một đỉnh hai.”

Đông Thần bình tĩnh liếc cô một cái: “Chuyện này còn khó nói, dù sao vụ án dính dáng đến số tiền quá lớn, bất kể công ty Lưu Nghị Sơn có sai lầm hay không, người bị hại đã cho rằng là lỗi của các người cũng phiền phức. Hy vọng có thể giải quyết âm thầm thôi.”

Lý Phỉ gật đầu: “Lão Lưu không để cho tôi nói với anh, anh ấy sợ sẽ mang đến phiền toái cho anh, nói thật, tôi đều chuẩn bị đi thẳng thắn với ba tôi, để cho ông ấy hỗ trợ.”

Đông Thần lắc đầu: “Thượng tá Lý Trời cao Hoàng Đế ở xa, ông ấy có thể nói phía trên cái gì, người phía dưới bằng mặt không bằng lòng, nếu không phải là người lãnh đạo trực tiếp, lời của người khác đều không nhất định hữu dụng.”

“Thượng tá Lý làm sao đắc tội hai người rồi hả?” Tiểu Phàm lôi kéo tay đứa trẻ xuất hiện ở cửa.

Đông Thần và Lý Phỉ trao đổi ánh mắt một phen.

Đông Thần cười nói: “Như thế nào, giúp đứa trẻ tìm được mẹ không?”

Đứa trẻ lôi kéo tay Tiểu Phàm, miệng kìm nén nói: “Người nào tên là đứa bé đâu, chú mới là đứa bé!”

Tiểu Phàm cười lên, cô ngồi xổm xuống bưng mặt của đứa trẻ nói: “Thân ái, ngoan, chú bảo con là đứa bé là theo ý tứ thân mật, bởi vì chú ấy thích con.”

Đứa trẻ ôm lấy Tiểu Phàm cọ xát, vừa chu mỏ nói: “Con mới không cần chú ấy thích, con muốn mẹ Tiểu Phàm.”

Lý Phỉ cười đi lên kéo đứa trẻ một cái: “Được rồi, Tiểu Thổ Đậu, dì dẫn con đi về nhà.”

Đứa trẻ bỏ rơi tay Lý Phỉ sững sờ ôm tay Tiểu Phàm không chịu buông, la hét: “Con không đi, mẹ Tiểu Phàm đồng ý để cho con đi cùng với mẹ.”

Lý Phỉ sững sờ, đây là cái tình huống gì, tiểu hài tử này rõ ràng là nói với cô đến diễn tuồng thật tốt, làm sao đứa nhỏ này nhập vai sâu như vậy rồi hả? Tiểu hài tử này chính là con của nhân viên bị tạm giam, lão Lưu nhìn đứa bé đáng thương, cho nên nhận về nhà nuôi mấy ngày. Làm sao chỉ chớp mắt, đứa nhỏ này và Tiểu Phàm hồ đồ trong một khối rồi hả?

Đông Thần cũng khó có được nở nụ cười: đứa nhỏ này rất yêu thích Tiểu Phàm đây rồi, vài tháng sau con của chúng ta cũng sẽ như vậy đi. Nghĩ đến tình cảnh một đứa con nít ở trong ngực Tiểu Phàm, tâm tình của Đông Thần liền thật tốt: âm mưu quỷ kế nhiều hơn nữa cũng không là gì, dầu gì mình nắm chặt hạnh phúc lớn nhất đời này.

Tiểu Phàm bị đứa bé ôm chặt, bản năng của người mẹ khiến cô cảm thấy ấm áp, cô nói với Lý Phỉ: “Được rồi, để cho nó đi theo tớ đi. Tiểu Thổ Đậu đã sớm thành thật khai báo rồi, là cậu sai nó diễn trò để lừa tớ, tớ đi mấy ngày rồi trở lại tính sổ với cậu.”

Tiểu Thổ Đậu vui ở trong ngực Tiểu Phàm, lấy le nhìn Lý Phỉ: “Đúng là, đúng là.”

Lý Phỉ điên cuồng đổ mồ hôi, tình huống này tuyệt đối là ngoài ý muốn, một người bị thương thêm một phụ nữ có thai chăm sóc một đứa bé? Tổ hợp này cũng quá kỳ quái thôi.

Quan trọng hơn là một chút việc, Tiểu Phàm bọn họ đã đủ phiền toái, lại thêm một đứa bé ở bên cạnh làm âm ỉ, đó không phải là khổ sở hơn rồi. Lý Phỉ vẫn có chút ý thức đại cục đem hết kỹ năng các kiểu, vừa giả mặt quỷ, vừa cầm món đồ chơi hấp dẫn, vừa uy hiếp, Tiểu Thổ Đậu vẫn còn bất vi sở động (không động đậy), chỉ thấy nó hiên ngang lăm lăm nói: “Hừ, đừng cho là con không biết đi là gạt con, dì đều không chịu giúp con xoa cái mông, còn không cho con ăn kẹo, bại hoại!”

Lời vừa nói ra, tiếng cười thật to và tiếng khóc trong phòng gộp lại.

Đông Thần mặc dù cũng là đang cười, nhưng mà anh thật sự muốn đứa bé này cùng Lý Phỉ rời đi, bởi vì nhìn dáng vẻ đứa bé quần bà xã, Đông Thần mơ hồ cảm nhận được uy hiếp nào đó. Đại trượng phu là nên

rộng lượng không thể keo kiệt, nhưng mà gặp phải chuyện có người muốn giành bà xã với bản thân cũng không giống nhau.

Tên con trai nào đó giả vờ chính đáng trấn định mở miệng: “Tiểu Thổ Đậu ngoan, trong bụng dì Tiểu Phàm cũng có tiểu bảo bối rồi, cô ấy không thoải mái, cho nên con đi theo dì Lý Phi trở về có được hay không?”

Tiểu Thổ Đậu sờ soạng bụng Tiểu Phàm một cái: “Em trai ngoan, anh hai cùng chơi đùa với em có được hay không?” Nói xong cậu bé đem lỗ tai áp xuống, một bộ dạng nghe người ta nói chuyện, sau đó trấn định xoay sang chỗ khác nói với Đông Thần: “Em trai không dám, như vậy chú sẽ không nói gì chứ?”

Tiểu Phàm đã cười đến mức không đứng thẳng lên được: hiện tại lại thêm một người trị được Dịch tiên sinh.

46. Chương 46: Phản Kích Trước Ôn Tình Như Nước Thủy Triều

Thừa dịp thời điểm Tiểu Phàm đi ra ngoài, Đông Thần liếc mắt Tiểu Thổ Đậu một cái, chỉ thấy tiểu tử kia chiếm đoạt nguyên cái giường hai người, giường này vốn là viện trưởng chuẩn bị cho vợ chồng Đông Thần, ai biết.

Đông Thần ho nhẹ một tiếng, khách khí nói: “Tiểu Thổ Đậu, chú thương lượng với con một chuyện được không?”

Tiểu Thổ Đậu tiếp tục chơi xếp gỗ trong tay mình, chỉ là nâng đầu một cái: “Chuyện gì, chú nói.”

Bộ dáng nhỏ này rất khí phách, trực tiếp dẫn đến Đông Thần cũng bị chẹn họng một phen, nói thật, lãnh đạo đại nhân thật đúng là chưa từng gặp qua người nhỏ như vậy liền có đủ khí thế. Chỉ là sau khi cả kính nho nhỏ, anh vẫn là tiếp tục đề tài mới vừa rồi: “Ba mẹ con đang ở đâu vậy? Đừng nói với chú không biết, chú chính là nhìn ra được con ở đây nói chuyện nha.”

Tiểu Thổ Đậu rút cuộc để món đồ chơi xuống rồi, cậu bé lặng lẽ nhìn Đông Thần một cái: “Chú sẽ để cho chính con ở nơi này đợi mấy ngày đi, con thích mẹ Tiểu Phàm.”

Càng thêm thần kỳ là, trên mặt Tiểu Thổ Đậu thậm chí có phong cách ưu thương, ở trên khuôn mặt non nớt biểu tình này không hợp lắm. Ngay tiếp theo Đông Thần cũng không biết nên nói cái gì.

Sau đó, Tiểu Thổ Đậu lại đột nhiên nở nụ cười: “Ha ha, chú quái dị, chú làm sao vậy?” Làm bộ dáng rất khiến Đông Thần phản ứng kịp, anh có thể là bị lừa. Không thể không nói năng lực tiểu hài tử này diễn trò quá mạnh mẽ.

Lúc Tiểu Phàm trở lại liền nhìn đến dáng vẻ một lớn một nhỏ mắt lớn trừng mắt nhỏ, cô biết đại khái là chuyện gì xảy ra, bởi vì bắt đầu từ tối hôm qua, quan hệ hai người này liền không thân thiện. Là bởi vì cùng đứa bé ở chung một chỗ, cho nên ngay tiếp theo Đông Thần cũng biến thành tính trẻ con rồi sao? Tiểu Phàm đối với lần này vẫn là thật rất muốn cười.

Tiểu Thổ Đậu vừa thấy Tiểu Phàm liền nhảy xuống giường nhào tới, trong miệng kêu: “Mẹ Tiểu Phàm, mẹ trở lại nha, chú quái dị muốn con đi, mẹ cũng vậy sao?”

Chú quái dị? về mặt Tiểu Phàm tươi cười nhìn đến mặt Đông Thần, ôm lấy Tiểu Thổ Đậu nói: “Làm sao sẽ, chỉ là Tiểu Thổ Đậu à, chú ấy không phải chú quái dị.”

Tiểu Thổ Đậu buồn buồn nói: “Phải gọi ba ba, con hiểu biết rõ, nhưng mà không cần!”

Nghe nói như thế, hai vị lão ở cửa hoàn toàn ngây ngẩn cả người, giáo sư Vương nhìn mặt đứa trẻ này có chút tương tự với Tiểu Phàm còn có Đông Thần, con người càng ngày càng trừng lớn, Tiểu Phàm không phải mới vừa mang thai ư, đây là ở đâu chui ra đứa bé hả?

Lão An thử dò xét gọi một tiếng: “Tiểu Phàm?”

Tiểu Phàm ôm Tiểu Thổ Đậu quay đầu lại, nhìn hai vị lão gia long đong mệt mỏi chạy tới, nhất thời trái tim ấm áp: “Cha, mẹ, hai người vì sao lại tới?”

Giáo sư Vương rất bất đắc dĩ nha, bà trách cứ nói: “Cái đứa bé này, xảy ra chuyện lớn như vậy lại vẫn gặt chúng ta, nếu không phải là Âu Dương nói ra, mẹ và cha con còn bị chẳng hay biết gì.”

Đông Thần nằm ở trên giường áy náy nói: “Mẹ, là con không cho Tiểu Phàm nói cho hai người biết, chỉ sợ hai người lo lắng. Lại nói chân con phẫu thuật rất thành công, không có chuyện gì.”

Giáo sư Vương đau lòng nhìn Đông Thần, thở dài một hơi: “Hai con cũng quá không cẩn thận, đang êm đẹp làm sao sẽ xảy ra tai nạn xe cộ đây?”

Lão An ở bên cạnh khuyên nhủ: “Được rồi, được rồi, hiện tại không sao là tốt rồi.”

Giáo sư Vương trừng mắt liếc ông một cái: “Chỗ nào không sao, cũng không biết hai đứa bé này bị bao nhiêu khổ cực. Bọn họ đều là tôi nhìn từ nhỏ đến lớn, đâu có bị qua loại đau khổ này.” Bà nói xong, nước mắt liền có chút không thu lại được rồi.

Tiểu Thổ Đậu dùng thanh âm nhu mềm nói: “Bà nội đừng khóc, được rồi. Ba, ông ấy sẽ khỏe.”

Tiểu Phàm giật mình, mà Đông Thần kinh ngạc: mới vừa rồi đứa nhỏ này không phải còn nói không chịu gọi mình là ba.

Giáo sư Vương khiếp sợ nhìn Tiểu Thổ Đậu: “Con gọi ta là gì?”

“Bà nội.” Tiểu Thổ Đậu lặp lại một lần nữa.

Tiểu Phàm âm thầm cười: đứa nhỏ này tuyệt đối là một kẻ dở hơi. Cô nhỏ giọng ở bên tai đứa bé nói: “Là mẹ của mẹ và ba ba của Tiểu Phàm, Tiểu Thổ Đậu, con nói xem phải gọi là gì chứ?”

Ánh mắt Tiểu Thổ Đậu sáng lên, vội đổi lời nói: “Ông ngoại, bà ngoại!”

Giáo sư Vương vẫn là không hiểu ra sao, bà nhìn đứa bé một cái lại nhìn Tiểu Phàm một chút, cuối cùng lôi kéo tay lão An hỏi: “Lão An, tôi không nghe lầm chứ? Có người gọi tôi là bà ngoại?”

Cho đến khi Tiểu Phàm đem lai lịch của đứa nhỏ này giới thiệu với vị lão gia, hai người này mới rõ ràng một chút.

Giáo sư Vương ngại trong phòng bệnh này cái gì cũng không có, vì vậy lôi kéo Tiểu Phàm ôm đứa bé đi ra ngoài mua đồ. Mà còn lại lão An ngồi ở bên giường nói chuyện với Đông Thần.

Lão An sáng tỏ nhìn Đông Thần một cái: “Mấy ngày trước Tiểu Phàm gọi điện thoại đến theo chúng ta nói chuyện mang thai, còn để cho cha với người chú Phương lên tiếng chào hỏi, cũng là bởi vì con đã xảy ra chuyện đi. Khi đó cha liền nên nghĩ đến không đúng, chỉ là bị tin tức mang thai đánh lừa cho qua rồi.”

Trên người lão An có một loại khí thế quân nhân không thể xâm phạm, Đông Thần ở trước mặt ông cũng không dám lơ đãng, tối thiểu là không dám nói láo.

Trong lúc trầm mặc, lão An nở nụ cười: “Như thế nào vẫn không có ý định nói rõ ràng với cha sao?”

Đông Thần: “Cha, thật sự không có chuyện gì, chính là tai nạn xe cộ, cho nên Tiểu Phàm và con mới có hoang mang lo sợ.”

Hai tay lão An đề chung một chỗ, khẽ thở dài một cái: “Cái đứa bé này, cha mặc dù là không ở thành phố G, chỉ là con đừng quên cha vẫn còn có vài người bạn già ở đây, nhất là con đã xảy ra chuyện gì, bọn họ có thể không nói cho cha biết sao? Thư ký Bằng này, lúc trước còn có chút giao tình với cha chỉ là không ngờ ông ấy lúc này làm vội vàng như vậy.”

Đông Thần xấu hổ, quả nhiên lão An tin tức linh thông, anh đành phải thành thật khai ra, từ trước đó rất lâu chuyện anh đắc tội thư ký Bằng từng chuyện từng chuyện nói ra, theo Đông Thần ở thành phố G huấn luyện xuôi gió, bí thư Bằng quyền thế dần dần bị mất quyền lực. Chờ thư ký Bằng phát hiện thì đã không kịp rồi, ông ta chỉ đành giải quyết tận gốc, muốn trực tiếp động thủ giải quyết Đông Thần.

Lão An vừa nghe vừa trầm tư, chờ nghe xong, ông cau mày: “Ông ta là người có thủ đoạn, nhưng mà thủ đoạn dùng sai chỗ rồi. Như vậy, con đem tư liệu trong tay con cho cha, cha với chú Phương con đến xử lý chuyện này, con bây giờ liền yên tâm dưỡng bệnh.”

Đông Thần vội ngăn cản: “Cha, chuyện này cha cũng không cần liên lụy vào rồi, người có lòng sẽ lợi dụng quan hệ của cha với con để viết báo. Ngài yên tâm, con đang an bài, tin tưởng sẽ rất nhanh có kết quả rồi.”

Lão An gật đầu một cái, đối với người con rể này dĩ nhiên là rất hài lòng. Lão An là nhìn Đông Thần lớn lên, rất sớm cũng biết đứa bé này có thể nhin, giống như cha anh một dạng. Nhớ đến cái này, lão An hỏi một câu: “Gần đây với con với cha có liên lạc không?”

Về mặt Đông Thần tối sầm lại: cái chữ cha này thật sự là rất lâu không dùng đến rồi. Tại sao ban đầu anh phải mang theo Tiểu Phàm rời khỏi tỉnh thành đi đến thành phố G, mặc dù anh rất không muốn nói, nhưng xác xác thật thật là có quan hệ với người kia. Có lẽ là giận dữ đi, Đông Thần có một thời điên cuồng mê luyện quyền thế, suy nghĩ đầy trong đầu anh đều là leo lên càng ngày càng cao, có lẽ có một ngày anh sẽ có thể ngồi ngang hàng với người kia Chỉ là sự thật chứng minh đây chỉ là một giấc mơ xa xôi, có lẽ chờ Đông Thần leo lên rồi, người kia đã xuống đất.

Lão An nhìn bộ dáng Đông Thần mất hồn, không khỏi thở dài một cái, nhẹ nhàng nói: “Con trai, vất vả cho con rồi. Chỉ là con phải tin tưởng, không có cha mẹ không thương con cái, có lúc chỉ là phương thức yêu thương sai lầm rồi, chờ các con của các con ra đời con sẽ từ từ trải nghiệm.”

Đông Thần nở nụ cười: “Con hiểu được đúng mực, đúng rồi, cha, lúc này cha và mẹ cũng không cần ở khách sạn, mang theo Tiểu Phàm đi về nhà đi. Cha cũng biết tính tình Tiểu Phàm này, một phụ nữ có thai vẫn còn đi theo con ở trong bệnh viện, tiếp tục như vậy thân thể cô ấy cũng sẽ quật ngã.”

Lão An cười: “Để cho nó cùng với con đi, cha sợ mang nó trở về, nó cũng không sống được, một ngày ba bốn lần chạy đi chạy lại đến chỗ con ở trong này, như vậy cũng không an toàn. Lại nói bệnh viện sắp xếp cho hai con điều kiện không tồi, so với khách sạn kia vẫn còn thân thiết hơn nhiều.” Lão An vừa tiến đến liền thấy được giường lớn hai người, cười thầm.

Mà bên kia, giáo sư Vương nhận lấy Tiểu Thổ Đậu trong tay Tiểu Phàm, nói: “Tiểu Thổ Đậu ngoan, bà ngoại ôm.”

Tiểu Thổ Đậu nhân lực tốt, dĩ nhiên có thể cảm thấy được bà ngoại này mới chính là lão đại, vì vậy cậu bận gật đầu không ngừng bày tỏ đồng ý.

Kết quả là một già một trẻ cầm đầu cầm cổ đi trước, mà Tiểu Phàm bị bỏ lại phía sau, dở khóc dở cười, cô đành phải tăng nhanh bước chân đi theo, sau đó lấy lòng kéo cánh tay giáo sư Vương, ngoan ngoãn nhận sai: “Vương phu nhân, con thật sự sai rồi, lần sau tuyệt đối không dám.”

Khóe mắt giáo sư Vương liếc ngang: “Nếu có lần sau, đời này mẹ cũng không tới xem con.”

Tiểu Phàm tiếp tục thái độ khiêm tốn: “Đúng, đúng, phải Lần này thật sự là đồng chí An Tiểu Phàm xử lý không chu toàn, về sau nhất định không rõ chi tiết toàn bộ hướng hai ngài lão gia xin phép, chỉ hy vọng hai ngài không cần chán ghét nha.”

Giáo sư Vương oán giận trừng mắt nhìn cô một cái: “Mẹ hận không được một ngày 24h con quấn mẹ, nói với mẹ con xảy ra chuyện gì, nhưng con có thể làm được sao? Con không có tim không có phổi, kể từ sau khi lấy chồng nên chuyện gì đều không nói với mẹ, lần trước mẹ đến làm sao con không nói chuyện con và Đông Thần giận dữ? Hai đứa hoàn.” Nói xong bà nhìn Tiểu Thổ Đậu một cái, vì vậy thu lại câu chuyện, bởi vì sau đó bà phải nói là vấn đề liên quan với áo mưa an toàn có cấm trẻ con.

Tiểu Phàm lặng lẽ lau mồ hôi, giáo sư Vương đây là đang lôi chuyện cũ đấy.

Cửa hàng tổng hợp cách bệnh viện có một đoạn, ở thời điểm băng qua đường vừa lúc gặp phải đèn đỏ, hai người phụ nữ một đứa trẻ ở ven đường chờ đợi, chợt bên cạnh có xôn xao, một người phụ nữ đột nhiên chỉ vào Tiểu Phàm chửi ầm lên: “Cái người phụ nữ này là chuyện gì xảy ra, mọi người đứng lại cô làm gì thể đem con gái của tôi đẩy ngã, con bé cũng không trêu chọc cô, mọi người mau đến nhìn xem, làm gì có người phụ nữ không có tư chất như vậy”

Bên kia người phụ nữ quả nhiên có một cô gái nhỏ, chỉ thấy tiểu cô nương kia ngã xuống đất, đầu gối có chút bị cọ sát.

Người vậy xem đối với Tiểu Phàm chỉ chỗ chỗ, dùng ánh mắt khi dễ người phụ nữ này cố ý tổn thương đứa bé.

Tiểu Phàm oan uổng nha, cô thật sự là đứng không hề làm gì cả.

Giáo sư Vương đem Tiểu Phàm kéo đến phía sau mình, nhìn người phụ nữ khóc lóc đó, bình tĩnh nói: “Cô chút kỹ xảo ấy cũng không cần ra ngoài mắt xấu hổ, con của cô đầu gối bị thương cô không phải nên nhanh chóng giúp cô bé đi xử lý, ngược lại là lôi kéo ở chỗ này làm bộ khóc lóc, rất khó làm cho người ta hoài nghi đứa bé này thật sự là của cô, hay là cô đặc biệt dùng để lừa người.”

Người phụ nữ kia u thu hận nhìn giáo sư Vương một cái: “Bây giờ là như thế nào, các người ỷ vào nhiều người muốn khi dễ mẹ con chúng tôi à, thật là không có đạo lý.” Vì thế lại một trận gào lên.

Tiểu Phàm đi đến, muốn mang đứa bé đi trước xử lý trầy da một chút, giáo sư Vương kéo cô lại, ra dấu tay với một hướng cách đó không xa, chỉ thấy mấy người bộ dáng lính cảnh vệ lập tức chạy đến, sơ tán đám người, sau đó động tác nhanh chóng sắp xếp đứng ở trước mặt giáo sư Vương. Tư thế kia lập tức đem người hoảng sợ.

Giáo sư Vương nở nụ cười an ủi Tiểu Phàm một phen, ánh mắt ý bảo: Con gái, không có chuyện gì.

Sau đó bà đối với lính cảnh vệ nói: “Mang đứa bé đi bệnh viện gần đây xử lý một chút, sau đó đem người phụ nữ này đưa đi đến đồn cảnh sát đi, cô ta không phải nói oan uổng ư, để cho cảnh sát đến điều tra.”

Cảnh vệ phân công xác định rõ mang theo đứa bé và người phụ nữ đi, người phụ nữ kia nhìn tình huống này không đúng, liền la hét không theo chân bọn họ so đo, đáng tiếc đã là chậm quá rồi, cô ta bị lính cảnh vệ kéo đi đến đồn cảnh sát. Mà còn dư lại lính cảnh vệ vẫn lại là tiếp tục cùng ở bên cạnh giáo sư Vương bọn họ, một đường bảo vệ.

Tiểu Phàm đỡ khóc đỡ cười, những lính cảnh vệ kia đều là cô biết, là thời điểm trước kia cha ở quân khu đi theo ông, không ngờ mấy năm này vẫn còn, càng không nghĩ đến là, lúc này ba mẹ, đem bọn họ cũng mang tới. Đây là tính toán kháng chiến toàn diện sao?

Giáo sư Vương xoa đầu Tiểu Phàm một cái: “Có ba mẹ ở đây, xem ai còn dám động một cọng tóc của các con.” Tiểu Thổ Đậu ở một bên hát đệm: “Đúng thế, đúng thế.”

Tiểu Phàm từ phía sau lưng ôm lấy giáo sư Vương, hít hít lỗ mũi nói: “Mẹ, con yêu mẹ, con thật sự rất yêu mẹ.”

Giáo sư Vương đỏ mặt lên, nụ cười làm sao cũng không giấu được: “Con đồ xấu xa, cũng biết dùng lời ngon tiếng ngọt có thể đem mẹ đánh tan, đừng tưởng rằng như vậy mẹ liền sẽ dễ dàng bỏ qua cho con. Mẹ đã nói với con, tiếp theo trong vòng mấy tháng, con đều phải vênh tai đến nghe mẹ đấy! Nếu lại dám một mình làm chuyện nguy hiểm, xem xem mẹ có tha cho con không!”

Một người làm chuyện nguy hiểm? Tiểu Phàm giật mình, mẹ rốt cuộc biết cái gì hả?

47. Chương 47: Rời Đi? Hay Là Ở Lại

Hai lão nhân gia vừa tới, hùng hùng hổ hổ thay hai vợ chồng trẻ chuẩn bị trong nhà, bệnh viện, còn vội giúp mang Tiểu Thổ Đậu. Tiểu Phàm vẫn là mỗi ngày ở trong bệnh viện, dù sao, chiếc giường hai người kia theo chân bọn họ cũng không sai biệt lắm so với trong nhà, cô có thể ở phía trên tùy ý lăn lộn, đồng thời còn có thể mỗi ngày cùng ông xã của cô kể tai nói nhỏ, lời ngon tiếng ngọt.

Giáo sư Vương dù sao cũng là người đã sinh đứa bé, có kinh nghiệm, vì vậy ngày nào đó bà cảm thực đơn thật dài cho lão An nhìn, nói: “Ông à, ông xem một chút như vậy được không?”

Lão An ở trong lòng cười trộm: bà là chuyên gia, như thế nào vẫn còn muốn hỏi tôi đây? Nhưng mà trên miệng ông vẫn làm ra vẻ nói: “Làm được làm được.”

Tiếp đó Tiểu Phàm và Đông hoàn toàn không rảnh liếc mắt nhìn nhau, sau đó ánh mắt đồng thời dời đến chỗ cánh cửa, bởi vì không chắc lúc nào thì hai lão nhân gia liền đột nhiên lại xuất hiện.

Quả nhiên, cửa rắc rắc một tiếng, trong tay giáo sư Vương giờ lên một bình giữ nhiệt liền đi vào, bà liếc mắt nhìn hai người chăm chú nhìn mình một cái, nghi ngờ hỏi: “Hai đứa ngẩn người gì thế?”

Tiểu Phàm nở nụ cười với Đông Thần, trong ánh mắt có ý tứ là: xem đi xem đi, mẹ đến, cha còn có thể xa sao?

Giáo sư Vương mở bình giữ nhiệt ra, hương vị tươi mới của canh xương nồng đậm liền tràn ra ngoài. Bà cẩn thận rót một chén, đưa đến trước mặt Đông Thần nói: “Đến, nhanh nhanh uống, mẹ đã hỏi bác sĩ, bây giờ có thể bồi bổ cho con một chút canh xương, có trợ giúp xương cốt mới sinh trưởng dung hợp.”

Tiểu Phàm cười há mồm: “Mẹ, mẹ là tính toán lấy gì bổ nấy sao?” Chỉ là cô vừa mới nói xong cũng vội vàng che miệng, chạy đi — vì mùi canh thịt này khiến cho bụng của cô từng đợt co quắp, quặn quại giống như là muốn đem tất cả trong bụng cô gì đó cũng muốn phun ra.

Theo động tác Đông Thần đứng dậy, chén trong tay anh nghiêng sang một bên, vì vậy canh vãi.

Giáo sư Vương bắt đầu nhìn anh một cái, oán trách nói: “Con khẩn trương cái gì, nó đây là nôn nghén, tình trạng bình thường.”

Đông Thần vẫn là không yên lòng: “Mẹ, mẹ đi xem Tiểu Phàm một chút đi, nhìn dáng vẻ cô ấy rất khó chịu. Đúng rồi, này canh về sau ngài cũng đừng hầm, gần đây con cũng không có khẩu vị uống gì.”

Giáo sư Vương nhìn cái bộ dáng kia, tươi cười thay anh sửa sang góc chăn xong, xử lý một chỗ mới vừa rồi bị ướt nẹp, nói: “Vậy mẹ liền cùng Tiểu Phàm đi ra ngoài hít thở không khí mới mẻ, canh này con là phải uống, con phải nhanh khỏe lại.” Bà lại dặn dò vài vấn đề một chút, lúc này mới đứng dậy đi tìm Tiểu Phàm.

Đông Thần bưng chén lên một hơi liền đem cả chén uống hết đi, sau đó anh mới gọi điện thoại cho Đồng Cục, anh tính toán, chuyện lật đổ bí thư Bằng cũng là thời điểm chỉnh sửa chỗ đó.

Đồng Kiến Dân mấy ngày nay rất lo lắng, đã nhận được tin tức nói là bên kia bí thư Bằng đang chuẩn bị phản kích, nếu để cho bọn họ tranh trước, nói không chừng đen cũng bị nói thành trắng. Nếu như là vậy Dịch Đông Thần kia không gánh nổi không nói, cái chức trưởng cục công an này của anh cũng không hy vọng sống yên ổn.

Không tồi đợi chừng mấy ngày sau Đông Thần rốt cuộc điện thoại tới, chỉ nghe anh nói: “Đồng cục, gần đây tình huống như thế nào rồi?”

Đồng Kiến Dân: “Tiểu Dịch, cậu có thể tình là gọi điện thoại tới rồi. Bên kia thư ký Bằng đã đợi không kịp, cậu là tính thế nào đây?”

Đông Thần khẽ mỉm cười: “Cậu trước tiên đem tư liệu trong tay chúng ta đưa một phần cho người phía trên phái xuống, sau khi đưa xong nắm chặt thời gian lấy danh nghĩa tư pháp ban bố một thông báo hiệu đính, đem cái gọi là chứng cứ lúc trước trong truyền thông ra phủ định. Chuyện tiếp theo xác định người cấp trên nói như thế nào đi.”

Phát ra thông báo hiệu đính này là phòng ngừa bí thư Bằng bọn họ núp lấy truyền thông điều này bỏ sót mượn đề tài để nói chuyện của mình, đồng thời cũng nắm được quyền chủ động, mà đem chuyện này giao cho người cấp trên, cũng có thể khiến cho bọn họ không đếm xỉa đến. Đồng cục nở nụ cười, anh chờ cũng không phải là một câu nói của Đông Thần à.

Cùng thời gian, lão Phương nhận được tin tức đến từ nhiều người khác nhau, có người cho đưa lên chứng cứ cho ông, có người gọi điện thoại tìm ông nói chuyện phiếm, vô tình hay cố ý cũng nhắc đến gần đây truyền thông náo nhiệt sự kiện thư ký Bằng truyền ra, còn có người trực tiếp tới cửa nhà ông đòi uống trà.

Lão Phương nhìn lão An không mời mà đến, sáng tỏ mà cười một phen: “Trà trong nhà của ông nhưng là so với tôi quý giá gấp mấy lần, tôi đều không tới cửa đòi uống trà, ý tứ của ông không tôi ông già tôi đây chiêu đãi nha.”

Lão An không khách khí chút nào đi vào, cười nói: “Lão gia hỏa, tôi đến làm gì ông không còn rõ ràng sao? Đừng có giả bộ hồ đồ với tôi, chuyện lần trước tôi nói cho ông kia như thế nào?”

Lão Phương ngồi ở trên ghế xoay trái lại thoải mái: “Bạn bè nhiều năm như vậy, ông nên rõ ràng tính khí của tôi, tôi là người nhận thức sự thật, Thiên Vương lão tử mà nói cũng đều vô dụng!”

Lão An từ phía sau xách ra một chai rượu Mao Đài chính thống, vẻ mặt tươi cười: “Vậy ông sẽ không ngay cả vật này cũng không cần chứ?”

Lão Phương nhíu mày, trách cứ mà nói: “Cái người này là tính toán hồi lộ Khâm sai Đại thần rồi sao?” Nhưng mà ông nhìn chăm chăm Mao Đài vài lần, sau đó lão Phương đối với rượu này có một chút nghiên cứu, lập tức liền nhận ra không giống, ông giật mình nói: “Đây là ông lấy ra từ trong nhà máy Quý Châu ngày xưa?”

Lão An gật đầu: “Coi như ông còn có mắt nhìn, tôi tổng cộng cũng chỉ có hai chai, một chai cho con gái làm của hồi môn rồi, chỉ còn chai này vẫn chưa được mở, hôm nay cố ý mang tới uống chung với ông.”

Lão Phương nụ cười còn là lộ ra rồi, ông chỉ vào người bạn già trước mắt này bắt bí mình bấy tắc, bắt đắc dĩ cười.

Qua ba tuần rượu, tâm tình hai người bắt đầu vui vẻ.

Lão An vẫn là lại nói chuyện tình Tiểu Dịch, nhưng mà ông còn chưa nói hết toàn bộ, chỉ nghe lão Phương quả quyết nói: “Lão An, tôi đã nói với ông lời nói thật đi, mấy ngày nay chính tôi ở thành phố G điều tra, quan hệ giữa thư ký Bằng ôn hoà với Phó Thị Trưởng ngược lại có chút phức tạp, bây giờ tôi còn không biết ai trong sạch hơn, hy vọng có thể mạnh mẽ lấy được chứng cứ thôi. Mặc dù Tiểu Dịch là con rể của ông, chẳng qua tôi cũng nhất định sẽ xử lý chuyện này công bằng. Ông và tôi đều là từ quân khu ra ngoài, đều nhận được huấn luyện nghiêm túc giống nhau, không thể bởi vì một chút quan hệ mà phá hỏng nguyên tắc của mình.”

Lão An ở trên bả vai lão Phương vỗ một cái, cười nói: “Được, cho đến nay, đối với ông làm tôi đều rất yên tâm. Chỉ là lần này không giống như bình thường, có chút nội tình, tôi cảm thấy ông nên biết, nếu không đến lúc đó khả năng phán đoán của ông sẽ xuất hiện sai sót.”

Lão Phương để ly rượu xuống, đến hăng hái: “Lời này của ông có ý gì? Chẳng lẽ dưới đáy này nước còn sâu hơn?”

“Biết đẳng cấp thư ký Bằng là thế nào không? Ai là chỗ dựa sau lưng của ông ta, thay ông ta bảo vệ giúp đỡ? Một nhiệm kỳ thị trưởng trước không phải vấn đề ông tham dự, ông có thể không biết, chỉ là cũng có thể đã nghe nói, cũng cùng vị thư ký này có liên quan.” Lão An chậm rãi nói, trích dẫn ra một chút, ngược lại cũng không nói toàn bộ.

Mà lão Phương nghe được quả thật kinh hồn bạt vía, những tình huống này ông ngược lại không đi sâu vào tìm hiểu, nếu như điều tra ra, đoán chừng sẽ rút ra củ cải mang ra khỏi bùn đi.

Cười lạnh hai tiếng, lão Phương lại tự rót ỉnh một ly rượu, một ngụm uống vào, vẻ mặt có chút nghiêm túc: “Đời này tôi thống hận nhất là kéo bè kết phái, riêng về giao tình bí mật tốt như thế nào đều được, nhưng mà đừng nói đến chuyện trong quan trường! Nam tử hán dựa vào trời dựa vào đất dựa vào chính mình, chính là không yêu cầu quan hệ bám váy đàn bà tới mưu cầu lợi ích.”

Lão An mỉm cười: quả nhiên là người đàn ông già không kết hôn, lão Phương này tính khí vẫn là không một chút thay đổi, nếu để cho người có lòng nghe được, lại có ý kiến đối với ông ấy rồi.

Cuối cùng hai người bạn già uống say khướt, lão An vẫn là nhịn không được hỏi một câu: “Lão Phương, đã nhiều năm như vậy, tôi cũng giới thiệu cho ông không ít cô gái tốt, làm sao ông vẫn là không chịu kết hôn đây?”

Trên mặt đều mang tử sắc (rượu và sắc đẹp) lão Phương cười đến thẹn thùng: “Cũng từng này tuổi rồi, không tâm tư đi tìm, hưởng chi, tôi đây vài năm bởi vì mở miệng này, tính cách này, đắc tội với người ta còn ít sao? Nếu không phải là ông ngăn cản thay tôi, đoán chừng tôi không biết bị đẩy đi đâu rồi. Người phụ nữ thật tốt đi theo loại người như tôi đây còn không phải là cuộc sống cũng không yên ổn rồi.”

Lão An thở dài một cái: “Ông chỉ nhiều lý do, làm sao ông không nói ông vẫn còn nhớ đến Âu Dương cô nương đi!”

Lão Phương mắt trừng được rất lớn: “Ông. Ông.”

Lão An: “Cũng không nói ra được đi, bình thường miệng lưỡi ông rất lanh lợi đó nha, thế nào vừa nói đến đây sẽ không nói lời nào cơ chứ?”

.

Âu Dương đang chuẩn bị hành lý đột nhiên liên tiếp hắt hơi nhiều cái, bà lung lay trong chốc lát, không khỏi tự giễu cười: Đông Thần làm sao có thể sẽ nhớ mình đây?

Biểu diễn là nghề ban đầu của bà, các loại đồ dùng biểu diễn và mỹ phẩm đưa vào cũng vài hòm, bà mang không nổi, vì vậy gọi mấy tiếng, để cho NICO đến giúp đỡ. Vừa quay đầu, đột nhiên thấy NICO dán chặt phía sau lưng mình. Bà vỗ vỗ bộ ngực, liếc người đàn ông chết tiệt một cái: “Anh làm gì thế hả, làm tôi sợ muốn chết!”

Chân mày NICO liền rói rắm ở một chỗ, anh kéo tay Âu Dương: “Thân mến, chúng ta không đi có được hay không, anh có thể ở chỗ này tìm một công việc, anh tới nuôi em. Không quan trọng, bên kia nước Mỹ anh có thể theo chân bọn họ lên tiếng chào hỏi, các bạn bè không có phản đối.”

Âu Dương nhú mày: “A..., tại sao?”

NICO thở dài một cái: “Nói thật, thời điểm anh ở nước Mỹ gặp được em, em rất nở mày nở mặt, nhưng anh có thể nhìn ra em không vui vẻ. Em đều không phát hiện trên mặt của em thường là không có biểu tình, có chút giống nằm mơ, khi đó anh liền muốn biết, rốt cuộc là người nào, chuyện gì khiến cho em nhớ thương như vậy. Đến đây anh biết rồi, là người thân của em: Tiểu Dịch và Tiểu Phàm, hiện tại lại thêm một người cháu nội của em. Em rất quan tâm bọn họ, anh nhìn ra được. Cho nên chúng ta không đi, cứ quyết định như vậy đi.”

Nhìn NICO khó có được nét mặt thâm trầm, Âu Dương có loại kích động muốn cười, trước kia chỉ cảm thấy anh là một đứa bé, một đứa bé làm người khác yêu thích nhưng là người tính tình kích động, nhưng mà bây giờ lại nhìn ra một chút cảm giác không giống nhau.

Vì vậy bà dán một cái ở trên mặt NICO: “Cám ơn anh, thân ái.”

Mặt của NICO đỏ lên, nhưng anh cười đến sung sướng: “Cho nên nếu như chúng ta không đi, em sẽ luôn luôn vui mừng như thế đúng không?”

Âu Dương khoát tay: “Chạm ối, tôi đã trả phòng khách sạn rồi.”

NICO: “NO——”

.

Tiểu Phàm nghĩ đến điều gì, cô nhìn Đông Thần còn đang ngủ, vì vậy rón rén mở cửa đi ra ngoài.

Cách phòng bệnh có một đoạn chỗ có lối đi nhỏ, cô gọi một cuộc điện thoại cho NICO, hiện tại hiểu rõ nhất hành tung của mẹ chồng hẳn là người này. Bố chồng tiêu chuẩn đi.

Điện thoại vừa thông, NICO ở đó nhúc nhúc đầu kêu: “Tiểu Phàm, Tiểu Phàm, cô mau đến đây, chúng ta đang ở bệnh viện.”

Nghe NICO kích động hô to, trong lòng Tiểu Phàm giật mình, còn muốn hỏi hỏi rốt cuộc tình huống là như thế nào, kết quả điện thoại liền bị cắt. Tiểu Phàm không nhận được châm chọc: chính xác cái người bố chồng này không đáng tin cậy nha!

Chỉ là Tiểu Phàm vẫn lo lắng, dựa theo ngày tính toán, ngày này rất có thể là một lần cuối cùng gặp mặt mẹ chồng, bà ấy tính toán đến tạm biệt sao? Đông Thần đợi nhiều năm như vậy, mãi mới chờ đến lúc này, chẳng lẽ liền lại muốn bỏ lỡ? Nhất định phải làm cho hai mẹ con này gặp mặt!

Nghĩ đến có cái chủng loại kết quả làm cho lòng người đau này, thì Tiểu Phàm không thể ngồi yên không để ý đến, cô trở về phòng bệnh, nằm ở bên tai Đông Thần nhẹ giọng gọi anh dậy.

Khóe miệng Đông Thần bỗng nhúc nhích: “Quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác, sai lầm nha.” Nói xong một tay ôm Tiểu Phàm, ôm cô vào lòng ngủ tiếp.

Tiểu Phàm bắt đầu đi xuống cánh tay của anh, kêu: “Hôm nay thời tiết đẹp, bác sĩ nói anh nên đi phơi nắng mặt trời nhiều hơn, anh xem xe lăn cũng chuẩn bị xong, em đẩy nh đi ra ngoài có được hay không?”

Đông Thần cau mày: “Có thể không đi không, anh cảm thấy được ở trong nhà tốt vô cùng, cũng có ánh mặt trời chiếu vào nha.”

Tiểu Phàm kiên quyết cự tuyệt: “Không được, nhất định phải đi. Cả ngày em cùng với anh ở trong phòng này mốc meo, anh thì không thể cùng với em và con đi ra ngoài đi một chút không?”

Đông Thần giật mình: “Em hôm nay làm sao tính khí lớn như vậy.”

Tiểu Phàm gấp gáp nha, không biết mẹ chồng khi nào thì đi, cô quát: “Em mới muốn hỏi anh, tại sao em đây một yêu cầu nho nhỏ anh cũng không chịu đồng ý chứ!”

Đông Thần cười làm lành: “Tất cả nghe theo em đi, nhưng mà em nên đi tìm y tá đến giúp đỡ đi, trọng lượng cơ thể của anh, một mình em ôm không lên nổi.”

Tiểu Phàm trong nháy mắt có loại kích động muốn khóc, không biết là bởi vì mang thai hay là bởi vì Đông Thần.

48. Chương 48: Chính Là Lúc Ánh Nắng Mặt Trời Rực Rỡ

Tiểu Phàm mặc dù là mượn danh tiếng ánh sáng mặt trời tốt mang theo Đông Thần ra ngoài, nhưng mà ánh sáng mặt trời hôm nay là thật sự rất tốt. Ánh sáng màu vàng rực rỡ chiếu vào trên khu thảm thực vật màu xanh của bệnh viện, cành lá màu xanh kia cũng giống như nhuộm vào vầng sáng xanh vàng rực rỡ, từng vòng từng vòng nhuộm ra bầu không khí ấm áp hài hòa.

Đông Thần ngồi ở trên xe lăn, ngửa mặt hít thở cảm thụ ánh mặt trời, anh nhắm mắt lại, khoe miệng cong lên một đường đẹp mắt: “Tiểu Phàm, còn nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không?”

Tiểu Phàm một lòng nghĩ đi tìm mẹ chồng, lần này nói gì cũng không thể để cho hai mẹ con bọn họ tách ra. Cho nên khi Đông Thần nói lời này, cô theo bản năng sưng sốt một chút, bởi vì không có nghe anh nói chuyện thật tốt, cho nên đương nhiên cũng không trả lời được.

Đông Thần cười: “Trí nhớ của em thật đúng là không tốt đấy. Có thể ngày đó mà nói đối với em rất bình thường, nhưng mà đối với anh cũng không phải. Anh vẫn nhớ đó là lần đầu tiên ba mẹ ở trước mặt anh cãi nhau, tình cảnh ông già đánh một cái tát vào trên mặt bà ấy anh vẫn nhớ được rất rõ, mặc dù nói không biết ông ấy là vì cái gì, chỉ là khi đó anh tự nói với mình, người đàn ông đánh phụ nữ thật là một chuyện rất không có đẳng cấp. Cho nên từ khi đó anh bắt đầu xem thường ông già. Ngày đó là bác An đến nhà của anh dẫn anh đi lánh nạn, cũng chính là ngày đó lần đầu tiên anh nhìn thấy em. Em rất ồn ào, vẫn bám ở bên cạnh anh hỏi anh muốn ăn cái gì, muốn làm cái gì, muốn chơi cái gì. Âm ỉ đến mức anh đều không có thời gian nghĩ chuyện ba mẹ, cũng không có thời gian khổ sở.”

Lòng của Tiểu Phàm giống như là bị thứ gì cắn một cái, có chút đau, cô đưa ra một bàn tay nắm tay Đông Thần: “Ông xã, đều đi qua rồi, về sau có em và con, còn có ba mẹ chúng ta, chúng ta sẽ ngọt ngào chán ngấy ở chung một chỗ, hâm mộ chết một đám người xung quanh.”

Đông Thần hăm lại xe lăn, bình tĩnh mở miệng: “Là mẹ anh tới đúng không?”

Lời vừa nói ra, Tiểu Phàm có chút luống cuống, không ngờ âm mưu của cô nhanh như vậy liền bị nhìn thấu rồi. Cô chỉ có thể làm nũng vòng chặc cổ của Đông Thần: “Anh đã nói cái gì cũng nghe em, cho nên lần này anh tuyệt đối không được phản đối. Không sai, là em muốn cho anh đi gặp mẹ chồng. Rõ ràng hai người đều là không bỏ được đối phương, tại sao lâu như vậy còn phải hành hạ lẫn nhau đây?”

Đông Thần thở dài: “Bà ấy những năm này không tìm anh, cũng không nguyện ý liên lạc với anh, có lẽ là sợ anh ảnh hưởng sự nghiệp cùng cuộc sống của bà ấy đi. Em xem bà ấy bây giờ không phải là rất tốt sao, bên cạnh có một người đàn ông trẻ ngây ngốc che chở bà ấy, sẽ không giống ông già mang đến tổn thương cho bà ấy như vậy. Bà ấy như vậy thật sự rất tốt. Mấy ngày trước bà ấy có thể đến bệnh viện, cùng với em

chăm sóc anh, anh cũng biết, có thể thấy được bà ấy vẫn là người phụ nữ anh nhận thức khi còn bé kia, dù gì bà ấy vẫn nhớ rõ anh là con trai của bà ấy. Điều này đã khiến cho anh rất thỏa mãn. Cho nên.”

Trực giác nói cho Tiểu Phàm, Đông Thần có thể sẽ nói cái gì làm cho người khác tức giận, cô vội nói tiếp đề tài: “Kia dễ dàng liền thỏa mãn như vậy? con dâu nhà người ta đều ở đây cố gắng học tập làm sao để chung đụng với mẹ chồng, em ngược lại thì tốt rồi, sau khi gả cho anh căn bản sẽ không làm sao chung đụng với mẹ chồng. Thời gian này thật không dễ dàng có cơ hội, hơn nữa mẹ chồng và em quan hệ là thật tốt, em vẫn không bỏ qua được thời gian chung sống với bà ấy đâu. Còn nữa, chờ con của chúng ta ra đời, nó hỏi anh, cha, bà nội ở đâu, bà trông như thế nào. Anh phải trả lời con thế nào?”

Đông Thần xoa xoa mặt của cô: “Thật hết cách với em.”

Tiểu Phàm khê mỉm cười: em và con cùng đi, còn sợ anh không đầu hàng.

.

Thời điểm khi Âu Dương thấy Tiểu Phàm đẩy Đông Thần đi đến đây về phía cạnh mình, bà thể nhưng trực giác mà muốn quay đầu đi, nhưng cuối cùng vẫn là tự giấu nở nụ cười: hai trẻ mà thôi, chính mình ở đây lo lắng cái gì.

Bà trợn mắt nhìn NICO một cái: “Xem anh làm chuyện rất tốt, vốn là tôi chỉ là xem bọn họ một cái liền đi, anh xem ra hào hứng huy động nhân lực mà đem bọn họ cũng gọi đi ra ngoài.”

NICO làm biểu tình tinh quái cười một chút: “Khổng Tử nói: không thể không nói.”

Âu Dương nhất thời có loại cảm giác thác loạn, NICO này là đầu lưỡi càng ngày càng trơn bóng rồi, lại nói Khổng Tử ở đâu nói qua cái gì “Không thể không nói”. Đơn thuần là nói bừa!

Tiểu Phàm thân thiết gọi một tiếng: “Mẹ ——”

Đông Thần nhàn nhạt nhìn Âu Dương một cái, trên mặt không có nhiều biểu tình, hoặc là nói anh không biết nên lấy dạng thái độ gì tới đối mặt ngườiMẹ hơn hai mươi năm không thấy.

Âu Dương cũng không tự nhiên, bà vẫn là thói quen Đông Thần thờ ơ đối với bà nha, như vậy ít nhất anh còn có thể nói vài lời gì đó, mặc dù những lời đó rất không lọt tai, nhưng không khí bây giờ càng thêm quái dị. Bà là một người không nhận được trầm mặc, vì vậy nói với Tiểu Phàm: “Xem hai con hai hôm nay thần sắc tốt hơn nhiều. Con gần đây phản ứng có khỏe không? Có muốn nôn hay không?”

Tiểu Phàm: “Cũng không biết làm sao, gần đây ngủ thấy được đồ ăn có chút mùi vị vẫn muốn nôn, mẹ, thời điểm mẹ mang thai Đông Thần cũng là như vậy sao?” Sau khi mang thai còn có một chuyện tốt lớn nhất là, phụ nữ cùng cấp với mẹ đều có đề tài có thể trò chuyện, mọi người nhớ lại thời kỳ sinh con đó, thật là ba ngày ba đêm đều nói không xong.

Quả nhiên biểu hiện trên mặt Âu Dương được gọi là một người phong phú nha, bà vừa cười vừa lắc đầu: “Giống như mẹ năm đó, có lúc không giải thích được sẽ buồn nôn, nhất là lúc hai ba tháng ấy, gần như là thứ gì cũng không ăn vào được, ăn một lần liền nôn. Khoảng thời gian đó thân thể gầy đi vài cân. Uống không biết bao nhiêu thuốc giữ thai, ngay cả bác sĩ đều nói đứa nhỏ này có thể có khả năng không giữ nổi muốn mẹ và lão Dịch bàn bạc một chút có phải bỏ hay không”

Nói đến chỗ này bà dừng lại không nói, cảm thấy bản thân ở trước mặt bọn nhỏ nói quá nhiều rồi.

Tiểu Phàm vỗ bả vai Đông Thần một cái, trách cứ mà nói: “Thượng bất chính hạ tắc loạn, đứa bé làm âm ỉ như vậy thì ra là đều là học anh.”

Đông Thần bắt đắc dĩ nha: “Được rồi, chờ nó đi ra, anh sẽ dạy dỗ nó thật tốt, nhất định dẫn dắt nó đạo đi theo chính đạo.”

NICO vội gọi lên: “Giao đứa bé cho tôi đi, nghe mẹ tôi nói, thời điểm sinh căn bản không có phản ứng gì, đến bệnh viện ừng ực một tiếng tôi liền đi ra. Cho nên đứa bé đi cùng với tôi, nhất định sẽ nuôi lớn rất dễ.”

Âu Dương bị cái ý nghĩ tuyên bố đó của anh chọc vui: “Làm sao dễ dàng như vậy nha, heo mẹ đẻ con còn phải kêu rên vài tiếng đấy.”

Bốn người lại nói đùa mấy câu, mà chờ thời điểm đề tài đứa bé chấm dứt, không khí lập tức lạnh xuống. Trong lòng Tiểu Phàm hoảng sợ nha, hai mẹ con này không có động tĩnh gì, thật là muốn gấp chết người nha. Vì vậy cô vắt hết óc lại bắt đầu nghĩ đề tài.

Đột nhiên Đông Thần vỗ mu bàn tay cô một cái, nói tiếp: “Thời gian này cha mẹ nên đến đi, nếu như bọn họ vừa đến phòng bệnh không thấy chúng ta, đoán chừng sẽ lo lắng.”

Tiểu Phàm hiểu Đông Thần đây là muốn tự mình chống đỡ, chỉ là để anh một người ở chỗ này, cô thật sự không yên tâm không khí này sẽ biến thành cái dạng gì. Nói không chừng anh sẽ nói ra lời trái lòng gì hại người hại mình. Nghĩ đến loại khả năng này, Tiểu Phàm vội nói: “Không có việc gì, ba mẹ không đến nhanh như vậy được, hơn nữa, em đợi đấy anh trở về cũng tốt, một mình anh không tiện nha.”

“Tiểu Phàm, con trở về đi, sau đó mẹ và NICO sẽ phụ trách đưa Đông Thần về.” Âu Dương cũng lên tiếng.

Khó có được một lần hai mẹ con bọn họ cùng ý kiến.

Tiểu Phàm mặc dù lo lắng, nhưng mà vẫn nghe lời đi về, mà sau đó Âu Dương cũng để NICO đi.

Đông Thần nhìn Âu Dương đứng đối diện, đột nhiên mở miệng nói: “Có thể đẩy tôi đi một chút không?”

Âu Dương lấy làm kinh hãi (kinh ngạc và sợ hãi), ý tứ Đông Thần làm như vậy hình như là có đưa ra cảnh ô liu*. Vì phần thân cận khó có được này, Âu Dương cười.

*: Cảnh ô liu là biểu tượng của hòa bình.

Đông Thần nhú mày một cái: “Bà tính toán khi nào thì đi.”

Âu Dương có chút lúng túng: “Con hi vọng mẹ rời đi sớm một chút sao? Nếu như là vậy, mẹ.”

Đông Thần đột nhiên tự mình đem xe lăn dừng lại, thanh âm nâng lên một chút: “Nếu như mà có thể nói, mời ở lại nhiều hơn mấy tháng nữa, ít nhất chờ Tiểu Phàm sinh đứa bé đi, sau khi bà gặp qua cháu nội, được, nếu như mà có thể nói, để cho cháu nội có một chút ấn tượng với bà. Tôi không muốn làm cho con của tôi sống có một chút tiếc nuối.”

Mạnh mẽ như Âu Dương nghe nói như thế vậy mà ghen ngào, chỉ là bà vẫn hít sau mấy hơi thở: “Là Tiểu Phàm muốn con nói như vậy với mẹ chứ?” Dĩ nhiên lúc nói lời này, bà rất hi vọng nghe được đáp án ngược lại.

Đông Thần không che giấu chút nào: “Đúng, không nói dối bà, nếu như không phải là cô ấy gạt tôi ra ngoài, hiện tại tôi sẽ nằm ở trên giường bệnh thật tốt. Về phần hai người khi nào thì đi, tôi cũng không có hứng thú biết.”

Âu Dương bất đắc dĩ: “Con cũng quá thành thực rồi, chỉ là thỉnh thoảng cũng có thể nói một vài lời nói dối có ý tốt, như vậy ít nhất có thể khiến cho người khác không phải thất vọng.”

Đông Thần cười: “Thất vọng? Bà chỉ là chính mình sao? Lời này thật sự khiến tôi rất giật mình.”

Âu Dương không khó nghe ra ý vị châm chọc trong lời nói của con trai, cũng không biết thế nào, bình thường bà rất bình tĩnh, lập tức dễ nổi nóng: “Đúng vậy, mẹ thất vọng, mẹ thất vọng đối với chính mình, cũng thất vọng đối với con. Bỏ con đi nhiều năm là lỗi của mẹ, nhưng con cho rằng mẹ thật sự không có chút nào muốn đến gặp con sao? Mẹ là không dám, con biết mẹ đối với cha con nhớ bao nhiêu không? Đáng về nói chuyện, tính tình, hiện tại ngay cả công việc cũng không khác biệt lắm rồi. Mẹ biết rõ mẹ ích kỷ, mẹ tùy hứng, mẹ sĩ diện hão. Mẹ có một đồng lớn tính xấu, xấu đến mức mẹ tự chống đỡ vài chục năm cũng không chịu trở về nước. Nhưng mà, mẹ chưa từng quên mẹ có một đứa con trai, tên của nó gọi là Dịch Đông Thần, nó cực kỳ thông minh, cũng cực kỳ giản dị, nó thích một cô nương tên là An Tiểu Phàm, biết hai người bọn họ lúc nào thì kết hôn, rõ ràng rất muốn bay đến nhìn là bọn họ kết hôn, nhưng vẫn là giận dữ chỉ gửi một video. Nhưng con biết video này NICO giúp mẹ thu bao lâu không? Đoạn thời gian đó mẹ khẩn trương chuyện gì cũng không làm được. Trước đây mẹ trải qua vô đài vô số lần, thấy qua vô số trường hợp lớn, lại bị một cái video chúc phúc nho nhỏ làm khó rồi, mẹ là rất không có tiền đồ.”

Nói đến phần sau, Âu Dương không nhịn được nước mắt, những năm này một người suy nghĩ nhiều như vậy, vẫn không có dũng khí bước ra trở về nước một lần, nếu không phải là ngày đó nhận được điện thoại

của giáo sư Vương nói cuộc sống hôn nhân của con trai con dâu có vấn đề, bà có lẽ vẫn còn do dự.

Đông Thần trầm mặc thật lâu, rồi cuộc gần từng tiếng cắn ra mấy chữ: “Những lời này của ngài, tôi chờ toàn bộ vài chục năm. Ngài biết ngài có bao nhiêu ác độc không? Hai năm ngài vừa rời đi này, gần như ngày ngày tôi gọi điện thoại cho ngài, mà một mình ngài cũng không nhận, một lần cũng không có. Khi đó chỉ cần ngài nói một câu nói, hoặc là chỉ cần nói một tiếng, tôi đều sẽ hết sức phấn chấn tự nói với mình, tôi vẫn có mẹ thương. Có thể một lần cũng không có, tôi rất muốn biết, rốt cuộc ngài có bao nhiêu hận tôi, hận đến mức muốn chặt đứt tất cả tình cảm mẹ con.”

Lời này từng chữ đâm vào trái tim của Âu Dương, bà bắt đầu hoảng hốt, cho dù có người nhà lão Dịch ngăn cản, chỉ cần bà không thay đổi số máy, chỉ cần bà có lòng muốn liên lạc với đứa bé, hai mẹ con bọn họ cũng sẽ không đến cái bộ dáng này bây giờ. Tay của bà có chút phát run ở trên vai Đông Thần đựng một cái: “Thần nhi, mẹ sai lầm rồi.”

Một chữ sai, khiến cảm xúc của Đông Thần phập phồng, oán hận ẩn dấu ở trong lòng mấy chục năm, cũng mau mốc meo rồi hôm nay cứ như vậy bộc phát ra ở dưới ánh sáng mặt trời, cuối cùng là đối lấy một câu nói của bà “Mẹ sai lầm rồi”. Mẹ, mẹ, mẹ. Đợi lâu như vậy, thật ra thì không phải là chờ có cơ hội gọi một tiếng như vậy sao?

Đông Thần từ từ chuyển động xe lăn, mặt đối diện với Âu Dương, chính anh là người đàn ông đã lớn lên trong hốc mắt cũng bắt đầu có nước mắt khởi động: “Cho nên ngài cho rằng ngài nói lời xin lỗi với tôi liên cho rằng có thể yên tâm thoải mái dễ dàng mà thẳng thắn bước đi sao?” Ánh mắt của anh có chút hung ác, nhưng đằng sau sự ngoan độc cũng là mong đợi không nhìn thấy. Anh không biết, nếu như lúc này anh nói lời tha thứ, có phải sẽ dung túng một người mẹ bóc đồng lại một lần nữa ích kỷ lựa chọn trốn tránh hay không.

Âu Dương liếc mắt nhìn, đột nhiên cười: “Ai nói mẹ phải đi, Chính mẹ ở căn hộ bên cạnh nhà của con, hôm nay vừa lúc trả phòng khách sạn tính toán dọn vào.”

Đông Thần sững sốt một chút, ở trên đường Âu Dương đẩy anh trở về, thế nhưng anh lại không tự giác nhếch miệng. Thật ra thì anh cảm thấy mình rất dễ lừa gạt cũng rất dễ dụ dỗ, nhất là đối mặt anh với hai người phụ nữ anh yêu thích nhất, a, không đúng, bây giờ còn nên thêm đứa bé nữa.

Tiểu Phàm nói rất đúng, hôm nay ánh mặt trời thật sự rất tốt.

49. Chương 49: Thỉnh Thoảng Phúc Hắc Đùa Giỡn Một Chút

Thời điểm y sĩ trưởng vội đến kiểm tra theo quy định thường lệ phát hiện bệnh nhân không có ở đây, vì vậy không nhìn được thì thăm với bà xã bệnh nhân: “Anh ấy mới vừa làm xong giải phẫu không lâu, làm sao cô có thể yên tâm để cho anh ấy một mình đi ra ngoài đây, lại không để cho y tá đi cùng với, ngộ nhỡ xảy ra chút chuyện gì, tôi xem là cô khóc cũng không kịp rồi.”

Tiểu Phàm chột dạ, chỉ có thể ý vị gật đầu, đồng thời bảo đảm với bác sĩ, đây tuyệt đối là lần đầu tiên cũng là một lần cuối cùng.

Bác sĩ nhìn bộ dáng kia của cô nở nụ cười: “Được rồi, ở viện quan sát hai ngày nữa, nếu như tình huống ổn định, có thể xuất viện.”

Giáo sư Vương vừa tới, bà ba chân bốn cẳng tới đây: “Nhanh như vậy là có thể xuất viện sao? Bác sĩ, ý của ngài là thân thể con rể tôi khôi phục rất tốt sao?”

Sau khi lấy được câu trả lời khẳng định của bác sĩ, nếp nhăn ở khóe mắt giáo sư Vương liền thế nào cũng không giấu được: đây thì ra tốt, bệnh viện là một nơi rất tốt, có bác sĩ y tá chuyên nghiệp chăm sóc, chỉ là cuối cùng đợi ở chỗ này lòng của người ta giống như bị dây thừng treo ngược lên giắt trên trần nhà một dạng —— lo lắng nha.

Giáo sư Vương sờ sờ đầu Tiểu Phàm: “Coi như hai con vận khí tốt, con về sau đề cao cảnh giác ẹ, chuyện nguy hiểm một cái cũng không cho làm. Không được, mẹ và cha con còn ở lại đây nhiều hơn mấy tháng, hai chúng ta nhìn chăm chăm con.”

Tiểu Phàm xoa xoa mặt của mình, làm mặt quỷ: “Tuân lệnh, mẫu thân đại nhân.”

Giáo sư Vương cũng hỏi Đông Thần đi đâu rồi.

Tiểu Phàm cau mày: “Đi gặp mẹ chồng rồi, không biết anh ấy có thể đem mẹ chồng giữ lại không đây?”

Giáo sư Vương đột nhiên cười: “Âu Dương bà ấy có thể đi được nơi nào à? Cái đứa nhỏ ngốc này.”

Tiểu Phàm mờ mịt nha, lời này của mẫu thân đại nhân là có ý gì, chẳng lẽ mẹ hiểu rõ nội tình gì?

“Mẹ gọi điện thoại cho bà ấy, nói cuộc sống hôn nhân vợ chồng hai con xảy ra một chút vấn đề hơi nhỏ, bà ấy liền khẩn trương giống như cái gì, sau đó không phải cực kỳ hứng thú đến đây sao? Con cho rằng bà ấy thật sự đi được sao?”

Tiểu Phàm nằm ở trên người giáo sư Vương, dùng sức cọ cọ hai cái: “Mẫu thân đại nhân, quả nhiên là vậy thì mẹ nhìn xa trông rộng nha. Chỉ là làm sao mẹ biết con và Đông Thần có vấn đề nha, hai chúng con rõ ràng thật sự rất tốt.”

Giáo sư Vương liếc cô một cái: “Còn giả bộ cái gì với mẹ, mẹ chính là ở bên cạnh người sắp xếp gián điệp, cho nên con có cái gì giấu giếm được mẹ.”

Gián điệp. Nói đến thân phận này, đây tuyệt đối là một nhân tài không có khí phách cộng thêm miệng rộng làm được. Mắt Tiểu Phàm khẽ híp một phen, sau đó mỉm cười lay động lòng mi.

Lý Phỉ mới vừa đi đến cửa phòng bệnh đột nhiên hắt xì, thanh âm lớn vô cùng, trực tiếp dẫn đến hai người phụ nữ trong phòng cùng nhau quay đầu nhìn cô.

Lý Phỉ không giải thích được xoa xoa lỗ mũi một cái: “Chẳng lẽ tớ bị cảm?” Rồi sau đó cô liền thấy trên mặt Tiểu Phàm quỷ dị mỉm cười, cô thấy lông tơ dựng đứng.

Lý tiểu thư cảm thấy mình mỗi một bước đi vào trong đều là mạo hiểm nguy hiểm nào đó, cô cười xấu hổ một cái: “Dì Vương, dì cũng ở đây? Đây, em gái, cầu xin cậu đừng có dùng loại ánh mắt này nhìn chị gái cậu đây, tớ rất sợ đó.”

Tiểu Phàm giữ vững nụ cười, sau đó kéo cánh tay Lý Phỉ, thẳng thắn đem cô đi ra ngoài rồi, quay đầu lại nói với Giáo sư Vương: “Mẹ, con và Lý Phỉ nha đâu có chút việc cần bàn bạc nha.”

Giáo sư Vương sáng tỏ đáp một câu: “Bàn bạc là được, đừng đánh vùng lên nha.” Nhưng bà hoàn toàn là một bộ tư thế xem náo nhiệt, được rồi, những lời này lời ý ngầm nhưng thật ra là: hai nha đầu, đi chơi đâu thật tốt đi.

Lý Phỉ coi như là hiểu rõ rồi, phúc hắc là biết di truyền, cho nên hai mẹ con này người nào đều không phải hàng bớt lo. Cô để mặc cho Tiểu Phàm ôm không dám phản kháng: nói giỡn, bên cạnh đó nhưng là phụ nữ có thai, ngộ nhỡ cô không cẩn thận động một cái — đây chính là một người hai mạng nha.

Tiểu Phàm hí mắt: “Gián điệp tốt nhà cậu, nói mau, rốt cuộc là thời điểm nào cậu và giáo sư Vương quyền rũ ở một chỗ hay sao?”

Lý Phỉ ho hai tiếng: “Cậu nói cái gì đâu rồi, tớ và dì Vương quan hệ luôn luôn rất tốt, dì ấy coi như là người giống như mẹ của tớ.”

Tiểu Phàm làm bộ bấm cổ của cô một cái: “Còn đánh trống lảng với tớ, tớ liền không nên nói với cậu người miệng rộng, may mà tớ cùng Đông Thần không có việc gì, nếu là thật sự đã xảy ra chuyện, cha mẹ con không bị dọa sợ chết. Cậu à.”

Lý Phỉ sờ sờ lỗ mũi: “Tớ cũng chưa nói chuyện ly hôn nha, hơn nữa, cậu cái người này lòng dạ quá đen tối, lại giống như con trâu, nếu không phải là chú dì tối, tớ nghĩ cậu và đồng chí Tiểu Dịch còn chưa có nhanh như vậy được rồi. Cậu nên cảm ơn tớ.”

“Cái gì, ly hôn?” Thanh âm giáo sư Vương mạnh mẽ đi vào, mà bi thảm hơn là, Âu Dương phu nhân đang đẩy Đông Thần đến đây, dĩ nhiên bọn họ cũng đã nghe được thanh âm giáo sư Vương truyền lại.

Chuyện này ở trong mắt trường bối xem ra rất nghiêm trọng nha, vì vậy lão An cũng đến. Những người liên quan vây quanh hai chữ “ly hôn” mở cuộc họp gia đình, địa điểm cuộc họp thiết lập tại gian phòng bệnh viện riêng biệt này.

Lý Phi tiếp nhận ánh mắt “vuốt ve” của Tiểu Phàm, một trái tim nhỏ bùm bùm gia tốc nhảy lên. Không khí tra hỏi để cho cô không khỏi cảm khái: em gái à, lần này là cậu buộc tớ nói, cậu cũng có lỗi nha.

Đông Thần nằm ở trên giường, Tiểu Phàm ngồi ở bên giường, hai người tay nắm tay, cùng nhau tiếp nhận chất vấn của giáo sư Vương.

Âu Dương nở nụ cười: “Được rồi, Diệp Đình, hai người bọn họ chính là âm ỉ một chút thôi, làm sao có thể ly hôn đây? Trong cuộc sống hai vợ chồng kia không có chút trở ngại đây, đã qua là tốt rồi.”

Tiểu Phàm hoàn toàn tán đồng nhìn mẹ chồng một cái, nếu như không phải là mẫu thân đại nhân đang ở bên cạnh theo dõi, cô nhất định nhiệt tình ôm mẹ chồng, kêu to “Mẹ, ngài nói quá đúng!”

Chỉ tiếc giáo sư Vương không chấp nhận một bộ này: “An Tiểu Phàm, không phải là mẹ nói với con, một người lớn như vậy, làm sao đối mặt với hôn nhân còn giống như đứa con nít? Đông Thần là người thế nào, con còn không biết sao? Con từ nhỏ đã giống như cái kẹo cao su kẻ bắt nạt, nếu như nó thật sự không muốn con rồi, người còn có cơ hội gả cho nó?”

Tiểu Phàm uất ức nha, nhà người ta mẹ không phải là hướng về phía con gái mình sao, tại sao giáo sư Vương khuỷu tay hướng ra ngoài nha.

Đông Thần cười, nhướn mày nhìn Tiểu Phàm một chút: xem đi, vẫn là mẹ hiểu anh. Chỉ là cười thì cười, anh vẫn phải che chở bà xã: “Mẹ, chuyện này thật sự không trách được Tiểu Phàm, cô ấy đời này liền đã nói yêu với con, cũng không có cái tiền lệ gì khác có thể cho cô ấy xử lý nguy cơ sự kiện tiền lệ.”

Tiểu Phàm cười quỷ dị: “Dịch Đông Thần, chẳng lẽ anh nói qua rất nhiều lần sao? Nói ra để em tích lũy một ít kinh nghiệm nha.”

Giáo sư Vương vốn còn muốn cùng hai đứa bé này nói một chút đạo lý hôn nhân đâu rồi, chỉ là nhìn tình cảnh này, vợ chồng son còn có chút chuyện tình phải giải quyết. Vì vậy bà và Âu Dương hai người kết bạn đi ra cửa mua đồ, bữa ăn dinh dưỡng của Tiểu Phàm và Đông Thần còn chuẩn bị cẩn thận tốt hơn, còn có Âu Dương dọn vào nhà mới, muốn mua gì đó cũng không thiếu.

Lý Phi là tiến lùi đều không được nha, cô rống lên một tiếng “Em gái, phần này của tớ hai người còn chưa có ăn đâu đấy, chờ đồng chí Tiểu Dịch xuất viện, nhớ đến nhà của tớ nha, tớ cấp hai người làm món sở trường nhất của tớ, bảo đảm ăn thật ngon!” Sau đó liền cuống quýt chạy ra.

Đông Thần buông tay: “Ai, năm đó anh cũng là có rất nhiều người theo đuổi, chỉ tiếc cũng bị em cưỡng chế theo đuổi rồi.”

Tiểu Phàm một quyền nện ở trên cánh tay của anh: “Xem anh đáng vẽ hử hê này, anh thành thật nói ra, anh muốn tiếp tục phát triển quan hệ với ai, em đây bà xã lòng dạ rộng lớn, em không ngại giúp anh kết tơ hồng nha.”

Đông Thần: “Thật tốt như vậy?”

Tiểu Phàm cười rục rịch một tiếng: “Đúng vậy nha, em thật sự không có chuyện gì, dù sao hai chúng ta cũng không phải là chưa từng ly hôn.”

Đông Thần vạch đen đầy đầu: “Chuyện ly hôn này em nghĩ cũng đừng nghĩ, ôm con của anh em còn muốn chạy trốn sao? Đừng nói không có cửa đầu, liền cửa sổ, khe cửa, kẽ đất anh đều sẽ chặn đến sít sao, để cho em không có cơ hội trèo tường.”

Trong lòng ngọt ngào, Tiểu Phàm nghĩ, mình chịu không nổi nhất đúng là bộ dáng bá đạo vì yêu này của Dịch Đông Thần, quả thực là một chút năng lực chống cự cũng không có nha.

Cuối cùng Tiểu Phàm rất không có tiền đồ úp sấp trong lòng ngực Đông Thần, vừa dùng đầu ngón tay vẽ lên các vòng tròn, vừa hỏi anh và mẹ chồng nói thế nào.

Đông Thần bắt được tay của cô không an phận, nhỏ giọng quát: “Em đừng thừa dịp thời điểm anh nằm vật xuống cố gắng quyến rũ anh, cẩn thận anh biến thân thành lang sói.”

Tiểu Phàm cười từ trong lồng ngực bộc phát ra, một bộ dáng “Anh làm khó dễ được em”, sau đó làm bộ đứng đắn hỏi: “Nói cho anh chính sự đầu rồi, đừng quấy rầy!”

Lồng ngực Đông Thần rất nhột, yết hầu anh vừa động đậy, nuốt nước miếng một cái: “Anh chân là bị thương, nhưng mà những bộ vị khác của anh lại không có việc gì nha, em thật muốn chọc giận sao như vậy?”

Tiểu Phàm kêu lên một tiếng sợ hãi, thì ra là Đông Thần đem hai tay của anh lạnh lạnh vươn vào trong nội y của mình, theo đường cong phần lưng, từng chỗ từng chỗ trên chọc. Cái người đàn ông chết tiệt này, thời điểm ngã bệnh vẫn không thành thật như thế.

Cô dùng sức liếc một cái, đối với bụng mình nói: “Con à, con xem cha con một chút, bộ dạng sắc dục huân tâm có phải rất đáng đánh đòn hay không?”

Đông Thần kéo cô gần một chút, sau đó đầu dấn vào trên bụng hôn một cái: “Con à, nếu là cha không đối với mẹ ruột của con có sắc, làm sao có con nha, cho nên con nói xem, cha có phải nên tiếp tục cố gắng hay không?”

Dưỡng thai, dưỡng thai! Tiểu Phàm có chút bừa bộn, đứa bé này của bọn họ dưỡng thai thật sự rất quý dị!

Ngày xuất viện ngày, mấy bác sĩ y tá cũng tới đưa bọn họ, dĩ nhiên một mặt là bởi vì biết lãnh đạo ở bệnh viện bọn họ, rất được hầu hạ, chỉ là mặt khác coi như là thành công vui vẻ đưa tiễn bọn họ. Dĩ nhiên tới đưa cũng không thiếu nhân viên chăm sóc và chữa bệnh độc thân, bọn họ đó là cảm ơn lãnh đạo đại nhân có thể xuất viện nha. Nếu không bọn họ cả ngày trình diễn ngọt ngào chán ngấy ở trước mặt một đám nam nữ độc thân, thật lòng là muốn người ta ghen tỵ chết.

Nghe Lý Phỉ nói đến chuyện này, Tiểu Phàm cười thật lâu, cô nhướn mày một chút: “Bọn họ gấp cái gì, tớ quyết định, về sau khám thai và quá trình sinh sản cũng sẽ ở trong bệnh viện này, dĩ nhiên cha của thằng bé cũng sẽ đi cùng tớ, cho nên nha, theo chân bọn họ cơ hội gặp mặt còn nhiều nữa.”

Lý Phỉ khoanh tay đối với cô làm một cái vái: “Bội phục bội phục, em gái, bản lãnh phúc hắc của cậu là càng ngày càng cao, Tiểu Dịch nhà cậu dạy sao?”

Tiểu Dịch ở một bên ho một tiếng: “Lý Phỉ, cơm của cô ấy đâu? Đứa bé của tôi đói bụng.”

Quả nhiên anh vừa nói xong, bụng Tiểu Phàm lại một lần nữa kêu ùng ục. Đúng, là lại một lần nữa, lúc trước lần đầu tiên là ở trong lúc Lý Phỉ rất sống động thuật lại trong bệnh viện kia giúp y tá độc thân câu oán hận.

Lý Phỉ sợ hãi kêu: “A, lửa tớ còn chưa có đóng. Lão Lưu ——”

Lão Lưu đang phòng bếp làm việc vất vả xa xa đáp một tiếng: “Bà xã đại nhân, đóng.”

Lý Phỉ đắc chí mà cười một chút: vẫn là Lão Lưu nhà chúng tôi đáng tin, chỉ là cô vừa xác định hết chuyện này liền bắt đầu buồn bực. Gấp rút cầm lấy tay Tiểu Phàm nhỏ giọng rống: “Em gái, cậu hãy thành thật khai báo, có phải là cậu nói với Thượng tá Lý chuyện của tớ và lão Lưu hay không? Nếu không ông ấy làm sao sẽ hạ quân lệnh muốn tớ đem người đàn ông mang về cho ông ấy khảo sát.”

Tiểu Phàm tiếp tục cười quỷ dị: “Lấy đạo của người trừng trị lại một người, nha đầu Lý Phỉ, hai ta cũng vậy.”

Lý Phỉ rưng rưng nói cho bạn biết, loại người giống như Tiểu Phàm này ông xã phúc hắc bản thân cũng phúc hắc bạn không thể nào làm chuyện xấu!

50. Chương 50: Kỳ Máu Chốt Tránh Khỏi Xx

Lúc này mới không tới hai tháng, bụng Tiểu Phàm còn chưa lộ ra, chỉ là cô lại có cảm giác đau lưng, cho nên cô thường chính mình lười biếng nằm không muốn cử động.

Vì vậy thường gặp một tình cảnh chính là: một đứa bé nằm trong bụng Tiểu Phàm, nằm bên cạnh vẫn lại là ông xã thân ái của cô. Tiểu Phàm nở nụ cười: “Hoàn hảo chúng ta lúc ấy sáng suốt, mua giường khá lớn, nếu không, nói không chừng buổi tối nào em liền đem anh đá xuống đi.”

Đông Thần không nói gì: bà xã, em cuối cùng có chút tự biết tên.

Trước đó giáo sư Vương có lời kéo hai vợ chồng bọn họ lại hỏi: hai người các con có muốn phân giường ngủ hay không nha. Hiện tại một là phụ nữ có thai, một chân không thể động, hai người ngủ ở cùng nhau nhất định sẽ không tiện.

Dĩ nhiên đề nghị này gặp phải hai vợ chồng trẻ cùng phủ nhận, bộ dáng bọn họ thể cũng muốn đi chung với nhau khiến giáo sư Vương dở khóc dở cười, không thể làm gì khác hơn là mặc kệ bọn họ rồi. Chỉ là Giáo sư Vương vẫn là thường xuyên sẽ tiến hành nói chuyện tư mật giữa hai mẹ con với Tiểu Phàm, chủ đề nói chuyện là: Tiểu Phàm à, con bây giờ vẫn còn ở thời kỳ mấu chốt, cho nên cái đó cần phải tránh.

Thời điểm Tiểu Phàm lần đầu tiên nghe được còn có thể bên tai đỏ bừng, bởi vì mấu thân đại nhân dùng “Cái đó” ý vị sâu xa thay thế vận động trên giường giữa vợ chồng, loại chuyện như vậy phải là ngấm hiểu lẫn nhau, một khi nói ra cũng làm người ta đỏ mặt một chút nho nhỏ. Nhưng mà bởi vì nói nhiều lần, da mặt của Tiểu Phàm cũng dày thêm một vòng lớn. Cô còn có thể nói với giáo sư Vương: “Mẹ, mẹ cũng không nhìn bộ dáng Đông Thần một chút vẫn không nhúc nhích, mẹ nói hai chúng con có thể làm sao?”

Tiểu Phàm tuyệt đối nhớ rõ vẻ mặt giáo sư Vương thời điểm nghe nói như thế, bởi vì lúc ấy cha cũng xuất hiện, ông nhìn hai mẹ con khẽ mỉm cười, thời điểm nhìn thẳng vào mắt mấu thân đại nhân, trong mắt hai người rõ ràng có bí mật gì không thể cho ai biết. Tiểu Phàm lập tức liền cười trộm rồi, giữa mỗi đôi vợ chồng đều có vài chuyện chỉ có hai người bọn họ biết như vậy.

Tiểu Phàm nghĩ đi nghĩ lại liền cười ra ngoài, cô nhìn Đông Thần bên cạnh một cái hỏi: “Ông xã, em hỏi anh nha, anh có bao nhiêu hiểu em?”

Đông Thần nhắm nửa con mắt: “Em muốn anh nói dáng người em nhỏ hơn so với bảo vật kém một chút như vậy, hay là nói tính cách của em, được, tính tình có chút phức tạp, một câu anh nói nói không rõ ràng.”

Tiểu Phàm không dám gõ nặng, vì vậy nện một quyền tượng trưng ở ngực Đông Thần, bộ dáng kia xấu hổ tức giận, nhìn tâm Đông Thần thật là nhột nha. Kết quả Tiểu Phàm gần từng chữ rõ ràng nói: “Xét thấy đồng chí Dịch Đông Thần anh từ ngữ mập mờ, trả lời không rõ, cho nên em quyết định, thật ra thì anh đối với đồng chí An Tiểu Phàm hiểu biết vô cùng nông cạn, kết luận liền là.”

Cô còn chưa nói hết, trước mắt liền phủ lên một bóng đen, một giây sau đó, trên môi bị lạnh lạnh bao vây lại —— đó là miệng Dịch Đông Thần, miệng mát mẻ có chứa hơi thở đặc biệt nào đó.

Đông Thần nói không rõ ràng: “Nghiêm túc một chút, không cho cười.”

Thì ra là thời điểm hai người hôn môi, Tiểu Phàm vẫn không tự chủ nhếch miệng cười nha, kết quả một cái hôn trở nên xoắn xít khác thường: cơ hồ chính là đôi môi lẫn nhau không đụng tới, hoặc là răng đối răng, sau đó chính là răng đối môi —— đây tính là hôn môi cái gì nha!

Tiểu Phàm cười: “Ai nha, em thật sự cười không được, em bắt quá liền là nhàm chán chỉ đùa với anh, anh gấp cái gì nha.”

Về mặt Đông Thần nghiêm túc: “Bà xã, em chính là một quyển sách không xem hết được, anh cần cả đời đi học, hiện tại anh cũng liền nhìn được gần một nửa thôi.”

Tiểu Phàm vui vẻ: “Từ nơi nào sách lậu đến đây đi.” Chỉ là từ miệng cô xem ra không thể chọn tình huống, lời này đối với cô hiệu quả thực sự là không tồi.

Thời điểm hai vợ chồng đùa giỡn cười vui vẻ, bên ngoài lại xảy ra một chuyện lớn, thành phố G bí thư Bằng lão luyện trước thời gian nghỉ hưu, trước khi nghỉ hưu không có tin tức gì, sau khi nghỉ hưu cũng không có bất cứ tin tức gì, cả người ông giống như hóa thành hơi nước bốc hơi —— để lại ọi người tưởng tượng vô hạn. Hiên nhiên tưởng tượng này là không phải tốt đẹp, bởi vì cuộc chiến vô hình giữa bí thư Bằng và Phó Thị Trưởng Dịch liền xảy ra ở trước đây không lâu. Đây không khỏi làm cho người ta suy đoán, ông đây coi như là bại trận trong chính trị.

Cùng với bí thư Bàng rời khỏi, một đảng đứng đầu thành phố đều có nghi vấn: chỗ dựa vững chắc của chúng ta đi, vậy sau này nên làm cái gì? Dĩ nhiên đầu óc của con người là vô cùng linh hoạt, bọn họ cũng lập tức nghĩ đến: quan hệ cũng có thể thành lập, hôm nay là kẻ thù ngày mai là có thể là bạn bè, nếu như lúc này đi nhờ và Phó thị trưởng Dịch, vậy.

Kết quả cũng chưa biết, cũng chỉ là một hành động có thể làm được.

Vì vậy sau khi hỏi thăm tình trạng sức khỏe bây giờ của Phó thị trưởng Dịch, tốp năm tốp ba người đàn ông, còn có người lại vẫn dắt díu con cái, chuẩn bị một chút lễ mọn đi đến nhà Phó thị trưởng.

Dọc theo đường đi còn riu rít nói chuyện không ngừng, có lẽ là đang luyện tập biểu diễn để lát nữa gặp được Phó thị trưởng phải nói chuyện gì. Mà bọn họ cũng không chú ý, một người phụ nữ đi qua bên người, vừa lúc người phụ nữ này cũng là đi đến nhà Phó thị trưởng, vừa lúc cô nghe được một phần lời bọn họ nói.

Vì vậy ở trước khi người đàn ông vào cửa, điện thoại nhà của Tiểu Dịch liền vang lên. Nghe điện thoại chính là giáo sư Vương, nghe xong điện thoại, chỉ thấy bà nhú mày: “Bọn họ làm gì, thật là không có chuyện lại đi gây chuyện, liền không thể chờ thêm một chút sao?”

Bà vội gọi lão An đến, bàn bạc với ông làm như thế nào ngăn cản đám người kia. Tay lão An khoác lên trên vai của bà, phối hợp nở nụ cười: “Bà gấp cái gì nha, bọn họ muốn đến tìm Tiểu Dịch để cho bọn họ gặp chứ, Tiểu Dịch cũng không phải là đứa bé, ở trên quan trường mò mẫm lẫn lộn mấy năm, nó biết xử lý như thế nào. Hơn nữa, Âu Dương không phải nói những người kia đến là xin nói chuyện vui với Tiểu Dịch, nhiều bạn bè hơn so với thêm một kẻ địch tốt hơn nhiều, người ta mặt nóng đưa tới cửa chẳng lẽ bà còn muốn cường bạo hơn đánh chụp một cái tát tới, đem người cũng phải tội sao?”

Giáo sư Vương liếc mắt nhìn ông một cái: “Chỉ mình ông có đạo lý. Được rồi, tôi đi gọi bọn họ dậy lên đi, hai đứa bé này nằm cũng đã đủ lâu. A, đúng rồi, ông đi phòng bếp tắt lửa, đem nồi cháo mộc nhĩ trắng hầm cách thủy cầu kỳ đưa ra ngoài để lạnh một chút.”

Lão An nghe lời gật đầu: Bà ấy nói tóm lại vẫn còn vô cùng sáng suốt.

Hai vợ chồng trẻ đang xiêu vẹo nghe được tiếng gõ cửa, sau đó giáo sư Vương tiến vào, bà nhìn hai người dậy dựa trên giường, dở khóc dở cười: “Hai đứa nha, ban ngày ban mặt này lạo vẫn còn tình chàng ý thiếp.”

Da mặt của Tiểu Phàm hiện tại dày nha, cô chiếm cứ ngực Đông Thần, dáng vẻ không hề có một chút nào xấu hổ.

Đông Thần vỗ vỗ cánh tay Tiểu Phàm, lấy lòng nói: “Trước tiên đứng dậy, mẹ nhất định là có chuyện.”

Giáo sư Vương để cho Tiểu Phàm đi ra ngoài uống cháo, mà bà đem tin tức có người đến hỏi thăm báo cho Đông Thần.

Đông Thần nằm ở trên giường nở nụ cười: “Bọn họ cuối cùng cũng đến, mẹ, mẹ nói là bọn họ nhanh đến cửa nhà rồi sao?”

Sau khi lấy được đáp án khẳng định, anh ngồi dậy, bình tĩnh mặc quần áo vào, sau đó thử đem chân đi chuyển trên đất, cố gắng đi lại.

Giáo sư Vương khẩn trương giữ anh lại, nhỏ giọng quát: “Làm gì vậy, bây giờ con vẫn còn ở thời kỳ tu dưỡng, chân không thể lộn xộn.”

Về mặt Đông Thần tối sầm lại, cuối cùng vẫn là nở nụ cười, an ủi: “Mẹ, con chỉ là thử một chút có thể cử động chân được hay không. Hiện tại biết rõ, vẫn không thể.”

Một câu nói rất đơn giản khiến cho trong lòng giáo sư Vương rất không dễ chịu, đứa nhỏ Đông Thần này từ nhỏ đã cái gì cũng rất mạnh mẽ, muốn nó nằm hoặc là ngồi ở xe lăn ra gặp đồng nghiệp, chuyện này cũng là thật sự khó khăn đi.

Đến lúc đó chờ đám người kia đi đến trong nhà, Đông Thần đã ngồi ở trên xe lăn, chân dùng một tấm thảm đắp lên, làm cho người ta không thấy rõ tình huống phía dưới là thế nào.

Tiểu Phàm uống cháo bị giáo sư Vương nhìn chăm chăm, cô thỉnh thoảng lại nhìn phòng khách một cái: “Mẹ, mẹ nói bọn họ là đến làm gì?”

Mẫu thân đại nhân trừng mắt: “Con quan tâm nhiều như vậy làm gì, uống cháo của con. Nhanh lên một chút! Mẹ con nhìn vài tiếng đồng hồ.”

Tiểu Phàm chu mỏ: “Vậy cha đi nơi nào, cuối cùng con có thể đi hỏi?”

Mẫu thân đại nhân thật sự là phiền não: “Mẹ nói cái đứa bé này làm sao càng lớn lại càng giống như một người mưng vọt tại sao nha, khi còn bé cũng không thấy con nhiều lời như thế.”

Tiểu Phàm nhú nhú lông mày: mẹ gấp gấp che giấu như vậy làm gì nha. Nghĩ đi nghĩ lại cô vẫn là chuyển hướng về Đông Thần ——

Trong công việc, trong khi ở chung với đồng nghiệp anh thật sự là khí vũ hiên ngang (phong độ), ngọc thụ lâm phong, uy phong bát diện (oai phong). Nói tóm lại một câu: sức quyến rũ vô hạn. Nhìn anh thảnh thơi trầm ngâm cười một tiếng, thảnh thơi gật đầu nhắm mắt, vẻ mặt thảnh thơi nghiêm túc. Tiểu Phàm nhìn được trái tim bình thường bình thường, còn có vật nhỏ trong bụng có chút không an phận, nở nụ cười: con à, con cũng rất muốn nhìn phong cách của cha con một chút à.

Thời điểm cô cầm chén đưa ẹ già, cười tươi như hoa: “Mẹ, ánh mắt của con gái mẹ không tệ đi, tìm được một người con rể ưu tú như vậy cho hai người.”

Giáo sư Vương: “Nó ưu tú là chính bản thân nó nỗ lực, nhìn bộ dáng con hả hê, còn tưởng rằng là con dạy dỗ ra ngoài đây?”

Tiểu Phàm: “Đương nhiên là có công lao của con rồi, con đây là một người nội trợ hiền lương cung cấp đầy đủ lực lượng dự bị cho anh ấy, ngài chưa từng nghe qua một câu nói ư, sau lưng một người đàn ông thành công nhất định có một cô gái tốt.”

Giáo sư Vương ấn đầu Tiểu Phàm một cái: “Con nha, đừng để cho nó ngọt ngào là được.” Chỉ là Giáo sư Vương vẫn còn vô cùng vui mừng, bởi vì con gái lại bắt đầu lộ ra một bộ dáng sắc thái cô gái nhỏ rồi. Nhớ tới thời điểm lần trước đến, mặc dù hai vợ chồng công phu bên ngoài làm rất hoàn mỹ, thế nhưng thời điểm Tiểu Phàm quá mức nghiêm túc. Như vậy còn không có vấn đề mới là lạ! Mẹ làm sao sẽ không biết tâm tư của con gái, Tiểu Phàm yêu Đông Thần được gọi là một điều không giải thích được, bắt đầu từ nhỏ liền muốn tất cả biện pháp muốn ở chung một chỗ với đứa bé Đông Thần kia.

Trong lúc nói chuyện, chuông cửa vang lên, Tiểu Phàm nhanh tay lẹ mắt trước một bước đi mở cửa. Lão Phương nhìn Tiểu Phàm nở nụ cười: “Nha đầu Tiểu Phàm đi? Mấy năm không thấy, lại thay đổi không ít nha.”

Tiểu Phàm cười: “Chú Phương vẫn là anh tuấn đẹp trai như cũ, đến đây, mau vào đi.”

Ánh mắt lão Phương quét một vòng người trong phòng, vẻ mặt lạnh nhạt: “Ồ, Mọi người đều ở đây à?”

Bên phe của thư ký Bằng khẩn trương nha, theo tin tức đáng tin cậy, bí thư Bằng chính là người này lật đổ. Vì vậy ở thời điểm lão Phương còn chưa tiến một bước nói gì, bọn họ liền vội vàng đứng dậy chào tạm biệt, rồi rút bầy tổ lần sau trở lại thăm Phó Thị Trưởng.

Sau khi vui vẻ đưa tiễn đám người này, Tiểu Phàm vội vàng nhào tới bên cạnh Đông Thần, nhỏ giọng hỏi anh rốt cuộc nói những chuyện gì.

Lúc này lão An ở bên ngoài giải tán một lúc lâu quay trở về, đồng thời cùng lúc đến còn có Âu Dương và NICO.

Lão An sáng tỏ đi qua võ võ bả vai lão Phương, nói: “Tôi đây trở về mang theo một bức thư họa (tranh chữ), đến đây, ông giúp tôi giám định một phen.”

Tiểu Phàm ở một bên kêu lên: “Cha, chú Phương đến đây còn chưa ngồi yên đâu, cha liền lại để cho chú ấy giúp một tay, thật là quá không khách khí đi.”

Giáo sư Vương ở bên người cô, oán giận trách: “Đứa bé nhà này nói cái gì đó, ba con khó có được gặp mặt với chú Phương.”

Đông Thần nhìn tình huống này, vẻ mặt không thay đổi, trong đầu coi như là lấy ra một chút đạo lý: có lẽ là quan hệ nhân sự trong nhà này quá phức tạp đi, cái gì người tình cũ, bạn mới. Anh liếc mắt nhìn về phía Âu Dương.

51. Chương 51: Tình Cảm Tương Lai Không Rõ

Tiểu Phàm ghé vào bên cạnh Giáo sư Vương nhỏ giọng hỏi: “Mẹ, đây rốt cuộc là tình huống thế nào?”

Chỉ thấy NICO cùng với Âu Dương ngồi ở trên ghế sa lon, Đông Thần trở về phòng ở một bên đọc sách, mà cha và chú Phương hai người trốn ở trong phòng sách, xột xột xoạt xoạt nói chuyện, nghe thanh âm hiển nhiên không phải đơn giản thư họa như vậy.

Giáo sư Vương nhéo mặt của Tiểu Phàm, đem một chậu nước đựng quả nhét vào trên tay cô nói: “Trước tiên đưa cho Đông Thần đi, hiện tại nó phải bổ sung dinh dưỡng.”

Tiểu Phàm cầm một quả táo nhét vào trong miệng mình: “Mẹ, mẹ cũng quá thiên vị, chỉ nhớ tới Đông Thần nha.”

Giáo sư Vương chống nạnh: “Mẹ cấp cho Đông Thần gì đó, lần đó nó không phải tặng cho con ăn? Ý tứ của con nói không tồi.”

Sau đó thời điểm Tiểu Phàm đem chuyện này nói cho Đông Thần, anh lại vẫn tán đồng nở nụ cười, sau đó nâng cao thanh âm đối với Giáo sư Vương: “Mẹ, ngài thật sự là sáng suốt rồi.”

Kết quả hai người phụ nữ quay đầu lại nhìn anh, người thứ nhất là Âu Dương đang ở bên người anh. Bà có chút sững sờ, ngay sau khi hiểu rõ Đông Thần là đang gọi Giáo sư Vương, bà tự giễu nở nụ cười: có thể giống như bây giờ nhìn nó, mọi người hòa bình ngồi ở một trong phòng, đã là chuyện rất khó có được đi.

NICO đưa tay ôm lấy bà, sát vào bên tai bà nói cái gì, chọc cho bà nở nụ cười, thẳng thắn oán trách: “Anh nói nhăng gì đấy, tôi đã bao nhiêu tuổi rồi.” Rồi sau đó Âu Dương tham dự sự nghiệp diễn xuất nhiều năm lại vẫn đỏ mặt.

Tiểu Phàm cười khúc khích, nằm ở trên vai Đông Thần, bàn luận xôn xao: “Anh đoán bố chồng chuẩn mực nói cái gì?”

Đông Thần liếc mắt nhìn: “Bố chồng chuẩn mực? Trên đời làm gì có chuyện gì đúng hay không đúng, rất nhiều chuyện xấu.”

Trực giác câu nói của ông xã có hàm ý khác, Tiểu Phàm không nhịn được hỏi tới: “Em đánh hơi được tư vị JQ*, thành thực khai báo, anh rốt cuộc tại sao nói lời này? Căn cứ, lý do?”

JQ: gian tình

Có Tiểu Phàm ở bên cạnh, đừng nói là suy nghĩ, thời gian dài như vậy Đông Thần là một trang cũng vẫn không nhìn xong. Anh định để sách xuống: “Em nha, đoán mò cái gì? Chúng ta không phải thường nói kế hoạch biến hóa khó lường ư, người kết hôn rồi còn có thể ly hôn, lại nói là một người phụ nữ đã ly hôn, đã nhiều năm như vậy, bà ấy cân nhắc hôn nhân cũng không đơn giản như vậy đâu.”

Tiểu Phàm: “Ông xã, anh nhớ lại đi, em với anh quen biết bao lâu rồi hả?”

Đông Thần: “Em lại kiểm tra anh? Gần đây làm sao em lại thích chơi trò chơi này như vậy hả?”

Tiểu Phàm lau mồ hôi: “Được rồi, em đã nói với anh, chúng ta quen biết hơn hai mươi năm, hơn hai mươi năm này, trong mười ngày em có bảy tám ngày là ở cùng với anh, chỉ một chút tâm tư nhỏ kia của anh, em còn có thể không nhìn ra được sao?”

Đông Thần cười: “Em nhớ thật rõ ràng.”

Tiểu Phàm: “Đại ca, không cần chuyển đề tài, chính em đang hỏi anh rốt cuộc biết cái gì đây? Trực giác nói cho em biết, anh nhất định là nhìn thấy gì hoặc là anh liên tưởng đến?”

Lúc này hai người lão An cùng lão Phương từ trong phòng sách đi ra, lão Phương liếc mắt liền thấy bộ dáng Âu Dương đỏ mặt, mà NICO là đem tay khoác lên trên vai của bà, nhất thời sắc mặt của ông thay đổi một cái, bộ dáng rõ ràng lúng túng.

Lão An vội vàng vỗ bờ vai của ông một cái, trong phòng sách đã phân tích với ông kết cục vấn đề tình cảm với Âu Dương, đương nhiên là hỏi ông có dũng khí theo đuổi Âu Dương hay chưa, nếu như ông nói chịu kiên quyết, vợ chồng lão An sẽ kiên định đứng ở bên này âm thầm giúp đỡ ông. Dù sao NICO tuổi quá trẻ, tập tính sinh hoạt so với trong nước kém nhau quá nhiều, cậu ấy và Âu Dương ở chung một chỗ nhất định sẽ dẫn đến bị phê bình.

Đáng tiếc lão Phương này không có tiền đồ, lúc tuổi còn trẻ không dám, lớn tuổi lại càng không có dũng khí, ông nói: “Có một số việc bỏ lỡ liền sẽ không có dũng khí tiếp tục.”

Lão An chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: lão Phương, đời này không tìm được bà xã, đều là do ông tự tìm!

Có ai sẽ nghĩ tới Phương Đức Sinh trên công tác ghét ác như kẻ thù, mạnh mẽ vang dội về mặt tình cảm sẽ là một bộ hèn nhát như vậy đây?

Lão An nháy mắt với giáo sư Vương, vì vậy hai người đều hiểu, chuyện lão Phương và Âu Dương thật sự là thất bại, chỉ là giáo sư Vương vẫn suy nghĩ muốn làm tiếp cố gắng một lần cuối cùng. Vì vậy bà bảo là muốn chuẩn bị bữa ăn tối, đem Âu Dương gọi vào phòng bếp hỗ trợ rồi.

Wương Diệp Đình lôi kéo Âu Dương thử dò xét hỏi: “Bà và tiểu nam sinh ngoại quốc đó như thế nào?”

Âu Dương giật mình: “Diệp Đình, bà làm gì đấy.”

Wương Diệp Đình: “Tôi đây không phải lo lắng chuyện chung thân đại sự của bà ư, chuyện của bà không xác định một phen, hai đứa bé cũng không thể yên tâm nha.”

Âu Dương cười: “Từ lâu NICO rất đã cầu hôn tôi rồi, tôi kéo dài không đồng ý thôi.”

Wương Diệp Đình vẫn là nhịn không được sợ hết hồn: “Cậu ta đùa thật à?”

Âu Dương: “Tôi đều lớn tuổi như vậy rồi, chẳng lẽ vẫn sẽ bị người lừa gạt sao? Cậu ấy là nghiêm túc, tôi hiểu rõ. Hơn nữa cậu ấy ở bên cạnh tôi cũng mang đến cho tôi rất nhiều an ủi, tôi đến từng này tuổi rồi, đã sớm không mong đợi tình yêu tiểu nữ sinh như vậy rồi, NICO đối với tôi mà nói giống như con trai cũng giống như bạn bè.”

Giáo sư Vương có giải thích độc đáo đối với hôn nhân vào lúc này xem như là hiểu rõ, đây là dời đi tình yêu con cái dẫn đến tình cảm, Âu Dương không có được ở trên người Đông Thần, ở trên người NICO lấy được đền bù, mà loại tình cảm này mới đúng là điều chết người.

Tiểu Phàm ngồi vào bên cạnh bố chồng chuẩn mực, thân thiện cười một tiếng: “Lần trước cảm ơn ngài nhiều, nếu không phải là nài, mẹ chồng tôi vào lúc này có thể đã sớm rời đi rồi.”

Hai mắt Âu Dương thì thỉnh thoảng liếc bọn họ, theo ý anh NICO cũng là đàn ông, hơn nữa còn là đàn ông tuổi không chênh lệch lắm so với bọn họ, chỉ là điểm này liền đủ để cho anh đề cao cảnh giác.

NICO gãi gãi đầu: “Không phải là ý của tôi, Âu Dương cô ấy vốn là không có ý định rời đi. Cô ấy ở chỗ này mới hạnh phúc, tôi nghĩ muốn để cho cô ấy hạnh phúc.”

Đông Thần cách bọn họ không xa đột nhiên cũng sững sốt một chút, người đàn ông ngoại quốc sẽ nói lời này, quả thật không ở trong phạm vi suy nghĩ của Đông Thần. Anh định nghĩa tình cảm của người đàn ông ngoại quốc này với Âu Dương chính là: vui đùa một chút. Nhiều lắm chỉ là người không đáng tin bởi vì tình cảm kích động nào đó mà ở cùng nhau, mà là một người cần bản chưa nói đến tình yêu, càng không cần nói đến hôn nhân rồi.

Đông Thần đẩy xe lăn đến gần NICO, bình tĩnh nói một câu: “Cùng tôi ra ban công hút thuốc đi.”

Tiểu Phàm đưa mắt nhìn hai người đàn ông này đi phía ngoài ban công riêng biệt, còn chứng kiến bọn họ đóng cửa lại, người ở bên trong căn bản không nghe được bọn họ đang nói gì. Cô bình tĩnh cầm trái cây lên ăn, phòng sách là hai người cấp bậc cha chú đang nói chuyện, trong phòng bếp là hai người mẹ đang nói tâm sự, mà ban công là ông xã với người đàn ông cùng trang lứa hút thuốc lá?

Tiểu Phàm nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh lần lượt nháy mắt ra hiệu cho Đông Thần, khinh thường chính là: nói chuyện có thể, hút thuốc lá không cho phép!

Thật ra thì những người này làm quá rõ ràng rồi, hình như là cố ý tiêu diệt từng bộ phận nói chuyện, NICO và mẹ chồng có thể có khả năng, nhưng chuyện này liên quan gì đến chú Phương? Tiểu Phàm ăn trái cây, trong đầu cũng đang làm rõ mạng lưới quan hệ, chú Phương và mẹ chồng là chỗ quen biết cũ, quen biết cũ nha, có bao nhiêu quen biết cũ là giấu giếm huyền cơ*.

*: những chuyện bí mật

Nghĩ đến đây Tiểu Phàm cười, cô cười là mình có năng lực liên tưởng kỳ lạ.

Lúc này Lý Phỉ gọi một cuộc điện thoại đến, vô cùng lo lắng nói: “Em gái á, chuyện tốt - cậu làm, hiện tại xảy ra vấn đề lớn!”

Lý Phỉ nói Thượng tá Lý bởi vì nghe nói con gái tự mình cùng một người đàn ông đi đăng ký kết hôn, đều không bàn bạc với bọn họ một chút, tức giận phải vào bệnh viện, bây giờ tình huống vẫn không rõ.

Tiểu Phàm chấn động không ngừng: “Tớ chỉ là nói cho bọn họ biết, cậu có đối tượng qua lại rồi, làm sao bọn họ biết chuyện hai người đăng ký kết hôn rồi hả?”

Lý Phỉ khóc lóc kể lể: “Thượng tá Lý có cấp dưới đi làm cục dân chính, cũng không biết ông ấy nghĩ như thế nào, thế nhưng để cho ông ấy điều tra được. Xong rồi xong rồi, tớ hiện tại muốn quay về quá khứ chịu đòn nhận tội, nhưng công ty lão Lưu vẫn bị tòa án quản lý, tớ đều sắp đi rồi.”

Tiểu Phàm sờ sờ tóc của mình, vẻ mặt trầm ổn: “Chuyện này cậu và lão Lưu nhất định là không giấu được chú Lý bọn họ, bọn họ bây giờ biết cũng tốt. Hiện tại mấu chốt là chính cậu đã không suy xét kỹ, nếu như chú Lý bọn họ kiên quyết phản đối, cậu chính là kiên trì muốn cùng Lão Lưu ở một chỗ sao? Nếu như là vậy, cậu liền mang theo Lão Lưu đi qua, hai người quỳ xuống cũng được, dập đầu cũng được, nhất định phải làm cho chú Lý bọn họ tán thành mới thôi. Về phần công ty lão Lưu, tòa án cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, mấy ngày nay anh ấy chỉ vì hạnh phúc cả đời của hai người, anh ấy nhất định là nguyện ý trở về với cậu.”

Lý Phỉ cách điện thoại hôn một hồi mãnh liệt: “Em gái à, tớ yêu cậu, tớ nghe đến chuyện Thượng tá Lý cũng sợ choáng váng, trong đầu giống như tương hồ, chủ ý gì cũng không có.”

Hai người lại nói mấy câu chuyện riêng tư, lúc này mới cúp máy.

Thượng tá Lý bình sinh hận nhất thương nhân, bởi vì lúc tuổi còn trẻ bị gian thương hại rất thảm, cho nên những năm này ông nhìn thấy thương nhân sẽ không có thiện cảm, lời nói thường đeo ở bên khóe miệng chính là: bản chất Tư bản chủ nghĩa bóc lột thật sự là đáng ghét, bản chất thương nhân là nhà tư bản này càng thêm ăn tươi nuốt sống. Cũng khó trách ông nghe đến tin tức hai người đi đăng ký kết hôn sẽ tức đến mức phải nhập viện rồi.

M cùng thời gian này Vu Phương Phương cũng trải qua thời gian khó khăn nhất trong đời.

Tiền lương của cô cung cấp ăn mặc ngủ nghỉ cho cha và của mình đã là miễn cưỡng lắm rồi, cô ở công ty khách sạn của Mạc tổng giúp một tay, nguyên bản ý là không muốn thù lao, đáng tiếc tình huống để dành ngày càng giảm bớt khiến cho cô bỏ qua cái loại ốc đồng cô nương đó không mạo hiểm ràng buộc tinh thần, đồng thời cũng buông tha tôn nghiêm nào đó thôi. Mà gần đây cha kiểm tra ra tình huống bị cao huyết áp nghiêm trọng, cần dùng thuốc để khống chế. Thì ra là cha vẫn không chịu nói với Vu Phương Phương, những thuốc cao huyết áp trước đây đã không có tác dụng gì.

Từ phòng làm việc bác sĩ ra ngoài Phương Phương cầm đơn thuốc thở dài một hơi, thời điểm trước cuộc sống thối nát, cô chưa bao giờ biết thì ra thiếu tiền là chuyện đáng sợ như vậy. Thuốc thang nha, mua một lần không đắt, nhưng mấu chốt là dùng lâu dài, hơn nữa lượng thuốc không ít.

Phương Phương ngồi ở trên ghế đại sảnh một lát, cô muốn điều chỉnh tâm tình của mình một chút, nếu không mang gương mặt đau khổ trở về, cha nhất định sẽ lo lắng.

Trong lúc ở nơi này, cô mở điện thoại di động ra, lật chuyển điện thoại một chút, ngón tay dừng ở phía trên ba chữ “Mạc Quân Kha” chính là không dám ấn xuống.

Đúng lúc này, có người gọi “Phương Phương”. Nghe được thanh âm này, toàn thân Phương Phương chấn động. Cô không tự chủ lui về phía sau một bước dài, hỏi: “Sao anh lại tới đây? Tôi cái đó, thân thể không thoải mái, cho nên mới bệnh viện xem một chút. Anh cũng vậy sao? Thật khéo nha, ở chỗ này gặp được anh. A, tôi còn có chút việc, phải đi rồi.”

Cô cơ hồ muốn cắn đầu lưỡi của mình, làm sao Mạc Quân Kha vừa đến trước mặt liền nói đều không nói được ra ngoài đây?

Thời điểm đi ngang qua bên người anh, Quân Kha đột nhiên vươn tay bắt được cánh tay của cô, nhỏ giọng nói: “Tại sao lại trốn tránh tôi? Nói cho tôi biết, là bởi vì không muốn nhìn thấy tôi hay là có nguyên nhân khác.”

Vu Phương Phương trong lòng hoảng sợ, trên mặt cũng không khống chế được, ánh mắt lóe lên nói: “Làm gì có chuyện đó, tôi chỉ là thân thể không thoải mái, cho nên mấy ngày nay không đến khách sạn làm, anh đừng suy nghĩ nhiều.”

Quân Kha cười: “Trước kia cảm thấy kỹ thuật em nói dối rất inh, làm sao hiện tại càng ngày càng thụt lùi đi.”

Vu Phương Phương đột nhiên ngẩng đầu lên.

52. Chương 52: Cùng Nói Hẹn Gặp Lại Ở Một Chỗ

Quân Kha từ từ thả lỏng bàn tay ra, gần từng chữ nói: “Tôi đã đi gặp Long ca.”

Mấy chữ đơn giản, lại làm cho trên người Vu Phương Phương từng trận rét run, chuyện này tương tự giống như với tâm tình có tật giết mình, bởi vì có một chuyện cô không hề muốn để cho Mạc Quân Kha phát hiện sẽ có khả năng bị vạch trần. Nếu như là trước kia, cô đại khái có thể ngẩng đầu ưỡn ngực, cũng sẽ không cảm thấy mình sẽ thẹn khi gặp người, nhưng bây giờ không giống như vậy, đối mặt với cô là Mạc Quân Kha, là người cô đã yêu. Đúng, yêu, cô đã rất xác định điểm này. Bởi vì yêu anh, cho nên không muốn ở trước mặt anh để lại một ấn tượng không thể chịu nổi.

Nghĩ đến đây, Vu Phương Phương cảm thấy tay cầm của mình có phần phát run, khóe miệng nâng lên nụ cười nói: “À, Long ca, anh ta làm sao?”

Quân Kha chậm rãi lắc đầu: “Em lại vẫn tiếp tục giả bộ nữa sao? Được, vậy tôi hỏi em, ngày đó sau khi cùng tôi mua rượu đỏ xong em đã đi đâu? Không cần nói với tôi em đến trường học, tôi đã hỏi, ngày đó em không có tiết, đúng rồi, em cũng không về nhà, chủ cho thuê nhà cũng nói cho tôi biết, ngày đó là thời điểm rất khuya em mới trở về, toàn bộ một buổi chiều và một buổi tối, em rốt cuộc ở chỗ nào?” Quân Kha áp sát về phía Vu Phương Phương, gần như là cọ sát thân thể của cô, không để cho cô thoát đi nửa bước.

Vu Phương Phương thở dài, có vài người thật sự rất cố chấp, nhất định phải đem chuyện làm cho rất rõ ràng có ý nghĩa gì đây chứ, sẽ chỉ làm cô càng thêm không chịu nổi thôi. Cô nghiêng đầu đi: “Anh ngay cả chuyện này cũng biết rồi sao, thật sự là FBI nha. Được rồi, tôi nhớ lại, ngày đó quyền rũ anh không thành, tôi rốt cuộc là nằm ở trong ngực người đàn ông kia đấy?”

Cô làm bộ suy nghĩ một chút, sau đó rất tiếc nuối nói: “Thực xin lỗi, chuyện lúc trước lâu như vậy tôi quên rồi, anh cũng biết, đời sống tình cảm của tôi rất phức tạp, hôm nay có thể cùng người đàn ông này ở chung một chỗ, ngày mai sẽ có một người đàn ông khác.”

Cô còn chưa nói hết, người liền bị một cổ sức mạnh lôi kéo, không tự chủ được đi vào một cái ôm trong ngực, một lồng ngực cô mong đợi thật lâu. Một lồng ngực từ khi cô bắt đầu quyền rũ Mạc Quân Kha vẫn chỉ hy vọng được ôm. Đúng, đó là lồng ngực của Mạc Quân Kha.

Vu Phương Phương cười, cằm của cô vừa lúc dính vào vị trí ngực trái chênh lệch lên của Mạc Quân Kha, cái mũi của cô liền dính vào trên bờ vai của Quân Kha, có thể ngửi được mùi thuốc lá nhàn nhạt đến từ trên người anh. Quả nhiên so với tư vị trước đây cô ngửi được vẫn càng thêm rõ ràng, khắc sâu. Một khắc kia cả trái tim của cô đều giống như trôi lơ lửng ở trên đám mây, cảm giác nhu mềm bao quanh nhẹ nhàng vậy, khiến cho cô không dám tưởng tượng đây là sự thực hay là giả .

Thanh âm Quân Kha vang lên ở đỉnh đầu của cô, liên quan đến đầu của cô cũng bị chấn động ơng ơng: “Em thật sự rất ngốc, người như tôi có chỗ nào đáng giá em làm như vậy? Thì ra là mặc dù em lạm tình, nhưng không giống như hiện tại một bộ dạng uất ức cầu toàn.”

Vu Phương Phương nói nên lời phản bác rồi, Mặc Quân Kha cũng đã biết, cô bơi đen chính mình như vậy rốt cuộc là muốn như thế nào, không bỗng dưng khiến ỉnh trở nên càng khó chịu sao? Cô nắm chặt quả đấm, cố gắng đẩy cái ôm ấp này ra, nhỏ giọng quát: “Anh muốn nghe tôi nói cái gì? Nói là tôi và Long ca lên giường sao? Đúng vậy nha, tôi bởi anh ta ba ngày ba đêm, tôi chính là cưỡi hết nằm ở trên giường chờ anh ta sủng hạnh, chính là trải qua ba ngày ba đêm tệ nhất trong đời như vậy, tồi tệ nhất”

Cô nói không được nữa, dù là cô lên giường với rất nhiều người đàn ông, dù là cô quyến rũ qua vô số người đàn ông, nhưng cô vẫn có điều kiện, cái loại đàn ông không bằng heo chó đó, cô chưa bao giờ quyến rũ một chút. Cái loại đàn ông chỉ biết nằm ở trên người cô phát tiết – ham muốn đó cô cũng chưa bao giờ gặp a.

Quân Kha tay vẫn nắm người phụ nữ trước mắt, không dám buông tay. Ở trên đường lẫn lộn lâu như vậy, thường gặp chính là đen tối và đấu tranh, là dục vọng không lấp đầy, cho nên anh sẽ mê luyến An Tiểu Phàm đã từng ỉnh trợ giúp. Vậy mà cho đến ngày đó nghe được tên khốn Long ca kia nói, anh mới giật mình, bên cạnh có một người phụ nữ đã từng như vậy để bảo vệ mình, không cần bất kỳ báo đáp gì, thậm chí không cho anh biết về chuyện cận kề này. Là rung động, là cảm động, còn có cái gì, anh phân biệt không rõ lắm.

Mặc dù không rõ ràng, nhưng anh đã quyết định chủ ý: chính là cô. Có một người như vậy, đời này còn cầu xin cái gì chứ?

Anh đem Vu Phương Phương kéo đến trước ngực, nâng cằm của cô lên một chút xiu, nhẹ nhàng cẩn thận từng li từng tí hôn lên, một tay nâng cái ót của cô, không để cho cô tránh thoát.

Anh là dịu dàng và bá đạo như vậy, khiến cho Phương Phương không cách nào kháng cự, cô khóc, cô biết mình khóc, không dám cử động, chỉ sợ kinh động hình ảnh khát vọng đã lâu này. Là vui? Là sợ hãi? Ngay cả chính cô đều nhìn không rõ, giờ khắc này chỉ muốn phóng túng chính mình.

Vu cha nhìn xa xa, đột nhiên ở thời điểm tiếp xúc được ánh mắt của Quân Kha, trịnh trọng gật đầu một cái, rất có ý tứ giao con gái cho anh.

Ở rất lâu sau đó, chỉ nghe Quân Kha nói: “Anh phải thừa nhận, bây giờ anh vẫn biết là không phải yêu em, nhưng mà anh sẽ cố gắng, anh tin tưởng anh sẽ yêu em. Cho nên em nguyện ý thử đi cùng với anh không? Em biết, cuộc sống của anh trước đây cũng rất hỗn loạn, hơn nữa địa vị bây giờ của anh cũng không rõ, nếu như mà anh nói muốn thoát khỏi chuyện này, anh sẽ hai bàn tay trắng. Như vậy anh không chịu nổi, em nguyện ý cùng một chỗ với anh không?”

Vu Phương Phương đột nhiên ngửa đầu nhìn đỉnh đầu một chút, có chút hoang mang: ” Đây ông trời sắp xếp cho tôi cũng quá tốt đi.”

Quân Kha cười: “Việc đó đối với em chưa đủ tốt, bởi vì em đáng giá với người càng tốt hơn.”

Một câu em đáng giá với người càng tốt hơn, khiến cho nước mắt Phương Phương mới vừa không chế lại chảy xuống, vào thời khắc này, cô cần dựa vào nhất, hơn nữa người này còn là Mặc Quân Kha, đây tất cả hình như đến quá đột ngột, đột nhiên đến cô bắt đầu hoài nghi rồi.

Ngày đó trải qua như thế nào, Vu Phương Phương thật sự không nhớ rõ, cô chỉ biết mình bị hạnh phúc nào đó làm cho đầu óc hôn mê, cô thậm chí cũng không suy tính đến chuyện: ngộ nhỡ Mặc Quân Kha không yêu mình, như vậy hai người lại nên lấy danh nghĩa gì ở chung một chỗ đây? Mà ngày đó Quân Kha sắp xếp xong xuôi chuyện Vu cha nằm viện, hơn nữa tiếp theo anh tự mình mua một căn hộ mình và anh cùng nhau ở.

Cho đến khi nằm ở trên giường ngủ cẩu Quân Kha, Vu Phương Phương vẫn là không thể tin được, cô bỗng dưng hoảng sợ ngồi dậy, dùng sức véo mặt của mình, đau đớn, tiếp tục véo, hy vọng có thể véo một lần nữa liền đem mình véo cho tỉnh.

Quân Kha lúc đi vào một tay bắt được tay của cô, trách cứ: “Em làm gì thế này?”

Vu Phương Phương hướng anh cười xấu hổ một cái: “Nói thật, em sợ đây là một giấc mơ. Anh véo em một cái có được hay không?”

Quân Kha thật sự véo, chỉ là véo không mạnh, lực độ đó là vuốt ve, anh cười ôm lấy Vu Phương Phương: “Em càng ngày càng đáng yêu, anh giống như có chút yêu em.”

Trái tim của Vu Phương Phương đập thành thịch một tiếng, thình thịch rồi.

.

Ngày đó thật là nhiều người nói chuyện, cũng tốt nhiều người chuẩn bị mở rộng trái tim nói ra những lời giấu ở trong lòng nhiều năm kia, những lời kia vốn tưởng rằng sẽ theo thân thể của mình đi vào quan tài.

NICO bị vợ chồng Tiểu Phàm kéo ra nói chuyện phiếm, lão An mấy người bọn họ người trưởng thành vẫn lại là ra cửa nói chuyện phiếm đi. Chỉ là rất nhanh vợ chồng lão An sẽ trở lại rồi, để lại lão Phương và Âu Dương ở ngồi lại trên ghế dài nói chuyện phiếm.

Đèn đường ố vàng, rắc ánh sáng lộng lẫy giống như mang theo ảnh cũ làm cho cảm xúc người ta có khuynh hướng lưu luyến. Lão Phương vẫn có chút co quắp, ông dùng sức xoa xoa đôi bàn tay, ánh mắt rơi vào trên cây cối được cắt tỉa trật tự nơi xa, không dám nhìn về phía người phụ nữ bên cạnh chút nào.

Âu Dương không chịu nổi loại không khí đè nén này, bà mở miệng trước: “Lão Phương, ông có lời gì nói thẳng đi, mắc cỡ ngại ngùng giống bộ dáng gì nữa.”

Lão Phương nhếch miệng nở nụ cười, có chút si ngốc, ông nói ra một hơi, vẻ mặt khấn trương. Câu nói kia giấu kín quá lâu, giống như là đã cắm rễ trong lòng ông, cho nên trong khoảng thời gian ngắn muốn rút ra, thật sự rất khó. Ông cố gắng há mồm, lời đến khóe miệng lại mất âm thanh, hình như là bỏ qua nhiều năm như vậy trở thành ngăn cản ông nói ra câu nói kia, câu kia: anh yêu em, rất thích rất thích cái chủng loại kia....

Cuối cùng, ông chỉ có thể thở dài ra một hơi, nói: “Âu Dương, tôi chính là muốn hỏi bà một chút, hiện tại hạnh phúc không? Nhiều năm như vậy không gặp, những người bạn cũ cũng rất quan tâm đến bà.” Ông chính là như vậy, rõ ràng là mình quan tâm, nhất định kéo người khác lên. Cho nên bỏ lỡ Âu Dương, ông chỉ có thể oán mình.

Âu Dương cười sáng lạn một tiếng: “Tôi hiện tại rất tốt nha, con trai ở bên người, hơn nữa cũng không bài xích tôi, đây chính là hạnh phúc lớn nhất của tôi, còn có một tiểu nam sinh chịu buông tha gia đình buông tha bạn bè, cam tâm tình nguyện làm bạn với tôi, còn có các ông những người bạn này thật sự quan tâm tôi, tôi rất thỏa mãn.”

Thời điểm nói đến bạn bè, bà nhìn vào trong đôi mắt của lão Phương, trong ánh mắt lưu động truyền lại ý vị khiến lão Phương chấn động không dứt, nhưng ông không biết mình cảm nhận được kia là cảm giác gì.

Hai người lại hàn huyên một lát mới trở về, thời điểm sóng vai đi cùng một chỗ, bóng lưng của hai người ở trong ánh đèn dần vào lại tách ra. Đột nhiên Âu Dương nhẹ nhàng nói một câu: “Lão Phương, cảm ơn ông.”

Lão Phương hiển nhiên là nghe được, khóe miệng của ông nở nụ cười, lại không đáp lại gì cả, Âu Dương là người thông minh thứ nhất nha, bà ấy làm sao sẽ không biết đây? Lão Phương nghe được ý tứ trong lời nói của bà: lão Phương, cảm ơn ông có yêu tôi.

Nhưng mà chỉ là cảm ơn, bọn họ sẽ là bạn tốt cả đời, là tri kỷ, nhưng lại không phải là người yêu. Nguyên nhân là gì, ngay cả ông chính mình cũng nói không rõ ràng đi.

.

Một ngày này, mọi người nên đi đã đi, Tiểu Phàm nằm ở trong ngực Đông Thần, nghĩ đến kinh nghiệm của mình và Đông Thần, đột nhiên có một loại cảm giác hạnh phúc tràn đầy, cô nhỏ giọng nói: “Ông xã, cảm ơn anh dám cùng em yêu nhau, cảm ơn anh một mực bên cạnh em, cảm ơn anh để cho em hạnh phúc như vậy, cảm ơn anh giao cho em một mái nhà ấm áp, cảm ơn anh.”

Đông Thần xúc động ôm chặt thân thể của cô, cầm chống đỡ trên đỉnh đầu của cô, hít một hơi thật dài: “Làm sao đột nhiên nói cảm ơn nhiều như vậy rồi hả?”

Tiểu Phàm cọ xát ở trong ngực anh: “Không có gì, chỉ là hôm nay đột nhiên có cảm xúc rồi, rất nhiều người rõ ràng có tình lại bỏ lỡ, cũng có rất nhiều người ở giữa tình cảm và tình thân lựa chọn khó khăn. Thật sự, quá nhiều người khổ sở, để cho em hạnh phúc có chút ngưng ngừng.”

Đông Thần quả thật dở khóc dở cười: “Nha đầu ngốc này, nếu như mà năm đó anh không miễn cưỡng, chấp nhận lấy em...em có phải cũng sẽ trở cảm tạ chồng em thật tốt nha.”

Anh mới vừa nói xong, bên dưới rốn một chút liên hung hăng bị bấm một cái, mọi người biết, rốn, cái bộ vị đó đặc biệt nha, xuống chút nữa đi chính là một bộ máy quan trọng của thân thể con người. Mà Tiểu Phàm không chế sức lực vừa phải, làm Đông Thần có một chút cảm giác đau, hơn nữa là trên dưới lan ra không đành hoàng —— đó mới thật sự gọi là “Đau” không muốn sống.

Tiểu Phàm nhíu mày cười: Tiểu hẹp hòi, anh còn dám đấu với em? Em chính là phụ nữ có thai, anh dám đối với em như thế nào? Đêm dài đằng đẵng, tự mình chịu đựng đi.

53. Chương 53: Mọi Chuyện Đầu Thích Hợp

Đây là một ngày trời trong nắng ấm, ánh mặt trời vừa phải, thích hợp kết bạn lên đường, thích hợp nói chuyện yêu đương, mọi chuyện đều thích hợp.

Đây là định nghĩa trong từ điển của Tiểu Phàm, bởi vì vào ngày này, chân của Đông Thần có thể đi xuống .

Thật ra thì trước đó chừng mấy ngày cũng đã tốt lắm rồi, chỉ là trong nhà lấy năm so với một số phiếu áp đảo bác bỏ đề nghị Dịch tiên sinh xuống giường đi lại. Vì vậy Tiểu Dịch tiên sinh lại bị bà xã kéo ở trên giường chán ngấy nằm thật lâu.

Tiểu Dịch tiên sinh rất khổ sở, anh thề đoạn thời gian đó tuyệt đối là đoạn thời gian “Khổ sở nhất” trong cuộc đời của anh, vợ yêu mỗi ngày tiến hành hấp dẫn cộng thêm tàn phá không phải người đối với anh, anh là Đại lão gia bình thường không thể bình thường hơn nha, tình lực dồi dào, kích tình trong thân thể rực rạch góc đầu dậy nha, không được phát tiết là chuyện khổ sở cỡ nào, chuyện này tương đương với người cổ đại bị uống xuân dược, còn chưa có cơ hội hiểu.

Cho nên thật vất vả có thể xuống giường này, đồng thời tâm tình Tiểu Dịch là vô cùng sung sướng nha, sung sướng lệ nóng quanh tròng.

Cười hì hì vuốt bụng, Tiểu Phàm tựa vào bên cạnh Tiểu Dịch hỏi: “Ông xã, anh nhìn cái gì đâu rồi, nhìn đôi mắt anh đỏ rực .”

Đông Thần há mồm cắn cô ngón tay cô dính vào khóe mắt của mình, hơi tăng thêm thêm chút sức lực nói, ánh mắt uy hiếp thoảng qua: “Bà xã, em cần phải bớt phóng túng một chút, ông xã hai ngày này là dục hỏa quán thân, nói không chừng ở đây đã ngoài trời liền muốn em. Em đừng nói với anh đứa bé vẫn không ổn, mấy ngày trước đến bệnh viện, bác sĩ nói hiện tại vị trí bào thai của em rất ổn, chỉ cần làm không thường xuyên lại không có chuyện gì.”

Tiểu Phàm vội rút thân nha, hướng Âu Dương bên cạnh kêu: “Mẹ chồng nha, Tiểu Dịch anh ấy khi dễ con _____”

Một tiếng kêu làm kinh động nương Âu Dương và NICO ở một bên nướng đồ, bà ngoại đầu nhìn lại cười một tiếng, trợn mắt nhìn Đông Thần một cái: “Nó là phụ nữ có thai, con thì không thể làm ột chút.”

Đông Thần đối với lời bà nói không mặt lạnh, mặc dù bộ dáng gật đầu vẫn có chút lúng túng, chỉ là coi như là một bước tiến bộ lớn. Bởi gì mấy ngày qua giáo sư Vương và lão An đi du lịch kỷ niệm ngày bọn họ kết hôn trải qua ba mươi năm, cho nên cuộc sống hàng ngày của Tiểu Phàm và Đông Thần đều là Âu Dương chăm sóc.

Đông Thần xem ở trong mắt, không phải là không cảm động.

Lý Phỉ ở một bên cười đến mức run rẩy hết cả người: “Em gái, bạn bây giờ ngược lại tốt lắm, nói láo liên thiên nha, ý vào ông xã thương mẹ chồng yêu còn có bụng làm hậu thuẫn, bạn càng ngày càng vô pháp vô thiên.”

Lời vừa nói ra, Đông Thần cười, Âu Dương cười, NICO cười, trái tim Tiểu Phàm vang lên như tiếng trống nhỏ, cô hướng về phía Lý Phỉ lộ ra vẻ so sánh còn nụ cười sáng lạn: “Nha đầu Lý Phỉ, bạn và lão Lưu vẫn còn ở trong thời kỳ Thượng tá Lý khảo sát chứ? Thượng tá Lý có liên lạc với tớ nói, muốn tớ thay chú ấy giám sát hai người, ai, tớ còn đau đầu đây, làm sao báo cáo với chú ấy tốt nhỉ?”

Lý Phỉ nhất thời dừng lại, cô quỳ gối khấn trên trái bàn cầu xin tha thứ: “An tiểu thư, không đúng, chị cả An, van ngài giờ cao đánh khê, tớ và lão Lưu nhà tớ chịu không được giằng co nha, bạn xem một chút anh ấy vừa đen đi lại gầy đi trông thấy, đây chính là di chứng sau chuyện tuyệt thực một phen cùng với Thượng tá Lý, bạn không đồng tình tớ cũng muốn đồng tình anh ấy nha.”

Tiểu Phàm nhũm mày: “Nhưng tớ rất thành thực, không thể bởi vì đồng tình mà làm trái với nguyên tắc nha.”

Lý Phỉ tức giận: “Bạn không thể như vậy, tương lai đứa trong bụng tớ đứa bé sẽ cùng với con trai của bạn là một đôi, bạn hại tớ, con trai của bạn muốn độc thân rồi!”

Một chiều này ngoan độc, chọc cho tất cả mọi người cười gục xuống, Tiểu Phàm cũng không chịu được rồi, cô cảm thấy bụng đột nhiên bị đá một cái: dọa người, đứa nhỏ này sớm như vậy cũng đã biết tự mình đòi cô dâu rồi sao?

Vu Phương Phương chen vào nói: “Lý Phỉ nha, cô đều vẫn chưa có mang thai đây rồi, làm sao biết là biết sinh nam hay là sinh nữ?”

Lý Phỉ cười quỷ dị: “Nam sẽ để cho nó và con trai Dịch gia làm nền tảng đi, nữ thôi đành uất ức nó gả cho Dịch gia làm vợ.”

Âu Dương ho một tiếng: “Nha đầu Lý, mặc kệ con sinh con gái, muốn vào cửa Dịch gia, đều phải trải qua cửa ải của di chứ?” Khí thế Âu Dương nghiêm nghị, khiến cho yêu ma quỷ quái nhất thời chạy trốn tứ phía nha.

Tiểu Phàm khoác Âu Dương, cười: “Đúng vậy nha, trước tiên phải qua cửa ải của mẹ chồng tớ này đã, sau đó sẽ qua cửa ải của tớ.”

Mạc Quân Kha nhìn cô một cái, khuôn mặt tươi cười của bản tính người mẹ sáng bóng hạnh phúc, thật sự rất thích hợp với cô. Anh nhất thời hoảng hốt, đột nhiên ý thức được mỗi người đều có hạnh phúc của mình — thuộc về chính mình, quanh đi quẩn lại vẫn phải nhận được, không thuộc về mình, coi như cưỡng cầu cũng không được. Đột nhiên anh có chút may mắn mình cũng không dây dưa nhiều, may mắn mình rất sớm liền buông tay rồi.

Ở thời điểm Quân Kha thu hồi tầm mắt, đột nhiên bốn mắt nhìn nhau với Dịch Đông Thần, tình cảnh này giống như là một binh lính mai phục đã lâu gặp được một binh sĩ vô ý xông vào chiến cuộc không rõ phương hướng. Phục binh* cảm thấy áp lực rồi, cho nên liền nhặt lên vũ khí, thời khắc chuẩn bị toàn lực nổ súng, bắn chết địch binh hư hư thực thực.

*: binh lính mai phục

Quân Kha ghé vào sau lỗ tai, đối với Vu Phương Phương nói: “Lần này ăn cơm dã ngoại, em yên tâm sao?”

Phương Phương căng thẳng trong lòng, chỗ nào sẽ không lo lắng, ở đây có Tiểu Phàm bọn họ nha, cô chính mình có thể đơn độc gặp Tiểu Phàm, nhưng mà phải để cho Quân Kha cùng nhau gặp cô ấy, Phương Phương thật sự không có nhiều lòng tin. Cô chuẩn bị, do dự, không biết nên đáp lại lời Quân Kha nói thế nào.

Chỉ thấy hai tay của Quân Kha cố định mặt của cô, sau đó chồm người sang hôn xuống thật sâu, anh là người thô lỗ, nói không ra lời nói thật xinh đẹp, chỉ tin tưởng dùng hành động thực tế là có ngồng ngừ có sức lực mạnh nhất!

Đông Thần nở nụ cười, đột nhiên đối với người đàn ông Mạc Quân Kha này sinh ra một loại cảm giác hiểu nhau không cần nói.

Mà sớm nhất phát ra tiếng kêu quỵ dị là Lý Phỉ, cô lôi kéo ống tay áo của lão Lưu kêu: “Anh xem anh xem, người ta nhiều hài nha, chúng ta cũng tới thôi.”

Lão Lưu đầu đầy râu tuyền, anh đến là không thành vấn đề, đáng tiếc là bà xã cho anh đi đến anh mới dám, chuyện này làm sao kỳ cục như vậy nha.

Ở trong lúc lão Lưu do dự, Lý Phỉ lập tức bưng lấy mặt của anh, găm lên —— thật sự là găm nha, giống như găm đầu gà, răng cắn môi, sau đó lôi kéo xé ra.

Đông Thần đứng dậy, từng bước từng bước đi có chút chậm chạp, chỉ là đi tới bên cạnh Tiểu Phàm. Một mặt ôm cô, nhỏ giọng hỏi: “Bà xã, chúng ta cũng tới chơi thân ái đi.”

Tiểu Phàm cúi đầu nhìn bụng: “Con nói, không”

Vậy mà, một chữ “Muốn” cô bị bao phủ ở trong nụ hôn của Đông Thần, anh là trên phạm vi lớn cúi người xuống, từ đuôi đến đầu hôn cô. Đây tuyệt đối là một trong những động tác hôn môi cao cấp.

Tiểu Phàm vừa cười, chỉ là lúc này Đông Thần có kinh nghiệm, anh dùng nguyên cái miệng bọc lại người khác, không để cho cô có cơ hội làm quái.

Ở sau khi kết thúc một nụ hôn khá dài hôn, Đông Thần cảm khái: “Bà xã, tại sao người khác hôn môi thuận lợi như vậy, hai chúng ta luôn là bị kịch như vậy đây?” Lúc này bờ môi của anh dẫn theo một vài tơ máu màu đỏ, ngay tiếp theo trong kẽ răng cũng có —— đó là sản vật sau khi răng môi giao chiến.

Tiểu Phàm suồng sã cười thật to.

Âu Dương quay đầu lại liếc mắt nhìn, chỉ thấy NICO có chút cô đơn, cô cong khóe miệng lên: “Thân ái, anh cũng muốn chơi thân ái sao?”

NICO đột nhiên ngẩng đầu lên, nghiêm túc đứng đắn nói: “Tiểu Phàm và Đông Thần hòa hảo rồi, cuộc sống của bọn họ rất hạnh phúc rồi.”

Chuyện này Âu Dương Dương biết nha, bà không hiểu hỏi: “Sau đó thì sao?”

NICO không chút do dự kêu lên: “Em đã đồng ý với anh, chờ hôn nhân hai bọn họ ổn định, chờ hai bọn họ hòa hảo rồi, em gả cho anh đấy!”

Một tiếng này thành công làm toàn trường khiếp sợ rồi, được rồi, đứa nhỏ NICO này mới là nhân vật cố chấp nhất nha, tính tình anh trực tiếp như đứa bé vậy, có thể đem một chuyện chung thân đại sự cả đời nói nhiều ngày như vậy, thật là bị làm khó anh.

—————oOo—————

HOÀN CHÍNH VĂN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-nguoi-dau-hu-giuong>